EVELYN ANTHONY
FORŢA DE OCUPAŢIE
Traducere de DANIEL COMAN
EDITURA Z Bucureşti, 1995
Editor: Zamfir M. Rusu Coperta: USSOFT şi EDITURA Z
Tiparul executat sub comanda 50 542 Pregătirea formei şi imprimarea
R.A.I. „Coresi” Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti ROMÂNIA
Dedicaţie Lui Nicholas şi Denisei cu toată dragostea mea.

Capitolul 1

Era o stradă largă şi liniştită, străjuită de castani. Puţinele case erau protejate de ziduri şi de porţi din fier forjat. Era un cartier al bogătaşilor, dar nu al celor care făcuseră avere de curând şi care doreau să epateze. Totul era aici mai estompat, mâi reţinut, dar în acelaşi timp îţi dădea măsura statutului social al celor care locuiau în aceste case. Taxiul care străbătuse încet toată strada se opri în cele din urmă în faţa a doua porţi înalte de fier. În vârful lor se afla o porţiune strălucitoare, un cerc alcătuit din frunze de stejar şi un semn heraldic înfăţişând un porc mistreţ cu o coroană pe cap. Şoferul coborî şi deschise uşa pasagerului său.

— Am ajuns, spuse el. Aceasta este strada de Varenne.

Din maşină coborî o femeie, mişcându-şi cu greutate trupul masiv sprijinit pe nişte picioare groase. Era îmbrăcată într-un palton ponosit, o fusta simplă şi pantofi fără tocuri, iar părul cărunt i se ivea pe sub o pălărie de fetru cu un aspect jalnic. Deschise poşeta şi-i dădu

şoferului exact cât marcase aparatul. După o clipă de ezitare adăugă şi un simbolic bacşiş. Şoferul luă banii, porni în grabă motorul şi demară fără să-i mai mulţumească. Femeia rămase pe trotuar, cu ochii aţintiţi asupra porţilor. În spatele acestora se vedea o casă, o clădire de piatră cu trei etaje, cu o faţadă în stil clasic, operă a unui arhitect din secolul al XVIII-lea. În curtea pavată, la partea de jos a scărilor, se aflau două urne uriaşe din piatră, umplute cu flori. Femeia rămăsese nemişcată, privind în continuare prin grilajul porţilor, de parcă nu ştia încă ce să facă. Sosise la Paris cu o noapte în urmă, se cazase într-o modestă pensiune de pe malul stâng al Senei, şi petrecuse o seară îngrozitoare în singurătatea camerei sale. Nu mai călătorise niciodată în străinătate. Tinereţea şi-o petrecuse în Germania perioadei dinainte de război în care călătoriile în afara ţării erau descurajate cu fermitate, iar apoi venise războiul, care o legase definitiv de casă şi de slujba ei cu o jumătate de normă la un spital.

În timp ce soţul ei se aflase în Franţa, ea îi păstrase cu sfinţenie scrisorile, toate veştile pe care le primea săptămânal de la el din locul în care fusese trimis în misiune în afara Parisului, epistole pline de întrebări despre ea şi despre copii, lungi şi serioase, pe care femeia le citise la nesfârşit pentru a-şi mai uşura singurătatea. Le mai păstra şi acum. Îngălbenite şi zdrenţuite pe margini, legate într-o cutie de carton. Erau căsătoriţi de treizeci şi doi de ani şi încă îl mai iubea. Această dragoste şi disperarea dusă până la limită o aduseseră la Paris, în faţa casei unei femei pe care nu o văzuse niciodată. O femeie care ar putea refuza s-o primească, dacă va afla cine este. Sub pălăria hidoasă, ochii albaştri ai femeii se îngustară. Chipul ei era ridat, iar contururile lui nu mai aveau claritatea din timpul tinereţii, trădând totuşi urmele unei frumuseţi trecute. Culoarea ochilor şi forma gurii erau plăcute. Când se măritase, era o tânără de douăzeci de ani,

plină de veselie şi atrăgătoare, cu o faţă rotundă şi drăguţă şi cu o talie delicată. Acum avea trăsături aspre, lipsite de delicateţe. Erau rezultatul anilor de privaţiuni care au urmat războiului, al grijilor şi al muncii grele. Oare cum făcuse fată aceleiaşi perioade grele cealaltă femeie care locuia în eleganta casa cu porţi impozante? O mai fi la fel de frumoasă ca atunci când soţul ei o întâlnise pentru prima dată? Louise, contesă de Bernard.

Rostise acest nume în şoaptă. O aristocrată, inteligentă şi răsfăţată, o figura proeminentă a societăţii pariziene. Fără să-şi dea seama, deschise poarta şi intră în curte. Chipul ei avea o expresie aspră şi ostilă, ascunzând teama lăuntrică de a înfrunta necunoscutul de pe o poziţie atât de dezavantajoasă. Pentru Heinz însă, soţul ei… numai pentru el ar fi fost în stare să înfrunte pe oricine. Chiar şi pe femeia de care acesta se îndrăgostise cu atâţia ani în urmă. Străbătu curtea şi sună la uşă.

Louise de Bernard vorbea la telefon. Îşi folosea micul budoar ca pe o cameră de lucru. În încăpere se afla un birou simplu, o mică etajeră şi un telefon cu sistem intern. Lângă ea, era deschisă o voluminoasă agendă de birou. Degetele lungi, cu unghii vopsite îngrijit, ţineau un stilou cu care scria un numeşi notau data unei întâlniri ce avea să aibă loc peste două săptămâni.

Zâmbea în timp ce vorbea.

— Desigur. Raoul. Mi-ar face o mare plăcere. Şi-ţi mulţumesc încă o dată pentru flori… Da, la revedere.

Uşa biroului se deschise şi o fată care semăna oarecum cu Louise de Bernard, deşi era foarte diferită de ea. se ivi şi clătină din cap.

— Era tot credinciosul tău Raoul?

— Da. Ştii bine că el era. Nu fi răutăcioasă, draga mea. E un tip foarte simpatic.

— Pentru mine nu există nimic mai plictisitor.

Tânăra intră şi se aşeză pe marginea biroului. Era

numai piele şi os. aşa cum cerea moda zilei. Purta haine de casă. un pantalon şi o cămaşă, iar pe piciorul gol încălţase o pereche de pantofi de pânză. Parul lung şi drept îi cădea pe umeri. Faţa ei nu purta nicio urmă de machiaj. Fata îşi luă mama pe după umeri şi o sărută.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mărita cu el. E un reacţionar bătrân şi îngrozitor.

Louise de Bernard îşi ridică privirea spre fiica sa.

— E de aceeaşi vârstă cu mine. şi. cum bine ştii. nu am de gând să mă mărit cu nimeni. Nu te aşeza pe hârtiile alea, draga mea. pentru că nu am apucat încă să le citesc.

Sophie de Bernard alunecă uşor de pe birou, se scotoci în buzunarul de la piept şi scoase un pachet turtit de Gauloise. Scapără bricheta de pe birou şi suflă un nor de fum pe deasupra capului mamei sale.

Avea treizeci de ani. dar arăta mai tânără, ca o fetiţă năzdrăvană. Chipul Louisei se lumina de câte ori îşi privea fata. Sophie era mezina familiei, cea care semăna cel mai mult la trăsături cu tatăl ei şi la temperament cu Louise. Necăsătorită, trăia cu un scriitor de stânga, pe care Louise îl considera un tip cât se poate de anost. Cu acesta se certa şi se împăca la intervale regulate. Era o adeptă a concepţiei maoiste şi credea sincer că generaţia mamei sale şi tot ce reprezenta aceasta ar fi trebuit măturate de pe scena istoriei prin forţă. În acelaşi timp, între cele două femei se statornicise o relaţie profundă şi plină de dăruire, pe care nimic, nici măcar neacceptare a modului ei de viaţă de către Louise, sau convingerile revoluţionare ale lui Sophie. nu ar fi putut-o clătina. Se iubeau şi se înţelegeau foarte bine. fiind mult mai apropiate decât Louise ar fi putut fi vreodată de fiul ei. Paul era un băiat serios, convenţional şi cufundat în exclusivitate în viaţa propriei sale familii. Aşa cum spusese Sophie, iar Louise nu o contrazisese, căsătoria lui cu Françoise de Boulay înăbuşise personalitatea tânărului. Era un bun fiu. un tată

şi un soţ exemplar, iar după descrierea nemiloasă a surorii lui un tip fără pereche de plicticos. Se căsătorise însă cu o femeie, a cărei personalitate îl copleşea. Se străduiau să-i facă mereu pe plac şi să-şi exprime recunoştinţa faţă de Louise, care nu s-a amestecat niciodată în viaţa lor. În schimb, erau pur şi simplu îngroziţi de excentricităţile lui Sophie. ai cărei amanţi şi ale cărei activităţi politice le provocau o jenă insuportabilă.

— N-am vrut să te deranjez, mamă. Cum îţi mai merg acţiunile de caritate?

— Foarte bine, răspunse Louise. Vom avea o reuniune chiar în seara aceasta, aici, şi cred că vom putea strânge mai mult decât ne-am propus iniţial.

— Cel puţin te străduieşti. continuă Sophie. dar ştii care e părerea mea despre acţiunile de caritate, nu-i aşa?

— O. desigur, ştiu totul. Îmi dai şi mie o ţigară?

— Poftim, răspunse Sophie. şi-i oferi o ţigară pe care i-o aprinse chiar ea. Ce mai voia Raoul? Te-a invitat din nou să iei masa cu el?

— De data asta m-a invitat la operă, la un spectacol de gală cu *Norma* şi am acceptat.

— Grozav din partea ta. Jumătate din bărbaţii Parisului îţi dau târcoale şi tu nu ţi-ai găsit să ieşi în societate decât cu idiotul ăsta fudul! De ce nu-ţi iei şi tu un amant, un bărbat superb şi atrăgător? Ţi-ar prinde bine, draga mea. Mult mai bine decât munca în cadrul acestui comitet de caritate.

— N-am nevoie de niciun amant, îi răspunse cu hotărâre Louise. Să ştii că mie îmi place de vechiul meu prieten, Raoul şi îmi place la fel de mult să mă ocup de comitetul de caritate. Acum te-aş ruga să mă laşi singură şi să nu-mi mai dai lecţii.

— Te-ai ataşat de el numai pentru că îţi oferă siguranţă, continuă „fiica ei. Tata nu ar fi acceptat să-ţi iroseşti viaţă. Nu poţi trăi la infinit în trecut.

— Încetează, te rog, o imploră Louise. În dimineaţa aceasta sunt fericită, Sophie. Duc o viaţă activă şi nu am nicio intenţie de a-mi alege un amant sau de a mă căsători cu Raoul. Acum te-aş ruga să mă laşi să-mi termin treaba. Dacă eşti liberă, putem servi prânzul împreună.

— Nu am alt program, admise Sophie. Sunt certată cu Gerard, aşa că astăzi n-are decât să mănânce singur. Atât la prânz, cât şi la cină.

Louise, care mai auzise aceste ameninţări şi înainte, zâmbi uşor fără să scoată niciun cuvânt. Preţiosul Gerard avea o slăbiciune care până în prezent atrăsese simpatia Sophiei. În ziua în care ea descoperea însă că în spatele acestei slăbiciuni nu se afla decât un caracter contemplativ, nici nu mai voia să audă să ia masa cu el şi hotăra să pună definitiv capăt acestei relaţii. Louise, care fusese martoră la această scenă de nenumărate ori. În care fiica ei nu dăduse niciun semn de suferinţă adevărată, se mulţumea să aştepte liniştită până când timpul rezolva problema.

— Am să plec şi am să te las în pace, spuse Sophie. De fapt venisem să te anunţ că a venit o femeie care doreşte să te vadă. I-am promis lui Gaston că am să-ţi transmit chiar eu mesajul.

— Ce femeie? În dimineaţa aceasta nu am programată nicio primire. Cine este?

— Nu ştiu. Îi răspunse Sophie, îndreptându-se spre ieşire şi deschizând uşa. N-am mai văzut-o până acum. E o nemţoaică şi spune că o cheamă Minden.

Stiloul din mâna Louisei de Bernard se balansa în continuare între degete. Ţigara ardea într-o scrumieră de pe birou. La auzul acestui nume. scăpă stiloul din mână. iar acesta împrăştie pete de cerneală pe mapa de birou.

— Minden?!

— Da, îi răspunse fiica ei, care între timp se răzgândise să mai plece şi închisese uşa.

— Dumnezeule, mamă, ce-i cu tine?

— Minden, repetă Louise, apoi se ridică uşor şi se întoarse cu spatele la fiica ei. Eşti sigură că aşa o cheamă?

— Cât se poate de sigură. Mamă, ce e cu tine?

— O. Sopnie, nu e posibil! Nu se poate!

Fata veni repede spre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine este această doamnă Minden? Şi de ce te-ai schimbat aşa la faţă?

Pentru o clipă, Louise nu scoase niciun cuvânt. Minden. Era imposibil după atâţia ani. după atâta durere şi suferinţă...

— Şi ce spunea? întrebă ea. Ce vrea de fapt?

— Din câte se pare, doreşte să stea de vorbă cu tine. Cel puţin aşa spunea Gaston. Am văzut-o şi eu aşteptând în hol. E b tipă foarte comună, îmbrăcată în mâine demodate şi ponosite... Nu vrei să te aşezi la loc pe scaun şi să-mi spui şi mie despre ce e vorba? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie. Cine este această doamna Minden? Ce înseamnă pentru tine acest nume?

— Minden. spuse Louise cu glasul stins, este numele ofiţerului german care a fost încartiruit la noi în timpul războiului7 Heinz Minden. Acum înţelegi?

Sophie de Bernard se ridică şi-şi puse braţul pe umerii mamei sale.

— Am s-o dau afară. Îi spun că nu eşti acasă. Nu-ţi face griji. Rămâi liniştită aici. Te scap eu de că.

— Nu, Sophie, se opuse Louise scuturând din cap. Dacă zici că e vorba de o femeie, trebuie să fie nevasta lui. Va trebui să stau de vorbă cu ea şi să aflu ce doreşte.

— Ba nu, spuse fiica ei cu hotărâre. Nu trebuie să reînvii trecutul. Ai suferit şi aşa destul de mult de pe urma acelui război blestemat. Şi tu şi tata. Indiferent ce vrea, n-ai să o primeşti. Mă duc chiar acum să mă descotorosesc de ea.

— Nu, repetă Louise. Am să mă duc chiar eu să stau

de vorbă cu ea. Spune-i lui Gaston s-o conducă în salon şi s-o anunţe că am să cobor şi eu imediat. Nu mă contrazice, Sophie, fă te rog întocmai cum ţi-am spus. Nu ştiu ce vrea şi ce o aduce aici, dar trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Dar de ce? o întrebă cu insistenţă fiica sa. Nu-i datorezi nimic. Cum de mai au tupeul să vină aici?

— Cobor imediat. Întreab-o dacă serveşte ceva, poate o cafea, şi fă te rog aşa cum ţi-am spus.

— Fie, spuse Sophie de Bernard. Dar nu vă las să discutaţi doar între patru ochi. Am să stau şi eu cu voi.

Uşa se închise şi Louise auzi paşii grăbiţi ai fiicei sale care străbătură coridorul, apoi coborâră scările spre holul de la intrare. Minden. Nu se mai gândise de mulţi ani la el. În casa din Paris nimic nu-i mai amintise de el. O cumpărase după terminarea războiului, într-un moment în care dorise să scape de St. Blaize şi să nu mai vadă în viaţa ei acest sat. Acum îi revenise în memoria retinei, aşa cum arăta atunci, un tânăr de treizeci şi ceva de ani, în uniforma sa impecabilă, cu aceea expresie în priviri pe care ea o cunoştea atât de bine, urmărind fiecare mişcare pe care o făcea. Mai avea şi alte amintiri, imagini pe care refuza, luptându-se din răsputeri, să le revadă. Mâinile care o pipăiau, cuvintele pe care bărbatul i le şoptise în întuneric. Ruşinea, teama şi dragostea. În primul rând dragostea. Dar nu faţă de el şi nici faţă de tatăl lui Sophiei şi aflui Paul.

Luptase în toţi aceşti ani să suprime în special aceasta amintire. Fiica ei, drăgălaşă, impulsivă şi necoaptă la cei treizeci de ani al să!, vorbea despre amanţi, fără să înţeleagă câtuşi de puţin ce înseamnă dragostea propriu-zisă. Louise însă trăise acest sentiment. Momentul de panică luase sfârşit. Când se răstise la Sophie. mâinile îi tremuraseră, acum erau liniştite. Dacă nevasta lui Heinz Minden venise să stea de vorbă cu ea, Louise nu va da bir cu fugiţii. Se opri o clipă, netezindu-şi părul şi încercând să

se calmeze. Dacă trecutul se întorsese, trebuia să-l înfrunte. Deschise uşa şi coborî în hol.

Lise Minden refuzase să ia loc. O urmase pe franţuzoaica înaltă într-o încăpere spaţioasă, splendid decorată în nuanţe de verde palid cu reflexe albăstrui. Văzând mobila poleită în aur. femeia îşi dădu seama că era foarte valoroasă. Scuturase cu îndârjire din cap atunci când fusese întrebată dacă doreşte o cafea şi fusese invitată să se facă comodă. Rămăsese în mijlocul covorului şi privea în jurul ei. Ţinând cu ambele mâini o imensă pungă de plastic, ca pe un scut. Sophie îi oferi o ţigară. Soţia lui Minden îi simţi ostilitatea în ciuda tentativei fetei de a fi politicoasă.

Refuză pe un ton abrupt datorat stării de nervozitate.

— Mulţumesc, dar nu fumez.

Ea nu şi-ar fi putut permite să fumeze, chiar dacă Heinz i-ar fi acceptat acest obicei. Nu a fumat niciodată. Au dus o viaţă atât de cumpătată încât uitase cu desăvârşire de micile plăceri ale traiului tihnit. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai fusese la coafor, sau când îşi cumpărase ultima oară haine noi. Tot ce agoniseau dădeau copiilor lor, care păreau că iau totul ca ceva foarte firesc şi care se preocupau să stea cât mai departe de ei, acum când necazurile începuseră să-i copleşească. Amărăciunea vieţii o îmbărbătase însă. Sub masca timidităţii ei se afla un vierme al urii, care se încolăcea uşor în timp ce femeia aştepta, inventariind opulenţa şi bunul gust al încăperii, siguranţa de sine a tinerei femei, în ciuda hainelor ei bărbăteşti şi a aspectului ei bizar. Lise Minden se apropie de o masă acoperită cu catifea albastră. Pe ea se afla un mic ormolu în stilul Louis XVI, cu ceas de porţelan, precum şi două fotografii. Una din ele era de fapt’un portret de studio înfăţişând un tânăr, brunet şi foarte chipeş, zâmbind spre aparatul de fotografiat. În cea de-a doua era o femeie în picioare.

având de o parte şi de alta un băieţel şi o fetiţă, iar pe fundal se putea zări o fântână arteziană. Femeia purta o fustă lunga şi vestimentaţia la modă în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Lise se întoarse către Sophie.

— E mama ta?

— Da. Cu fratele meu şi cu mine. Fotografia a fost făcută la locuinţa noastră de la ţară, în timpul războiului.

— Înţeleg. Acum arată tot aşa?

— Eu aşa zic. Dar vă veţi putea da seama chiar dumneavoastră. O aud venind.

Ceva din expresia de pe chipul nemţoaicei o făcea pe Sophie să se simtă stingheră, o ameninţare rezervată, amestecată cu incertitudine. Ameninţarea devenea din ce în ce mai predominantă, pe măsură ce femeia îşi căpăta încrederea în sine. Use Minden se întoarse către uşa. Fotggrafia înfăţişa o tânără şi foarte frumoasă femeie… În momentul în care uşa se deschise, nemţoaica rămase mută de uimire. O femeie înaltă se îndrepta spre ea. O femeie frumoasă, într-o elegantă rochie maron, purtând în jurul gâtului o eşarfă de mătase presărată cu perle. Avea părul negru, la fel ca şi ochii, iar trupul ei răspândea un parfum scump. În acea clipă ura o sufocă pe ilse Minden. Gelozia o paraliză atât de violent încât nu reuşi să facă nicio mişcare în momentul în care frumoasa femeie îi întinse mâna.

— Doamna Minden? Eu sunt Louise de Bernard. Cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuie să vă vorbesc, rosti femeia cu un puternic accent, apoi privi cu înţeles spre Sophie.

— Ea este fiica mea, spuse Louise.

— Sunt soţia lui Heinz Minden şi am venit de la Bonn să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Vă rog să luaţi loc. O pofti Louise. Sophie nu v-a oferit o cafea, Madame?

— Mi-a spus că nu doreşte nimic, interveni Sophie, apropiindu-se de Lise Minden. De ce doriţi să staţi de

vorba cu mama mea?

Nemţoaica nu-i răspunse. Străbătu salonul şi se aşeză în cele din urmă pe un scaun, punându-şi oribila poşetă pe genunchi. Apoi i se adresă Louisei:

— Nu vorbesc prea bine limba franceză. Aş vrea să vă vorbesc totuşi între patru ochi.

— Fiica mea ştie de soţul dumneavoastră, spuse încet Louise. Puteţi vorbi de faţă cu ea. Ce v-a determinat să veniţi la mine?

— Ştie de soţul meu?!

Ochii albaştri se întoarseră spre Sophie. În ei era acum un sarcasm mult mai puternic decât ostilitatea de adineauri.

— Ştie chiar totul despre el?!

— Da, îi răspunse Louise. În familia noastră nu există secrete, Madame.

— Ce norocoşi sunteţi că nu aveţi nimic de ascuns! Dar, vă rog, aş vrea să stăm de vorbă între patru ochi. Am bătut atâta drum până aici.

— Sophie, spuse calm Louise, lasă-ne singure, draga mea. Te rog.

Uneori nu era recomandabil să-şi contrazică mama. Sophie ezită o clipă. Iubitul ei spunea că autoritatea Louisei de Bernard se datora faptului că era o americancă bogată. Pentru Sophie aceasta nu era decât o minciună superficială. Mama ei reuşea sări controleze pe cei din jur pentru că se putea controla foarte bine pe sine. Acesta era un adevăr pe care Gerard, un tip ce nu reuşea să reziste în faţa plăcerilor, nu-l va înţelege niciodată. Sophie se ridică şi ieşi.

— Mulţumesc, spuse Lise Minden.

Urmă un moment de tăcere în care cele două femei se priviră. Gelozia îi sfâşia inima femeii mai în vârstă. Louise era frumoasă, părea tânără şi cu siguranţă că sucea capetele bărbaţilor şi acum la fel cum o făcuse atunci…

Brusc, ochii – i se umpluseră de lacrimi, care începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Băgă mâna în poşetă şi scoase de acolo un şerveţel de hârtie pe care îl apasă cu putere pe faţă.

— Nu faceţi asta, vă rog, spuse americanca pe un ton plin de blândeţe.

Lise simţi o mână pe umăr şi-şi îndepărtă şerveţelul de pe faţă. Îşi pregătise un disciirs pe care îl repetase de nenumărate ori în cursul lungii călătorii de la Bonn şi până aici şi în faţa oglinzii" din sordida cameră de pensiune, chiar în dimineaţa aceea. Acum nu-şi mai amintea niciun cuvânt. Vechea suferinţă şi teama de acum se exteriorizară într-o-rafală de cuvinte":

— Trebuie să-l ajutaţi! Trebuie să-i daţi ceea ce-i datoraţi. El a sacrificat totul pentru dumneavoastră! O, Doamne, Dumnezeule, ajută-ne…

— Nu mai plângeţi, spuse Louise. Încercaţi să vă calmaţi.

Îşi trase un scaun aproape de Lise Minden şi se aşeză.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, continuă c-a. Cum aş putea să-l mai ajut acum pe soţul dumneavoastră? Nu i-am mai văzut şi n-am mai vorbit cu el de pe vremea războiului.

— Da, spuse cealaltă femeie. Aşa este. Nu vă mai era de niciun folos, nu-i aşa? Dumneavoastră vă aflaţi în siguranţă pentru că noi pierduserăm, în timp ce el… Ştiţi dumneavoastră cât de mult a suferit în tot acest timp? Ştiţi oare* cum am dus-o noi după terminarea războiului? Cum aţi putea, continuă ea pe un ton vehement. Aţi obţinut tot ce v-aţi dorit pentru că aţi câştigat războiul.

— Doamnă Minden. interveni Louise. Pe soţul dumneavoastră l-am cunoscut cu mulţi ani în urmă, când locuia la noi. Vorbeaţi despre o datorie. Sunt de acord cu dumneavoastră; îi sunt foarte îndatorată. Spuneaţi că aţi venit până aici pentru a-mi cere ajutor. Explicaţi-mi, vă

rog, ce fel de ajutor doriţi? Şi vă mai rog să nu mai fiţi atât de ostila faţă de mine. Nu v-am făcut niciun rău, nici dumneavoastră şi nici soţului.

Louise se ridică şi-şi luă o ţigară. Era tulburată şi abătută. În lacrimile celeilalte femei era ceva urât, ceva care depăşea simpla emoţie care tulbură de obicei pe yn străin. În ochii lui Lise era” ură şi o subtilă ameninţare. În ciuda lacrimilor din ochii ei, soţia lui Heinz Minden trăda o hotărâre şi o duritate care o neliniştea pe Louise. Femeia aceasta venise mai degrabă să ceară ceva, decât să facă un demers.

— Spuneţi că nu i-aţi făcut niciun rău?

— Niciodată. Dacă el v-a spus cumva altceva, mă tem că a minţit.

— O. el nici n-a spus aşa ceva! interveni Lise râzând ironic. Tot ce făceaţi dumneavoastră era perfect.

Madame de Bernard. În ochii lui Heinz, nimic din ce făceaţi nu putea fi rău, sunt sigură că ştiţi acest lucru.

— Vă referiţi la o perioadă îndepărtată, preciza Louise. La un trecut de care ne despart mulţi ani. Nimic din cele întâmplate atunci nu mai are vreo importanţă.

— Pentru dumneavoastră în niciun caz, aşa este. Dar pentru noi are o mare importanţă. Pentru mine a însemnat mult să aflu că soţul meu nu mă mai iubea din cauza dumneavoastră. Pentru dumneavoastră să însemne o perioadă destul de îndepărtată, dar pentru mine este o suferinţă de zi cu zi. Cum credeţi că m-am simţit trăind în încăperi dărăpănate şi insalubre, acceptând orice slujba pentru a-mi putea întreţine familia, răbdând de foame împreună cu el pentru a da măcar copiilor noştri o şansă, ştiind în acelaşi timp că nimic din ce făceam, dar nimic, ’nu-l putea determina să vă scoată din amintire.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Louie, îndreptându-şi privirea în altă parte, nemaisuportând suferinţa şi amărăciunea care o asaltau atât de aproape. Vă rog să mă

credeţi că nu am încurajat cu nimic această atitudine a lui.

Apoi tăcu un moment şi-şi aduse aminte.

— Îmi pare rău, repetă că şi întinse o mână spre Lise Minden, care se feri imediat de atingerea ei.

— Tocmai ajutorul pe care vi l-a dat i-a cauzat toate necazurile. După terminarea războiului, organizaţia care se ocupa de situaţia celor ca Heinz a aflat ce se întâmplase şi l-a exclus din rândurile ei. Din clipa aceea au meetat să-i mai acorde vreun sprijin. A trebuit să ne descurcăm singuri, să ne ascundem şi să fugim de ici-colo, temându-ne să ne stabilim într-un singur loc. La ora asta puteam fi bine-mersi în America de Sud. dacă el nu s-ar fi compromis de dragul dumneavoastră.

Ar fi putut s-o contrazică pe Lise Minden. I-ar fi putut spune că ceea ce a făcut bărbatul acesteia nu fusese decât un gest uman care îi făcea cinste şi nu se datora faptului că o iubea pe ea. Orice alt bărbat înzestrat cu sensibilitate şi decenţă ar fi procedat la fel. Louise nu spuse însă nimic. Pentru femeia care acum o acuza, nu fusese decât fapta nechibzuită a unui bărbat îndrăgostit la nebunie de o femeie. Nutrirea acestor gânduri, făcea din Madame Minden o femeie deprimată, ştearsă şi demnă de toată mila, o persoană care te înspăimânta.

— Cu siguranţă că situaţia de care îmi vorbiţi a luat acum sfârşit, spuse Louise. În Germania trăiesc în ziua de azi mii de oameni care nu trebuie să se mai teamă de consecinţele faptelor lor sau de ce au făcut înainte.

— Soţul meu a fost un om deosebit, o întrerupse Lise Minden. Vreţi să spuneţi că a munci într-o farmacie, vânzând tuburi de pastă de dinţi şi calupuri de săpun înseamnă a trăi fără tgamă? Şi asta e valabil numai pentru ultimii cinci ani. Înainte a făcut tot felul de munci de ocazie, a măturat, a săpat, a acceptat orice slujbă în care putea trece mai puţin observat. Iar acum, Madame de Bernard, chiar şi viaţa aceasta de mizerie a luat sfârşit.

Soţul meu e în închisoare.

Brusc, lacrimile nemţoaicei au încetat să mai curgă. Căpătase o înfăţişare ca îmă, dar înverşunată şi aştepta parcă reacţia Louisei. În toţi aceşti ani în care condusese o gospodărie grea, îngrijindu-se de familia ei şi administrând cu succes o uriaşă avere, Louise nu se simţise niciodată atât de pierduta şi de încurcată ca acum.

— De ce a fost închis? Sub ce acuzaţie?

— Crime de război, răspunse soţia lui Heinz. Au fost tot timpul după urmele lui. Evreul ăla scârbos din Viena avea numele lui pe o listă şi în urmă cu două luni au dat de Heinz. A fost arestat, iar acum se află în închisoare şi-şi aşteaptă procesul.

— Bar locul lui nu e acolo, spuse încet Louise. Soţul dumneavoastră nu a fost ca ceilalţi. El nu a…

— Heinz nu şi-a făcut decât datoria, izbucni cu asprime Lise Minden. El a luptat pentru ţară şi pentru Führer. aşa cum am făcut-o cu toţii. Atunci asta însemna patriotism, acum înseamnă crimă de război. Singura greşeală pe care a făcut-o a fost atunci când v-a considerat mai presus de acestea.

— Dar nu pe mine m-a situat mai presus, spuse Louise. Sunt convinsă că vă daţi seama de asta.

— Nu-mi dau seama decât de faptul că soţul meu riscă să-şi piardă libertate timp de cincisprezece sau douăzeci de ani. veni răspunsul. Este şi motivul pentru care am venit până aici. Am cheltuit tot ce am agonisit pentru a. veni la Paris şi pentru a avea această discuţie.

— Şi ce-aş putea tace eu? întrebă Louise. Dacă vreţi bani pentru a plăti un avocat…

— Nu, mulţumesc. N-ar fi nicio problemă în ceea ce vă priveşte, nu-i aşa? Nu de bani am eu nevoie. Există în Germania avocaţi care ar accepta să apere un om ca soţul meu. Un om care a fost persecutat de politicieni şi de evrei. Nu. Madame de Bernard, eu am nevoie de un alt fel

de ajutor. Eu vreau să vă ridicaţi în şedinţa tribunalului şi să le spuneţi ce a făcut pentru dumneavoastră soţul meu. Vreau să depuneţi mărturie că a salvat viaţa unor oameni, riscând-o pe a sa. Avocatul lui ştie cum s-au petrecut lucrurile şi mi-a spus că dacă veţi apărea ca martor al apărării situaţia s-ar putea schimba şi ar putea obţine o suspendare a pedepsei.

— Nu vă pot da niciun răspuns, spuse Louise ridicându-se brusc. Nu am avut suficient timp de gândire, m-aţi luat prin surprindere. Nu pot să vă promit aşa, pe loc. că voi veni în Germania să depun mărturie. Va trebui să mă Asfătuiesc şi cu familia mea.

— Înţeleg.

Lise Minden deschise poşeta, scoase un alt şerveţel şi se şterse la gură.

— Parcă aţi avut şi o cumnată, nu-i aşa?

Louise rămase nemişcată.

— Aşa este.

— O chema Regine, dacă nu mă înşel.

— Da. Aşa o chema.

— Păreţi tulburată, Madame, continuă Lise Miqden cu un glas calin. Eu zic să vă aşezaţi la loc pe scaun. Încă nu air Tde gând să plec. Să vă mai spun câte ceva despre cumnata dumneavoastră? Să vă povestesc ce am anat despre ea de la Heinz?

— Mă ameninţi cumva?

— De loc. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Heinz are nevoie. Avocatul apărării mi-a mai spus că se va declanşa un mare scandal şi multă murdărie va ieşi la suprafaţă când se va judeca acest caz. Cei care au trăit în minciuna şi au pretins a fi ceea ce nu erau în realitate vor ieşi foarte rău din acest proces. Nu sunteţi de aceeaşi părere!

— Văd că mă ameninţi în continuare, spuse Louise. Şi încerci să mă şantajezi. În cazul ăsta, afla că ai făcut o

mare greşeală pentru că nu voi accepta să fiu şantajată. Am să „te dau pe uşă afară.

Nemţoaica se ridică în picioare.

— Mai este şi soţul dumneavoastră, spuse ea. Erou al Rezistenţei. Şi am înţeles că fiul dumneavoastră candidează din partea provinciei natală familiei pentru un loc în parlament, greşesc cumva? înainte de a mă da pe uşă afară. Madame, va sfătuiesc să vă mai gândiţi. Noi nu vrem decât să spuneţi câteva cuvinte pentru a salva un bătrân care riscă să-şi petreacă tot restul vieţii în închisoare.

— Dacă mi-ai fi spus asta de la început, poate că aş fi acceptat să depun mărturie, spuse Louise cu calm. Acum însă te rog să ieşi din casa mea.

— Sunteţi foarte mare, nu-i aşa. Madame de Bernard. Puteţi da afară o biată femeie şi să nu vă achitaţi de datoria pe care o aveţi faţă de Heinz? Foarte bine. Vă las totuşi adresa unde mă mai puteţi găsi în următoarele două zile. Daţi-mi un semn atunci când vă veţi răzgândi.

Lise trecu pe lângă Louise şi ieşi, lăsând uşa deschisă în urma ei. Pantofii ei grosolani făcură un zgomot urât pe marmura din hol. Apoi se auzi trântindu-se cu putere uşa de la intrare.

Louise rămase câteva momente nemişcată. Avea parcă impresia că biata femeie se mai afla încă acolo. Ura plutea încă în încăpere ca fumul de ţigară. Se duse şi închise uşa. apoi împinse mai departe’s caijjiu] de lângă canapeaua pe care şezuse Lise Minden. Îşi aprinse o ţigară şi încercă să se calmeze. Netezi o pernă şi îşi aminti că îşi propusese să schimbe o plantă din seră.

— Mamă? Am auzit că femeia aceea a plecat. Ce se întâmplă, draga mea? spuse Sophie de Bernard apropiindu-se de ea. Ce ţi-a spus. pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu prea multe lucruri. Îi răspunse cu glas stins

Louise. dar pentru mine a fost suficient. Soţul el se află în închisoare în Germania şi urmează să fie judecat pentru crime de război. Nevastă-sa ar dori să plec acolo şi să depun mărturie în favoarea lui. Vrea să relatez curţii cum au stat lucrurile.

— Dar e ridicol! Doar n-o să faci aşa ceva. Poţi să faci o mărturie scrisă, o declaraţie sub jurământ pe care să le-o trimiţi în Germania. Eu n-am să te las nici măcar să te apropii de vreun tribunal în care se judecă crime de război.

— Tu nu înţelegi, draga mea. M-a ameninţat că va declanşa un scandal.

— Şi chiar poate s-o facă? ridică Sophie tonul, într-o atitudine defensivă, hotărâtă să nu-i mai pese de nimic. Nu că m-ar îngrijora, doar mă ştii bine.

— Da. Te ştiu, răspunse Louise. Numai că nu e vorba doar de tine. Mai e şi râul.

— Lui n-ai decât să nu-i spui. Ascultă, mamă, vino-ţi în fire. Femeia asta vrea doar să bage frica în tine. Nu are ce scoate la iveală. Totul s-a sfârşit de mult şi nimănui nu-i mai pasă de ce a fost. Ducă-se la dracu'! Şi chiar aşa stând lucrurile, ce dacă bărbatul său a făcut o singură dată în viaţă o faptă omenească? Cum rămâne cu celelalte atrocităţi săvârşite? Hai, mamă, te rog linişteşte-te. Încearcă să uiţi totul Astăzi vin să luăm prânzul împreună.

— Mi-a lăsat adresa unde o pot găsi, continuă Louise. Mi-a spus că mai rămâne acolo încă două zile şi să-i dau de ştire atunci când mă voi răzgândi. „Atunci” nu „dacă”.

— Face pe grozava, atâta tot, interveni enervată Sophie. Sunt sigură că n-ai să mai auzi niciodată de ea.

Louise îşi „privi fiica. Era curajoasă, fidelă şi iubitoare, gata să lupte cu toată lumea pentru mama ei. Ar mai fi ea oare la fel de hotărâtă şi de încrezătoare dacă ar şti ceea ce ştia această doamna Minden? Poate că da. Tânăra ei faţă avea un spirit generos şi o putere de înţelegere mai rar întâlnite la avangarda modernă.

Îi întinse o mână şi se strădui să-i zâmbească.

— Cred că ai dreptate. N-am să mai aud niciodată de ea. Mai lasă-mă o jumătate de oră să dau un telefon şi să termin rapoartele alea nenorocite şi după aceea plecăm împreună să luăm masa în oraş.

Mult mai liniştită, Sophie ieşi din salon urmată de mama ei. Ajunsă în camera de lucru de la etaj şi la mecanismul vieţii ei de zi cu zi, Louise rămase cu ochii pe vraful de hârtii şi pe telefon, incapabilă să se concentreze asupra nici uneia din ele. Sophie încercase s-o liniştească, dar nu reuşise decât să-şi calmeze proprii nervi. Louise îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că 11 îngăduise acest scurt răgaz. „Când vă veţi răzgândi”, fuseseră cuvintele alese cu atâta grijă de soţia lui Heinz Minden. Bucăţica de hârtie pe care era scrisă adresa pensiunii se afla acum pe biroul Louisei. O adusese cu ea fără să-şi dea seama. O puse cu grijă într-un sertar şi-n clipa aceea îşi dădu seama că prima parte a bătăliei fusese câştigată de Lise Minden.

Îjî 5*C

Ceruse de trei ore o convorbire telefonică cu Bonnul. În aşteptarea telefonului, rămăsese în salonul mohorât al pensiunii, unde se uita pe nişte numere vechi din *Plaisir de la Maison* şi pe o ediţie zdrenţuită a revistei *El le* apărută acum vreo şase luni şi în care se afla un articol despre starurile de cinema care făcuseră avorturi şi care se mândreau mult cu acest lucru. Îi ura pe francezi. Lipsa lor de moralitate o dezgusta. Ura mâncărurile şi moda lor, iar arhitectura lor o. indispunea pentru că era atât de grandioasă şi pentru că nimic nu trebuia să răpească oamenilor de la ţară splendoarea istoriei şi forţa tradiţiilor. Nu putea uita niciodată că poporul ei fusese înfrânt; că avusese şi ea parfumuri şi că purtase ciorapi de mătase şi o haină scumpă de blana pe care i-o adusese Heinz după campania din Franţa. Pentru o scurtă perioadă de timp au avut şi ei pâinea şi cuţitul în mână şi s-au bucurat de un

trai fără lipsuri. Dar aceste privilegii trecătoare nu fost urmate de douăzeci şi cinci de ajii ne privaţiuni. Înfrângere şi umilinţă, ruşine şi teamă. Îi ura pe duşmanii ţării sale şi cel mai mult o ura pe femeia care o primise în dimineaţa aceea. Pentru ea, aceea vizită fusese un catarsis, având prilejul să-şi mai verse din veninul care în toţi aceşti ani îi rosese sufletul. Acum putea să urască femeia în carne şi oase. nu plăsmuirea pe care i-o creaseră nefericitele destăinuiri ale lui Heinz. Acum ştia culoare ochilor Louisei de Bernard, forma chipului ei. gesturile pe care le făcea. Duşmanul ei de moarte căpătase formă. Când auzi sunând telefonul, se repezi în biroul exterior şi se lăsă cău toată greutatea pe scaunul de lângă ghişeul recepţiei. Îi arunca o privire cu înţeles proprietăresei, care părea dornică să fie şi ea martora la convorbirea telefonică.

— Herr Kopner? Sunt eu, Frau Minden. Da, da, am fost la ea.

Pe birou se afla un creion şi un bloc-notes. Lise începu să traseze linii mici şi întretăiate în timp ce vorbea.

— Da, am stat mult de vorbă… Nu, a refuzat. Oricum, ne aşteptam la aşa ceva… Bineînţeles… Nu, nu, nu i-am spus nimic din care să-şi dea seama. Acum am săpun în aplicare următoarea mişcare. Sunt convinsă că o să reuşească… Sigur. Soţul meu cum se mai simte? Nu trebuie să bănuiască nimic. El nu ar accepta… Da, da, ţi-am spus doar că am s-o fac imediat. I-am acordat un răgaz se două zile. Te mai sun de îndată ce o să am noutăţi… Bine. *Auf Wiedersehen*.

Lise puse receptorul în furcă. Proprietăreasa se apropie din nou de ea. curioasă.

— Doriţi să vă pun convorbirea în nota de plată sau doriţi s-o achitaţi pe loc?

— Puneţi-o în nota de plată, îi răspunse Lise Minden. M-aţi putea ajuta să aflu un număr de telefon din regiunea Houdan? Aveţi la îndemână cartea de telefoane?

— E chiar sub etajera de acolo. Doriţi să vă caut un număr anume?

— Nu, mulţumesc. Pot să-l caut şi singură.

Răsfoi în grabă cartea de telefoane, neştiind la început unde „să caute, dar refuzând să satisfacă Curiozitatea bătrânei femei de a căuta ea însăşi numărul, îşi plimbă un deget de-a lungul paginii. Avea unghii pilite scurt şi mate. Găsi în cele din urmă numele şi numărul şi le nota în agendă.

— Aş vrea să mai dau un telefon, spuse ea. Mi-l puneţi tot în nota de plată. Pot să formez direct?

— Pentru Houdan şi zona aceea, cu siguranţă că da. Doriţi să vă fac chiar eu legătura?

— Nu. mulţumesc.

Lise Minden formă numărul fără grabă, verificând cu grijă cifrele înscrise în agendă. Câteva secunde nu auzi nimic.

— Alo?

Nemţoaica răspunse cu un glas inutil de tare, aşa cum fac străinii când vorbesc la telefon într-o altă limbă.

— Aş dori să vorbesc cu Contele de Bernard… Mulţumesc… Da, aştept.

Aruncă o privire proprietăresei, care părea preocupată şi în cele din urmă a ieşit pe hol.

— Bună dimineaţa, spuse Lise. Sunteţi domnul de Bernard? Nu aveţi de unde să mă cunoaşteţi. Mă numesc Lise Minden.

* * *

Aflat în biroul său din Hofgarten Strasse, situat în centrul Bonnului, avocatul apărării, care tocmai lucra la punctajul dosarului lui Heinz Minden, închise telefonul şi-şi aprinse o ţigară. Fuma cea mai ieftină marcă. O idi osincrazie curioasă, ce nu se potrivea de loc cu situaţia sa socială şi cu caracterul său. În realitate ducea o viaţă foarte îmbelşugată şi-şi permitea să-şi cumpere numai

lucruri de calitate. Slujba sa era înfloritoare, poseda o casă cât se poate de elegantă în cea mai selectă zonă rezidenţială. Avea două maşini şi se recăsătorise cu o femeie influentă, care-i încuraja cu fervoare ambiţia politică. Era un bărbat frumos şi avea 42 de ani. vârsta ideală pentru a intra în politică. Era prea tânăr pentru a fi participat la război, clar suficient de matur, pentru a prelua cazurile celor care luptaseră şi pe care vechile răni îi mai dureau încă. Numele lui era Siegfried Kopner. Cu o zi înainte îi făcuse o vizită lui Heinz Minden. Îl găsise un tip foarte patetic, iar Herr Kopner nu confunda patosul cu compasiunea. Minden era un om distrus, iar resemnarea lui l-a înfuriat la culme pe Kopner, care a acceptat să-şi rişte întreaga reputaţie în public pentru a-l salva. Ma'i mult de atât" dincolo de libertatea unui om lipsit de importanţă, care acum regreta faptele comise în trecut. Kopner fusese mai degrabă interesat să găsească o platformă de pe care să-şfpoată exprima concepţia politică. Iar procesul, unuia ca Heinz Minden era exact ce-i trebuia lui. În cursul procesului, şi-ar putea exprima toate ideile politice şi ar putea împărtăşi atitudini de neconceput într-o campanie electorală. Aceste atitudini mai reprezentau încă un ideal şi sentimentele a mii. poate chiar milioane dintre concetăţenii săi. Din fericire, chiar dacă Heinz îşi încovoiase spinarea, soţia lui era încă hotărâtă să acţioneze cu toată cfârzenia. Pentru Kopner. soţia clientului său era o femeie dezagreabilă, acră şi lipsită de feminitate, prinsă ca o lipitoare de cadavrul inert al bărbatului cu care fusese căsătorită aţâţa vreme, dar îi oferea arma de care avea nevoie. În cursul consultaţiilor fără sfârşit şi pline de lacrimi în legătură cu apărarea lui Minden, ea îi relatase puţin câte puţin şi cu un sentiment din ce în ce mai puternic de autocompasiune povestea soţului ei care se îndrăgostise nebuneşte de Contesa de Bernard şi care riscase atât de mult de dragul acesteia.

Nimic n-o putea convinge pe această femeie, atât de orbită de gelozie, că Minden n-o făcuse decât din dorinţa de a intia în graţiile contesei. Pentru Kopner era un adevărat dar dumneiezesc. O poveste ca aceasta, prezentată corespunzător, ar putea reduce responsabilitatea clientului său fată de crimele pentru care era acuzat şi l-ar putea pune într-o lumini de erou pe care liberalii o considerau atât de utilă. În acelaşi timp, în sala tribunalului se va afla şi un reprezentant al inamicului, al fostului inamic, dar care rămăsese un simbol concludent, nu numai pentru eroismul lor, dar şi pentru inechitatea oponenţilor lor. Era vorba de Louise de Bernard. După ce o ascultase pe Lise Minden, făcuse investigaţii amănunţite în privinţa acestei familii şi. În grămada „de gunoi a neînţelegerilor casnice, precum şi în mai vechi încălcări ale legislaţiei internaţionale, descoperise o perlă politică nepreţuită. Îşi fuma ţigara subţire până când chiştocul se îngălbeni de nicotină, apoi o stinse în scrumiera de onix. Pe soţia lui Minden o trimisese la Paris. Ar fi fost prea compromiţător să plece el însuşi. Eşecul iniţial al femeii îl dezamăgise, dar nu descurajase de tot. Lise Minden poseda încrederea de sine a oricărui obsedat. Ea dorea să obţină, libertatea soţului şi aceasta era principala ei motivaţie. În acelaşi timp însă. şi poate chiar într-o măsură mai mare. dacă analizai cu obiectivitate motivele, rezulta că femeia dorea şi umilirea şi distrugerea rivalei sale în public. Iar aceasta era exact ce-şi dorea şi Siegfried Kopner.

Îşi aprinse o „nouă ţigară şi se adresă prin interfon secretarei sale:

— Sun-o pe soţia mea.

În seara aceea se organizase un dineu în cinstea lui, iar Kopner se gândise că „ar fi mai simplu dacă nevasa lui i-ar aduce un schimb de haine la birou, iar el s-ar îmbrăca chiar de acolo. Avea încă o groază de treabă şi n-ar fi vrut să plece mai devreme de la birou.

Soţia lui era fiica unui fost amiral. Familia ei aparţinea unei clase sociale superioare celei din care provenea el, dar războiul o lipsise de proprietăţile din estul ţării, astfel că fata fusese încântată să-l ia de bărbat. Era o femeie cu o hotărâre de neclintit, care îşi concentrase toate ambiţiile asupra lui. Încă de la începutul căsătoriei, se devotase trup şi suflet confortului şi carierei lui, iar Siegfried era foarte fericit alături de ea. La intervale regulate, Kopner se culca cu o desenatoare de modă, o femeie minionă, plăcută şi amuzantă, pe care o cunoscuse la o recepţie. În general, considera că avea tot ce-şi putea dori un bărbat”.

Secretara îi făcu legătura cu soţia lui. O rugă să-i aducă costumul de searaj iar aceasta acceptă pe loc.

— Ai vreo veste de la Frau Minden? Femeia ştia totul despre acest caz. Kopner discuta întotdeauna cu ea problemele de muncă şi, deseori, soţia lui făcea comentarii deosebit de preţioase.

— M-a sunat cu puţin timp înainte, spuse Kopner. Contesa n-a fost de acord. Nu sunt convins că a abordat-o cum ar fi trebuit, dar am înţeles că va pune în aplicare cel de-al doilea plan şi, după părerea ei. de data aceasta va reuşi. Asta este şi părerea mea.

— Excelent! exclamă soţia lui cu un glas strident, care îl făcu să îndepărteze receptorul de la ureche. Or să cedeze, continuă ea. Sunt convinsă de asta. La şase şi jumătate sunt la birou. Şi astfel o să ai la dispoziţie o oră pentru a te schimba. Nu trebuie să întârziem. I-am trimis deja flori Hildei.

— Excelent! o imită el. Ne vedem la şase şi jumătate.

La dineu va fi prezent şi un membru marcant al

Bundeswehr-ului. iar Kopner spera să-l atragă în sponsorizarea candidaturii salcă va fi o seară foarte importantă pentru cariera lui. În acelaşi timp în care soţia lui sosea cu valiza în care se afla smokingul călcat cu grijă,

Lise Minden cobora din tren în gara Houdan şi lua un taxi spre Château St. Blaize.

Capitolul 2

Sophiei de Bernard îi plăcea să conducă în viteză. Se angajase pe autostrada care ieşea din Paris, urmând indicatoarele ce arătau drumul spre Yersailles. apoi intră în şoseaua care ducea spre Chartres. În primele douăzeci de minute, Sophie nu scosese niciun cuvânt. Circulaţia era mereu intensă şi. deşi porniseră înainte de ora de vârf a serii, înaintau totuşi cu greutate. Sophie nu avea decât puţine ocazii de a da frau liber Merc-desului şi de a conduce cu viteza cu care era obişnuită. În fine, reuşiră să depăşească leneşa coloană de maşini şi camioane şi Merc edesul ţâşni înainte cu toată viteza. Louise îşi privi fiica.

— Nu conduce prea tare, draga mea. O să ajungem la timp ojicum.

— Îmi face scârbă, spuse furioasă Sophie. Nu ar fi trebuit să mergi acolo. Ăştia n-or să facă decât să înrăutăţească şi mai mult situaţia.

— Nu o fac intenţionat, interveni Louise. şi la urma urmei, eu sunt cea care le-am creat probleme. Paul părea teribil de şocat la telefon.

— Şi asta numai din cauză că blestemata aia de Frango zise s-a dus la el. Parcă o aud spunându-i: „Gândeşte-te la cariera ta. Gândeşte-te la ce o să se întâmple dacă se declanşează un scandal”.

— Va trebui să-mi promiţi că n-ai să te cerţi cu ei, spuse Louise. Trebuie să stau de vorbă cu Paul şi să aflu ce crede şi el că trebuie să fac.

— O să-ţi ceară să-l protejezi, spuse furioasă Sophie. Asta e cât se poate de sigur. Ar fi fost mai bine dacă o dădea pe femeia aceea pe uşă afară, decât să asculte de ea. Iar eu n-ar fi trebuit să te chem la telefon. Mă rog, orice ai spune, mamă. nu am de gând să stau de o parte şi să-i las să te intimideze.

Louise nu-i dădu niciun răspuns. Vocea îngrijorată a fiului ei care îi telefonase cu o noapte în urmălusese cât se poate de neaşteptată. Nu i-ar fi trecut nicio clipă prin gând că Lise Minden se va duce direct la el. Dar nemţoaica o făcuse, şi tânărul îngrijorat îşi implorase mama să vină la St. Blaize pentru a discuta cu el problema ivită. Cu el şi cu soţia lui a cărei voce o auzise murmurând ceva pe fundalul convorbirii telefonice. Erau amândoi înspăimântaţi şi şocaţi, neştiind cum să procedeze într-o astfel de situaţie. Neprevăzutul le tulburase foarte rar viaţa de până acum. Louise ar fi fost curioasă să ştie cum s-ar fi descurcat fiul ei şi soţia acestuia, Françoise într-o situaţie ca cea prin care ea a trecut cu atâţia ani în urmă. Ea şi soţul ei al cărui portret comandat ele Paul atârna acum în holul principal al castelului. Era foarte mândru de tatăl său, care fusese declarat erou al Rezistenţei şi era cât se poate de satisfăcut atunci când însăşi mania lui purta panglica Legiunii de Onoare. Louise se gândi la discuţia care o aştepta şi se cutremură. Nu pentru ea. După telefonul de noaptea trecută toate sentimentele ei amorţiseră. Acum nu mai simţea decât compasiunea faţă de ceilalţi, oamenii fără nicio vină, ale căror iluzii curate fuseseră zdruncinate. Cât de mult îi spusese oare femeia aceea lui Paul, câte va trebui să-i mai spună chiar ea Sophiei, care s-ar putea dovedi mai puţin imună decât se credea…

Lăsaseră în urmă autostrada şi acum parcurgeau în viteză drumurile de ţară, trecând prin St. Leger en Yvelines. unde soţul ei Jean obişnuia să meargă la vânătoare înainte de război, apoi prin Houdan, îngaiându-se în fine pe drumul îngust de care îşi amintea atât de bine şi care ducea spre St. Blaize. Trecuse multă vreme de când'd venise aici ultima oară, aproape trei ani. Le făcuse o vizită cu ocazia botezului primului ei nepoţel, apoi a unei nepoate, şi petrecuse în familie un penibil Crăciun, când nimeni nu ştiuse ce să-i mai facă să se simtă bine pentru că

nu reuşise să-şi ascundă indispoziţia pe care i-o crea prezenţa în acest castel. Paul şi Françoise dăduseră dovadă de o amabilitate cât se poate de sinceră. Sophie, care în perioada aceea se afla în prima fază a unui amor nebun cu un cunoscut chitarist, îl însoţea pe acesta într-un turneu prin America. Nu şi-ar fi putut petrece Crăciunul nici singură în Paris; ar fi fost prea trist, împotriva dorinţei sale, şi numai pentru a le face plăcere, se lăsase convinsă de cei doi tineri şi se întorsese în casa care fusese o dată a ei şi pe care hotărâse să nu o mai revadă niciodată. Acum, când trecea printre porţile de fier forjat şi se angaja pe aleea principală, revăzu foişorul atât de familiar, acoperit de iederă şi frumoasa faţadă, înconjurată de imensul gazon, copacii bătrâni care dădeau o „umbră minunată, neschimbaţi de trecerea secolelor. În întâmpinarea ei alergară câţiva câini. Erau câinii de vânătoare supli şi cu blană cenuşie, din rasa Weimaren, pe care îi îngrijea nora sa şi care înlocuiseră spanielii pe care Jean îi iubise atât de mult. Veni apoi fiul ei, înalt şi cu un chip îngrijorat şi în curând silueta subţire a soţiei lui, îmbrăcată în tweed şi lână englezească de caşmir se ivi din spatele lui. Cei doi o sărutară. Paul era plin de amabilitate şi căldură şi se făcea că nu observă atitudinea agresivă a surorii sale în momentul în care intraseră în „casă. Ajunsă înăuntru, Louise avu un moment de ezitare.

Se afla în imensul hol cu un tavan în stil normand, cu tapiserii din secolul al XVI-lea ce se aflau acolo încă de g e vremea când fuseseră ţesute şi cu portretul lui Jean de ernard, iluminat de sus, care domina întreaga încăpere. Françoise se apropie de ea. Se adresa întotdeauna cu un ton special soacrei sale, faţă de care avea o veneraţie deosebită. Tonul acesta sugera că orice s-ar întâmpla trebuia să fie bine dispusă şi o făcea mereu pe Louise să se simtă un oaspete nepoftit.

— Doreşti să urci mai întâi în camera ta. Louise?

După ace ea putem sta de vorbă în bibliotecă.

— Da, ar fi mai bine aşa. Unde am să dorm? în micuţa cameră albastră?

— Ei bine, nu. Îi explică Françoise cu un zâmbet încordat pe chipul care trăda lipsa somnului. Pe aceea am amenajat-o pentru Christiane. Tu vei sta în cea de-a doua cameră de oaspeţi. Am renovat-o în întregime şi acum arată foarte bine.

Louise îi întoarse zâmbetul şi o porni în urma ei pe scări. Un valet îi ducea mica valiza de voiaj. Cei doi insistaseră ca Louise şi Sophie să rămână aici peste noapte. Lucrurile nu puteau fi lămurite în grabă. Louise păşi încet pe treptele scării spiralate din piatră şi se opri o clipă în faţa uşii dormitorului. Bagaiul ei era deja înăuntru, iar valetul o aştepta să intre! Nu mai văzuse această cameră de mai bine de douăzeci de ani. Ea îi amintea de atâta suferinţă şi dragoste încât simţi că devine palidă în momentul în care paşi înăuntru.

Nimic nu se mai păstrase ca înainte. Pereţii fuseseră zugrăviţi într-o altă culoare, demodatul pat cu baldachin dispăruse, aşa cum dispăruseră şi fotoliul, mobilierul în stil Empire şi oribilul tapet de dinainte de război.

— Mulţumesc, spuse ea, fără să privească înapoi, după care uşa se închise.

Se afla în fine singură în încăperea care fusese dormitorul lui Roger Savage. Se duse la fereastră şi privi afară. Şi el făcuse poate la fel în acea dimineaţă de funie a anului l 944, când trăsese perdelele şi privise afară. Nu se mai gândise la el. nu mai lăsase amintirea lui să revină şi să o tulbure în aceşti ultimi ani. Acum nu mai avea cum să se opună. Brusc se lăsă pe pat şi descoperi că începuse să plângă. Nu mai putea opune nicio rezistentă. Nora ei făcuse o mulţime de modificări, transformând încăperea într-o cameră de oaspeţi foarte şic, dar Louise nu putea alunga din memorie trecutul, care o copleşea violent şi

atât de real încât prezentul părea acum lipsit de substanţă. Roger Savage. Pe aceiaşi coridor se afla camera lui Heinz Minden şi cea în care dormise Regine. Se aflau cu toţii acolo, stafiile şi cei în viaţă, copleşind-o până la sufocare şi cerându-i cu insistenţa să fie recunoscuţi. Iar Savage era cel mai real dintre toţi. Îl vedea parcă acolo, lângă fereastră, înalt şi lat în spate, aureolat de razele soarelui din spate şi privind la haul de douăzeci de metri de dedesubt. Louise îşi duse ambele mâini la faţă şi-şi şterse lacrimile. Lui nu-i plăcuse niciodată s-o vadă plângând. Chiar şi la sfârşit, când ea vărsase lacrimile agoniei după el. Savage fusese rănit de aceste lacrimi…

Se auzi o bătaie în uşă. Cineva intră fără să mai aştepte invitaţia ei, şi nu era Sophie. aşa cum s-ar fi aşteptat ea, ci fiul ei Paul.

— Mamă. spuse el pe un ton plin de blândeţe. Am sentimentul că discuţia care urmează o să te indispună. Te rog să cobori. Toată lumea te aşteaptă jos. O să stăm de vorbă şi sunt convins că o să găsim o soluţie împreună.

Tânărul o luă pe după umeri şi ieşiră amândoi.

Între Sophie şi Françoise avusese deja loc o ceartă. Louise simţise acest lucru de îndată ce intrase în salonul galben. Stăteau fiecare pe locul lui, Contesa de Bernard foarte ţeapănă pe scaunul ei, cu tenul ei roz şi cu ochii ce străluceau de furie. Sophie. tolănită ca o ştire ngăriţă şi cu o ţigară bălăbănindu-i-se în gură. Louise le privi pe amândouă şi se desprinse uşor se braţul lui Paul. El n-o mai putea „sprijini. Aparţinea acum soţiei sale, avea propria lui familie, o viaţă diferită de a ei. Lise Minden pătrunsese în viaţa lor şi trecutul îi ameninţa acum pe ei toţi. Ea era principala legătură cu acest trecut; responsabilitatea trebuia să-i revină numai ei. Dar mai întâi, înainte de a se jjua vreo hotărâre, ştia bine că va trebui să mai facă ceva. Îşi dăduse seama de aceasta în încăperea aceea de la etaj de parcă Savage revenise şi îi

spusese ce are de făcut.

— Să ne aşezăm cu toţii, spuse ea. Paul, dragul meu, vrei să-mi aduci, te rog, ceva de băut? Un whisky cu Pérrier.

— Desigur, răspunse Paul, uşurat pentru că i se ceruse să facă ceva. Françoise? Sophie?

Ambele femei clătinară din cap. Louise luă paharul din mâna lui şi-şi aprinse o ţigară. Pentru prima dată, nora sa nu se repezise să-i adu ca o scrumieră.

— Nu ştiu ce v-a povestit vouă femeia aceea, spuse calm Louise. dar îmi imaginez că multe din cele spuse de ea v-au tulburat.

— Nu am crezut nicio vorbă. Niciodată n-am putea crede aşa ceva… spuse Paul, apoi se opri încurcat. Am vrut doar să discutăm şi cu tine ce este de făcut.

— N-o s-o puteţi obliga pe mama să depună mărturie numai pentru a închide gura acelei femei blestemate, i-o reteză cu tărie Sophie. Şi bănuiesc că pentru asta ne-aţi cheipat aici.

Îi aruncă apoi cumnatei sale o privire încărcată de furie.

— Nu. Nu pentru asta v-am chemat, spuse Paul de Bernard, evitând privirea neliniştită a soţiei sale. Avem de gând să adoptăm o comportare cât mai civilizată şi să spunem lucrurilor pe nume. Nimeni nu o va supăra cu nimic pe mama. Aşa că nu e nevoie să vorbeşti pe acest ton.

— Niciunul dintre voi nu trebuie să se certe cu ceilalţi din cauza mea. interveni şi Louise. Nu e nevoie. Sunt sigură că Lise Minden v-a spus şi vouă că mai întâi a fost pe la mine. A încercat să mă şantajeze. Aşa cum. fără îndoială, a încercat să procedeze şi cu tine. Paul. Un lucru e sigur: nu are de gând să se dea bătută. Nouă ne rămâne să hotărâm dacă va trebui să cedăm acestui şantaj, sau să ne opunem lui.

— Ar mai fi ceva. interveni şi Françoise de Bernard în discuţie pentru prima dată.

Când o privi pe Louise. pe chipul ei apăru o expresie pe care soacra sa nu o mai văzuse până acum.

— Şi anume dacă, pe bună dreptate, mama nu ar trebui totuşi să facă ce i se cere.

— Aşa este. răspunse Louise. Şi există o singură modalitate de a lua o hotărâre, şi anume de a vă povesti întocmai cum au stat lucrurile. De a vă spune adevărul…

— Mamă… O întrerupse Sophie. dar ştim…

— Nu, draga mea. Mă tem că nu ştiţi. Dar acum am să vă spun totul TDupă aceea vom putea să hotărâm ce va trebui făcut.

Castelul din St. Blaize este situat la circa cincizeci de kilometri de Paris şi la patruzeci de kilometri de marele oraş medieval Chartres. Satul St. Blaize en Yvelines era dominat de castelul aflat pe o uşoară înălţime. Era un castel mic. cu foişor, construit din piatră cenuşie, avea acoperişul din gresie, cu un turn în partea de nord. Din şoseaua principală se putea ajunge aici pe un drum de pietriş. 1 imp de aproape şase sute de ani fusese centrul vital al satului şi în el locuise o singură familie fără întrerupere, cu excepţia doar a unei perioade de exil din timpul Revoluţiei. Gospodăriile mai mari din regiune se aflau sub ocupaţie germană, proprietarii lor fiind lăsaţi să locuiască în continuare numai într-o mică porţiune a caselor lor, dar St. Blaize aparţinea în întregime familiei Bernard. Sătenii. În cunoştinţă de tot ce se întâmpla la castel. Îl felicitau pe conte pentru că îşi păstrase casa intactă şi-i admirau uşurinţa cu care reuşea să se descurce faţă de forţa de ocupaţie. Acesta dădea dovadă de un remarcabil tact şi de clarviziune. În ciuda faptului că era încă relativ tânăr, iar lipsa lui totală de fals eroism le înlătura locuitorilor din St. Blaize sentimentul de vinovăţie pentru propria lor atitudine de tolerare a duşmanului.

Un singur contact cu furia germanilor fusese suficient pentru cei mai mulţi bărbaţi nepăsători care se mai adunau la câte o bârfă în cârciuma satului. Ei au urmat apoi exemplul contelui, arătându-şi dispoziţia de a colabora cu autorităţile germane. În urma acestei atitudini, viaţa lor nu a mai fost tulburată şi numai unul dintre ofiţerii germani, mai degrabă oaspete decât musafir nepoftit, locuia în prezent la castel, împreună cu contele şi cu familia acestuia. Se ştia că doamna contesă avea alte puncte de vedere decât soţul ei şi nu ezitase să şi le exprime. dar cum ea era americancă, exemplul ei era ignorat. Nimeni în St. Blaize nu dorea să aibă necazuri sau să fie obligat să lupte împotriva germanilor. Toată lumea nu dorea decât să supravieţuiască, aşa cum făcea contele de Berqard.

Într-o seară a sfârşitului de mai 1944, Louise le-a dus bărbaţilor cafeaua în salon. În ultimele trei luni Jean de Bernard insistase ca neamţul să ia cina cu ei. ci nu singur în camera lui, şi să rămână cu ei o oră sau două şi după aceea. Faptul că ofiţerul lua masa cu ei fusese suficient pentru Louise: acum însă. faptul că acesta rămânea şi la taifas în salon nu făcea decât să sporească dezgustul pe care soţul ei i-l crea. Maiorul Minden nu avea o „fi re prin care să ofenseze în mod vădit. Era un bărbat liniştit, puţin trecut de treizeci de ani, un om la locul lui şi vizibil jenat că fusese încartiruit în castelul familiei lor. t) aduse dovadă de o mare modestie, iar atunci când contele îi oferise găzduire, a răspuns acestui gest prin cadouri generoase, imposibil de procurat pe vremea aceea de către francezi. Era mereu politicos, plin de tact şi recunoscător pentru tot ce i se oferea. Îşi ceruse scuze pentru situaţia în care se aflau, nepunând niciodată în cuvinte propria vinovăţie. Pe Louise o urmărea cu privirea, parcă dezbrăcând-o în gând. până când aceasta simţea că-i vine să urle.

Cina de astăzi fusese simplă. Mâncarea era greu de

procurat, iar articolele de lux, ca untul şi zahărul fuseseră raţionalizate cu stricteţe. Nici măcar ingeniozitatea lui Minden nu le putea procura savuroasa carne de viţel cu smântână, carnea de porc, de vânat sau de pasăre, care înainte de război duseseră faima bucătăriei din St. Blaize. Bucătarul murise în 1941, iar acum de gătit se ocupau Louise sau Marie-Anne, care dădeau dovadă de o iscusinţă remarcabilă în prepararea legumelor, ouălor sau a unui pui. din când în când. Castelul avea o splendidă pivniţă, unde familia Bernard păstra îmbuteliat un vin alb uşor, produs din propriile podgorii din zona Loarei. După cina, Minden a scos o sticlă de coniac fin şi i-a oferit amfitrionului său o ţigară de foi. Louise îl privea în timp ce bărbatul rupea capătul trabucului şi-l aprindea. DSeşi se aflau în luna mai, vremea era umeda şi răcoroasă. În uriaşul cămin ardea un foc de lemne. Lumina acestuia licărea pe chipul bărbatului pe care îl iubise, chip pe care îl mângâiase de atâtea ori cu mâinile ei. Bărbatul se schimbase foarte puţin în cei opt ani de când se căsătoriseră. Felul lui de a fi era acelaşi: blând, curtenitor, un pic distant, dar râsul lui nu-şi pierduse căldura, iar ochii păstrau acelaşi farmec. Acum îl vedea pe Minden răspunzând acestui farmec, zâmbind şi discutând cu el, aplecându-se un pic spre el. cu uriaşa ţigară între degete, pentru o clipă, neamţul, deşi concentrat asupra unei discuţii cu contele. Îi aruncă şi ei o privire şi. fără să se ferească de Jean. Îşi plimbă limba printre buze. Louise ura felul cum se purta cu ea, modul în care sărea în picioare atunci când ea intra, cum îi ţinea scaunul când se aşeza la masă. mereu politicos, cu capul un pic aplecat, de parcă ar fi fost atent la toate cuvintele ei. Iar ea vorbea cât mai puţin posibil în prezenţa lui. Nu-şi ascundea antipatia şi dezgustul faţă de el, dar neamţul avea o piele groasă. N’a-l afecta cu nimic modul în care îi transmitea ceea ce simte pentru el. Răspunsul lui, ca dar de Crăciun, a fost o uriaşă

sticlă cu cel mai scump parfum exportat în exclusivitate pentru germani. Ar fi avut mai mult respect pentru el dacă ar fi încercat vreodată să: i bage mâna pe sub rochie.

Acum, Minden şi soţul ei vorbeau despre război. În încăpere se simţea mirosul fumului de ţigară. Louise scormoni lemnele din şemineu şi trase cu urechea la discuţia lor.

— 'N-aş fi crezut vreodată că vor pune la cale o invazie, spuse Jean de Bernard. Nici acum nu pot crede că e vorba de ceva serios.

— Dar e foarte serios, spuse Minden. Se spune că un sfert de milion de oameni aşteaptă să pornească din Anglia şi să aterizeze aici. Desigur, la asta i-au împins ruşii care fac presiuni pentru crearea unui nou front.

Minden scutură scrumul într-un baul de argint.

— Nu păreţi îngrijorat, domnule maior, remarcă Jean de Bernard.

— Nu pot să mi-i imaginez câştigând, răspunse calm Minden. Prevăd pierderi îngrozitoare şi o înfrângere totală.

— Nu sunteţi cumva prea sigur pe dumneavoastră?

Cei doi bărbaţi îşi întoarseră privirile spre Louise.

— Nu cred, răspunse Minden pe un ton ce dădea de înţeles că ea nu avea nimic de spus în legătură cu acest subiect.

— La urma urmei, Imperiul Britanic şi Statele Unite alcătuiesc o alianţă formidabilă, continuă Louise, ştiind cât de mult nu-i place lui Jean să-l întărâte pe neamţ. Doar n-o să puteţi alunga un sfert de milion de oameni dându-le un bobârnac, ca unui fir de praf.

Minden îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Trebuia să fie atent să nu-şi arate convingerea fermă, dar aceasta i se înrădăcinase acum atât de puternic încât nu mai putea să mimeze îngrijorarea. Ameninţarea invaziei nu-l mai tulbura. Victoria era certă. Privi o clipă picioarele

frumoase ale contesei. Americancele aveau cele mai frumoase picioare din lume. Şi cei mai frumoşi dinţi; ai ei erau perfecţi. În ciuda tenului, a părului şaten şi a ochilor migdal aţi, era cât se poate de limpede că femeia aceasta nu putea fi o franţuzoaică. Era prea înaltă şi prea suplă.

— Iertaţi-mă, Madame, spuse el. dar am convingerea că avem cea mai bună armată din lume. După părerea mea, îi vom învinge fără probleme pe invadatori.

— Şi veţi participa şi dumneavoastră la lupte?

Minden nu-şi pierdu zâmbetul pe jumătate şi licărirea de admiraţie din ochi. Jean de Bernard îşi reaprinse ţigara de foi, fără să se uite la soţia lui.

— Din păcate, voi fi în continuare ataşat pe lângă generalul Brühl. Vă rog să mă credeţi că mi-aş dori să rac parte din trupele combatante, dar cineva trebuie să facă şi treaba asta.

— E poate o muncă plictisitoare, dar tot e mai bună decât frontul rusesc.

Louise îşi aprinse o ţigară. Jean de Bernard se ridică şi se apropie de ea cu ceaşca în mână.

— Vrei să-mi mai torni puţină cafea?

Louise se prefăcu că nu observă avertismentul din privirea lui. Era un laş. Era soţul ei, dar acum îl dispreţuia tot atât de mult cum înainte îl iubise. N-are decât să se târască la picioarele cuceritorilor. Evită privirea lui. Turnă cafeaua, o cafea autentică, nu amestecul mizerabil de ghindă şi cicoare pe care erau nevoiţi să-l bea cei care nu colaborau cu nemţii, şi îi dădu ceaşca înapoi.

2 I A

— Cred c-am să mă duc la culcare, spuse ea. În seara astajnă simt obosită.

Într-o clipă, maiorul ţâşni în picioare, lovindu-şi cu putere călcâiele. Louise le şi din cameră, savurând scurta conversaţie care începuse deja să devină meschină şi anostă. Umilirea unui interlocutor prea insensibil pentru a

simţi ceva era o compensaţie prea mică pentru mizeria şi ruş mea care o chinuiau de câte ori u avea în faţa ochilor. Minden nu era o brută şi nu avea nimic din aroganţa naziştilor. Era un bărbat obişnuit care nu-ţi atrăgea atenţia prin nimic, dar era german, un simbol al nenorocirii Franţei şi al capitularii bărbatului pe care ea îl iubise. Jean acceptase colaborarea şi la fel procedaseră şi sătenii. Tinerele franţuzoaice băteau trotuarele cu soldaţii germani, iar familiile acceptau din partea cuceritorilor ţigări şi hrană. Franţa se plecase la picioarele ocupanţilor. Era mai degrabă un fel de seducere decât un viol. Louise care iubise tot ce era franţuzesc, îmbrăţişase cultura acestei ţări şi, după doi ani după căsătorie, chiar şi religia ei, urmărea îngrozită cum oamenii pe care îi respectase atât de mult se umileau în faţa invadatorilor, în timp ce căminele prietenilor lor erau pline de ofiţeri germani şi se ţineau lanţ petrecerile în care se zvonea despre tot felul de relaţii amoroase ale unor femei ai căror soţi nu fuseseră încă repatriaţi. Primul şoc îl avusese în acea zi de vară a anului 194 t), cu patru ani în urmă, când ea şi Jean primiseră la castel vizita cumnatei ei. Regine, pe atunci o fetişcană de numai cincisprezece ani şi văzuse maşina trupelor de cercetare germane parcurgând în viteza aleea de pietriş şi frânâncă zgomotos în faţa intrării. Pe cele două laturi ale maşinii se aflau vopsite cruci albe şi negre. De la fereastra de unde priveau acest spectacol au văzut apoi cum din vehicul au coborât trei bărbaţi în uniforme cenuşii de campanie. Jean o luase în braţe, iar ea se agăţase de el cu putere, gata să moară împreună dacă i-ar fi cerut-o.

— O. Dumnezeule, şoptise ea. Ce ne facem?…

— Vom învăţa să trăim cu ei, îi răspunsese Jean. Vom trăi cu ei şi vom supravieţui. Şi astfel ne vom păstra casa.

Ea nu îl crezuse, nu înţelesese ce voise să spună. Când uşa salonului se deschisese şi primul ofiţer german

intrase, se aşteptase ca Jean să facă o mişcare prin care să se opună. În schimb el se desprinsese de ea şi pornise către nemţi cu o mână întinsă.

— Domnilor, li se adresase el, fiţi bine veniţi la St. Blaize.

Erau doi, tineri cu feţe şterse sub bonetele ţuguiate. Ochii Louisei fuseseră nă pă din de lacrimi. O apucase de mână pe Regine, trecuse cu că printre nemţi şi o dusese sus. Ajunsă pe holul de la etaj îl auzi se pe soţul ei spunând:

— Va trebui să o scuzaţi pe soţia mea. E foarte tulburată. Vă rog să luaţi loc.

Din clipa aceea a început dezintegrarea.

După ieşirea Louisei, Minden s-a întins şi s-a aşezat din nou pe scaun. Jean şi-a turnat coniac şi i-a oferit sticla, dar maiorul şi-a scuturat capul:

— Mai am nişte treabă, spuse el. Coniacul mă trage întotdeauna la somn. Îmi pare bine că soţia dumneavoastră s-a dus mai devreme la culcare, pentru că aş dori să discutăm ceva între patru ochi. Ştiaţi că azi-noapte s-a dat o alarmă?

— Nu, răspunse Jean de Bernard. Probabil că aveau o altă destinaţie. Aici nu a fost paraşutat nimeni.

Maiorul se întorsese târziu. Spre iritarea Louisei, Jean insistase să îl aştepte cu cina.

— A fost un singur avion, continuă maiorul. Au mai trecut ei pe aici şi înainte. Eu unul cred că a fost un zbor de recunoaştere. Nu este însă exclus să fii şi paraşutat pe cineva.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Un agent al inamicului. Nu e sigur, dar trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie. Mâine drumurile vor fi blocate şi se vor întreprinde acţiuni de căutare. Am vrut să vă atenţionez şi pe dumneavoastră, fără să-i produc îngrijorare doamnei de Bernard.

— Aici nu vor paraşutape nimeni, spuse Jean. De doi ani nu au mai încercat s-o facă. Niciun locuitor al acestui sat nu doreşte să mai aibă necazuri.

— Ştim asta, continuă Minden pe un ton serios. În regiunea aceasta nu s-a înregistrat nicio încercare de rezistenţă. Iar acum, când mişcare de rezistenţă din Chartres a fost zdrobită…

Minden se opri, regretând că amintise de acest incident.

— Am vrut doar să vă rog să folosiţi influenţa pe care o aveţi faţă de săteni. Dacă cineva a fost totuşi paraşutat, sper că le veţi explica oamenilor cât de nesăbuit ar fi din partea lor să-i ofere adăpost respectivului. Cum vă spuneam, eu cred că n-a fost decât un avion de recunoaştere, care probabil s-a rătăcit. Poate că s-a prăbuşit undeva pe aproape, de-a lungul coastei. Aceasta este varianta oficiala, dar va trebui să fim prudenţi.

— Fiţi liniştit, spuse Jean de Bernard. Ne aflăm în timp de pace şi ne înţelegem cât se poate de bine. Ultimul lucru pe care şi l-ar dori francezii ar fi să strice relaţiile cu armata germană. Aveţi asigurările mele că mâine voi vorbi personal cu primarul. Dacă aliaţii au fost atât de proşti să încerce să ne amestece şi pe noi prin paraşutar ea unui agent, sătenii vi-l vor preda pe acesta imed iar.

— Vă mulţumesc, spuse maiorul, apoi se ridică în picioare. Voi avea grijă ca toate uşile să fie încuiate. Sper că soţia dumneavoastră nu se va înfricoşa. Sincer vă spun, nu are niciun rost să afle despre discuţia noastră. Mâine va avea loc o acţiune obişnuita de căutare, dar voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca dumneavoastră să nu fiţi deranjaţi.

— Vă sunt foarte recunoscător, răspunse Jean de Bernard. Loujse nu ar intra în panică, dar tatăl meu s-ar putea Asperia. În ultima vreme se pierde atât de repede.

— Îmi pare rău pentru dânsul. Într-una din aceste seri va trebui să urc şi eu la dumnealui şi să stăm un pic de

vorbă. Sper că starea sănătăţii sale nu s-a înrăutăţit.

— Din punct de vedere fizic, nu. Bătrâneţea e un lucru foarte trist, domnule maior. Pe zi ce trece se comportă mai degrabă ca un copil.

— Eu vă doresc noapte bună, spuse maiorul. Dacă mâine aflaţi ceva, vă rog să mă anunţaţi şi pe mine.

— Puteţi conta pe mine, răspunse Contele de Bernard. Noapte bună!

Nu părăsi încăperea imediat după Minden. Rămase lângă focul din ce în ce mai slab să-şi termine coniacul. Agenţi ai inamicului. Un sfert de milion de oameni aşteaptă pe celălalt mal al Canalului Mânecii pentru a se avânta asupra coastei franceze. O ploaie de schije şi de bombe vor cădea peste casele francezilor şi vor ucide oameni nevinovaţi. Marile puteri se pregăteau pentru o bătălie pe viaţă şi pe moarte, purtată pe teritoriul lor şi cu oamenii proprii. În primul rând, Jean nu putea să-şi imagineze ca nemţii vor fi învinşi. Răzbunarea acestora îndreptată împotriva celor care îi înfrunta ar fi prea îngrozitoare pentru a putea fi contemplată. Graţie eforturilor sale, St. Blaize en Yvelines nu suferise decât două pierderi de vieţi omeneşti de la începutul ocupaţiei, acestea fiind tot rezultatul direct al unor avertismente nocturne ca cel de acum. În legătură cu paraşutarea unor agenţi britanici… Nicio viaţă de francez nu va mai fi sacrificată de dragul nemiloşilor strate şi de la Londra.

Îşi termină coniacul şi-şi aprinse o ţigară. Ar fi mai bine dacă ar ţine cont de sfatul lui Minderfde a se asigura ca toate uşile şi ferestrele să fie încuiate. După aceea va trebui să vadă ce face soţia lui. În tinereţea lui, la castel avuseseră cincisprezece servitori. Acum aveau doar doi. pe Marie-Anne şi Jean-Pierre, soţ şi soţie. Aceştia se aflaseră în serviciul familie încă de pe vremea părinţilor lui, ca fată la bucătărie şi ca ajutor de grădinar. Erau oameni la şaizeci de ani, iar Jean-Pierre avea şi un genunchi blocat.

La puţină vreme după sosirea lui Xlinden, acesta şi-a obligat ordonanţa, un renan get-beget cu un ochi atins de albeaţă, să lucreze din când în „când în grădină. Făcea şi asta parte din planul său de a intra pe sub pielea contesei. Jean de Bernard acceptase şi de data aceasta, aşa cum acceptase tot ce-i oferise maiorul: ţigările, cele câteva cupoane de benzină, mult mai valoroase decât bancnotele, coniacul şi ţigările de foi, ocheadele stângace pe care i le arunca Louisei... Şi astfel St. Blaize a reuşit să supravieţuiască, tatăl lui a rămas în continuare în camera lui de la etaj. Într-o senilitate blândă, fiul şi fiica lui au putut să se joace mai departe pe gazonul verde şi să se alerge printre arbuştii din parc, aşa cum făcuse şi el în copilărie. Satul şi locuitorii săi s-au bucurat în continuare de pace. Lipsurile nu vor dura la infinit, cum nu va dura nici ocupaţia. Franţa va supravieţui naziştilor. Atunci când ocupaţia nu va m-ai fi decât un capitol al cărţilor de istorie, castelul va rămâne intact, în ciuda urmelor atâtor asedii de pe zidurile sale exterioare. El nu făcea decât ceea ce trebuia să facă. Asta îl costase mândria proprie, respectul de sine şi dragostea soţiei sale. Fumă ţigara până la filtru şi se gândi la Louise. Aveau temperamente total diferite. Ea era iute din fire, impulsivă, cu o mândrie pe care Jean o recunoştea a fi pur americană. Compromisurile o dezgustau. Spre deosebire de multe din reprezentantele secului ei, Louise nu minţea niciodată şi nu se înjosea prin fapte meschine. Era o femeie îndrăzneaţă şi cu mult caracter, curajoasă şi loială celor pe care îi iube a. La puţină vreme după ce se cunoscuseră la New York, el o tachinase spunându-i că dacă ar fi trăit acum o sută de ani nu şi-o putea închipui decât luptând cu indienii din Vestul Sălbatic. Deşi nu fusese decât o glumă, Jean fusese nevoit să recunoască faptul că descrierea lui fusese cât se poate de potrivită. Louise era într-adevăr un copil al Noii Lumi, iar el un produs al celei vechi. Acum ea îl dispreţuia şi-l

ura pentru o laşitate pe care nu i-o înţelegea. Ar fi aşteptat ca el să se lupte; ar fi aşteptat ca sătenii din St. Blaize să se repeadă la nemţi cu furci şi coase, aşa cum făcuse mulţimea într-un film despre Revoluţie, într-un film făcut la Hollywood. După opt ani în care trăise în mijlocul lor, Louise nu reuşea să-i înţeleagă pe săteni mai mult decât pe el. Aruncă ţigara, puse un grătar în faţa focului care mai ardea mocnit şi. Înainte” de a stinge lumina, trase zăvoarele de la ferestre. Trecu destulă vreme până reuşi să încuie ferestrele de la parter, uşile din spate şi poarta de la intrare cu imensele ei balamale de fier. Verifică, de asemenea, dacă şi uşiţa de la pivniţă era încuiată. Îşi făcuse deja un obicei din asta. Apoi începu să urce scara abruptă de piatră care ducea în turnul construit de un strămoş din secolul al XVI-lea ca pe o fortificaţie a clădirii şi ca unic mijloc de a ajunge la etajele superioare. Un alt conte de Bernard din secolul al XIX-lea construise ulterior o scară în spatele clădirii, pentru uzul personalului de la castel, dar treptele din piatră masiva, tocite la mijloc de trecerea atâtor sute de ani, nu au fost înlocuite. La etajul întâi, Louise de Bernard dormea în ceea ce fusese iniţial domnitorul lor conjugal. La capătul scării, Jean se opri. În primele câteva luni gând Louise se încuia pe dinăuntru, îşi găsise o amantă. Înfuriat şi rănit, Jean apelase la soţia unui vecin, care îi fusese hărăzită în copilărie, dar totul se rezumase ulterior doar la o idilă de scurtă durată, spre dezamăgirea ambelor părţi. El o dorise pe Louise; cea care o înlocuise s-a dovedit a fi doar o umbră palidă a acesteia şi în scurt timp a renunţat la ea.

De atunci a început să accepte situaţia şi nu a încercat să forţeze împăcarea decât într-o iarnă când se îmbătase singur în bibliotecă. Dorinţa şi singurătatea îl mânaseră să urce această scară şi să bată la uşa ei. Ea îl respinsese cu furie şi dispreţ. De atunci nu mai încercase.

Acum Louise nu mai folosea cheia. Totul se sfârşise

între ei pentru totdeauna. Jean veni la uşa ei şi bătu.

* * *

În Londra camuflată împotriva atacurilor aeriene germane, doi bărbaţi şedeau în salonul pentru servirea cafelei al Clubului Garrick, fumând ţigări de foi şi bând coniac. Pentru unul din ei, mediul acesta era familiar. Clubul era patronat de Teatru şi de lege şi devenise faimos pentru colecţia sa unică de momente şi portrete teatrale, pentru mâncarea şi serviciile sale impecabile şi pentru calitatea membrilor săi. Colonelul englez intrase în armată cu mulţi ani în urmă, după ce” practicase avocatura. Acum spera ca generalul american să fie impresionat de grandoarea şi originalitatea salonului în care se servea cafeaua şi de atmosfera de rafinament calm care nu fusese alterată nici măcar de război.

La mesele laterale se mai aflau vreo zece persoane, numai bărbaţi. Regulamentul ce interzicea prezenţa femeilor, cu excepţia zilelor de marţi când acestea erau acceptate doar cu statutul de invitate, nu suferise nicio schimbare, ca şi tradiţia conform căreia lunga masă centrală din sufragerie era rezervată în exclusivitate bărbaţilor. Mâncaseră atât cât le permisese raţionalizarea alimentelor şi serviseră un vin excelent, c’are îi plăcuse foarte mult colonelului, dar pe care generalul american părea că nici nu-l băgase în seamă. Colonelul Fairbairn îşi întrebă invitatul pentru a treia oară dacă îi place coniacul, iar generalul îi răspunse că da. Acesta din urmă nu se străduia cu nimic să ascundă preocuparea sa faţă de ceva mult mai important pentru el decât coniacul şi „decât povestea portretelor din secolul al XVIII-lea pe care englezul i-o prezentase atât de amănunţit.

Generalul Frank Heidsecker era un bărbat corpolent, predispus la obezitate, în ciuda gimnasticii pe care o practica cu rigurozitate şi a unui regim alimentar strict. Avea un chip rotund şi blând, iar părul îi era atât de scurt

tuns încât părea aproape chel deasupra ochilor de un albastru deschis. Era american doar de trei generaţii. Strămoşii săi veniseră cu un vapor de emigranţi pentru a munci în minele din Pennsylvania. Bunicii lui vorbiseră toată viaţa lor limba germană. Familia mamei sale se trăgea din Düsseldorf, iar el însuşi se căsătorise cu o tânără pe nume Susan Schwartz. Ca fel de a fi şi atitudine, Heidsecker era personificarea comandantului american uman şi nepretenţios de tipul lui Dwight Eisenhower. Ura pompa militară, ignora, de câte ori avea ocazia, protocolul şi dovedea o grijă pătimaşă faţă de oamenii pe care îi avea în subordine.

Era fericit alături de soţia sa cu care avea trei băieţi şi o fată care era încă elevă de liceu în St. Paul şi credea cu pasiunea simplistă a unui creştin timpuriu în dreptatea cauzei tării sale şi în caracterul sfânt al modului său de viaţă. Era diametral opus de colonelul englez. Colonelul era înalt şi slab. Genunchii săi stăteau gata să străpungă pantalonii călcaţi cu grijă, iar degetele mâinilor sale lungi şi cu încheieturi osoase se jucau tot timpul cu nasturii sau cu catarama centurii sale Sam Browne. Avea un chip sfrijit şi acoperit de pistrui. Părul îi era roşiatic şi rar, iar ochii miopi îi erau acoperiţi de nişte ochelari cu rame de baga pe care şi-i smulgea din când în când şi-i învârtea în aer ori de câte ori dorea să sublinieze ceva. şi acum, când se aplecase spre general, procedase la fel.

— Nu trebuie să vă mai gândiţi la asta, spuse el. O dată ce au plecat, nu se mai poate face nimic.

— Cu tipul ăsta lucrurile stau altfel, îi explică Heidsecker. Ştiţi care au fost motivele pentru care s-a oferit voluntar. Era cât pe-aci să nu-l accept.

— Cu tot respectul, domnule, continuă colonelul, nemţii au făcut din el cel mai bun candidat. În misiunea aceasta nu ne permitem să dăm greş. De reuşita ei depind prea multe lucruri.

— Totul depinde de această misiune, îl corectă posomorât americanul. Dacă băiatul nostru nu reuşeşte să pătrundă acolo…

— Atunci vom trimite pe unul din oamenii noştri, spuse Fairbairn. Am să vă găsesc o mulţime de candidaţi.

— Nu vă e teamă să vă trimiteţi oamenii acolo? îl întrebă Heidsecker.

— Nu, răspunse cu cumpătare Fairbairn. Eu unul nu mă gândesc la eiăca la nişte oameni. Pe mine mă interesează misiunea. Îi evaluez importanţa, apoi şansele de reuşită. Eu nu-mipermit să mă implic. O astfel de treabă ar fi imposibilă. Uândiţi-vă numai ce s-ar întâmpla dacă aş da de o femeie frumoasă… râse el, dezgustânau-l total pe general. De fapt. după părerea mea tipul acesta este cel „mai dur pe care l-am întâlnit vreodată. Ar trebui să ciocnim un pahar pentru reuşita lui, adăugă el ridicând paharul, iar generalul îl imita fără tragere de inimă. La ora asta ar trebui să fie foarte aproapele locul misiunii, poate că a şi ajuns. Cunosc acea zonă a Fraţei, e foarte pitorească.

— Mă îndoiesc că va avea timp să o aprecieze ca atare, remarcă Heidsecker.

Ironia nemiloasă a colonelului îl irita, amintindu-i şi de diferenţa dintre gradele lor militare. Urmă un scurt moment de tăcere, în care Fairbairn acceptă mustrarea. Heidsecker trase cu putere din ţigară, iar colonelul făcu pace cu el, întinzându-i un chibrit aprins.

— Există aţâţi blestemaţi de „dacă” în legătură cu această misiune, reluă brusc generalul. Pentru un obiectiv atât de vital ca acesta, întregul plan mi se pare a fi o curată nebunie. Să presupunem numai ca doamna contesă de Bernard şi-a schimbat atitudinea. Noi nu ne bazăm decât pe vorbele unui preot de ţară.

— Ca prezbiterian, spuse colonelul, nu mă încred prea mult în preoţii romano-catolici şi nu-i consider pe

aceştia surse credibile, dar acest preot ne-a făcut într-adevăr multe servicii utile. Sunt convins că doamna respectivă nu s-a răzgândit între timp şi nu a trecut de partea nemţilor. Ifva ajuta pe omul nostru. Ţigara asta nu e prea bună. Daţi-mi voie să vă aduc alta…

— Nu, mulţumesc, spuse Heidsecker. Ştiţi ce mi-a răspuns când i-am urat succes şi să se întoa rea teafăr şi nevătămat? M-a privit drept în ochi şi mi-a spus: „Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă mă mai întorc. Pentru mine nu mai contează decât să reuşesc să ajung acolo şi să-mi îndeplinesc misiunea”. Şi vorbea foarte serios. El nu se mai aşteaptă să revină de acolo.

— Dumnezeule! exclamă Fairbairn vrând să pară îndurerat. Sper că nu e vorba de un eroism disimulat. Ar fi foarte periculos. Mie nu mi s-a părut genul ăsta de om.

— Nici nu este. Dar dacă aţi fi mânat de aceeaşi motivaţie, v-ar mai păsa dacă vă întoarceţi de acolo sau nu?

— Nu, răspunse colonelul. Nu cred. Dar mi-e greu să-mi imaginez aşa ceva. Eu nu sunt un om de acţiune.

Replica generalului îl amuţi pe Fairbairn.

— Iar eu nu sunt un comandant cu sânge rece, spuse acesta calm. Mie îmi pasă cât se poate de mult de ceea ce se întâmplă oamenilor mei. Trebuie să recunosc că tipul ăsta e genul de învins sută la sută. Dar nu e numai problema lui. Misiunea implică o responsabilitate mult mai mare. Ce se va întâmpla cu francezii?

— Cu francezii!? sună ca un scheunat glasul lui Fairbairn. Ce e cu ei?

— Dacă misiunea va reuşi, ce dracu’ credeţi că vor face nemţii civililor? Sau la asta încă nu v-aţi gândit?

— Nu m-am gândit, recunoscu Fairbairn, iar acum, că aţi pomenit de aşa ceva, domnule, n-aş putea spune că mă îngrijorează. Vor urma obişnuitele represalii.

— Nu şi de data asta, continuă generalul. Nu şi în

cazul în care omul nostru pătrunde până acolo şi-şi îndeplineşte misiunea. Dumnezeu ştie ce le vor face civililor. Vă spun eu, domnule colonel Fairbairn, ne vom asuma o răspundere uriaşă pentru urmările acestei acţiuni.

— Domnule, reluă Fairbairn pe un ton pe care şi-l dorise răbdător, dintr-o clipă în alta starea vremii se poate modifica şi flotilele noastre pregătite pentru invazie vor putea declanşa ofensiva. Vieţile a sute de mii de aliaţi şi americani depind de omul pe care l-am trimis astăzi şi de felul în care îşi va îndeplini misiunea primită. Indiferent de ce se va întâmpla cu civilii francezi, indiferent de preţul pe care ei sau alţii vor trebui să-l plătească, invazia depinde de el!

— Femei şi copii, spuse generalul. Îi vom avea pe conştiinţă.

5 5

— Nu, îl întrerupse colonelul, nu-i vom avea. Dacă eşuăm, am putea pierde războiul. Nu trebuie să ne mai gândim decât la succesul acestei misiuni, domnule general. Urmările ei nu ne privesc.

Fairbairn ridică un deget «spre ospătarul clubului şi comandă pentru general „un scotch dublu şi apă. Cu gheaţă. După aceea nu mai reluară în discuţie acest subiect.

— Ce doreşti? îl întrebă Louise de Bernard, care tocmai îşi peria părul.

când uşa se deschisese, se întorsese şi-i văzuse pe soţul ei. El nu intra niciodată în camera ei, cu excepţia unor situaţii deosebite. Ultima oară o făcuse pentru că tatăl lui se simţise foarte rău într-o noapte.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă ea.

Jean intră şi închise uşa. Nu făcu niciun pas către ea.

— Doresc să-ţi vorbesc.

— Bine, spuse ea, punând peria jos şi ridicându-se de

la masa de toaletă. Intră.

În ultimii patru ani părul lui devenise cenuşiu. Louise îşi amintea cât de des şi de nggru fusese odată. Bărbatul ei părea obosit şi nefericit. Îşi înăbuşi impulsul de a fi drăguţă cu el, de a-l invita să ia loc. Căile lor se despăfţiseră şi nu mai exista niciun drum de întoarcere.

— Minden mi-a spus ceva în seara asta, spuse el. S-a dat o alarmă; un singur avion. Nu e exclus să ti paraşutat agenţi aici.

Uouise îl privi cu amărăciune.

— În cazul ăsta, Dumnezeu să-i ajute, spuse ea. Mai ales după cele câte s-au întâmplat ultimului agent paraşutat. Şi de ce ai venit să-mi spui şi mie?

— Pentru că te cunosc, spuse el încet. Ştiu ce ai simţit data trecută. Voiam să fiu sigur că nu vei face vreo prostie.

— Adică să-i ajut? Cum aş putea s-o fac cu tine în casă? /\r însemna să mă condamn singură la moarte!

— Învinuirile astea nu duc la nimic bun, o întrerupse soţul ei. Ştiu că n-ai să mă ierţi niciodată, dar acum nu mâi contează. Singurul lucru important este să evităm o nouă tragedie. Nu-vreau să mai fie împuşcaţi alţi ostatici de dragul unui plan nechibzuit al britanicilor de a-i sabota sau de a-i ucide pe germanii de aici. Nu mai vreau să asist neputincios la aşa ceva. Promite-mi. te rog, că n-ai să te amesteci în nirrift de genul ăsta. Şi eu încerc să te protejez.

— Nu am nevoie de protecţia ta, îl repezi Louise, ridicându-se în picioare. Ce spui tu s-a întâmplat acum doi ani. când diavolul acela mic a venit aici şi a fost adăpostit de familia Pallier. Nu tu i-ai trădat, Jean? De multe ori mi-am pus această întrebare şi nu am putut să te cred!

— Ştii bine că nu eu i-am trădat. N-ai decât să nu mă crezi/

— În seara în care cei doi Pallier au fost executaţi tu

îl invijaseşi pe comandantul german la masă la noi, spuse ea. În noaptea aceea a luat sfârşit şi căsnicia noastră. Doi dintre consătenii tăi au fost târâţi la zid şi împuşcaţi în faţa tuturor. Iar tu nu ai făcut nimic pentru a-i salva. Zici că nu te-am iertat niciodată, dar, pentru numele lui Dumnezeu, tu te vei putea ierta oare vreodată?

— Ar fi executat mai mulţi oameni, spuse contele. Vorbea de vreo cincizeci de ostatici. Mă judeci, Louise, pentru că te-am dezamăgit. M-ai alungat din patul tău şi m-ai ţinut la distanţă timp de doi ani, pentru că nu m-am comportat în conformitate cu aşteptările tale. Ai fi vrut de la mine fapte de eroism, nu-i aşa? Un gest măreţ, să-l sfidez pe comandantul german şi cincizeci de morţi în piaţa publică în loc de doi!

— Cum crezi că a murit englezul ăla? îl întrebă ea. Ce crezi că i-au făcut? Şi în timpul acela tu mâneai la masă cu nazistul ăla. O, nu, Jean, orice ai spune, nu ai nicio scuză. Iar în ceea ce priveşte sfatul tău de a nu mă amesteca, îţi pierzi vremea degeaba. Ţara mea se află în război cu aceste brute. Iar eu sunt americancă. Tu ai colaborat cu ei. Ai dat satului St. Blaize un exemplu, iar locuitorii lui l-au urmat. Şi când mă gândesc că înainte de a veni din America eram atât de sfioasă. Eram atât de mândră de Franţa şi de măreţele ei tradiţii. Dumnezeule, ce proastă am fost! Dacă ai terminat ce aveai de spus. te rog să pleci şi să mă laşi să mă culc.

— Paul şi Sophie. spuse Jean înfuriat. Şi tata. Ai fi fericită să-i sacrifici? Ţi-ar plăcea să-ţi vezi proprii copii şi socrul târâţi în vreun lagăr de concentrare pentru a fi lichidaţi. Asta ai fi vrut să fac? Acesta este oare preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru a fuiubit de tine?

— Tot timpul ai fost de partea lor, îi spuse ea pe un ton dispreţuitor. Ţi-ai dat arama pe faţă din prima zi în care au intrat în această casă. Apoi. când bătrânul Pallier şi fiul său au fost măcelăriţi, tu ai stat cu braţele în sân.

Chiar, nu te-am întrebat niciodată până acum; ce ai avut tu de discutat în seara aceea cu neamţul la masă? Trebuie să fi fost o conversaţie deosebit de plăcută!

— Am discutat despre viitorul acestui sat, îi răspunse soţul ei.

Îşi calmase furia, în locul căreia se instalase acum o disperare surdă.

— Am discutat dacă uciderea în masă pe care o propusese era într-adevăr necesară pentru a-i învăţa pe oameni să colaboreze cu forţa de ocupaţie. Şi l-am convins că nu era nevoie de aşa ceva. Am pierdut două vieţi, dar am câştigat mult nun multe. Suntem cu toţii în viaţă şi nevătămaţi, iar casele noastre stau încă în picioare. Asta contează pentru mine, Louise. De fiecare dată când mă plimb prin St. Blaize şi văd oamenii trăind şi muncind în pace, copiii jucându-se, totul decurgând normal, îi mulţumesc lui Dumnezeu. Şi colaborez-mai departe cu ei. N-ai decât să mă dispreţuieşti pentru asta.

— Crede-mă. spuse ea întorcându-se spre Jean, crede-mă că o fac. Din adâncul inimii. Acum că mi-ai transmis mesajulprietenului tău Minden. nu vrei. te rog, să pleci? Vreau să mă culc.

El nu-i dădu niciun răspuns. Ieşi şi închise uşa în urma sa.

Louise îşi dezbrăcă halatul, stinse lumina şi trase de o

E

arte perdelele. Afară era o noapte cu lună senină. >deschise fereastra şi aerul rece o făcu să tremure. Dacă cineva a fost într-adevăr paraşutat, singura sa şansă era pădurea din Chemire. Dacă s-ar aventura să pătrundă în sat pentru a cere ajutor, oamenii îl vor da pe mâna nemţilor. Cineva îl denunţase şi pe englezul necunoscut care fusese paraşutat într-o noapte „asemănătoare în urmă cu doi ani, şi odată cu acesta muriseră şi cei doi Pallier,

tată şi fiu. Să fi fost oare soţul ei Jean? Nu s-a aflat niciodată cine fusese informatorul, dar în noaptea aceea comandantul german care ordonase execuţia fusese oaspetele soţului ei. Louise închise fereastra şi trase perdelele.

Ce se întâmplase cu bărbatul cu care se căsătorise? Cum de nu-şi dăduse seama niciodată de punctul lui slab? Era o întrebare la care nu găsea răspuns. Nu-şi mai amintea decât argumentele cu care mama ei se opusese acestei căsătorii. „El e diferit de tine, e un european. Nu simte şi nici nu gândeşte ca noi”. Şi aşa fusese. În momentul marii crize priorităţile lor erau deja despărţite de ani lumină. Când el plecase pe front în 1939, Louise sperase să fie gravidă pentru a purta o bucăţică din el în cazul în care neprevăzutul s-ar fi produs şi Jean nu s-ar mai fi întors. Dar nu fusese aşa şi-i mulţumise lui Dumnezeu pentru asta. Tot ce era în firea ei, tradiţiile de mândrie şi independenţă, preocupare tipic americană pentru dreptate şi libertate s-au răzvrătit împotriva unui duşman odios şi a unei înfrângeri umilitoare.

Şi totuşi gustase din mâncarea pe care le-o aducea Minden, folosise cupoanele lui de benzină pentru a conduce maşina, îl tolerase, deşi cu ostilitate.

Colaborarea era un lucru perfid. Lupta de una singură nu era atât de uşoară cum îşi imaginase. Puţin câte puţin, coruperea spiritului ei câştigase teren, învingând hotărârea de neclintit de care dăduse dovadă la început. Se simţea slabă şi dezgustată de ea însăşi. Invazia aliaţilor se apropia şi totuşi toţi cei pe care îi cunoştea considerau aceasta acţiune că pe o pacoste. Dacă aceştia aveau dreptate când spuneau că armatele lumii libere vor pieri, atunci viitorul nu mai putea aduce decât întuneric şi oprimare şi de vină vor fi cei ca Jean. Pentru o clipă al compătimise, văzând pe chipul lui semnele surmenajului şi observându-i părul încărunţit prematur. Dar nu l-ar fi putut

ierta nici în ruptul capului şi nici nu ar fi încercat să-i înţeleagă atitudinea. Dacă ar da semne de slăbiciune, ar însemna să devină ea însăşi o trădătoare, să calce în picioare valorile vieţii omeneşti.

Se gândi la avionul care trecuse pe deasupra satului în noaptea aceea. Motoarele lui avuseseră un huruit atât de diferit de cele ale avioanelor germane. Nu aruncase nicio bombă, apoi zgomotul se pierduse în depărtare. Agenţi ai duşmanuluir undeva acolo în noaptea senină şi rece, un bărbat sau mai mulţi se treziseră brusc pe pământul unei ţări ostile şi nutreau poate speranţa că-şi vor găsi un adăpost. Iar ea nu putea să-i ajute cu nimic. Se întoarse, luptându-se cu lacrjmile care o năpădiseră. Nu avea niciun rost să plângă. În ciuda trecerii ei la catolicism, nu se mai rugase de ani de zile. Dumnezeu era surd sau murise. Mâine va fi o zi ca toate celelalte. Muncile de rutină, îi va da o mână de ajutor la bucătărie Mariei-Anne, va avea grijă de socrul ei şi de copii. La sfârşitul săptămânii urma să vină şi Regine. Uitase de ea. Sora lui Jean avea nouăsprezece ani şi studia la Sorbonna. Locuia la o mătuşă din Paris şi din când în când mai venea să-şi viziteze familia. Louise nu o agrease niciodată, nici măcar în copilărie. Era o fire rece şi secretoasă, iritată de noua venită, ale cărei încercări de a-i câştiga încrederea eşuaseră. Era brunetă şi slabă ca şi fratele” ei. Chipul ei prea palid era însă atrăgător. Pentru ea, flagelul colaboraţionismului fusese mortal. Era o susţinătoare pasionată, a germanilor.

Îşi ascundea cu dibăcie dragostea fată de fratele ei. Îşi arăta sentimentele numai Qtunci când se afla în prezenţa copiilor şi a tatălui ei. Îi iubea pe copii, şi din acest motiv Louise încerca să o tolereze şi să evite o confruntare directă cu ea. Devotamentul faţă de tatăl ei era în contrast total cu indiferenţa faţă de toţi ceilalţi din jur. Îl adora pe bătrânul conte şi-şi petrecea mai tot timpul

în camera acestuia. Tatăl lui Jean suferea de o senilitate prematură, iar Regine se purta ca un copil de vârsta lui.

Bătrânul locuia într-o cameră de la etaj ale cărei ferestre fuseseră mărite pentru a-i oferiposibilitatea de a vedea întreaga panoramă a ţinutului. Îşi petrecea toată ziua cu un gramofon şi cu colecţia lui de cărţi. Era un bătrân de treabă, blând şi confuz. Asculta tot timpul un singur disc, bătând ritmul muzicii, cu capul un pic aplecat într-o parte. Soţia lui murise cu puţin înainte de venirea Louisei în St. Blaize şi odată cu ea pierise şi o scânteie de viaţă fără de care mintea lui îmbătrânise. Dependenţa lui de Jean era ca cea a unui copil, plină de dragoste dar egoistă în sinea ei. Se agăţase ne Louise numai pentru că ea era acolo, dar aceasta nu era adevărata măsură a sentimentelor lui. El nu avea nevoie decât de hrană, de confort şi de siguranţă. Louise îi oferea aceste lucruri, iar bătrânul îi era recunoscător. De câte ori aceasta intra în camera lui, îşi ridica privirea spre ea şi-i adresa un zâmbet cuceritor, întinzându-i mâna. Era îndoielnic că pricepea ce se întâmplă cu el sau dacă aprecia semnificaţia prezenţei lui Heinz Minden, care stătea de multe ori cu el, vorbindu-i politicos pentru a-şi câştiga prietenia celor ai casei. Bătrânul conte era o stafie aflata încă în viaţă. În noaptea în care cei doi Pallier fuseseră executaţi, iar ucigaşul lor tăifăsuise în sufrageria de la parter cu Jean. Louise îşi găsise refugiul în camera bătrânului, ascultând un disc al lui Caruso cântând Pagliacci, pe care bătrânul îl pusese la Anesfârşit în timp ce ea întorsese arcul gramofonului. În noaptea aceea plânsese, dar senilul conte nu observase sau dacă observase nu făcuse niciun comentariu. Ca toţi bătrânii, nu băga în seamă suferinţa altora, de teama să nu-şi tulbure propria linişte. La biserica din sat s-a ţinut o slujbă pentru cei doi Pallier, un gest de curaj din partea preotului, părintele Duval, pe care Louise nu-l uitase deşi mergea foarte rar la biserică.

Jean şi sora lui Regine nu participaseră. În strana familiei Bernard nu îngenunchease decât Louise, care se alăturase celor câtorva săteni cu sufletele sfâşiate şi văduvei care jelea la câţiva paşi de ea. Nu se rostise nicio predică; nici măcar părintele Duval nu îndrăznise să predice împotriva ucigaşului enoriaşilor săi. Slujba însăşi reprezentase un mare risc, dar influenţa lui Jean şi efectul invitaţiei sale conciliatoare îl îmblânziseră pe comandantul militar şi astfel preotul şi cei câţiva săteni nu suferiseră nicio consecinţa. Ca soţie a unui colaboraţionist de frunte, Louise se aflase în afara oricăror suspiciuni. Fiind femeie nu i se acorda o prea mare importantă într-o lume dominată atât de copleşitor de bărbaţi. După execuţie, satul revenise foarte repede la viaţa lui normală. Trupele fuseseră retrase, activităţile de zi cu zi se reluaseră, copiii se întorseseră la şcoala lor şi zvonurile se stinseseră.

Dar Louise şi toţi ceilalţi apucaseră să le audă. Se spunea că Pallier bătrânul fusese atât de sălbatic bătut încât devenise de nerecunoscut când îl duseseră la groapă. Soarta agentului britanic putea fi numai ghicită.

Ultima oară fusese văzut într-o maşină, flancat de doi agenţi ai Gestapoului, cu mâinile încătuşate la spate şi cu o expresie de disperare pe chip.

Acelaşi lucru s-ar putea întâmpla din nou. Louise se înveli bine şi încercă să adoarmă. Se trezi că se roagă să fie numai un avion de recunoaştere şi să nu mai existe o nouă victimă a torturii şi a morţii în St. Blaize en Yvelines.

* * *

În sat nu mai ardea nicio lumină. Ca în orice comunitate sătească, lumea se culca devreme. Numai câteva pisici şi un câine vagabond mai hoinăreau pe străzi. În încăperea întunecată a brutăriei doamnei Pallier, un bărbat mânca la lumina unei lumânări. Perdele erau trase, iar peste fereastră fusese prins în cuie un pled pentru a camufla perfect clădirea. Trupul butucănos al unei femei

îmbrăcate în negru era aşezat pe un scaun de lemn din apropierea uşii.

— Nu ai niciun drept să vii aici, şopti ea.

Pe masă, lângă mana dreaptă a bărbatului, se afla un pistol. Străinul o privi.

— Ţi-au ucis bărbatul şi băiatul. Ar trebui să mă ajuţi.

— Nu mi-am dorit nicio clipă să se amestece în treaba aceea, şuieră ea, cu chipul palid şi cu ochii ascuţiţi de teamă şi furie. Le-am spus că e o nebunie. Le-am spus că nenorociţii voştri de britanici nu vor decât să se folosească de ei şi că nimănui n-o să-i pese dacă lor li se va întâmpla ceva! Ei nu m-au ascultat, nu, în capul lor era numai politică şi prostii şi uite ce s-a întâmplat! Amândoi sunt morţi, iar eu am rămas singură, fără niciun sprijin, trudind toată ziua în brutăria asta ca să-mi duc bătrâneţile. Să ieşi imediat de aici! Du-te în altă parte!

— Şi tu să-i chemi pe nemţi? spuse bărbatul. Să crezi tu! La prima mişcare sau gălăgie pe care o faci, te împuşc cu mâna mea, ai înţeles? Eu nu sunt un gentleman englez, doamnă. Nu voi ezita nicio clipă să te omor.

— Or să te prindă, rânji ea. Şi or să te castreze. Aşa i-au făcut şi ăluilalt care a venit aici. L-au rupt în bucăţele ca să-l facă să vorbească… Nu mi-e frică de tine şi n-am să te ajut!

— Ba ai să mă ajuţi, spuse el, şi ai s-o faci doar în seara asta. Mâine plec. Te sfătuiesc să fii o bătrânică cuminte şi n-o să păteşti nimic.

— Şi după ce vei fi prins? întrebă ea. N-or să te oblige să le spui unde te-ai ascuns? Cu mine ce se va întâmpla atunci?

— Or să te împuşte, răspunse bărbatul. Dar dacă încerci ceva cât timp mă aflu aici, am s-o fac înaintea lor. Aşa că orice ai face, tot dai de bucluc. Să ştii că faci o pâine bună. Mi-e foame.

— Îmi mănânci raţia, îl acuză doamna Pallier. Intri

aici şi-mi furi mâncarea, mai spuse ea adresându-i un cuvânt obscen.

Bărbatul continuă să mănânce, neluându-şi însă ochii de la ea. Nu era cu mult trecut de treizeci de ani. Era blond, cu trăsături neregulate şi cu ochi albaştri. Avea o valijoară şi o geantă de piele elegantă, pe care se puteau citi iniţialele R.B.S. Purta o bluză” franţuzească pe gât şi pantaloni sport. Pantofii săi, un model dinainte de război, erau confecţionaţi dintr-o combinaţie de piele de viţel şi de căprioară. Avea aspectul unui funcţionar prosper care venise să-şi petreacă weekend-ul la ţară.

În clipa aceasta mintea lui era ocupată cu rezolvarea problemei doamnei Pallier. Numele şi adresa ei din St. Blaize fuseseră furnizate şefilor săi de către cei de la Londra. Cum districtul acesta se afla la o depărtare de mai multe mile de zona dezvoltată industrial, aici nu fuseseră semnalate mişcări ale Rezistenţei sau activităţi ale comuniştilor.

Se sconta pe şansa ca văduva unui francez executat prin împuşcare pentru că oferise adăpost unui agent mitanic în urmă cu doi ani să-i ofere sprijinul necesar. Avusese de ales între a încerca această şansă şi a se face nevăzut în pădurea Chemire până când nemţii vor renunţa să-l mai caute. Optase pentru încrederea în văduva. Sucursala de la Londra a Oficiului American pentru Servicii Strategice îi oferise şi legătura vitală de care avea să depindă ducerea la buh sfârşit a întregului plan.

Din fericire nu era vorba de Madame Pallier.

Îşi mai turnă vin. Trebuia să hotărască ce va face cu femeia. Soluţia era cât se poate de simplă, dar fiind un om rezofiabif, încerca să nu apeleze prea pripit la ea. Nu ar fi vrut s-o lichideze decât dacă ar fi nevoit s-o facă. Femeia avea un chip aspru şi plin de viclenie; tot ce făcea, modul în care şedea pe scaun cu mâinile atât de încleştate, sugerau o dorinţă arzătoare de a da buzna în strada şi de a

striga după ajutor. La numai o clipă după ce el va pleca dimineaţa, femeia s-ar repezi la primul telefon şi ar suna la statul major din localitate. Nu se putea încrede în ea, chiar dacă i-ar face promisiuni. La urma urmei, şi ea îşi risca pielea. Pe soţul şi pe fiul ei îi considera nişte nebuni care şi-au bătut joc de vieţile lor, iar amintirea acestora îi provoca numai ură. Cu o astfel de persoană nu puteai să rişti.

Uciderea unei femei cerea o adaptare mintală. Aşa fusese învăţat. Victima trebuia să fie depersonalizata; obiectivul tău trebuia să rămână doar o formă, un obiect. Lucrul acesta uşura mult sarcina pe care trebuia s-o îndeplineşti.

— Îmi pare rău pentru raţia de mâncare, spuse el.

Femeia nu-i răspunse. Ridică din umeri şi continuă să se holbeze la el.

— Nu-i aşa că în clipa asta ai vrea să mă vezi plecat de aici?

— Da! îi răspunse ea cu duşmănie.

— Dacă plec, de unde ştiu că nu scoli tot satul? Poţi să-mi promiţi că n-o să faci aşa ceva?

Femeia îi răspunse fără ezitare:

— Da, da. Sigur că îţi promit. N-am să spun nimănui. Nu am nevoie de încurcături, asta-i tot. Pleacă. N-o să scot nicio vorbă.

Nu mai exista nicio şansă să o creadă. El primise o misiune de reuşita căreia depindeau vieţile unui sfert de milion de oameni. Ce mai conta o bătrână? Se ridică de la masă şi luă pistolul în mână.

— Bine. Aşa să fie, spuse el.

Femeia devenise o umbră întunecată în faţa ochilor lui, iar chipul ei plin de ură o imagine lipsită de contur.

— Deschide uşa şi vezi dacă e cineva pe stradă.

În clipa în care bătrâna se întoarse cu spatele spre el. apăsă pe trăgaci.

JÎ >ţ;

Heinz Minden nu se culcase încă. Îi plăcea să lucreze până noaptea târziu; nu putea concepe să lase totul vraişte sau pentru a doua zi. Problemele nerezolvate i-ar fi transformat somnul într-un coşmar. Era metodic din fire şi această trăsătură fusese transformată prin exersare într-o adevărată obsesie. De şase luni făcea parte din personalul generalului Brühl de la Castelul Diane şi, cu siguranţă, era până în prezent perioada care îi dăduse cele mai mari satisfacţii din întreaga sa carieră.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi întinse oasele. Poziţia încovoiată îi amorţise umerii. Îşi adună hârtiile în ordine, le prinse cu o clamă, apoi le băgă în servieta prevăzută cu încuietoare. Cheia o purta legată la gât, alături de tăbliţa de înmatriculare. Fusese o seară plăcută. Timp de optsprezece luni fusese încartiruit într-o zonă suficient de apropiată de Breslau pentru a-şi petrece toate sfârşiturile de săptămână acasă. Mutarea în Franţa îl făcuse să sufere; nu-i plăcea să stea departe de familie. Ura viaţa dezordonată; ca şi comandantul său, generalul Briih l. nu era un militar de carieră, iar atitudinea sa fată de rigiditatea vieţii militare era tolerantă, dar lipsită de entuziasm. Seara prefera singurătatea sau compania femeilor. Dorul de cei doi copii îl chinuia îngrozitor. Le scria de două ori pe săptămână. Pe noptieră „avea fotografii înrămate de-ale lor. După calculele sale, în mai puţin de şase luni se va afla din nou alături de ei. 1943 fusese un an rău; îşi amintea de disperarea care pusese stăpânire pe el când campania din Rusia fusese dezintegrată şi când pe coridoarele celor informaţi începuseră să circule zvonurile despre inevitabila înfrângere. Raţiile de alimente se împuţinaseră, iar raidurile aeriene transformaseră noaptea într-un infern modern. Germanii ca el începuseră să se cutremure. Acum însă îşi recăpătase încrederea. Acum ştia că victoria

poporului său era sigură. Cunoştinţele pe care le purta cu sine îl făceau invulnerabil. Pe uscat, pe apă, blocada, invazia. În cele din urmă Germania va stăpâni omenirea. Nu se gândea la această victorie ca la un triumf wagnerian, ca la un rug funerar al raselor supuse de oamenii-zei ai Reich-ului T

Pentru el era o stare de ordine, o pace şi o integritate care va învălui întreaga Europă şi în care virtuţile germane vor fi integral adoptate. Pentru el însemna întoarcerea acasă, reconstruirea oraşelor, o lume în care copiii să crească fără teamă. Şi această vreme va veni. Acum ştia că va veni. Gândul său se opri o clipă la Frederi de Brühl. Acesta era fiul unui măcelar din Hamburg; tatăl lui Minden fusese agent comercial. Aveau multe trăsături în comun. Amândoi aveau în jur de treizeci de ani; Bruh! părea un pic mai în vârstă. Avea, de asemenea, o fire liniştită şi, cu toate că jpra burlac, nu fusese maculat de moda homosexualităţii. În momentele de relaxare picta şi, după părerea lui Minden, nu era lipsit de talent. Nu era orgolios şi nu se răstea la cei din jur. Se înconjurase de propriii săi oameni şi-şi vedea de munca lui. beneficiind de protecţia personală a lui Heinrich Himmler cu care se afla în relaţii de prietenie. Avea o slăbiciune de care ofiţerii proveniţi din clasele superioare ale societăţii îşi băteau joc, clar pe care Minden o considera ai p uzantă şi total inofensiva. Brühl era un snob romantic. Îl atrăg ea tot ce era grandios şi se înconjura de obiecte aparţinând unei epoci dispărute. Din această cauză îşi instalase cartierul general în Castelul Diane, somptuoasa clădire construită pentru cea mai vestită curtezană a secolului al XVI-lea, Diane de Poitiers, amanta lui Henri II. Din multe puncte de vedere castelul era foarte potrivit cu scopul pentru care fusese ales. Era clădit în stilul unei semifortăreţe, avea o poartă superbă, dominată de statuia în piatră a Dianei, flancată de doi cerbi. Generalul ocupa apartamentele regale. Mânca

împreună cu ofiţerii săi în sufrageria de ceremonii în care se aflau o masă lungă de şapte metri, candelabre în stil renascentist şi nişte tapiserii superbe. Insistase să doarmă în patul cu baldachin din acea vreme căruia i se adaptase o nouă saltea. Un imens portret al Dianei de Poitiers aparţinând unui autor contemporan fusese mutat din holul de marmură în camera de zi a

S

meralului. Tabloul o înfăţişa pe eroină deghizată în iana, zeiţa vânătorii, goală şi voluptuoasă, cu semiluna.

simbolul zeităţii, strălucindu-i în păr. Generalului îi plăcea să se aşeze în faţa tabloului şi să-l privească extaziat. Pictura nu-i trezea lui Heinz Minden nicio reacţie senzuală. Voluptăţile nudului nu însemnau nimic pentru el.

În schimb, supla şi eleganta contesă de Bernard îl scosese din minţi. La început femeia îl evitase, neascunzându-şi ostilitatea. Fiind un bărbat sensibil şi cu bun simţ, îi apreciase resentimentul şi se străduise să se poarte cu ea cât mai discret. Contesa exercita asupra lui cea mai puternică atracţie sexuală pe care o trăise până acum. Când aceasta intra în încăperea în care se afla şi el sau se aşeza în apropierea lui. pe Minden îl trecea o uşoară transpiraţie; mâinile sale, de obicei sigure şi calme, începeau să tremure. Noaptea rămânea” treaz, uitând de frumoasa lui soţie cu care fusese atât de fericit şi avea vise înfierbântate şi desfrânate în care o poseda pe contesă în cele mai erotice poziţii. Era un bărbat răbdător, dar înverşunat în hotărârea sa. O dorea şi, pe măsură ce săptămânile se scurgeau şi ea era constrânsă de împrejurări să-l accepte, simţea că într-o bună zi dorinţa îi va deveni realitate.

Se hotărâse să-şi asume poziţia de binefăcător; se împrietenise cu cei doi copii, pe care îi plăcea sincer, şi fusese flatat de reacţia acestora. Ureş şi în camer a bătrânului conte cu care stătea de vorbă. Îi aducea daruri

lui Jean de Bernard, alegând acele delicatese imposibil de obţirjut de pe piaţa obişnuită: coniac, şampanie, ţigări de foi. Îi dăduse dispoziţii ordonanţei sale să-i ajute pe cei doi servitori, se impusese în ciuda lor ca unul de-al casei şi, încetul cu încetul, fusese acceptat ca atare. Când venise pentru prima dată aici, Louise de Bernard prefera să iasă din salon decât să rămână în prezenţa lui. Acum îi vorbea la masa de seară şi, nu după mult timp, reuşise să observe ostilitatea femeii faţă de propriul soţ.

Minden nu era un bărbat deosebit de imoral şi nemilos. Avea propriul cod etic, specific clasei de mijloc. În mod normal, nu s-ar fi interpus între un soţ şi o soţie. Numai că această soţie, pe care o dorea până la agonie, nici măcar nu mai împărţea dormitorul cu soţul ei. Ordonanţa lui descoperise foarte repede acest lucru. Din

A.

clina aceea statura contelui de Bernard se diminuase în ochii lui. Niciun alt bărbat care se respectă nu ar fi permis soţiei lui să-l ţină la uşa camerei conjugale. Fire blândă şi circumspecta, cu o părere exagerata fată de frivolitatea femeii, Minden ar fi pus foarte repede capăt unei astfel de „încercări. Situaţia aceasta făcea să-i crească speranţa în reuşita finala. Louise trebuie să fie singură; era tânără şi frumoasă şi ducea o viaţă de călugăriţă. De Crăciun îi dăruise un parfum şi începuse să-şi dezvăluie cu multă prudenţă interesul faţă de ea. Trebuia să fie foarte atent, pentru că ea avea o minte ageră şi orice mişcare prematură i-ar fi ruinat şansele.

Se purta prietenos şi curtenitor cu ea, dar îi dădea de înţeles, atingându-se de ea, zâmbindu-i atunci când intra în salon sau prin parfumul care fusese cel mai scump şi mai exotic pe care îl găsise, că o considera irezistibil de atrăgătoare şi că la primul ei semn, va fi lângă ea.

După ce stinse lumina, se duse lângă fereastră şi o deschise larg. Cunoştea valoarea aerului curat pentru

somnul sănătos. Privi o clipă peisajul scăldat de aceeaşi lumină strălucitoare a lumi pe care, în urmă cu numai două ore, o văzuse şi Louise.

A – 5

În stânga se zărea o strălucire roşiatică cu o limbă de portocaliu incandescent în mijloc. Jse aplecă în afară şi simţi mirosul de fum adus de vânt. În St. Blaize izbucnise un incendiu. Mai privi câteva clipe, apoi se retrase. Satul şi locuitorii lui nu-i treziseră niciodată curiozitatea. Sătenii erau cooperanţi şi paşnici. Dacă incendiul depăşea capacitatea primitivei maşini a pompierilor localr, oamenii n-aveau decât să ceară sprijinul militarilor germani. Pe uliţele satului nu bântuia niciun criminal şi nimeni nu risca să fie înjunghiat după colţul vreunei case. Nu exista nicio problemă. Era şi motivul pentru care Brühl alesese tocmai acest district pentru a-şi stabili cartierul general. Minden adormi la numai câteva minute după ce se aşeză în pat.

Îfe (

— Mama! Mamă, trezeşte-te!

5

Louise simţi braţele fiului ei în jurul gâtului şi buzele acestuia pe obr az.

Nu auzise când camerista intrase şi trăsese draperiile; încăperea era acum scăldată în lumina palidă a soarelui.

— Ce s-a-ntâmplat, dragul meu? De ce nu ai plecat la şcoală?

Se ridică în capul oaselor, iar băieţelul se urcă lângă ea, în pat.

— Plec acum, spuse el. Fritz e jos.

Un alt gest amabil al maiorului. Ordonanţa lui îi ducea pe copii la şcoala din sat în fiecare dimineaţă, înainte de a-l duce pe el la Castelul Diane.

— A fost un incendiu, o anunţă copilul. Un mare incendiu în sat.

— În sat? Unde? Marie-Anne, e adevărat?
— Da, doamnă.
Camerista se apropie de Louise.
— Casa bietei madame Pallier. N-au mai putut s-o scoată de acolo; când incendiul a izbucnit, toată lumea dormea. A murit arsă de vie, biata bătrână.
— Groaznic, se cutremură Louise, aruncând o privire la chipul emoţionat al fiului său. Acum coboară, dragul meu. Să nu întârzii la şcoală. Sophie unde este?
— S-a dus să-şi ia cărţile. Ştii cum e ea. Mereu întârzie.
— Hai, du-te, îl îndemnă ea, apoi îl sărută. Nu-l lăsaţi pe Fritz să aştepte prea mult.
— E îngrozitor, spuse Louise după ce rămase doar cu camerista. Biata de ea! După ce că şi-a pierdut şi soţul şi
1 5 1 9 9 9
fiul.
— O familie urmărită de ghinion, madame.
Marie-Anne se opri în pragul uşii. O iubea la nebunie pe contesă şi o bucura să audă de năpasta altuia. Cele două femei se înţelegeau de minune fără cuvinte. Marie-Anne îl ura pe neamţul Fritz, iar doamna îl ura pe maior. Cu toate acestenu puteau să se descotorosească de niciunul dintre ei. Împreună cu bărbatul ei, slujiseră în casa părinţilor contelui de când fuseseră aduşi, la vârsta adolescentei, din satul lor. Erau bucuroşi că supravieţuiseră, dar nu şi mândri pentru preţul pe care contele îl plătise.
— O familie foarte j-hinionistă, repetă ea. Au pierdut doi băieţi în primul război mondial. Numai Gaston s-a mai întors acasă. Apoi a fost şi el ucis tot de nemţi şi unicul *său* fiu a avut aceeaşi soartă. Acum a luat foc şi casa. Am auzit că au găsit-o lângă uşă. Probabil că a încercat să iasă. Bătrânii ca ea nu ar trebui lăsaţi singuri. Mereu se-ntâmplă câte o nenorocire, mai adăugă Marie-Anne,

scuturându-şi capul, plină de satisfacţie.

— Unde e domnul?

— E în sat, îi răspunse Marie-Anne. A plecat de îndată ce i-am spus ce s-a-ntâmplat. S-a dus să stea de vorbă cu primarul.

Louise se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Aveau o singură maşină şi foarte puţină benzină. Cupoanele erau un alt dar din partea maiorului. Nu avea cum să ajungă la St. Blaize. Jean ar fi trebuit s-o trezească şi să o ia şi pe ea. Avusese curaiul de a participa la slujba celor doi Pallier, în timp ce el rămăsese acasă. Ar fi dorit şi acum să meargă în sat şi să se arate oamenilor. Auzind o maşiţia care tocmai oprise la intrare, coborî în fugă în hol. În capul scărilor a fost cât pe-aci să se ciocnească de maior. Era îmbrăcat în uniforma gri de campanie, cu cascheta sub braţ şi tocmai îşi trăgea mănuşile. Era un bărbat înalt şi bine făcut, cu părul negru tăiat scurt pe capul cu forme armonioase.

— Bună dimineaţa, madame, îi zâmbi el.

— Bună dimineaţa.

Lui Louise nu-i făcea plăcere să-l întâlnească singur, nici miicar în holul de la intrare.

— Îl căutam pe soţul meu. Credeam că e maşina lui.

— Mă tem că era fritz, spuse maiorul. S-a întors de la şcoală. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, spuse Louise. Mulţumesc. În St. Blaize s-a produs un incendiu în urma căruia şi-a pierdut viaţa o bătrână văduvă. Voiam să merg şi eu la faţa locului.

Maiorul îşi privi ceasul, apoi îşi îndreptă privirea spre ea.

— În dimineaţa aceasta am suficient timp, spuse el. Aş fi încântat să vă duc chiar eu.

— Vă mulţumesc, dar nu va fi posibil.

— De ce nu? o întrebă el, postându-i-se în cale. În dimineaţa aceasta arătaţi minunat. De ce n-aş putea să vă conduc până în sat?

Făcuse prima mişcare în jocul tăcut, primul semn că jocul îşi urma cursul dorit de el. Louise se hotărâse să joace şi ea pe fată.

— Nu pot veni cu dumneavoastră, pentru că femeia care a murit şi-a pierdut acum doi ani soţul şi fiul. Ambii au fost executaţi prin împuşcare de soldaţii dumneavoastră. Sunt convinsă că înţelegeţi cât de nejDOtrivit ar fi să merg în sat cu dumneavoastra.

— Dacă aşa credeţi. Dar să nu uitaţi că cei doi trebuie să fi comis o faptă criminală. Noi nu împuşcăm oamenii fără niciun motiv.

— Aici fusese paraşutat un agent britanic. Pallier tatăl şi fiul i-au dat adăpost şi au fost prinşi. Asta a fost crima pe care au comis-o. Şi din câte îmi spune Jean, lucrurile ar putea să se repete.

— Nu era nevoie să v-o spună el, spuse maiorul. Nu am făcut decât să-i cer colaborarea, asta-i tot.

— Şi sunt convinsă că va oferit-o. Să nu aşteptaţi, însă, acelaşi lucru şi din partea mea.

— Sunt sigur că sunteţi foarte curajoasă, spuse maiorul cu blândeţe. Dar, vă rog, madame de Bernard, nu faceţi vreo prostie. Lăsaţi aceste treburi neplăcute în seama bărbaţilor. Personal nu cred că cineva a fost paraşutat în zonă. A fost doar un zbor de recunoaştere, asta-i tot. Dacă nu vă pot fi de niciun ajutor, am să plec. Pe diseară.

Maiorul se înclină şi îi adresă un zâmbet pentru care l-ar fi putut pălmui. Apoi ieşi în soarele strălucitor al dimineţii.

* * *

La intersecţia drumurilor dintre St. Blaize şi Houdan se afla o patrula germană. O urmărea prin binoclu, culcat pe burtă în nişte tufişuri de pe o ridicătură de pământ situată la vreo trei sute de metri. Bicicleta zăcea într-un canal de irigaţii, acoperită cu frunze. Acolo îşi petrecuse

noaptea, învelit într-o prelată impermeabila subţire, mâncând din raţia cu care fusese paraşutat şi urmărind incendiul pe care îl provocase în bucătăria văduvei Pallier, transformându-se dintr-o licărire palidă într-o uriaşă flacără mistuitoare. Un rug funerar, reflectase el, al unei mame eroine a eroicei Franţe. Muşcă din batonul de ciocolată. Dumnezeule, el nu avea niciun drept să judece situaţia. Nimeni nu-i ocupase oraşul *său* natal. Numai atunci când tancurile treceau huruind peste pragul casei tale, ai fi în stqje să spui cum te-ai comporta în astfel de împrejurări. Îi părea rău de bătrâna, dar refuza să se mai gândească la ea. Probabil că incendiul a atras atenţia multora. Abia dimineaţa, când a cercetat drumurile şi a observat punctele de control improvizate, a înţeles cănemţii auziseră avionul care a survolat zona şi şi-au dat seama de misiunea lui.

Trase o înjurătură. Documentele aflate asupra sa îl descriau drept Roger Bertrand Savage, cetăţean elveţian cu domiciliul în Berna, născut la Ohão, SUA, de profesie consilier juridic la Felon, Brassier et Roule. O faimoasă companie internaţională cu sedii la Geneva, Berna şi cu o sucursală în Philadelphia.

Era o excelentă acoperire, concepută la New York şi confirmată de legăturile din Elveţia. Felon şi Brassier’s beneficiau de o participare masivă a capitalului american, sprijinindu-i în secret pe aliaţi. Indiferent de cine ar fi dorit să-i verifice, ar fi primit acelaşi răspuns. Roger Savage era cadru de conducere al companiei, „un american care absolvise Universitatea din Lausanncăşi dobândise cetăţenia elveţiană înainte de război. În prezent, făcea o vizită unui client din Franţa. Legenda ar rezista oricărei investigaţii detaliate, iar el se simţea foarte sigur în acest rok Vorbea germana şi franceza la perfecţie; avea o ureche minunată, nu numai pentru limbile străine, dar şi pentru nuanţele accentului.

Acum îi urmărea pe soldaţii ce se mişcau alene în jurul barajului de pe drum. avea la el o hartă de supraveghere a întregului district, pe care o scosese şi o studiase” cu multă atenţie. Ştia toate drumurile principale care duceau în sat. Cel pe are îl vedea acum prin binoclu venea din nord. Dacă acesta fusese blocat, atunci, cu siguranţă, lucrurile stăteau la fel şi cu celelalte. Ticăloşii înconjuraseră întreaga zonă. Închiseseră toate căile de acces şi asta însemna că se pregăteau să cerceteze amănunţit şi câmpiile şi dealurile împădurite. Era ora opt dimineaţa. Dintr-o n moment în altul primul grup putea trece la acţiune. Se uită din nou pe hartă. Calea tarată, o scurtă linie adiacentă a rutei Paris. Chartres era marcată îngroşat. St. Blaize era o comunitate suficient de mare pentru a merita o haltă. Pe-aici treceau însă numai câteva trenuri. Linia era trasată spre vest, la vreo trei sferturi de milă de locul în care se afla. Era ascunsă de un şir de mesteceni argintii. Se târî înapoi spre canalul de irigaţie, ridică bicicleta, având grijă să rămână la adap ostul canalului şi începu să meargă alături de ea spre mesteceni. Ieşi de după adăpostul ridicăturii de pământ, se uită încă o dată spre patrula nemţească şi nu văzu niciun semn că aceştia ar supraveghea zona prin binoclu. Sări pe bicicleta şi pedală cu viteză spre marginea câmpului, în direcţia copacilor. Când ajunse la ei, se dădu jos, trecu de partea cealaltă şi făcu o nouă recunoaştere. Niciun semn al prezenţei militare germane. Nu se mai vedea niciun drum, nu m-i câmpia unduitoare şi panglica subţire a căii ferate. Începu să înainteze, folosind bicicleta atunci când era posibil şi mişcându-se cât putea de repede. Coborî pe panta lină ce ducea spre terasament, trăgând bicicleta după el. Se urcă pe ea, cu valiza legată în spate; înăuntru se afla un schimb de haine, harta împăturită astfel încât să fie foarte mică, frumoasa geantă de piele cu iniţiale sale şi un emiţător radio. Pistolul îl avea prins la bră u. Pilula L,

care te salva de torturile insuportabile, era ascunsă în manşeta stângă. Era un bărbat curajos, dar nu va ezita să o ia, la nevoie.

Pedală vreo două mile de-a lungul căii ferate care şerpuia pe lângă şirul de mesteceni. Din când în când se iiita înapoi, atent la eventualul huruit al trenului, căutând în zare o dâră cât de mică de fum. Nu se vedea nimic. Se făcuse cald. Păstrându-şi calmul, începu să fredoneze încet un cântec. Soarele strălucea cu putere şi drumul cobora în pantă. Misiunea lui începuse. În jurul orei nouă şi jumătate ajunsese la marginea gării din St Blaize. Împinse bicicleta pe rampă sm merse uşor pe lângă ea Spre primul grup de nepouri şi clădiri adiacente. Înaintând pe planul înclinat, ajunse în curând pe un peron, unye se afla un ghişeu de bilete şi sala de aşteptare. Încercă prima baracă, dar uşa era încuiată. În jur nu se vedea nimeni. A doua clădire era un fel de magazie. Uşa era deschisă şi înăuntru era pustiu. Se strecură cu bicicleta şi o clipă mai târziu ieşi fără ea. Închizând uşa în urma sa. Puteau trece săptămâni întregi până când cineva va mai intra aici.

O luă agale pe peron şi se opri în faţa tabelei cu mersul trenurilor. În tabel tipărit pe care fuseseră făcute corecturi cu creionul indica sosirea unui tren peste treizeci de minute. Şansa era de Apartea lui. Intră în sala de aşteptare şi se opri pe loc. Înăuntru se aflau două tinere. Una dintre ele croşeta. Se holbau amândouă la el. Le zâmbi.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Ştiţi cumva unde este toaleta?

— Intraţi pe acolo, spuse una dintre fete.

Cealaltă îi răspunse tot cu un zâmbet. Îi arăta un interes pe care nu îl găsi deloc măgulitor.

Pătrunse pe una din cele două Auşi, pe care se putea observa silueta vagă a unui bărbat. Înăuntru era un miros stătyt de urină. Deschise valiza şi-şi dădu repede hainele jos. În indispensabili şi flanelă de corp, trupul său apărea

musculos şi viguros, trupul unui soldat aflat la culmea pregătirii sale fizice. Se schimbă într-o cămaşă albă, simplă, confecţionată în Elveţia, ca şi costumul închis, cravata şi pantofii din piele de viţel, se pieptănă, apoi îşi puse pe cap o pălărie neagră şi m-ocţie. Se privi în oglinda pătata. Herr Savage din „Berna. Îşi împachetă ţinuta sport în valiză, îşi vârî pistolul încărcat la orâu şi îşi privi ceasul. Până la sosirea trenului mai erau zece minute. Nu avea încotro; trebuia să iasă şi să dea ochii cu cele două femei. Ieşi în sala de aşteptare. Erau tot acolo şi ridicară privirea spre el, apoi pe chipul lor se putu citi surpriza. El le salută ridicându-şi pălăria, se aşeză pe bancă, îşi puse mâinile în poală şi închise ochii. Le simţea cum îl privesc şi le auzea şuşotind. Se răsuci un pio, până când mâna dreaptă atinse conturul dur al armei. Îşi ridică o pleoapă pentru o clipă pentru a vedea dacă vreuna dintre ele se mişcase de la locul ei; amândouă erau tot acolo, continuând să şuşotească. Le auzi chicotind şi imediat se relaxă. Totul decurgea aşa cum dorise. Baraca a cărei uşă fusese deschisa, orarul trenurilor, soluţia incendiului pentru a se descotorosi de bătrână. Brusc îi apăru în faţa ochilor chipul ei. ura şi viclenia din privire, colţurile gurii coborâte atunci când amintise de bărbatul şi de fiul ei… Atunci nu simţise niciun pic de milă faţă de ea, iar acum nu avea nicio remuşcare. Avea de îndeplinit o misiune. Trebuia să ajungă la obiectivul principal, de care începuse deja să se apropie. Se auzi sunetul metalic al unui clopoţel, apoi huruitul trenului. Tinerele săriră în picioare şi se grăbiră spre peron, ca toate femeile care călătoresc cu trenul. El căsca, îşi aranjă pălăria şi se ridică alene. Când ajunse la uşă, cele două femei se aflau deja pe peron. O clipă mai târziu se făcură nevăzute în tren. Coborâră doar patru pasageri. Savage ieşi pe uşa sălii de aşteptare şi-i ajunse din urmă în dreptul b arieni.

Plăti biletul, explicând că venise de la Paris, unde nu

avusese timp; să-şi cumpere unul. Nimeni nu se osteni să-şi ridice măcar privirea spre el. Ieşit din gară, se uită în jur. O rabiş de Peugeot cu gazogen aştepta la marginea drumului. Îi văzu pe doi dintre pasageri neştiind ce să facă. Îşi luă inima-n dinţi şi-i depăşi cu pas grăbit, îndreptându-se către maşină. Şoferul se afla înăuntru şi citea un număr din *La Dépêche des Yvelines*.

— Sunteţi taximetrist?

Savage vorbise ca un elveţian. Bătrânul şofer făcu semn că da.

— Sunt taximetrist, domnule. Singurul. Nu mă pot deplasa decât într-o limită de patru kilometri.

Savage deschise portiera şi intră, aruncându-şi valiza pe banchetă.

— Du-mă la Castelul din St. Blaize, spuse el.

— Djir iese din raza de patru kilometri, răspunse şoferul. Îmi pare rău, dar nu pot să vă duc.

Între „timp, ceilalţi pasageri se apropiaseră de taximetru. În faţa ochilor Bătrânului apărură zece franci, ţinuţi între degetele bărbatului din spate.

— Du-mă „unde ţi-am spus. Mai primeşti cinci când ajungem la destinaţie.

— Şi ce se va întâmpla cu oamenii aceştia? Ei cum or să se descurce?

— Nu ştiu, spuse Savage. Ia banii şi hai să mergem. Am promis cuiva că voi ajunge la timp., Motorul porni şi vechea maşină smuci. Savage îşi aprinse o ţigară, prima pe care şi-o permitea de „când părăsise casa bătrânei Pallier, nu înainte de a împrăştia pe covor cărbunii luaţi din sobă. Îşi verifică încă o dată paşaportul şi documentele de identitate, apoi se lăsă pe spate, dându-şi pălăria de pe frunte. Ura pălăriile.

Trecură de prima patrulă germană de pe drumul ce ieşea din sat. Le arătase documentele, iar şoferul de taxi confirmase sosirea lui cu trenul de Paris. Din locul acela,

drumul spre castel era liber.

CAPITOLUL 3

Trase de mânerul demodat al clopotului de la intrare şi i se păru că trece o eternitate până când i se deschise. Jean-Pierre, înveşmântat într-un şorţ de postav verde, cu mănuşi trase până deasupra cotului. Îl conduse în holul de la parter. Savage scoase o carte de vizită şi-i spuse bătrânului valet să i-o arate contesei. Răma’s singur, străbătu cu paşi iuţi încăperea, studiind cu atenţie mobila preţioasă din secolul al XVIII-lea şi fotografiile. Figuri ancestrale, unele afectate, altele arogante, îl priveau de sus. dar Savage rămânea impasibil. Pe el îl interesa în primul rând o fotografie ce înfăţişa o foarte frumoasă femeie cu păr negru, care poza lângă o fântână, alături de doi copii. O luă şi o privi cu atenţie. Era, fără îndoială, foarte fotogenică. Încă o mai ţinea în mână, când uşa din spatele său se deschise şi se auziră paşi uşori.

— Domnul Savage? – Louise îi întinse mâna şi el i-o sărută, făcând o mică reverenţă. Camera dădea spre sud şi lumina soarelui cădea direct pe ea; el se aşezase în aşa fel încât să rămână în umbră. Ea era, fără nicio îndoială, cu ochii aceia mari şi căprui şi cu trăsăturile chipului atât de caracteristic americancelor. Chiar şi după atâţia ani, mai vorbea franceza cu accentul american al celor din Boston. Îi zâmbi.

— Îmi cer scuze pentru că am trecut pe la dumneavoastră fără să vă anunţ, spuse el. Ar fi trebuit să dau un telefon, dar, d. În nefericire, am ajuns foarte târziu la Paris şi am întâmpinat dificultăţi să ajung până aici în dimineaţa aceasta.

— Linia telefonică e groaznică, spuse Louise. Luaţi loc, vă rog; să vă ofer ceva. Doriţi să rămânem aici sau să mergem în grădină? Afară e destul de cald.

— Cred că în grădină ar fi foarte plăcut, fu de acord Savage.

Existau mai puţine şanse de a fi ascultaţi de cineva. Femeia părea liniştită şi prietenoasă. Savage simţi că este emoţionată de întâlnirea cu un străin. Viaţa ei trebuie să fie tare anostă aici, reflectă el. O urmă în soarele de afară.

Valetul le aduse un vin sec şi uşor acidulat.

— Este vinul casei, îi explică ea. E foarte bun ca apetitiv. Veţi rămâne, desigur, şi la masă.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse Savage. Aţi primit scrisoarea domnului Felon, deci cunoaşteţi motivul sosirii mele.

— Nu, răspunse Louise. Nu ştiu nimic. Cunosc, bineînţeles, firma dumneavoastră, domnule Savage, datorită trustului familiei mele, dar nu am primit nicio scrisoare.

— O, exclamă el, făcând un gest de supărare. Cenzura asta e de-a dreptul ridicolă. Probabil că va sosi după plecarea mea. În cazul acesta va trebui să vă explic eu despre ce este vorba.

— E în legătură cu trustul?

— Nu chiar.

Savage îi oferi o ţigară. Soarele ardea cu putere şi Louise îşi închise pentru o clipă ochii. Avea un profil frumos, femeia îşi deschise ochii şi se întoarse spre el.

— Cum adică, nu chiar?

Tatăl ei murise înainte de război. Odată cu intrarea americanilor în conflict, afacerile ei fuseseră încredinţate juriştilor elveţieni pe care îi reprezenta Savage. Pe domnul Felon al cunoştea personal.

— Nu am venit pentru a discuta problema banilor.

— Nu? Atunci despre ce este vorba? S-a întâmplat ceva?

— Nu, îi răspunse el, scuturând din cap. Pot să vă pun o întrebare, doamnă de Bernard? O întrebare foarte personală.

— Bănuiesc că da. Dar nu vă garantez că am să

răspund.

Mama ei era înclinată să se amestece în treburile ei. Pentru un moment Louise se întrebă dacă unele zvonuri despre răcirea relaţiei sale cu Jean nu ajunseseră la Boston şi acum repercusiunile aveau să vină la St. Blaize via Elveţia. Îi aruncă lui Savage o privire ostilă.

— Care este întrebarea dumneavoastră?

— Ce sentimente nutriţi faţă de aliaţi?

Louise nu-i dădu niciun răspuns. Se ridică în picioare.

— Mă tem că nu-mi place să discut niciodată despre război.

Savage nu făcu nicio mişcare. Scoase spre ea un inel de fum.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse el.

În jur nu se afla nimeni, doar copaci, gazonul şi fântâna din fotografiev Nu-i spiona mei un valet, nu trecea nicio servitoare. Îi vorbi în engleză:

— Aşază-te şi stai calmă. Am veşti de acasă.

Louise rămase holbându-se la el şi se conformă.

— Eşti american! şopti ea. Ce se întâmplă aici? Cine eşti…?

— M-am întâlnit cu mama ta chiar înainte de Crăciun, spuse el. E bine; o femeie remarcabilă. Semeni mult cu ea. Nu a existat nicio scrisoare de la Felon. Trustul nu e în pericol de faliment. Am venit pe cont propriu. Acum răspunde-mi: ce sentimente nutreşti faţă de aliaţi?

Cei de la Londra spuneau că este o persoană de încredere. Informaţiile fuseseră însă culese de la o sursă insuficient de sigura. Părintele Duval, preotul parohiei din St. Blaize en Yvelines era un palavragiu, iar preoţii care vizitau regiunea aflau orice doreau de la el dacă ai dădeau posibilitatea să le toarne toate bârfele din district. Era un bărbat încăpăţânat de vreo cincizeci şi cinci de ani, devotat enoriaşilor săi şi plin de dispreţ faţa de nemţia împotriva cărora luptase în primul război mondial. îi prezentase unui

tânăr preot din Paris o imagine completă a condiţiilor din zonă şi a atitudinii sătenilor. Amintise de prezenţa contesei la slujba celor doi Pallier şi ciiticase atitudinea colaboraţionistă adoptată de conte… În mai puţin de două ore, preotul culesese suficiente informaţii pentru a le trimite la Londra prin intermediul unui operator radio care se ascundea în Chartres, o verigă a firavului lanţ secret de comunicaţii al aliaţilor, care se întindea în toată Franţa şi care era în mod constant întrerupt prin intervenţia brutală a nemţilor. Operatorul nu a mai transmis decât două săptămâni după aceea. Duba înzestrată cu aparatură de goniometrie l-a depistat. A fost ucis într-un schimb de focuri.

Savage spera ca Londra şi şefii săi din serviciul secret să nu se fi înşelat în aprecierile lor. Femeia putea face un gest de la adăpostul căsătoriei sale cu un cunoscut colaboraţionist. Dar nu puteai şti ce reacţie va avea dacă i se va cere să sprijine în mod activ un agent al aliaţilor. Femeilor le place la nebunie să adopte poziţia de eroine. Uitându-se acum la ea. se simţi mai lmistit. Leuise nu avea nimic exhibiţionist în ea; părea chiar înspăimântată, ceea ce îi dădea lui Savage un sentiment de încredere.

— Îi urăsc pe germani, spuse ea încet. Îi urăsc pentru ce au făcut acestei lumi. pentru ce le-au făcut evreilor. Le urăsc aroganţa şi concepţiile despre viaţă. Dacă vor câştiga acest război, va fi sfârşitul civilizaţiei. Răspunsul meu te satisface?

— Cred că da, spuse Savage. Trebuie să rămân câteva zile aici. Va trebui să acţionez de aici. Am o legendă perfectă, fără cusur. Din punctul acesta de vedere nu ai de ce să te temi.

— Deci nu eşti de la firma lui Felon şi Brassier… spuse Louise.

— Am fost, îi răspunse Savage. Am lucrat acolo vreo trei ani înainte de război. Acum lucrez la o firmă mai mare.

Ai să mă ajuţi?

Văzu pe chipul ei emoţia. Era genul de femeie pe care puteai: citi sentimentele trăite. Surpriza, teama, ezitafea. Şi în cele din urmă hotărârea fermă. O citea în ochii ei. Londra nu se înşelase în privinţa ei. Dintr-un anume motiv, independent de el, Savage era bucuros.

— Am să te ajut. O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Îţi mulţumesc.

?. *9*

Savage se aplecă înainte şi umplu paharele. Când i-l întinse pe al ei simţi că degetele femeii erau foarte reci. Dar hotărârea din privire rămăsese neschimbată. Ridică paharul spre ea.

— Îţi mulţumesc, spuse el din nou. Nu pot spune că n-o să-ţi pară rău. pentru că dacă se va întâmpla ceva vei suferi şi tu consecinţele. Cât timp mă poţi ţine aici?

— Cât doreşti, spuse Louise.

Îl vedea parcă pe Jean şi anticipa deja întrebările lui… De ce să stea avocatul ăsta elveţian la noi? Nu-şi poate termina treaba într-o singură zi? Mâncarea e raţionalizată…

Ghicindu-i parcă gândurile, Savage spuse:

— Sunt vărul tău. Am toate datele de familie. Mama ta mi-a fost de un mare folos. Sunt fiul primului văr al tatălui tău, Roger Savage. Acesta s-a căsătorit cu o elveţiancă, Mane Therese Fielharben, fiica unui bogat fabricant de sticlă. Familia nu a fost prea încântată şi, după naşterea mea, cuplul a divorţat. Am fost crescut în Berna şi am fost naturalizat înainte de război.

— Aşa e bine, spuse Louise. A existat într-adevăr un Roger Savage… Mama ştia cumva la ce-ţi vor folosi aceste date?

— Nu ştia că vei fi şi tu amestecată, spuse el. I s-au cerut detalii pentru alcătuirea unei legende şi ea le-a oferit. În momentul acela nu avea nicio idee că noi doi ne

vom întâlni.

— Şi tu pentru ce ai venit? Ce vei face aici?

— Îmi pare rău, spuse Savage, dând din cap. Din momentul acesta nu mai pui nicio întrebare şi nu mai primeşti niciun răspuns. Sunt vărul tău din Elveţia şi tu m-ai rugat să rămân un pic la voi. Poartă-te cât mai natural.

În tot acest timp îi zâmbise, dar fără căldura.: Chiar şi când stătea liniştit, era dominat de o stare de alertă. Lui Louise îi veni să exclame cu voce tare. dar se stăpâni la timp. Avionul care survolase localitatea, panica în care intraseră nemţii. El trebuie să fi fost…

— O, Doamne! exclamă ea. Am uitat. Nu poţi locui aici. Avem un ofiţer german încartiruit la noi.

— Ştiu, spuse Savage. Maiorul Minden. Nu-i nicio problemă.

— De unde ştii? întrebă Louise. Cum de ai aflat de el…?

— Fără întrebări, îi reaminti Savage. Cum rămâne cu soţul tău?

— E de partea guvernului de la Vichy, spuse ea cu amărăciune în glas!” În 1940 s-a dat cu germanii. Nu te poţi încrede deloc în el.

— Va accepta povestea, atâta vreme cât te vei comporta natural. Se întoarce acasă până la prânz?

— Astăzi s-ar putea să nu se-ntoarcă, spuse ea. E în sat cu primarul. Azi-noapte a izbucnit un incendiu în sat şi o biată femeie a ars de vie. Jean ia foarte în serios lucrurile astea. Face tot ce-i stă în putinţă pentru săteni.

— Mă bucur s-o aud, spuse Savege, fără să pară impresionat. Povesteşte-mi despre maior.

— Nu am ce să-ţi povestesc, i-o tăie Louise, pe care acest subiect o deranja. Lucrează la cartierul general instalat în Castelul Diane. Nu forţează cu nimic nota, asta-i tot ce-ţi pot spune despre el.

Nu chiar tot: Savage observase cum frumoasa gură

se încordase şi văzuse reţinerea din privirea ei. Maiorul Heinz Min den. Nu era cazul să afle de la ea; ştia mai multe decât Louise despre el. Bătrânul servitor apăru lângă ei, îmbrăcat într-o jachetă roasă de lână de alpaca şi anunţă foarte ceremonios că masa era gata.

5 O

Vorbiră despre vreme, despre Elveţia şi despre Marshall Trust Fund, iar Savage îşi jucase cu măiestrie rolul fată de Jean-Pierre care într-a şi ieşea întruna din salon. Observase că Louise de Bernard nu se simţea deloc în largul ei: vorbise foarte puţin, lăsându-i lui rolul cel mai important în împrăştierea le gendei. Iar Savage se descurcase de minune. Cu mulţi ani în urmă, fusese un entuziast actor în trupa facultăţii. Talentul său actoricesc îl făcuse să ajungă în avocatură, unde mintea incisivă promitea un viitor strălucit, dacă ar mai fi avut vreodată şansa de a practica. Nu era o şansă pe care să fi pariat prea mult. Nu spera să încheie această misiune în viaţă şi nici nu-i păsa. I-o spusese şi generalului său care păruse îngrijorat şi copleşit de răspunderea lui, ca şi cum viaţa unui singur om ar mai fi avut vreo importantă într-un război ca acesta. Lui Savage îi plăcea vinul. Credea în acceptarea a tot ce i se oferea, aşa cum acceptase şi soarele dogoritor din dimineaţa aceea, când străbătuse câmpia până la gară. Ceea ce i se întâmplase lui, nu-l făcuse să uite gustul plăcerilor, al unei mâncări bune, al băuturii şi femeilor sau al unei glume bune. Simplul fapt că puteai muri oricând, nu te poate face să respingi prematur viaţa.

Iar pentru el nu va fi uşor. El purta moartea în ascunzătoarea din manşetă, ca pe un talisman. Dar asta numai după ceva termina ceea ce avea de făcut. Nu pretindea că o face din patriotism. Îi spusese generalului îngrijorat pentru ce se oferise voluntar şi care erau motivele pentru care constituia alegerea cea mai potrivită

pentru misiunea din St. Blaize. Generalul fusese necăjit. Nu neapărat pentru motivul care fi fusese prezentat, bănuise Savage; poveşti ca cea pe care i-o spusese el nu erau unice. Fusese necăjit văzând ura din glasul lui Savage când îi vorbise despre misiunea sa. O ură personală, copleşitoare, aproape obsesivă. Aceleaşi sentimente îl aduseseră şi în unitatea de operaţiuni speciale şi-l transformaseră la scurtă vreme în recrutul cel mai promiţător din grupul său. Era mai dur, mai rapid în reacţii şi mai nemilos decât toţi ceilalţi. Învăţase să ucidă cu mâinile goalex să reducă pe oricine la tăcere cu o singură lovitură. Învăţase să folosească multe tipuri de arme şi să manevreze explozivii. Vorbea la perfecţie franceza şi germana. Ca mulţi dintre cei cu talent actoricesc, se dovedise a fi şi un bun lingvist, dotat cu o ureche foarte fină pentru dialecte. Putea să se dea drept elveţian în Elveţia, după cei trei ani în care lucrase în această ţară…

Pentru că afară se făcuse frig şi cerul se acoperise, îşi duseră cafelele în salon. Savage” privi cerul cenuşiu prin fereastră. În curând vremea se va strica. Norii şi ploaia vor descuraja flota de şlepuri şi vor ţine în frâu o întreagă armată… Se uită la Louise de Bernard şi-i zâmbi. De câteva minute, femeia îl privise în tăcere.

— Iar ai făcut-o, spuse el.

— Ce am făcut?

— Ai pus întrebări. Se citeşte pe faţa ta. „O fi fost paraşutat azi-noapte ciând s-a au-it avionul? Care o fi misiunea lui aici?…” încetează. Încetează să te mai gândeşti la mine altfel decât ca la vărul tău din Elveţia. Altfel, nu vom reuşi nimic.

— Îmi pare rău, spuse Louise. dar nu e deloc uşor.

— Nimic de genul ăsta nu e uşor. Povesteşte-mi despre maiorul Minden.

Ea se cutrenură.

— N-am multe de spus despre el. E încartiruit aici de

vreo şase luni. Se împacă bine cu Jean, soţul meu. În ce mă priveşte, prefer să-l văd cât mai rar în faţa ochilor.

— Să înţeleg că nu e genul de nazist cu nasul pe sus?

Savage avea o privire rece. Zâmbetul său se limita doar la buze. Ceva ia el o făcea pe Louise să nu se simtă în largul ei.

— Nu, cu siguranţă nu e genul ăsta de om. E un tip mai degrabă liniştit. E ofiţer de stat major.

— Ştiu, spuse Savage. Un tip pe care te poţi bizui, un pic auster. Încearcă să dea impresia că nu e vinovat de faptul că ceilalţi sunt nişte ticăloşi. Mi-l pot imagina.

— Îşi doreşte să ne împrietenim, continuă Louise. Ne aduce tot felul de lucruri, delicatese, iar soţul meu le acceptă. Eu îl urăsc.

— Trebuie să fie foarte supărător, spuse Savage. din moment ce îmi închipui că tu eşti cea a cărei prietenie şi-o doreşte…

— Nu e adevărat, izbucni Louise. simţind că-şi schimbă culoarea din obraji.

— Ba aşa cred că stau lucrurile, spuse Savage. Doar dacă nu o fi vreun homosexual. E căsătorit, nu-faşa?

— I) a. De unde-o ştii şi pe asta?

— Nu contează. Mai vorbeşte-mi despre el. Cum vă pe trece ţi serile?

— Cinează cu noi. Jean a insistat. N-am putut să-l opresc. După masă, vine şi stă aici. De cele mai multe ori eu mă duc la culcare mai devreme. Nu-mi place să stau în compania lui. Uneori se duce direct în camera lui şi lucrează.

— Câte din hârtiile sale le aduce aici?

— Nu ştiu. Are tot timpul o servietă cu el. Nu m-am apropiat niciodată de camera lui şi nu ştiu cu ce se ocupă acolo.

— Şi zici că se împacă bine cu soţul tău. Despre ce discuta amândoi? Despre război?

— Câteodată. De obicei stau de vorbă despre cărţi şi muzică. Îi place foarte mult muzica. I-a dăruit socrului meu câteva discuri de patefon.

— Pare un tip ideal, spuse ironic Savage. Soţul tău când ajunge acasă?

— Trebuie să sosească. Cred că s-a făcut aproape trei. Ce o să-i spun dacă va crede pentru o clipă că eşti...

— Nici nu mai pomeni aşa ceva, spuse Savage ridicându-se în picioare. Nu mai pomeni şi nici măcar nu te mai gândi la aşa ceva. Nu trebuie să-mi explici nimic despre el. Ştiu totul, aşa că nu-ţi face probleme. Tu sprijină-mi doar legenda”. Când se va întoarce acasă, eu voi fi sus, în camera mea. Îţi va veni mai uşor dacă nu voi fi de faţă. Nu o să fie deloc surprins; elveţienii sunt mari amatori de somn. Nu uita însă nicio clip ci că sunt vărul tău.

— Adevăratul Roger Savage nu a fost niciodată în Statele Unite, spuse Louise. De unde ai aflat de el?

— Prin legăturile noastre, spuse el. A murit Ja I, ausanne în urmă cu doi ani. Un accident de maşină. În realitate era un mare beţivan. Ne-am făcut foarte bine tema. Nimeni nu se poate agăţa de ceva. Joacă tare şi soţul tău te va crede.

— Nu va trebui să-i dau prea multe detalii, spuse ea. Nu prea mai avem multe să ne spunem. Drumurile noastre s-au despărţit.

— Foarte bine. Cu-atât mai uşor. Acum hai să-mi caut camera.

Louise îl conduse pe scara largă de piatră, trecu pe lângă camera ei. apoi urcară la etajul de deasupra. Valiza lui. L) ine încuiată, se afla pe un şezlong, la capătul patului.

Era o cameră spaţioasă, cu pereţi tapetaţi în stambă cu modele demodate. Emana o atmosferă victoriană, subliniată şi de un pat cu baldachin din mahon. Se simţea

un uşor miros de mucegai şi de aer închis. Louise se scuză şi deschise fereastra.

Savage se apropie şi privi afară.

— Nu cred că mi-ar face plăcere să plec de-aici în grabă, spuse el. Sunt vreo doisprezece metri până jos. Cine doarme alături?

— Eu, răspunse ea. Cu un etaj mai jos. Soţul meu e la două camere mai încolo. Minden e pe coridor mai jos, iar lângă tine e camera cumnatei mele.

— De ea nu mi-ai pomenit nimic, spuse Savage.

Se aşeză pe marginea patului şi se săltă uşor.

— Salteaua e foarte comodă. (Înde e cumnata asta a ta?

— La Paris, îi răspunse Louise. E studentă la Sorbona. Locuieşte la mătuşa lui Jean şi vine aici la sfârşiturile de săptămână când e liberă. În seara asta, la cină, va fi şi ea.

— Şi e bine sau rău?

Louise se cutremură, aşa cum făcuse când fusese întrebată despre maior.

— Nu mă deranjează cu nimic. Nu avem nimic în comun şi o ştim amândouă.

— Cum ai descrie în ce mă priveşte? Prieten sau duşman?

— Duşman, spuse încet Louise. As spune chiar cât se poate de duşman. Pentru numele lui Dumnezeu, fereşte-te de ea!

— Aşa am să fac. n-ai nicio grijă, spuse Savage, apoi se dădu jos din pat şi se apropie de ea. Acum am să-mi despachetez bagajele. Tu uu-te jos şi comportă-te ca una care” nu ţi-ai marvazut de mult varuf.

Închise uşa în urma ei, apoi o încuie. Îşi atârnă paltonul pe spătarul unui scaun, după care se duse la valiză. Hainele se păstraseră curate. Muniţia pentru pistol fusese disimulată într-o cutie cu ă ţigări de foi. În fiecare

ţigară se aflau patru cartuşe. În „fundul fals al valizei fusese ascuns un aparat de emisie recepţie. Savage se apropie din nou de fereastră şi privi arară.

Priveliştea ştia atât de minunată încât îi luă respiraţia. Câmpia ca o tablă de şah, împărţită în carouri de grâu verde şi de muştar galben, brâuri de copaci ce se conturau pe cer, a plecându-se simetric în bătaia vântului. Sub el, parcul castelului, garduri vii şi alei străjuite de arbori de tisă, ronduri de nori. De sus nu aveai cum să vezi buruienile şi semnele neglijenţei. În curtea principală, din arteziana de piatră ţâşnea un jet anemic de apă.

Lângă dormitorul lui nu era nicio terasă şi nici ferestre; într-o situaţie deosebită ar fi prins în această încăpere ca un prizonier în celula sa. Transmisia radio dintr-un astfel de loc ar fi imposibilă. Va trebui să găsească un loc mai bun pe acoperiş şi pentru asta va avea nevoie de ajutorul Louisei de Bernard. Fusese simplu să-i spună că nu îi va destăirjui nimic şi să pretindă că femeia va putea fi menţinută în perimetru. Într-un sens fusese o minciună veridică, iar în altul o necesitate. Cu cât Louise ştia mai puţine, cu atât mai puţin va spune celor de la Gestapo în cazul în care va fi arestată. Dar fără sprijinul ei, Savage nu putea spera să-şi îndeplinească misiunea. Frederick Brühl. Savage îi cunoştea chipul ca pe propriul său chip. Existau foarte puţine fotografii de-ale lui, majoritatea lor fiind instantanee făcute în ţinută civilă. Cea mai recentă fotografie îl înfăţişa în mijlocul unei mulţimi, cu boneta ţuguiată pe cap, o imagine ştearsă şi granulată, care îşi pierduse conturul în momentul declanşării bliţului. Ochelari, un nas butucănos şi o gură mică cu buze cam pline. Un tip cât se poate de comun. Savage stătea la fereastră şi sub el se desfăşura întreaga panoramă a satului liniştit, dar înaintea ochilor nu vedea decât chipul lui Brühl. Apoi îi apăru un alt chip, surâzător, cu părul în vânt şi cu fruntea brăzdată. Nişte ochi largi şi luminoşi, pe

jumătate închişi din cauza soarelui, şi o mână maronie care se ridica pentru a-i apăra de fazele orbitoare. După aceea imaginea se schimbă. Savage trânti uşa imaginaţiei. Brühl... Când se gândea la Brühl, pumnii i se încleştau şi-şi dădea frâu liber urii care începea să clocotească năvalnic în sufletul lui. Îi făcea bine să se gândească la el. parcă îşi încărca bateriile necesare atingerii obiectivului său. Dacă se temea pentru el sau era îngrijorat de soarta altora, cum era cazul cu contesa americancă sau bătrâna din sat pe care o împuşcase pe la spate în noaptea trecută, nu avea decât să se gândească la motivul prezenţei sale în St. Blaize. Nimic altceva nu mai conta decât reuşita acţiunii.

Închise fereastra. Şefii săi de la sei viciul secret făcuseră o alegere bună. Selecţionaseră un om cu motivaţie personală, ştiind că această forţă îl va face să se avânte în luptă în momente în care alţii ar da înapoi.

Alegerea se dovedise inspirată şi în cazul legăturii sale, Louise de Bernard. Era o femeie săracă şi cinstită. Se va descurca onorabil dacă asupra ei se va exercita o presiune normală. Pe ea te puteai baza. Îl va ajuta mai mult decât îşi imaginaseră şefii lui. Savage fusese trimis la St. Blaize pentru că un membru al personalului lui Brühl locuia în acasă unui colaboraţionist căsătorit cu o americancă, simpatizantă a aliaţilor. Maiorul Heinz Minden. Ce făcuse din viaţa lui. nu-l interesa decât pe el. Timpul, aşa cum îi spusese sarcasticul colonel englez, nu era de partea lui Savage. Avea la dispoziţie numai câteva zile, cel mult o săptămână, pentru a înlesni reuşita invaziei. O povară apăsătoare. Parcă auzea şi acum vocea pedantă, piţigăiată ca a unei femei, repetând această remarcă. Răspunderea era prea mare pentru a-i reveni unui singur bărbat. Dacă ar fi avut vreun dubiu. Savage nu ar fi crezut în această ofertă; îi spuseseră prea multe, ca să-l mai lase să le scape. Făcea parte din joc, din testele care se dădeau unor agenţi de valoarea lui. Îi aruncase

englezului o privire dispreţuitoare şi nu se osteni să-i mai răspundă. Maiorul Heinz Minden. Nu era genul nazistului înfumurat, nu se băga în sufletul oamenilor, iar Louise îl descrisese doritor să lege prietenii îşi aminti de schimbarea culorii de pe chipul ei când îi sugerase, că Minden ar putea fi interesat de ea. Ceea ce.eu siguranţă că aşa era. Louise era o femeie – frumoasă. Ostilitatea ei îl intriga poate pe maiorul german. Unor bărbaţi li se întâmplă.

Va avea nevoie de ajutorul ei pentru a instala Transmiţătorul. Aparatul urma să fie folosit o singură dată. Pentru a transmite reuşita misiunii. În caz de eşec, nu va emite nimic. Se deascā ltă şi se întinse pe pat. Va trebui să-l folosească într-un fel şi pe Minden în planul său. Îi trecură prin minte mai multe posibilităţi, dar nu se hotărî asupra uneia anume. Era prematur înainte de a-l cunoaşte personal şi de a face o apreciere asupra lui. O presimţire stranie îi spunea că rolul pe care îl va juca în toată această poveste Louise de Bernard va fi vital. Nu-şi permitea să-i pară rău pentru aşa ceva, dar o făcea. O plăcea pe contesă. Asta insă-nu-l va opri. Nici nu mai auzi maşina contelui pe aleea cu pietriş. Recupera somnul pierdut noaptea trecută în ascunzătoarea de pe câmp.

*

Jean de Bernard îşi petrecuse toată dimineaţa la primărie; se încuiase cu Albert Camier în micuţul birou de la etajul întâi, iar atmosfera devenise albăstruie din cauza fumului de ţigară. Camier trimisese pe cineva să aducă nişte vin.

5

— Nu avem nevoie de necazuri, spuse din nou primarul. Trebuie să ne gândim la soarta satului. C’omerţul s-a dezvoltat după venirea lor la Castelul Diane; afacerile mele merg de minune. Nu avem nevoie de niciun agent aâaliaţilor aici!

— Chiar dacă se va declanşa o invazie, spuse Jean de Bernard. aceasta ar eşua pentru că nimeni nu-i poate învinge pe nemţi în condiţii de egalitate. În Rusia a fost altă situaţie. Acolo era iarnă. Acum i-ar împinge pe aliaţi înapoi în mare şi după aceea cine va trage ponoasele. Tot noi. Dacă ne întoarcem împotriva lor, ne fac bucăţele.: \P

— Pe ai noştri nu i-au dus. În lagăre, spuse Camier. sorbind din vinul său. Aici nu „avem evrei, slavă Domnului, deci nu avem probleme”. Nemţii cumpără marfă de la noi şi. aţâţa vreme cât respectăm legea, suntem lăsaţi în pace, în St. Blaize nu mai există niciun

Pallier, domnule. Dacă cineva va mai veni în districtul nostru cu intenţia de a crea probleme, va face o alegere foarte prost inspirată. Mi-au dat această proclamaţie pe care să o aduc la cunoştinţa sătenilor, continuă el, scoţând din sertarul mesei o hârtie şi întinzându-i-o lui Jean. Mă gândesc să mai adaug şi eu ceva şi apoi s-o semnez.

Coala de hârtie îi informa pe locuitori că cei ce vor fi descoperiţi că adăpostesc agenţi ai duşmanului vor fi împuşcaţi; Era semnată de comandantul militar al districtului. Un altul decât neamţul cuprins de indignare care luase cina cu Jean în seara în care cei doi Pallier fuseseră executaţi. Jean îşi aminti cât de greu îi fusese să-l calmeze.

Îşi ridică privirea spre Camier.

— Scrie şi tu câteva cuvinte, spuse el. Atenţionează-i

— De ce să murim pentru britanici? spuse bătrânul. Ei ce-au făcut pentru noi? îmi amintesc ce spunea tata – întotdeauna au luptat cu îndârjire până la răpunerea ultimului francez. Dacă ne va fi dat să trăim sub germani, nu va fi chiar atât de rău.

— Dacă te-ar auzi contesa, nu ţi-ar da dreptate, spuse Jean, refuzând să i se umple din nou paharul.

— Cu toată stima pentru doamna contesă, spuse Camier, nu e treaba femeilor să judece astfel de probleme.

Noi, bărbaţii, avem această răspundere. Slavă domnului, am dat un exemplu atât de bun şi asta contează mult.

— Suntem un popor obosit, spuse uşor Jean. Ne-am pierdut toată vlaga în războaie. Acum avem nevoi de pace şi de o perioadă de refacere. Nemţii n-or să rămână aici o veşnicie. Franţa le va supravieţui. E singurul lucru care contează. Acum trebuie să plec. Din moment ce Madame Pallier nu mai avea nicio rudă, n-avem ce face.

— Mie-mi pare rău de prăvălie, spuse primarul, scuturând din cap. Era un loc drăguţ şi cu o poziţie minunată. Bătrână se descurca destulele bine. Ar putea fi reconstruită…

Vorbea mai mult pentru sine; era proprietarul băcăniei şi al magazinului de vinuri şi cel care furniza

5 e 9

alimentele pentru Castelul Diane. Dacă avea să cumpere terenul familiei Pallier şi săreconstruiască brutăria, nu-i să fii prea uşor. Trebuia să ceară autorizaţii pentru întrebuinţarea forţei de muncă şi pentru materialele de construcţie, dar era în relaţii foarte bune cu statul major al districtului; pentru asta însă avea nevoie de o recomandare. Era cunoscut pentru colaborarea sa cu germanii şi cu forţele de ocupaţie. Şi-ar putea deschide o a doua băcănie, sau să-şi angajeze un brutar.

Văzându-l pe Jean că se pregăteşte de plecare, se ridică repede în picioare. Strânse mâna contelui. Înclinându-se uşor în raţa acestuia. Nu ar fi avut poate acest respect faţa de familia lui Jean. dacă războiul nu ar fi schimbat totul. Aveau ceva mai multă influenţă comparativ cu el. dar aceasta era în mâinile germanilor.

Jean porni maşina şi o luă încet spre castel. Vinul lui Camier îi lăsase un gust amar; mirosul greu al fumului provenit din ruinele încă mocnind ale brutăriei îi intrase în haine. Stătuse de vorbă cu oamenii şi se sfătuise cu Camier, un ora atât de tipic pentru clasa şi vârsta sa.

Viclean, cu mintea numai la afaceri profitabile, preocupat numai de realităţile supravieţuirii. Ca el mai erau o mulţime şi toţi aceştia făceau mai uşoară guvernarea l iantei de către cuceritori. Îşi aminti de scurta perioadă în care fusese pe front, de numărul copleşitor şi de eficienţa duşmanului, de sentimentul de a fi măturat din lata lor ca nisipul din calea refluxului. Bărbaţi pe care îi cunoştea din copilărie îşi azvârliseră armele cât-colo şi se întorseseră acasă. Curajul poporului său dispăruse cu desăvârşire; pentru unii nu era un fel de viol, ci mai degrabă o seducţie. Aceştia acceptaseră puterea germanilor ca pe un antidot al propriei lor slăbiciuni naţionale. Franţa putea redeveni măreaţă şi puternică; ceea ce trezise la viaţă o Germanie schilodită şi învinsă în mai puţin de douăzeci de ani ar putea constitui şi leacul salvator al unei Franţe suferinde. Cunoştea mulţi oameni care credeau în asta. Avea prieteni care erau mai nazişti decât SS-iştii pe care îi imitau.

Evreii nu fuseseră niciodată prea iubiţi: acum treziseră o adevărată ură. Când germanii le ceruseră evrei, vecinii lor francezi le dăduseră o mână de ajutor strângând laţul în jurul acestora. Se încruntă, adâncindu-şi cuta dintre sprâncene, ruşinat de propriile lui gânduri. Contele rămăsese cu castelul său, primarul cu Băcănia sa, iar sătenii îşi văzuseră mai departe de viaţa şi de munca lor liniştită în St. Blaize. Ce rost ar mai fi avut să lupte în această fază finală a războiului? Să lupte pentru aliaţi, care erau duşmanii lor ereditari şi care îi acuzaseră pentru cedarea atât de uşoară în faţa nemţilor? Pentru un loc pe lume dominat de nişte străini, de americanii care îşi menţinuseră neutralitatea până când fuseseră atacaţi ele japonezi, de englezii care le erau duşmani de secole… Intră pe aleea care ducea spre castel şi încetini viteza pentru a proteja pietrişul şi aşa rărit. Louise îl considera un laş. Dar criteriile lor ele judecată erau total diferite. Diferenţa de priorităţi era la fel de fundamentală ca şi

dorinţa ei de a lupta într-un război pierdut dinainte şi astfel de a pierde şansa de a câştiga de pe urma păcii. Louise îl dispreţuia şi nu o condamna pentru asta. El o iubea, aşa cum făcuse întotdeauna. Îi acceptase atitudinea de respingere pentru că ştia că Louise nu se va schimba. Din acelaşi motiv acceptase şi propria lui suferinţă.

Din această suferinţă în curând trebuia să iasă şi ceva bun. Când intră în holul întunecos de la intrare îl apucă tremuratul. Pe una din laturile înaltei boite de piatră atârnau până la pământ două tapiserii flamande de mari dimensiuni. Înăuntru era răcoare.

— Jean?

Se întoarse şi în pragul salonului o zări pe Louise.

— Azi dimineaţă aş fi vrut să vin şi eu cu tine. Ar fi trebuit să mă aştepţi.

— Îmi pare rău, dar dormeai. Oricum nu mai puteai face nimic. Biata femeie murise cu mult înainte ne a fi descoperită.

— E îngrozitor, spuse Louise.

Jean o urmase în salon, unde rămaseră amândoi în picioare. Cu ţigara în mână, Louise găsi o scrumieră în capătul celălalt al încăperii, unde putuse să se întoarcă pentru o clipă cu spatele la el. Avea un fel de a o privi direct în faţă. Cândva, Louisei i se păruse atrăgător; Jean avea ochi negri şi frumoşi, plini de expresie. Acum privirea aceasta o făcea să se cutremure. Jean era pentru ea un duşman, un om în care nu te puteai încrede.

— Am o surpriză pentru tine, spuse ea dintr-odată. Mai ţii mintevcă aveam un văr Roger, vărul primar al tatii – Roger Savage?

— Parcă am auzit de el. dar nu-mi amintesc să-l fi întâlnit vreodată. De ce mă întrebi?

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Fiul lui a sosit aici în dimineaţa aceasta. De la Berna. Lucrează la o firmă de avocaţi ai trustului familiei

mele. E sus. I-am spus că poate rămâne la noi câteva zile, Jean de Bernard luă o ţigară din cutie şi o aprinse alene.

— Sigur că da, spuse el. Mă bucur.

Nu era nevoie să se mai uite la ea. Nici nu-i ceru vreo explicaţie. Instinctul lui infailibil îi spunea că Louise minţea.

— Scuză-mă, te rog, spuse el. O să urc puţin până la tata.

V * * *

La şase şi jumătate, la porţile castelului trase o maşină. Căsuţa paznicului era goală, cu ferestrele închise. Castelul nu mai avea acum paznic la intrare, aşa că porţile rămâneau deschise. Maşina strălucea de curăţenie. Şoferul ţâşni afară şi, rămase în poziţie de drepţi lângă portiera din spate. În interiorul maşinii se aflau două persoane. Bărbatul avea vreo patruzeci de ani. Era proaspăt bărbierit, cu un păr şaten tuns scurt, pometi înalţi şi cu ochi adânciţi în orbite.

Îşi trecu braţul pe după umerii unei fete mult. mai tinere decât el. cu păr lung şi negru care îi cădea pe umeri şi cu o privire sedusă. Bărbatul se aplecă şi o sărută, deschizându-i buzele; cu o mână îi cuprinse sânul. Afară, şoferul continua să stea în poziţia de drepţi, cu privirea înainte.

— O să-mi fie dor de tine. spuse bărbatul. Am să mă gândesc numai la tine.

Chipul ei era palid ca o mască, iar ochii îi ţinea închişi.

— Trebuie să vin, şopti ea. Nici nu ştii cât cât de mult urăsc aceste vizite. Nu poţi să-ţi închipui cât de mult urăsc fiecare minut care trece fără tine.

A j

— Într-o bună zi am să vin şi eu cu tine aici, spuse el, căutându-i din nou gura. Dă-mi voie să te duc cu maşina până în faţa castelului. Ce rost are să mergi pe jos cu

valiza în mână?

— Nu, murmură ea, strângându-l în braţe. Nu, Adolph, încă nu. Lasă-mă să stau mai întâi de vorbă cu ei. Să vorbesc mai întâi cu fratele meu…

— Bine. spuse el, apoi se dădu la o parte şi deschise portiera. Nu am să te forţez, draga mea. N-am să te mai necăjesc. Pe luni.

Regine de Bernard coborî din maşină. Şoferul îi dădu valiza pe care o folosea în weekend” şi o salută. Geamul portierei din spate era coborât. Îi trimise o bezea bărbatului din maşină. Acesta îşi puse pe cap chipiul negru în vârful căruia strălucea insigna diviziei Cap de Mort.

— Pe luni, şopti sora lui Jean de Bernard.

Mercedesul aşteptă până ce fata pătrunse pe porţile castelului, apoi întoarse pe loc pe îngusta alee şi porni spre Paris.

Regine urcă în camera care îi era rezervată. De fiecare dată când se întorcea la St. Blaize plângea până o lua somnul pentru că nu putea rămâne încă aici cu Adolph. Trânti uşa cu putere, scoase un oftat adânc şi-şi puse mâna pe sânul pe care îl mângâiase bărbatul. Ai ei nu trebuiau să afle niciodată. Fratele ei şi cumnata pe care o ura atât de mult. Ei nu ar fi înţeles focul arzător din coapse, care o înnebunea atunci când nu era cu Adolph. Era o membră a familiei de Bernard, o tânără crescută în cel mai catolic spirit, ceea ce făcea de neconceput faptul că se culca cu un neamţ, suficient de bătrân pentru a-i putea fi tată. Singura persoană cu care se simţea într-adevăr bine era tatăl ei. El era nestatornic şi şovăitor, un copil muribund care nu punea nicio întrebare şi care se mulţumea să-i ţină mâna într-a sa. Fratele ei î?

devenise un străin. Lumea se umpluse de străini, de oameni care nu înţelegeau cum ea, ea putea fi amanta unui colonel SS. În sufletul ei, se distra pe seama acestora. Cunoştea o mulţime de prietene ale mătuşii sale care erau

încurcate cu ofiţeri superiori ai Wehrmacht-ului.

Pe astfel de oameni şi înspăimânta numai uniforma neagră. Pe ea însă nu. Îi plăcea chiar; îi plăcea combinaţia de forţă cu cruzime, felul cum o făcea să sufere când făceau dragoste. Atunci simţea nevoia să se târască şi să-i sărute picioarele.

Îşi aruncă mica valiză pe pat şi începu să-şi despacheteze lucrurile. Din camera învecinata se auzea un zgomot. Rămase nemişcată şi trase cu urechea. Acolo nu dormea nimeni de obicei; camera era mereu pustie. Prostul de frate-său, pe care nevastă-sa îl alungase din dormitorul conjugal, ocupa acum camera de dedesubt. Cineva locuia în fosta cameră de oaspeţi. Rămase în continuare nemişcată; pereţii erau foarte groşi şi nu-i permiteau să-şi dea seama ce se întâmplă dincolo.

Se auzi o bubuitură surdă. Trebuie să fi fost fereastra; şi a ei făcea un zgomot asemănător datorită ramei pe ea masive. Regine” ieşi şi se opri în faţa uşii. Era încordată, curioasă „să a fie ce se întâmpla în camera alăturată. Bătu la uşă, apoi deschise.

Înăuntru se afla un bărbat care îşi făcea nodul la cravată în faţa mesei de toaletă. Acesta se întoarse cu faţa spre ea. Regine văzu un zâmbet ce nu venea din ochii bărbatului.

— Bună, spuse el. Tu trebuie să fii Regine. Intră.

Tânăra se trezi dând mâna cu străinul care luase din timp această iniţiativă.

— Eu sunt Roger Savage, vărul Louisei. Voi locui aici pentru câteva zile!

— Nu ştiam că în această cameră mai locuieşte cineva, spuse ea! bănuind că roşeaţa din obraji i de putea observa cu uşurinţă. Am auzit bubuitul ferestrei. Scuzaţi-mă că am dat buzna…

— Nu face nimic, spuse el.

Îi zâmbi fetei. Sub ochii ei se vedeau cearcăne

adânci. Regine părea foarte încordată.

— Cât să fie ceasul? Mă tem că am dormit cam mult.

— E şapte şi jumătate. Acum am sosit şi eu.

— De la Paris, spuse Savage. Louise mi-a vorbit despre tine. Cum e viaţa în capitală?

— Cum ar trebui să fie? îi răspunse ea. cu o privire plină de ostilitate.

Regine trebuie considerată duşman, nu prieten, îşi aminti el. Acum se convinsese de acest lucru.

— Întrebam şi eu, continuă Savage. N-am mai fost la Paris după ocupaţie. Sper că nu s-a schimbat prea mult.

— Nu cred; poate c-ar fi mai bine să mergeţi şi să vă convingeţi cu ochii dumneavoastră.

— Poate c-am să merg, spuse el. Noi, elveţienii suntem nişte tipi foarte plictisitori. Mi-ar prinde bine. Poate că am să te invit să luăm o dată masa împreună.

— Eu studiez la Sorbona. N-aş avea oricum timp. Mulţumesc, Ultimul cuvânt fusese rostit pe un ton care nu trădase nici cea mai mică plăcere la auzul ofertei lui.

— Ne vedem jos, spuse Savage, deschizându-i uşa.

Louise nu se înşelase în aprecierea cumnatei sale. dar. după părerea lui. faptul că o respingea era o greşeală. Regine îi sugera un animal ce trăieşte cu nervii încordaţi la maximum. Era poate ridicol, dar el presimţea un pericol. Se privi cu atenţie în oglindă. Părul periat cu grijă, îmbrăcăminte conservatoare şi impecabilă, o expresie relaxată. Elveţienii erau nişte tipi anoşti: nu trebuia să uite acest lucru. Auzi glasuri în salon. Deschise uşa şi chiar în faţă îi apăru Louise.

— O, spuse aceasta. Tocmai veneam să te chem.

Savage îi luă mâna şi i-o sărută, simţindu-i degetele tremurând.

— Sper că nu am întârziat.

— Desigur că nu. Poftim. Tocmai eram la un păhărel.

Louise purta o rochie galbenă şi foarte lungă, croită

după modelul de dinainte de război!

— Soţul meu Jean. El e Roger.

Dădu mâna cu contele. Îşi tăcu o impresie rapidă despre un bărbat arătos cu ochi negri, cu părul încărunţit prematur, un bărbat care îi strânsese mâna cu putere.

Apoi simţi deodată un nod în stomac. Spre el se îndrepta un alt bărbat în uniformă cenuşie.

— Maiorul Minden, vărul meu Monsieur Savage.

Minden. Heinz Paul Minden, maior în corpul 23

Infanterie, treizeci şi şapte de ani, căsătorit, doi copii, domiciliat în Breslau. Savage se înclină. Nimic remarcabil, un tip cu înfăţişare plăcută, foarte îngrijit, înalt şi bine făcut. Dădură mâna. Louise îi aduse un pahar cu vin sec, din cel pe care îl băuseră înainte de prânz. Maiorul îi oferi o ţigară. În tot acest timp observase că Jean de Bernard îl urmărise cu privirea. Simţi că în încăpere îşi făcuse apariţia şi Regine şi anticipă prezentările, anunţând că se cunoscuseră deja.

Tânăra îşi luă un pahar şi se retrase într-un colţ.

— E prima dată când vin la St. Blaize, îi spuse Savage maiorului. E foarte frumos aici. Cred că e o plăcere să locuieşti într-un loc ca acesta. Lucraţi în Paris?

— Nu, biroul meu se află la cartierul general local, spuse Minden.

Nu-i plăcea de elveţian. Era surprins, şi iritat să descopere că în casă se mai afla un bărbat. Îşi îndepărtă privirea de la Savage care începuse să descrie drumul cu trenul de la Paris în cele mai mici detalii şi care o urma peste tot prin încăpere pe Louise. Contesă părea neliniştită; vizita vărului ei trebuia să fie cauza. Arăta foarte bine în rochia ei galbenă. Regine era la fel de tăcută şi de retrasă.ca de obicei. Minden nu-i acorda nicio atenţie. Era în întregime absorbit de cealaltă femeie.

Vocea lui Savage îl trezi la realitate.

— Venind încoace am fost oprit, spuse acesta. Mi s-a

părut că drumul era blocat. Trebuie să recunosc că soldaţii dumneavoastră sunt foarte politicoşi.

— Mă bucur s-o aud, spuse maiorul. O alarmă pentru identificarea posibililor agenţi străini. E numai o formalitate. Personal nu cred într-o astfel de posibilitate.

— Roger?

Louise apăruse brusc lângă ei. Îşi strecurase braţul pe sub al său şi degetele ei îl strângeau cu putere. Savage îşi coborî privirea spre ea şi-i răspunse cu o strânsoare mai uşoară.

— Nici nu vă închipuiţi cât de interesante mi se par aceste lucruri, spuse el. Imaginaţi-vă ce viaţa liniştită duc cetăţenii unei ţari neutre. Agenţi ai duşmanului! Sună foarte incitant.

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră, i se adresă direct Jean de Bernard. Ultima dată când aceşti oameni au fost paraşutaţi pe aici, ei au produs mari necazuri unei familii şi doi oameni au fost împuşcaţi. O acţiune fără niciun rost, iresponsabilă şi care a costat vieţile unor francezi. Nu mai vrem să se întâmple aşa ceva. Dacă găsesc pe cineva care se ascunde aici încercând să facă necazuri forţei de ocupaţie, nu voi ezita nicio clipă să-l denunţ!

Urmă un moment de tăcere; Savage o simţi pe Louise încordată lângă el. Maiorul părea jenat.

— Mi se pare corect, spuse Savage. Voi francezii sunteţi sensibili, ca elveţienii. Preferaţi pacea. Închipuie-ţi că dacă nu aş fi devenit cetăţean elveţian la timp. acum aş fi luptat poate în armata americană.

Spre el se îndreptară privirile tuturor. El o bătu uşor pe Louise pe mână. Nu observase tresărirea germanului. Observase, în schimb, privirea uluită de pe chipul lui Louise contractarea maxilarului ei când îl luă de braţ. Maiorului nu-i plăcea că vărul din Elveţia atingea ceea ce el îşi dorea atât de arzător.

5

— Desigur, spuse Minden pe un ton lipsit de simpatie. Nu mi-am dat seama că sunteţi american.

— Numai tata a fost. Îi explică Savage. Mama era din Lausanne. Toată viaţa mi-am petrecut-o în Elveţia. Cunoaşteţi ţara mea?

— Nu. răspunse maiorul. Nu am fost niciodată în Elveţia.

— Înainte de război obişnuiam să schiem la Verbier. spuse Jean de Bernard. Tatăl meu era un schior foarte bun.

— Cum se mai simte astăzi? întrebă maiorul. Încercând să-l scoată pe Savage din centrul discuţiei în timp ce Louise îl conducea pe acesta spre canapeaua de lângă perete.

Se aşeză alături de el. Savage îi aprinse ţigara şi observă că mâna femeii tremura.

— Eşti nebun, spuse ea precipitat. Ce-ţi veni să discuţi tocmai despre agenţi străini?

— Aş fi fost nebun dacă nu aş fi adus acest subiect în discuţie, spuse el. De ce să nu pomenesc despre agenţii străini? Nu am nimic de ascuns. Şi încetează cu privirea asta înspăimântată că o să le dai de bănuit. Încearcă să zâmbeşti. Lasă ţigara aia, că îţi tremură mâna ca o frunză.

— Dar e îngrozitor, îi şopti Louise. Cu Jean se întâmplă ceva ciudat. Nu or eci că m-a crezut. Cum ai făcut cunoştinţă cu Regine?

— Ea” a venit la mine în cameră. Zicea că a auzit un zgomot. În locul tău aş fi mult mai prudentă faţă de ea. E şireată ca o vulpe.

— N-o interesează decât viaţa ei proprie, spuse Louise.

Pentru o clipă îşi aruncă privirea spre locul în care şedea cumnata ei. Aceasta ţinea un pahar de vin cu ambele mâini, fără să bea din el şi se uita la fratele său care stătea de vorbă cu maiorul.

— E tânără şi egoistă, asta-i tot. Nici nu o bag în seamă.

— În locul tău aş face-o, spuse Savage. Intuiţia îmi spune că fiinţa aceasta e periculoasă.

Se lăsă pe spătarul canapelei, întinzându-şi un braţ în spatele ei. Louise îi privi şi, brusc, el îi zâmbi. Arata complet diferit.

— Îmi place rochia ta. Încearcă să te relaxezi când eşti lângă mine, nu mai sta atât de încordată.

Iartă-mă, spuse ea. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă. N-am să te dezamăgesc. Ţie nu îţi este deloc frică sa stai în aceeaşi încăpere cu omul ăsta?

— Nu. răspunse Savage, clătinând din cap. Este chiar interesant. La masă, aşază-mă lângă el. Vreau să fac o impresie bună.

— Ar fi mai bine să-l eviţi. Îl avertiză Louise. Nu i te pune în cale. După părerea mea rişti în mod inutil. Dă-mi o ţigară că m-am calmat. M-a apucat tremuratul pentru că ăi pomenit de alarma cu agenţii…

— Poftim.

Îi aprinse ţigara şi, pentru o clipă, mâinile lor s-au atins. A lui era caldă şi sigură. Nimic din comportarea lui Savage nu o făcea să se simtă protectoare şi cu toate acestea îi spuse:

— Ai grijă de tine. Te rog.

— Nu-ţi face probleme, spuse Savage ridicându-se şi strecurându-şi mâna pe sub cotul ei. Tocmai a intrat şi valetul. Nu uita, aşază-mă lângă Minden.

Jeaţi luă loc în capul mesei, iar Louise în partea opusă. Între cei doi, lumânările care ardeau luminau chipurile lui Savage, Minden şi lui Regine.

Savage vorbea tot timpul; vorbea cu Jean, cu Regine care nu prea se ostenea să-i răspundă, şi cel mai mult vorbea cu maiorul care adoptatase o atitudine rigidă faţă de el. Privindu-l, Louise simţi că începe să se relaxeze.

Omul acesta era atât de sigur de sine, atât de îndrăzneţ în interpretarea rolului pe care şi-l asumase. Mai mult părea atât de elveţian, încât Louisei nici nu-i venea să creadă că totul era doar teatru. Contesa mâncase puţin şi abia dacă sorbise din paharul cu vin, conştientă că Jean o privise tot timpul cu o expresie pe care nu ştia cum să o interpreteze. Suspecta oare ceva? Era imposibil să-şi dea seama. Nu avea experienţă în a-l minţi, nici pe el şi nici pe altcineva; fusese educată în spiritul adevărului şi dispreţuia înşelătoriile. Acum acceptase să trăiască o minciună îngrozitoare şi să inducă în eroare persoane atât de apropiate încât îi cunoşteau fiecare privire şi stare sufletească. Dacă va eşua, dacă Jean va bănui că Roger Savage nu era vărul ei şi că are vreo legătură cât de mică cu alerta dată după raidul nocturn, atunci cel căruia îi promisese că-l va ajuta va fi un om mort. „Am să-i denunţ imediat” acestea fuseseră vorbele lui Jean şi Louise ştia că se referise chiar la ea. Şi Jean ar face întocmai; era de ajuns să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat cu cei doi Pallier.

Şi dacă lucrul acesta s-ar întâmpla, chiar şi compromisul plin de răceală de a rămâne sud acelaşi acoperiş cu el ar fi de neconcepuptentru Louise.

Glasul lui Savage 11 întrerupse gândurile.

— Excelent acest coniac, spuse el, adresându-se contelui care se afla în stânga sa. Nu ştiam că mai găsiţi aşa ceva în Franţa.

— Maiorul Minden a fost atât de amabil să mi-l dăruiască de Crăciun, spuse Jean de Bernard.

— Şi trabucurile tot de la dumnealui sunt? Câtă generozitate. continuă Savage însoţindu-şi vorbele cu o uşoară înclinare în faţa neamţului! Sunteţi încartiruit în apropiere de St. Blaize?

— Sunt chiar la cartierul general instalat în Castelul Diane, răspunse Minden. La vreo jumătate de oră de mers cu maşina de aici. preciză el apoi îşi ridică privirea spre

Louise şi chipul i se destinse. Chiar dacă aş fi fost trimis la Paris, aş fi preferat să locuiesc aici.

— Castelul Diane? Parcă am auzit de el.

— A aparţinut Dianei de Poitiers. Îi răspunse Jean de Bernard. A fost construit pentru ea de Henri II. Numai o porţiune a clădirii iniţiale s-a mai părstrat; o mare parte a Fost distrusă în timpul Revoluţiei. Cu toate acestea e foarte frumos.

— Majoritatea mobilierului original s-a păstrat, spuse şi Minden. Nişte tapiserii minunate. Generalul meu toloseşte chiar sala de ceremonii.

— Foarte interesant. Îi place istoria?

— Nu cred, râse Minden.

Băuse cam mult vin şi acum se simţea dintr-odată mai îndrăzneţ. Prezenţa atât de apropiată a Louisei şi mirosul discret al coloniei pe care aceasta o folosea acţionau asupra lui ca un delicios stimulent al imaginaţiei. Cât de mult şi-a dorit ca Louise să folosească parfumul pe care i-l dăruise…

— Nu îl interesează prea mult istoria, dar e îndrăgostit la nebunie de Diane de Poitiers!

— Adevărat?! se miră Jean de Bernard. E pentru prima dată când ne-o spui.

— E de-a dreptul amuzant, spuse Minden.

Simţi că pentru o clipă, fusese neloial faţă de general, dar pe el nu-l mai interesa decât să atragă atenţia contesei. s

— Există, 1111 portret care o înfăţişează în ipostaza Dianei zeiţa vânătorii, ştiţi genul de tablou, un nud alegoric, foarte voluptuos. A” ordonat. să-i fie adus în camera de zi. Şade ore întregi în faţa tabloului şi-l priveşte. A citit tot ce a găsit despre ea. A ajuns până acolo încât doarme în camera ei, în propriul ei pat!

— Pare a fi un romantic, spuse Savage. Cum îl cheamă?

— Generalul Brühl, îi răspunse.

Nimeni nu râsese, nici măcar nu zâmbise la aflarea acestei obsesii a lui Brühl. Poate că fusese ridicol. Se uită neliniştit la Louise şi descoperi că aceasta îşi urmărea vărul cu privirea. Se simţi iritat, obligat să-şi apere generalul în faţa unor oameni cărora li-l prezentase într-o lumină de-a dreptul ridicolă.

— E un om foarte talentat, continuă el. În timpul liber

E

Ictează şi încă foarte bine. Pe lângă pasiunea pentru >iane de Poitiers, este foarte interesat de obiectele de artă veche.

— În cazul acesta avem un hobby comun, spuse Savage. Mi-ar face mare plăcere să vizitez şi eu castelul, dar bănuiesc, domnule maior, că acest lucru nu este posibil.

— În interior nu se poate, spuse Minden. V-aş face o invitaţie personală, dar „din păcate, accesul nu este permis decât germanilor. Îmi pare rău. În schimb, puteţi admira splendida sculptură în piatră din exterior. Poarta este remarcabilă. Pe ea apare din nou Diane de Poitiers, din nou în postura Dianei, zeiţa vânătorii. De trei ori mai mare decât în realitate, sprijin induse de un cerb.

— Va trebui neapărat s-o văd, spuse Savage. Louise, poţi să-ţi faci un pic de timp să mă duci mâine până acolo?

— Sigur că da. Am putea merge de dimineaţă. Dar va trebui să luăm bicicletele. Mai avem puţină benzină, dar o păstrăm pentru situaţii neprevăzute. Ai ceva împotrivă?

— N-am mai mers pe bicicletă din copilărie, spuse Savage, zâmbindu-le tuturor. Sunt convins că puţină mişcare îmi va prinde bine.

— Nici nu poate fi vorba, i se adresă Minden Louisei. Contesa se abţinu cu-greu să nu privească în altă parte, dar ochii urne zi şi căprui care îi transmiteau mesajul dorinţei lui o dezgustară. Madame, puteţi folosi maşina

mea. Am să v-o trimit. Puteţi merge până la castel şi să rămâneţi acolo cât doriţi. Va fi o plăcere pentru mine.

— Mulţumesc, spuse ea. Sunteţi foarte amabil.

— Îmi aduc aminte că parcă circula o legendă, potrivit căreia la şaizeci de ani Diane de Poitiers avea o piele ca a unei tinere fete.

— Am citit şi eu undeva.

Cea care rostise aceste cuvinte, surprinzându-i pe toţi, fusese Regine. Pe buzele lui Savage se putea citi un zâmbet politicos.

— Am citit tot ce se putea despre ea; tinereţe fără bătrâneţe şi prostii de genul ăsta. Eu una nu cred nicio vorbă. Astfel de femei nu se întâlnesc decât în legende. 1 de nu sunt capabile să iubească cu adevărat.

— La ce femei te referi? o întrebă Louise. La curtezanele regilor?

— La profesioniste, îi răspunse Regine. Genul franţuzoaicei care nu există decât în mintea străinilor. Un fel de târfă naţională.

— Regine! i-o reteză Jean de Bernard. Nu se cade să foloseşti un astfel de cuvânt. Te rog…

— Altul nu există, spuse ea cu răceală. Nu mai sunt copil, Jean. Nu mă mai dojeni ca pe o şcolăriţă.

Louise împinse scaunul în spate.

t Cred că e timpul să ne mutăm în salon.

Înainte de a termina aceste cuvinte Minden se afla lângă ea, dând scaunul la o parte.

— A fost o cină minunată, murmură el.

Louise se strecură pe lângă el, atingându-l uşor.

— Mulţumesc. Mă bucur că ţi-a plăcut.

O urmă Regine. Arăta palidă şi sub ochi avea pete negre. Pentru o clipă Louise fu tentată să o întrebe dacă nu este cumva bolnavă. Dar ochii aceia o priviră şi o străpunseră, opaci şi ostili. Gura posacă a fetei era încleştată într-o expresie ele îndârjire.

— Sunt foarte obosită, spuse Regine. Vă supăraţi pe mine dacă plec la culcare?

— Nu, sigur că nu. Arăţi frântă de oboseală.

— Spune-le noapte bună lui Jean, maiorului şi vărului iau din partea mea. Cât rămâne la voi?

— Nu ştiu. spuse Louise. Câteva zile. A venit într-o vizită de afaceri pentru rezolvarea unor probleme legate de trustul familiei mele.

Regine se uită la ea o clipă, apoi îşi îndreptă privirea în depărtare. Era una din insolenţele sale.

— Nu seamănă deloc cu tine. spuse ea. Dacă zici că ţi-e văr, atunci nu poate fi unul prea apropiat.

Ieşi din încăpere înainte ca Louise să-i poată răspunde.

Cei rămaşi se adunară într-un mic grup lângă şemineu. Louise îşi luase broderia la care lucra seara. Atât Minden cât şi Savage aveau ochii aţintiţi asupra ei. Focul ardea. Lumina flăcărilor arunca pe chipul femeii ocupate cu brodatul umbre” delicate. Ambii bărbaţi o examinau, dar fiecare în felul său. Ochii neamţului alunecau de pe linia gâtului pe copturul sânilor, coborând apoi pe curbura genunchiului. În imaginaţia lui, rochia galbenă dispărea, iar părul contesei plutea despletit pe umerii ei goi. Maiorul se răsuci pe scaun şi încercă să nu se mai gândească la ea. Pentru Savage Louise era mult mai complicată. Atrăgătoare şi sexy. distantă şi independentă, vulnerabilă şi totuşi foarte curajoasă. Nu simţea nevoia s-o dezbrace din priviri, să facă efortul de imaginaţie al celuilalt bărbat. O privea pur şi simplu şi se simţea tulburat.

5

Louise se comportase minunat în seara aceea. Menţinuse tot timpul echilibrul dintre ei. ascunzându-şi frica pe care numai el o observase. Mâinile care mânuiau acul nu-i tremurau. Avea degete lungi şi delicate, cu unghii nelăcuite. În lumină” focului părea liniştită, detaşată de

toţi. O singură dată îşi ridicase ochii şi-şi încrucişase privirea cu a lui. Savage se ridică de pe scaun şi se duse lângă ea.

— La ce lucrezi. Louise? Arată-mi şi mie…

— E o învelitoare de taburet pentru camera lui papa.

— E foarte frumoasă. Cred că îţi ia o mulţime de timp. spuse el aplecându-se către contesă.

— Vreo trei luni, cu condiţia să lucrez câte un pic seară de seară.

— Aş vrea să stăm un pic de vorbă, spuse el încet. Am să vin mai târziu în camera ta.

Savage se întoarse la scaunul său, îşi întinse picioarele gemând.

— E toarte plăcut aici, spuse el. Nu mi-aş fi imaginat că viaţa poate fi atât de paşnică în Franţa.

— Chiar este paşnică, spuse conteie de Bernard. Şi aşa şi vrem să rămână.

9

CAPITOLUL 4

— Part obosită, Regine. Nu te-ai odihnit destul?

Jean de Bernard se ridică şi îşi sărută sora. Se aflau pe terasă, în soarele dimineţii. Regine se aşeză lângă eh

— Mă simt bine, însă vremea asta este atât de schimbătoare… spuse ea ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

— Poate că munceşti prea mult, continuă Jean. De câteva săptămâni bune n-ai mai trecut pe la noi. Sper că nu s-a întâmplat ceva.

Regine nu-i răspunse imediat. Era tentată să-i mărturisească totul. În relaţia ei cu Vierken ajunsese la stadiul în care simţea nevoia să dea lucrurilor un caracter stabil. Şi-ar fi dorit să-l aducă şi pe el la St. Blaize şi să-l prezinte familiei. Motivele nu-i erau însă suficient de clare; se aventurase în ceea ce părea să devină o relaţie pasionată şi descoperise că noua situaţie era din ce în ce

mai importantă pentru ea. Vierken o ajutase să se cunoască mai bine; acum ştie ce vrea şi mai ştie că nimeni altcineva nu o va put ea satisface mai bine. Această descoperire îi schimbase întregul sens al vieţii.

— Nu, nu s-a-ntâmplat nimic. Am cunoscut un bărbat de care îmi place. Mă gândeam că ar fi cazul să-ţi spun şi ţie.

Jean de Bernard se aplecă spre ea.

— Da? Mătuşa Pauline nu mi-a pomenit nimic. Despre cine e vorba?

— Ea nu l-a cunoscut încă, spuse Regine, căreia instinctul îi spunea să nu se pripească. E vorba de un german".

— Înţeleg. Şi cum v-aţi cunoscut?

— La un concert.

Avuseseră locuri alăturate la Conservator şi el o acostase. Regine se întreba ce ar fi spus atât de chibzuitul ei frate dacă ar fi ştiut acest lucru.

— Nu e nimic serios, Jean. Dar e un tip simpatic şi m-am gândit că ar fi frumos să-l aduc şi pe el într-un weekend aici.

— De ce nu l-ai prezentat şi mătuşii Pauline?

— Ştii bine care sunt sentimentele ei faţă de germani. L-ar fi făcut să se simtă jenat. Cu tine lucrurile stau altfel.

— Nu şi atunci când e vorba de propria mea surioară, spuse el. Eu îi tolerez pentru că nu vreau să am necazuri, dar nu aş vrea să ai de-a face cu ei. Cine e bărbatul acesta şi unde lucrează?

— E cadru al armatei. Ţi-am spus, nu e nimic serios, nu trebuie să-ţi faci probleme. Dacă nu e binevenit, nu am să vin cu el aici.

— Dacă nu e o relaţie serioasă, nici nu are rost să-l aduci şi să-l prezinţi familiei. Cu siguranţă că nu i-ar face plăcere nici Louise i.

— Şi ţie ţi-ar păsa, nu-i aşa? în ciuda felului cum se

poartă cu tine?

— Nu doresc să discut acum subiectul acesta. E dreptul ei să nutrească astfel de sentimente faţă de mine.

— În schimb tu nu ai dreptul la sentimentele tale şi nici eu la ale mele, i-o reteza Regine. Nu te mai lasă în patul ei pentru că nu ai acceptat să arunci în aer poduri de cale ferată şi nici să ucizi o mulţime de oameni. O, nu te mai uita aşa la mine, ştim cu total ce se petrece în casa asta. Toată lumea ştie. Eşti total lipsit de curaj. Jean. N-ar trebui să-i dai voie să se poarte aşa cu tine!

— Tu nu poţi înţelege. Regine, spuse el. Nici n-ai avea cum. Tu nici nu ţi-ai început viaţa. N-ai cunoscut încă dragostea adevărată.

Lui Regine îi reveniră în minte după-amiezile petrecute în apartamentul lui Vierken de la Crillon. amorul frenetic şi violent care îi lăsa fără respiraţie. Retrăi pentru o clipă suferinţa cumplită provocată de lipsa fizică şi psihică a bărbatului iubit. O. sigur, ea nu ar putea înţelege… Îşi îndreptă din nou privirea spre Jean.

— Vrei să spui că încă o mai iubeşti?

— Nu vreau să spun nimic. Despre acest subiect nu voi accepta să discut.

— Bănuiesc că în clipa aceasta e plecată să-i arate împrejurimile vărului ei.

— Da. Minden le-a împrumutat maşina lui.

— Şi cât are de gând să rămână acest verişor?

— Câteva zile. fsfu mult.

— De ce a trebuit să apară din senin şi ăsta? Mi se pare o poveste destul de ciudată.

— Nu e nimic ciudat, spuse Jean pe un ton iritat. Face parte din echipa de avocaţi care administrează în Elveţia trustul familiei Louisei.

— Aşa deci. spuse Regine cutremurându-se şi ridicându-se de pe scaun. Dacă pe tine te satisface… Dar eu n-am putut dormi astă-noapte şi l-am auzit ieşind din

camera lui şi coborând pe scări. Mă întreb ce o fi făcut. Mă duc să mă joc cu Paul şi cu Sophie.

Se djuse la copii. Jean o auzea strigându-i prin grădină. Îi iubea tot atât de mult cât o ura pe Louise. Jean îşi aprinse o ţigară şi se aşeză comod în aşteptarea soţiei sale şi a văruâul ei.

Castelul Diane se afla la o jumătate de oră de mers cu maşina de St. Blaize. Savage şi Louise se aşezaseră pe bancheta din spate. El nu contenea să laude frumuseţea ţinutului şi vorbea în germana folosită în Elveţia cu Fritz, şoferul care nu părea deloc încântat şi răspundea în franceză că nu înţelege niciun cuvânt. Savage era într-o dispoziţie de zile mari. Dormise bine noaptea trecută şi se simţea sigur pe sine. De câte ori apărea, soarele, optimismul sau creştea.

Maşina trecea acum prin orăşelul Anet, merita să admire străzile pavate şi casele datând din secolul al XVI-lea, multe din ele păstrându-şi neschimbate frontoanele originale. Trecură de un deal şi o luară la stânga. În faţa lor se înălţa o enormă poartă din piatră cenuşie şi un zi’d înalt. Fois oarele castelului se iveau pe deasupra, asemenea unor degete.

Maşina se opri. Fritz coborî şi îi deschise Louisei portiera. Coborâră, dar Savage rămase pe loc, admirând imensa intrare. Deasupra porţii putea fi admirat măreţul nud al Dianei de Poitiers, întocmai cum îl descrisese maiorul Minden. Două porţi din lemn sculptat împrejmuiau terasa de la intrare. De fiecare parte se afla câte o gheretă pentru santinelă, vopsită în roşu şi alb. iar restul perimetrului era împrejmuit de o barieră din sârmă ghimpată. Un şanţ din care apa secase înconjura întregul edificiu.

— Acum înţelegi ce voiam să-ţi spun, interveni Louise. Şi ăsta – i numai exteriorul… Închipuie-ţi ce e înăuntru va fi imposibil.

Savage o apucă de braţ.

— Să facem câţiva paşi. Fii cât mai naturală. Or să pună gheara şi pe b ijuteria asta, nu-i aşa? E superb. Dacă ai ceva cărţi despre castel, aş vrea să le căutăm după-amiază.

— M-am gândit deja la asta, spuse ea.

Mergeau încet, la braţ.

— Am putea să-l rugăm pe Jean. El ştie unde poate fi găsit ceva de genul acesta. N-ai văzut biblioteca. Sunt acolo peste o mie de cărţi.

— Tot îţi mai este teamă? o întrebă Savage.

— Da. Ţie nu?

— Nu în mod deosebit. Apropo, va trebui să-mi explici cum pot ajunge pe acoperiş.

— Pe acoperiş? Dar de ce?

Louise se opri. dar el grăbi pasul, trăgând-o după el.

— Vreau să văd panorama. Când se întoarce cumnata ta de la Paris?

— Duminică seara, răspunse Louise.

— La naiba! se încruntă Savage. N-am chef s-o mai văd pe aici. Mă îngrijorează mai mult decât soţul tău.

— Nici ea n-o să te placă pe tine pentru că nu mă place pe mine. spuse Louise. În plus. e o progermană convinsă, de asta sunt sigură. Dar n-are rost să-ţâfaci nicio grijă din pricina ei. Puţin îi pasă de ce se întâmplă aici.

— Ba îi pasă mai mult decât îţi închipui tu. spuse el. Acum să ne întoarcem şi nu mai face figura asta. Nu am de gând să trec în zbor [este zidul castelului şi să ocup clădirea de unul singur.

— Dar vei încerca să intri acolo, nu-i aşa?

— Aşa este. recunoscu el. Atâta lucru pot să-ţi spun şi ţie. Va trebui să pătrund în mica fortăreaţă a lui Brühl. O nimica toată, nu-i aşa?

— N-ai să reuşeşti niciodată, spuse încet Louise. Or să te omoare.

— Poate. Din moment ce voi îndeplini misiunea pentru care am fost trimis, tot nu va mai conta.

— Nu ai pe nimeni care să te aştepte nerăbdător acasă?

Se opriseră lângă zidul castelului, în umbra aruncată de imensul cadru al porţii de deasupra capetelor lor. Santinelele patrulau între cele două gherete. O maşină militară îşi făcu apariţia la intrare şi cei doi soldaţi prezentară alutul. Alţi doi soldaţi din gardă se apropiară şi controlară documentele şi pe şofer.

— Nu mă aşteaptă nimeni, spuse Savage. Jocul acesta nu este pentru bărbaţi căsătoriţi.

Louise se lăsă pe spate şi închise ochii. Mâinile îi rămăseseră încleştate pe genunchi. Sub pleoape îi apăruserăiacrimi şi nu-şi dădea seama de ce.

Brusc, o mână o cuprinse pe a ei. Era caldă şi-i strângea cu delicateţe degetele.

— ANu te mai gândi la asta, spuse el. Şi nu-ţi mai face griji. Îmi dau seama în ce stare de spirit eşti.

— Am să încerc, îi şopti ea. Iartă-mă. Ştiu că te-am necăjit.

— Nu tu, spuse el. Tu nu ai nicio vină. Tu eşti o fată cumsecade.

Tot restul drumului îi ţinu mâna într-a lui. De îndată ce s-au aşezat în jurul mesei de prânz, Savage îşi reluase perfect rolul; pusese atâtea întrebări şi manifestase atâta entuziasm în legătură cu castelul Diane şi arhitectura acestuia, încât Jean de Bernard nu avu încotro, îl duse în bibliotecă şi îl ajută să găsească cărţile dorite. După-amiaza trecu repede pentru Louise. Avea o migrenă, dar se simţea prea agitata ca să se poată lungi un pic. Copiii urcaseră să se „joace cu bunicul lor” după odihna bătrânului, urcaseră cu mama lor, ţinând-o de mână. Sophie, care moştenise părul negru şi ochii mari şi căprui ai tatălui ei, se smulsese şi alergase pentru a ajunge prima

în încăperea bătrânului.

Era o adevărată de Bernard: timidă, inteligentă, tandră şi afectuoasă numai faţă de cei pe care îi cunoştea. Dragostea ei pentru senilul bătrân” înduioşase totdeauna pe Louise. Stătea multă vremt ma îţi mână, în timp ce contele îi vorbea cu glasul lui subt e. În schimb, pe râul vizitele în camera de la etaj îl plicti ciu. El avea o fire peastâmpărată şi nu putea sta nicio clipă locului.

În după-amiaza aceea, Alfred de Berna d stătea în uriaşul său fotoliu de piele, cu o cuvertur” p; genunchi. Gramofonul se afla pe o măsuţă la înden „iar lângă măsuţă se putea vedea o carte deschisă, X. un bătrân frumos, cu o piele transparentă şi albă, însă pe nişte oase delicate, cu ochi negri ce priveau în – un trecut numai de el cunoscut şi cu zâmbetul tipic ai bătrânilor care o duc bine. Când Louise intră, îşi ridica privirea. Contesa se aplecă şi îl sărută. Fusese pentru ea un socru cumsecade şi blând, un om cuprins de suferinţa pierderii unei vieţi mult mai tinere. Nutrise pentru ea o afecţiune şinceră, dar acum începuse să se izoleze de restul lumii, în cei trei ani de când se căsătorise cu Jean, Louise avusese grijă de bătrân. Contele îşi iubea nepoţii, dar dacă aceştia nu ar fi venit să-l vadă în fiecare zi, i-ar fi uitat. Depindea de fiul lui, care obişnuia să-l dojenească timid, dar cel mai mult îşi iubea fiica.

— Drăgălaşa de Regine, îi spuse el Louisei. Şi-a pierdut toată dimineaţa cu mine. Nu arată deloc bine. Cât de mult îmi doresc să se întoarcă acasă. Am impresia că Pauline nu are grijă de ea aşa cum ar trebui.

— Ba eu sunt convinsă că da, spuse Louise.

Contele o luă pe nepoţică în braţe.

— Sophie îi seamănă atât de mult, murmură el. Regine era o fetiţă foarte frumoasă. S-a întors, nu-i aşa?

Nu, papa, ai răspunse Louise. Încă nu. Mâine se întoarce la Paris. Înainte de plecare o să urce să te vadă.

— Cât de mult mi-aş dori să rămână aici, spuse bătrânul clătinând din cap. Să ai grijă de ea, te rog…

— Sigur, răspunse ea, bătându-l uşor pe mână. Am să-i las pe copii aici câteva minute. Paul, ai putea să-i citeşti ceva bunicului. Vin imediat.

de îndată ce ieşi, coborî în grabă la etajul inferior şi parcurse cu paşi iuţi coridorul (Te ducea spre camera de oaspeţi. Bătu la uşă şi intră.

Savage stătea lungit pe pat. cu cărţile legate în piele răsfirate în jurul lui.

— Am găsit exact ce îmi trebuia, spuse el. Intră.

— Spuneai că vrei să-ţi arăt cum se poate ajunge pe acoperiş. I-am lăsat pe copii cu socrul meu. Dacă te grăbeşti puţin, am să-ţi arăt. Dacă nu mă întorc peste câteva minute. Paul o să coboare de la bătrân. După o vreme devine foarte neastâmpărat.

Urcă scările împreună cu Savage, trecând prin dreptul uşii bătrânului conte. Oprindi Kse pentru o clipă, putură auzi glasul băieţelului care citea cu voce tare. Apoi o luară” pe un coridor. Savage arătă spre cea mai apropiată uşă de pe una din laturile coridorului:

— Aici cine locuieşte?

— Cei doi servitori, Jean-Pierre şi Marie-Anne: prima uşă la stânga. Restul sunt încăperi pentru personal şi momentan nu sunt locuite.

Louise se opri în faţa unei uşi din lemn şi o deschise, în faţa lor apăru o nouă scară de piatră în spirală, – Urcă şi vei da de intrarea spre acoperiş. În interior este boltită. Şi. pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă. Eu n-am fost acolo decât o singură dată. când arh arătat cuiva panorama. E un loc foarte abrupt. Ce ai de gând să faci acolo?

— Să instalez un aparat de emisie-recepţie. spuse Savage, pe care nu-l voi putea folosi decât o singură dată. Nu vrem ca una din dubele lor de goniometrie” să detecteze vreun semnal emis de aici. „Acum întoarce-te la

copii. Eu am să arunc o privire pe acoperiş.

Priveliştea era superbă. În faţa ochilor săi se deschidea 6 întindere de peste douăzeci de mile. Satul St. Blaize stătea ghemuit ca un animal de piatră la stânga, cu turla bisericii” atingând parcă cerul. La nord. acoperişurile şi loturile de pământ din Houdan nu păreau mai mari decât mâna lui Savage. Şi mai departe se zărea orăşelul Anet. cu distinctivele pete de roz şi cenuşiu ale Castelului Diane. care îi conturau perimetrul. La Londra nu găsise nicio hartă a ţinutului. Castelul nu constituia un monument de importanţă al Franţei. Era o bijuterie într-o ţară a comorilor, tributul plătit de un rege îndrăgostit curtezanei sale. Acum. generalul FriedricH Brühl îl folosea drept cartier general. Celor din Serviciile secrete britanice le trebuise un an să descopere unde se află; un an de cercetări atente a fiecărui crampei de informaţie, un cuvânt luat de colo, un zvon, consultarea unor ofiţeri cu experienţă în domeniu.

Cuvintele pe care le rostise Louise cu o noapte înainte sunaseră atât de discrepant.

— Acolo se află cartierul general al lui Brühl.

La fel sunase şi referirea maiorului la omul care se afla în fruntea liste i negre a tuturor serviciilor secrete ale aliaţilor.

— Generalul meu e îndrăgostit de ea. Atât de îndrăgostit încât doarme în patul ei.

Savage rămase cu privirea aţintită asupra castelului. La înălţimea la care se afla, vântul bătea cu putere. Se uită în fur, căutând cea mai favorabilă poziţie, ţinând cont de înclinarea acoperişului. Copacii înalţi de care se temuse că ar putea crea interienţe se aflajj la o oarecare distanţă. Alese un loc mai spre vârf. Înălţimile nu-l înspăimântau. Urcă, apoi se uită în jos. Era cel mai bun loc de unde se putea trimite un mesaj. Se întoarse la etajul întâi, coborând scara în spirală. Nu observă nicio mişcare, iar de

jos nu se auzea niciun zgomot. La această oră a serii etajele de sus erau pustii. Îşi scoase valiza şi trase husa impermeabilă de pe dulapul cu haine. Nu trecură cinci minute şi era din nou pe acoperiş, cu emiţătorul instalat în poziţie de lucru şi acoperit de husa impermeabilă.

Închise apoi uşa boltită şi coborî scara în spirală. Când se afla pe drumul spre încăperea lui, uşa camerei bătrânului conte se deschise şi pe ea ieşi Louise. O urmară doi copii, un băieţel de şapte ani şi o fetiţă foarte frumoasă, mai mică decât băiatul, care n aminti imediat de Jean de Bernard. Savage dădu mâna cu Paul şi o rugă pe Sophie să-i dea un pupic. Clătinând din cap, fetiţa se ascunse după mama ei. Savage se uită la Louise şi zâmbi.

— Şi-a însuşit bine lecţia. Să nu săruţi niciodată un străin.

Restul drumului îl parcurseră împreună.

fe >

Duminică, familia de Bernard se duse la biserică. Spre surprinderea tuturor de data aceasta venise şi Louise. Savage se trezi singur cu maiorul. Îl găsise citind în salon, total diferit de cum arăta în ţinuta militară. La intrarea lui Savage, maiorul îşi ridicase privirea şi se încruntase.

— Bună dimineaţa, salută Savage, cu un zâmbet larg pe buze. Afară e un soare minunat. Eu am să ies la o plimbare. Sper că îmi veţi ţine companie.

Minden lăsă cartea jos.

— Acum citesc, spuse el.

— Puteţi citi şi după-amiază. Aici e frig. Haideţi să facem puţină mişcare.

Maiorul scoase un oftat şi renunţă la carte. Ieşi după Savage în grădină. Era într-adevăr o dimineaţă superbă. Soarele ardea cu putere şi primul fluture de varză zburda jucăuş.

— S-o luăm pe aici, propuse Savage, arătând spre

poteca ce înconjura castelul. E un loc” excelent pentru plimbare. Ieri l-am descoperit şi eu. După mine, o

E

limbare valorează mai mult decât mersul la biserică. >umneavoastră nu sunteţi catolic?

— Am fost crescut în spirit luteran, îi răspunse Minden.

Păşeau unul lângă altul pe o alee umbrită de tei.

— Personal sunt un agnostic.

— Religia oamenilor de ştiinţă, remarcă Savage. şi în acelaşi timp legea lor. Eu unul prefer legea raţională a metafizicii. Se „poate spune că societatea în care trăim înlocuieşte produsele farmaceutice cu rugăciunile.

— Sper să nu fie o remarcă ironică, spuse Minden pe un ton ascuţit.

Nu-l putea suferi deloc pe acest Savage şi nu-i făcuse nicio plăcere să fie smuls de lângă lectura sa pentru a face această plimbare. Acum observase o remarcă plină de sarcasm la adresa ideii în care credea cel mai mult şi reacţia lui fusese violentă.

— O remarcă ironică!? repetă Savage surprins. Stimate domnule maior, de ce mi-aş bate joc de cea mai mare ştiinţă a tuturor timpurilor? Fiinţa omenească este controlată de către chimie. Asta este o realitate, nu o ironie.

— Dar nu este o teorie prea agreată de oameni, spuse Minden.

Apologia îi mai înmuiase elanul. Cei doi bărbaţi măriră pasul spre şirul de tei.

— Să fim sinceri, nu este încă o teorie pe deplin verificată. Cu siguranţă, majoritatea reacţiilor umane pot fi modificate prin mijloace chimice, dar încă nu s-a stabilit cât de decisiv este rolul jucat de echilibrele chimice în comportamentul individului. Studiul acestui fenomen aparţine viitorului.

— Dacă va mai exista vreun viitor, interveni Savage. Lumea a fost răvăşită de război şi marea bătălie nici nu s-a dat încă.

— O vom câştiga şi pe aceea, spuse maiorul. Nu am niciun dubiu în „privinţa deznodământului. În următoarele cinci sute de arii va fi linişte. Va veni timpul reconstrucţiei, al remodelării Europei.

— Sunteţi foarte sigur că invazia aliaţilor va eşua, spuse Savage.

Deasupra lor, soarele răzbătea printre ramurile copacilor, împroşcându-i cu pete de lumină. Tenul lui Minden părea plin de bube, dându-ţi impresia că suferea de o boală de piele. Apoi copacii de deasupra lor îşi uniră coroanele şi iluzia optică dispăru.

— Cum puteţi fi atât de sigur de victoria germană? Trebuie să vă mărturisesc cu toată sinceritatea că opinia publică elveţiană a început să încline balanţa de partea aliaţilor.

— În cazul acesta elveţienii se înşală, spuse Minden.

Vorbea fără emfază, pe un ton rece, de pe poziţia de negare a unui neutru. Nutrea un dispreţ fără margini faţă deâalentul elveţienilor de a face bani şi de atitudinea duplicitară a acestora. Minden nu simţea nevoia să se apere. Savage observase siguranţa absolută din răspunsurile maiorului şi simţea ca „face piele de găină.

— Veţi fi confruntaţi cu o invazie; asupra dumneavoastră se va năpusti o uriaşă armată anglo-americană. Şi trebuie să recunoaşteţi că cele mai buhe trupe pe care le-aţi avut au fost nimicite în Rusia. Astăzi nu mai poate fi vorba de vechiul Wehrmacht care apără Europa. Se pot face nişte comparaţii nefericite cu Napoleon.

— E un lucru de înţeles, admise Minden, dar întâmplător aţi tras o concluzie eronată. Este cert că nu mai dispunem de forţa umană pe care am avut-o la

început. Dar nu aceasta vă fi factorul decisiv. Invazia va eşua, iar Anglia şi America vor fi nevoite să capituleze. Dacă îi va sprijini pe aliaţi, Elveţia va regreta amarnic acest lucru. Acum, dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş propune să ne întoarcem.

— Vreţi să spuneţi că Hitler se bazează într-adevăr pe o armă secretă? Nu văd ce altceva ar determina America şi Anglia să ceară pace.

— „Rachetele V I cad deja deasupra Angliei, replică Minden. Führerul îşi ţine întotdeauna promisiunile. Ne-a promis victoria şi o vom dobândi.

— În cazul acesta trebuie să fie vorba de altceva, un alt tip de armă, spuse Savage.

— Dacă ar exista o astfel de armă, îi răspunse Minden, eu tot n-aş avea de unde să ştiu de ea. Eu sunt un simplu ofiţer de stat major.

— Sper că discuţia noastră nu v-a ofensat cu nimic, spuse Savage, vrând să pară îngrijorat. Am crezut că putem discuta deschis.

— Şi de ce nu? Nu sunt un fanatic în probleme de politica. Discuţia noastră mi-a făcut chiar plăcere. Frumoasă grădină, nu-i aşa? Păcat că n-o mai îngrijeşte nimeni. Ordonanţa mea mai dă o mână de ajutor la legume, dar nu poate nici el să facă prea mult.

— Cred că familia de Bernard e bucuroasă să vă găzduiască aici, spuse Savage. I-aţi ajutat foarte mult.

— Am făcut ce-am putut şi eu. Sunt nişte oameni foarte cumsecade. Contele este un tip foarte sensibil; mă înţeleg foarte bine cu el.

— Verişoara mea a devenit o franţuzoaică autentică, remarcă Savage.

Din locul în care se aflau se vedea întregul castel.

— Mă surprinde. De obicei americanii nu renunţă complet la identitatea lor. Am impresia că nu vă agreează prea mult. Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău.

Maiorul i-o luase în nume de rău şi dovadă era expresia lui încruntată. Cu toate acestea, dădu din cap şi spuse:

— S-ar putea. Prezenţa unui străin în casa proprie nu tace plăcere niciuneiăfemei. Cred însă că a început să se obişnuiască cu mine. Într-o bună zi vom fi chiar prieteni.

— Sunt convins. Ieri i-am cunoscut şi pe micuţii mei verişori. Sunt nişte copii adorabili. Eu auzisem mereu că micuţii americani sunt nişte adevăraţi monştri. Mă tem că opiniile mele despre creşterea şi educaţia copiilor sunt foarte stricte.

— Cu un tată american nu-i de mirare! interveni Minden. nereuşind să se abţină.

— Părinţii mei s-au despărţit. Eu am fost crescut de mama. O femeie cu nişte idei demodate. Parcă am auzit motorul maşinii. Cred că ş-au întors de la biserică.

— A. spuse Minden. Într-adevăr s-au întors. Le-am promis copiilor că am să mă joc cu ei înainte de masă.

Spunând acestea se îndepărtă cu paşi iuţi spre castel.

Dădură colţul şi în faţă le apăru maşina în care se aflau Jean, Regine”, copiii şi Louise. Cum îl văzură pe Minden, cei nuci alergară spre el. Maiorul se aşeză într-un genunchi şi îi luă în braţe. Savage îl văzu râzând, apoi. ridicându-şi privirea o observă pe Louise care se uita la el. Jean şi Regine intraseră în castel. Savage se duse direct la ea. Contesa era frumoasă şi, cu pălăria pe cap. avea o înfăţişare tinerească. Savage îi puse o mână pe umăr.

— Bună dimineaţa. Ai spus o rugăciune şi pentru mine?

— N-am putut. Îi răspunse ea cu glasul stins. Aveam impresia că numai dacă ţi-aş fi pomenit numele, mi s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Pe lângă aceasta, n-am mai fost la biserică de Tuni de zile. Ţi-am mai spus, am fost o laşă.

— Ştiu. spuse Savage. şi te cred.

— Uită-te un pic Ta copii. Mereu se dă în spectacol

când e cu ei.

— Am observat şi eu.

Minden se ridicase în picioare, iar copiii i se balansau fiecare pe câte un braţ. Nu-şi luau nicio clipă ochii de la el şi râdeau tot timpul.

— Mamă, strigă Paul. Mamă, domnul maior Minden vrea să ne jucăm cu mingea.

— Drăguţ din partea lui, îi răspunse Louise. Masa e gata peste o jumătate de oră.

Cei trei începură să alerge pe gazon.

— Deci, îi plac copiii, spuse încet Savage.

— N-am ce să fac, îi răspunse Louise. Or să crească fiind convinşi că sunt cei mai de treabă oameni. De ce te uiţi aşa?

Nu sunt deloc oameni de treabă, spuse Savage. Sunt o rasă de schizofrenici setoşi de sânge, iar ticălosul ăsta este un exemplu semnificativ. Când putem sta un pic de vorbă?

— În niciun caz acum, răspunse ea. Jean o să ne aducă ceva de băut. După prânz du-te în camera ta şi aşteaptă-mă acolo. Am să le spun că am o migrenă.

— Nu i-am găsit pe niciunul dintre ei, spuse Regine fratelui ei. El nu e în casă şi nici Louise nu e de găsit în camera ei. Am căutat peste tot.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

Je an rostise aceste cuvinte ridicându-şi privirea spre sora lui cu o expresie plină de prudenţă, înfruntând furia din ochii fetei.

— Ai grijă, Regine, gândeşte-te bine înainte de a spune ceva!

— Bine. Ştiu că tu vrei să închizi ochii la ce se întâmplă, spuse ea furioasă. Ăşta-i necazul tău. Dar eu sunt făcută altfel. Eu mi-am dat seama că ceva nu e în regulă cu aşa-zisul verişor care a apărut din senin. M-am uitat cu atenţie la el în dimineaţa asta, când ne-am întors de la

biserică. I-am văzut pe amândoi de la fereastră; el îşi ţinea mâna pe umărul ei şi se sorbeau din ochi. Şi să ştii că nu se priveau ca nişte verişori! Ea pretinde că o doare capul şi că se duce să se întindă puţin, iar el zice că se duce să se plimbe. Numai că plimbarea şi-a făcut-o dimineaţă, mi-a spus mie maiorul. Sunt sigură că în clipa asta sunt împreună!

— Deci. ai spionat-o pe Louise, spuse încet Jean de

Bernard. N-ai găsit-o în camera ei, aşa că ai *dat* fuga la smine să-mi faci în ciudă.

— Ăsta nu e vărul ei, spuse Regine, sfidătoare. Îi e amant. Ştiu eu. Mi-am dat seama după cum se uită la ea.

— Ba nu ştii nimic, spuse Jean ridicându-se şi apucând-o cu putere de braţ. Ţi-am spus şi azi dimineaţa şi ţi-o repet: vezi-ţi de treabă ta! Louise este soţia mea şi

nu-ţi permit să te mai amesteci în viaţa noastră şi să mâi. umbli cu astfel de minciuni. Roger Savage *este* varul ei; îi cunosc părinţii şi ştiu totul despre el.

— Se culca cu ea, continuă Regine cu acelaşi aer de dispreţ. Sunt convinsă că în clipa asta a răsturnat-o pe sub vreun copac!

Jean o lovi peste faţă cu mâna dreaptă.

— Încetează! îi porunci el. Ieşi imediat de aici!

Regine se retrase câţiva paşi, ţinându-şi mâna la falcă. Începu să plângă.

— Plec, spuse ea. Mă întorc chiar acum la Paris.

Trânti uşa cu putere în urma ei. Jean rămase pentru

O clipă nemişcat. Regine avea dreptate în legătură cu Roger Savage. Reacţia ei fusese instinctivă, bazată pe intuiţia tipicreminină. Jean nu reuşise să depisteze nimic la Savage care să-i trezească vreo b ănuială. Rolul pe care acesta îl juca, dacă era într-adevăr ceea ce pretindea că este, nu avea niciun „cusur. Louise era cea care nu îl convinsese pe deplin. Îşi cunoştea bine soţia, iar răcirea dintre ei nu o schimbase prea mult. Contesa îşi păstrase

sinceritatea naturală a rasei ei. Rolul de mincinoasă nu i se potrivea deloc. Jean se duse lângă fereastră şi-şi aprinse o ţigară, privind cu atenţie afară. Dacă cei doi au ieşit în'r-adevăr la o plimbare, din direcţia aceea ar fi trebuit să se întoarcă.

Minden se înşelase. În realitate, în zonă fuseseră paraşutaţi agenţi ai inamicului, iar cel care pretindea că; se numeşte Roger Savage era unul dintre ei. Indiferent de misiunea pe care Savage o avea, aceasta nu va aduce decât nenorociri şi, inevitabil, represalii împotriva localnicilor. Tot ce făcuse Jean, sacrificându-şi inclusiv! fericirea, personală, se afla acum într-un pericol de moarte. Îşi pierduse soţia şi stima de care se bucurase în ochii acesteia, dar reuşise să menţină intact satul St.

Blaize. Iubea atât de mult castelul şi valoroasa tradiţie culturală a familiei. Era casa în care se născuse, pajiştea primelor sale jocuri, locul primelor ore de călărie pe ponei. Castelul supravieţuise Revoluţiei şi dominase satul cu măreţie timp de şase secole. Totul în jur îi amintea trecutul şi responsabilitatea pe care o avea faţă de viitor. Portretele strămoşilor, fotografiile străbunicilor şi ale părinţilor, cadrul din stuuiou în care era surprinsă Louise alături de Paul şi fetiţa abia născută, lângă fântâna din curte. Stând la fereastră şi aşteptându-i pe cei doi să se întoarcă îşi aminti de ziua în care văzuse prima maşină germană trăgând în faţa castelului şi pe primii nemţi care intraseră în St. Blaize en Yvel ines. mărşăluind pe aleea cu pietriş. Fusese atât de dezamăgit şi rănit sufleteşte şi în clipa aceea îşi propusese să facă tot gei va sta în putinţă pentru a apăra viitorul familiei sale. În momentul acela nu existase cale de mijloc şi niciun compromis între hotărârea de a le întinde mâna celor care siluiseră Franţa şi de a-şi lua revolverul şi a-i împuşca pe toţi. Făcu se alegerea pe care o consjderase corectă, iar acum plătea preţul acestei decizii. În clipa aceasta însă era ameninţat cu propria

distrugere. Tatăl lui. din care viaţa se scurgea pe zi ce trece în camera de la etaj. iubit şi protejat de toţi. sora pe care o pălmuise adineaori că pe o târfă pentru că îl rănise cu bănuielile ei, proprii copii şi însăşi Louise erau într-o mare primejdie. Vor fi cu toţii arestaţi şi interogaţi şi apoi târâţi în faţa plutonului de execuţie.

Jean ştia ce li se întâmplase opozanţilor şi membrilor Rezistentei.

a

Începuse să se calmeze. Acum se simţea cuprins de teama pentru soarta celor pe care îi iubea. Teama pentru soţia care îi trădase pe toţi datorită încăpăţânării sale oarbe. Iar el nu se putea mulţumi să privească neputincios la pericolul în care se afla Louise. Un singur lucru mai rămânea de făcut. Alesese o atitudine în „urmă cu patru ani. Acum va face o nouă alegere.

Se duse la masa de lucru şi scoase din fundul unui sertar revolverul pe care. îl folosise în armată şi o mână de gloanţe pe care le ascunsese tot acolo în ziua capitulării Franţei. După aceea plecă în căutarea lui Savage.

* * *

Savage îşi apăsa buzele de ale ei. Louise încetase să i se mai opună; îşi depărtase buzele şi-şi ţinea ochii închişi. Sub mâna cu care o mângâia Savage îi simţea inima bătând.

— Urcase în camera lui şi o aşteptase. Era convins că mintea lui nu era frământată decât de persoana maiorului. Când Louise intrase în încăpere, trupul lui tresărise. Se apropiase şi mai mult de ea, împingând uşa cu o mână, iar cu cealaltă luând-o pe contesă de umăr. Fără să scoată un cuvânt, îşi lăsă toată greutatea asupra ei, imobilizând-o la perete.

Nu avusese de gând să facă dragoste cu ea. În acelaşi timp era convins că nici ea nu se aştepta la aşa ceva.

Savage îşi ridică fruntea şi se uită la ea.

— Ce am făcut noi încalcă orice regulament, spuse el. La orele de instrucţie specială nu m-au învăţat şi aşa ceva… Te doresc atât de mult şi simt că şi tu mă vrei!

Continuă s-o strângă în braţele cu muşchi ca de oţel. Cu toate acestea, din ochii lui izvora căldură, iar strânsoarea nu-i provoca contesei nicio durere.

— O, Doamne, şopti Louise, ştii bine că te doresc, dar acum dă-mi drumul.

— Nu, spuse Savage. O să facem dragoste. Noaptea trecută am fost la uri pas. Oricum se va întâmpla, ştii bine.

T Ia-ţi mâinile de pe soţia mea!

În cadrul uşii, cu revolverul îndreptat spre Savage, stătea Jean de Bernard. Rostise aceste cuvinte în limba engleză. Savage făcu un pas înapoi. Aruncă o privire rapidă în direcţia uşii, analizând şansa de a o împinge cu putere peste conte şi de a-l izbi pe acesta de pragul de sus. Arma era însă prea aproape. Se îndepărtă un pic de Louise.

— Am să te omor, spuse Jean de Bernard. Aş fi făcut-o dacă nu m-aş fi temut să n-o rănesc pe Louise. Pleacă de lângă el!

— Nu! spuse ea cu calm, apropiindu-se de Savage şi apucându-l de braţ. Lasă jos pistolul ăla! între noi nu s-a întâmplat nimic.

Jean nu se uită la ea.

— Am auzit totul, îi spuse el încet lui Savage. Eşti tu elveţian aşa cum sunt şi eu. Ai venit în casa noastră, punându-ne pe toţi în pericol. Nechibzuita şi romantica mea soţie ţi-a permis să rămâi. Ştii bine ce-i poate face Gestapoul. nu-i aşa? Dar ţie nu – ţi pasă. O să te foloseşti de ea, ai să încerci să te culci eu c-a, fără să te gândeşti la ce ne poate paşte pe noi.

— Bine, spuse Savage cu răceală în glas. Ai dreptate, nu sunt elveţian. Ai aflat totul despre „mine. Dar acum sunt aici, şi mi s-a făcut o primire pe cinste. Ce poţi să le

spui prietenilor tăi nemţi în situaţia aceasta?

— Am să le spun, continuă neînduplecat Jean, că am o bănuială. Că te-am pus în faţa faptului împlinit şi că ai recunoscut că foloseşti acte de identitate false”. Că ai încercat să fugi şi că te-am împuşcat.

— Foarte bine. spuse Savage. Dar cum rămâne cu soţia ta? Crezi că ea nu va fi interogată? Mai bine în puşcă-ne pe amândoi. Asta dacă nu alde gând să o dai şi pe ea pe mâna nemţilor!

— Nu! strigă Louise. Jean. pentru numele lui Dumnezeu…

— N-o să împuşte pe nimeni, spuse Savage. În clipa aceasta i-ar plăcea s-o facă, dar îşi dă seama că nu poate. E. de asemenea, conştient că n-ai să-i susţii poziţia clacă o

— Va face şi. În acelaşi timp, nu va concepe ca băieţii răi să pună mâna lor scârboasă pe tine. De ce nu laşi pistolul ăla jos? Indiferent de ce mi-ai face mie, Louise va ajunge la Gestapo.

Jean le întoarse spatele şi se lăsă cu greutate într-un fotoliu.

— Ticăloşiile! Ticălos pus pe şantaje…

Jean se întoarse spre Louise.

— Acum vezi ce-ai făcut? Ai văzut ce fel de oameni sunt ăştia?

— Roger e soldat, spuse ea uşor. A venit aici cu o misiune toarte importantă. Nimic nu-i poate sta în cale. El nu are nicio vină.

— Nu are niciun rost să încerci s-o recrutezi, spuse Savage. Louise e de partea mea. Am să-ţi mai spun ceva. domnule conte de Bernard: femeia asta are mai mult curaj în degetele ei decât patruzeci de milioane de francezi de-ai tăi.

— Să pleci imediat din casa mea! se răsti la el Jean. Nu mă interesează unde, dar să nu te mai văd înaintea ochilor!

Savage aşteptă o clipă. Instinctul îl sfătuia să fie răbdători să lase iniţiativa femeii. Louise fusese luată prin surprindere, dar el constatase cu admiraţie că femeia reacţionase cu foarte mult curaj. Îşi îndreptă privirea spre ea şi-i zâmbi. Îi mai simţea încă mirosul parfumului, o sugestie vagă de pulbere cu aromă de flori şi colonie. I-ar fi făcut o mare plăcere să apuce acel pistol şi să-i îndrepte ţeava spre ţeasta contelui.

— Jean. spuse încet Louise. Omul ăsta nu poate pleca de aici. Trebuie să rămână în districtul nostru. Dacă îl denunţi, am să plec cu el. Şi atunci, de un lucru poţi fi sigur: amândoi vom fi aresta ti.

C? A! A

— Înţeleg, spuse contele de Bernard. Înţeleg ce vrei să spui. Te-a sedus total. Nu-ţi dai seama că pui în pericol viaţa propriilor tăi copii? Şi pe cea a tatălui meu? Eşti în stare s-o faci doar de dragul lui?

— Nu o fac de dragul lui, spuse încet Louise. C.c-ai văzut tu. nu trebuia să „se întâmple. Îmi pare rău că s-a întâmplat. Amândoi suntem de vină în aceeaşi măsură. Am de gând să-l ajut pentru că doresc victoria aliaţilor. Vreau să văd ţara ta eliberată de sub jugul german. E prea târziu să mai revin asupra acestei hotărâri. Acum e târziu şi pentru tine. Va trebui să ne ajuţi, chiar dacă vrei sau nu.

— Aşa ne mai înţelegem, interveni şi Savage. Crezi în neutralitate, şi din punctul nostru de vedere ai dreptate. Uită că ai intrat vreodată în camera asta.

— Soţia mea este în pericol, spuse Jean, străfulgerându-l cu privirea. Toată familia mea e în pericol şi asta numai din cauza ta.

— Întâmplător, îi răspunse încet Savage, sunt într-un pericol mult mai mare decât îţi poţi închipui tu. De ce naiba nu laşi pistolul ăla la o parte7 Ai face mai bine să mă asculţi cu atenţie.

Pistolul coborî uşor.

— Ce vrei să spui? întrebă Jean. Despre ce pericol vorbeşti?

Savage scoase din buzunar un pachet de ţigări şi aprinse două. Una i-o întinse Louisei. Mâinile 11 erau destul de sigure.

Am venit aici cu o misiune precisă, spuse el. Pentru acest scop am fost selecţionat şi am urmat un curs special de pregătire. Ascultă-mă bine, nimeni nu o să-mi poată sta în cale. Să-ţi intre bine în cap! Aş putea încheia o înţelegere cu tine, dar nu sunt convins ca o vei respecta. Am înţeles, vrei să-ţi protejezi soţia, chiar dacă asta va însemna să-mi dai şi mie o mână de ajutor. Dar cât vei putea s-o faci? Ai să te gândeşti la un tertip şi ai să mă dai pe mâna nemţilor. Eu unul însă nu pot să-mi asum un astfel de risc. Nu pot să risc îndeplinirea misiunii ce mi-a fost încredinţată. Va trebui, deci, să mă încred în tine. Tu mai eşti convins că poţi convieţui alături de nemţi, nu-i aşa? Crezi că dacă nu te amesteci în problemele lor şi nu le creezi probleme, or să te lase să-ţi duci mai departe viaţa în acestloc, alături de ai tăi?

— Sunt convins de asta, îl întrerupse furios Jean de Bernard. Vorbeai de oamenii tăi, oamenii pregătiţi să ucidă cu sânge rece, să distrugă, să vină în ţara mea şi să sacrifice vieţile francezilor de dragul unor urzeli puse la cale la Londra. Poate că ţie nu-ţi pasă dacă mori, dar soţia şi familia mea nu vor suferi din cauza misiunii tale. Zici ca toată lumea e în pericol. Eu nu te cred. Adevăratul pericol eşti chiar tu.

Pistolul se ridică din nou spre Savage.

— N-ai decât să traci, spuse americanul cu răceală în glas. Hai, dă-i drumui... Înainte însă, am să-ţi explic motivul pentru care am venit aici. După aceea, n-ai decât să iei o hotărâre.

Adolph Vierken îşi închiriase un apartament la hotelul Crillon. Când venise la Paris, în urmă cu şase luni,

fusese obosit, nu putea să doarmă, suferind de epuizarea fizică a celor care luptaseră pe frontul de est. Serviciul lui în Rusia durase aproape optsprezece luni. Eliminase două pietre şi suferea de dizenterie şi de epuizare. El şi oamenii lui duseseră lupte dure în ariergardă, încercând să se opună înaintării armatelor ruseştii întreprinsese mai multe expediţii de pedepsire a populaţiei civile cu o brutalitate care îi adusese Crucea de Pier cu frunze de J stejar.

Participase la 30 de mii de execuţii şi la distrugerea a sute de sate în care fuseseră măcelăriţi toţi locuitorii prin mitralierea în masă, gazare în dubele mobile şi prin spânzurări publice. Era melancolic şi plictisit. Când a sosit în Franţa, permisia petrecută acasă nu-i calmase niciun pic starea de nervozitate. Ai lui deveniseră nişte străini, soţia şi copiii îl călcaseră pe nervi. Cel mai mic zgomot îi provocao criză de furie. Ajunsese chiar să-i ameninţe cu violenţă. Făcuse un raport şi primise o funcţie necombatantă. Dulcea numire în Franţa era o recompensă ce i se acorda pentru modul impecabil în care îşi făcuse dajtoria până atunci. Relaxarea sa preferată era muzica. În primele câteva săptămânile dusese singur la Opera din Paris sau la Conservator. Încetul cu încetul începuse să se mai destindă. Îşi recăpătase somnul şi-i revenise pofta de mâncare. Adolph a adus o eficienţa sporită muncii sale din cadrul recent reorganizatei secţii S.D. şi a început să se bucure din nou de viaţă. De când revenise de pe Frontul de est nu se mai atinsese de o femeie. Se simţea lipsit de vlagă, impotent; bărbăţia lui dispăruse şi conştientizarea acestui fapt îl transformase într-o fiara. Interogatoriile conduse de el erau feroce chiar şi pentru stilul obişnuit al Gestapoului. Când părăsea celulele din bulevardul Foch reuşea să se relaxeze cu Mozart, Brahms şi Beethoven, cu un luxos apartament din splendidul hotel parizian, cu mâncăruri şi băuturi fine. Dar numai după ce a cunoscut-o pe Regine de Bernard. cura lui a devenit desăvârşită.

La unul din concerte ea se aşezase lângă el şi în prima jumătate de oră nici n-o băgase în seamă. Spectacolul cu lieduri de Schumann îl captivase pe deplin şi, până la pauză. În jurul lui nu mai existase nimeni şi nimic.

Când dăduse cu ochii de ea. prima impresie nu fusese deloc favorabilă. El prefera femeile înalte, cu sâni mari şi cu ten arian şi în niciun caz femeile proaste şi supuse, ca soţia lui. a cărei docilitate îl făcuse să-şi piardă firea în timpul permisiei petrecute acasă. Cea de lângă el. rera o fetiţă pirpirie şi negricioasă. Nici măcar nu era drăguţă. Nici nu-şi dăduse seama ce-l determinase să-i vorbească. Poate efectul nostalgic al minunatelor cântece de dragoste ale lui Schumann. Simţise o singurătate apăsătoare. Deschisese programul şi o întrebase care piesă din ciclu îi plăcuse mai mult.

După terminarea concertului o invitase să cineze împreună. Discutaseră politicos despre chestiuni lipsite de importanţă. O găsise inteligentă, plină de substanţă într-un mod care-T punea în „încurcătură. Remarcase mâinile ei mici şi trupul perfect. Interesul pentru fată începuse să-l copleşeasca. O condusese acasă, foarte corect, încercând să-şi stăpânească excitarea. A doua zi trimisese maşina după ea la Sorbona şi o invitase la masă. La sfârşitul săptămânii ea îl însoţise la hotelul Crillon şi făcuseră amor. Regine fusese virgină, nesigură, nerăbdătoare şi stângacer Dorinţa de a o „poseda şâplăcerea au fost cons ecinta unei energii sexuale până atunci încătuşate. Alături de Regine îşi regăsise bărbăţia, iar ea descoperise un alter ego de existenţa căruia nu ştiuse până acum.

Cruzime, forţă, posesie: Regine dorea să fie iubită exact cum îi plăcea lui. Inteligenţa şi sclipitoare făcea supunerea în faţa lui şi mai excitanta. Îi săruta mâinile şi îl adora pentru ceea c’ş era. O făcea fără niciun fel de ruşine, fără inhibiţie. În dorinţa lor erau ca doi gemeni şi

din simpatia lor „sexuală se născu o dragoste stranie. Adolph nu mai fusese astfel iubit de nicio femeie. Pe lângă plăcerea de a face dragoste descoperise la ea şi o mare tandreţe. Se purta frumos cu ea, ascultau împreună aceleaşi discuri şi-i cumpăra rochii splendide pe care Regine nu avea voie să le poarte decât în prezenţa lui. Amândoi iubeau poezia. Ea l-a învăţat să guste piesele lui Racine şi Molière şi a vizitat cu el mai multe muzee şi galerii. Uneori hoinăreau de-a lungul Senei, el îmbrăcat în civil, mână în mână, admirând îrumuseţea veşnică a oraşului pe timp de noaptg. Dar cel mafmult timp îl petreceau făcând dragoste. În noaptea în care ea plecase din St. Blaize. se aflau” împreună în dormitorul lui, zăcând epuizaţi. Regine venise la hotelul lui de îndată ce ajunsese la Paris. Până la gară luase o bicicletă şi aşteptase trenul cuprinsă de tristeţe, frecându-şi obrazul în locul în care o pălmuise Jean, plângând de necaz şi de gelozie. Nu-i plăcuse de cumnata ei încă din clipa în care aceasta intrase în casa lor. Pe propria ei mama nici nu o cunoscuse prea bine. Amintirea unei femei delicate ce-şi dădea duhul într-o cameră de la etaj plină de flori devenise deja lipsită de contur. Suferinţa tatălui ei şi izolarea acestuia fuseseră pentru ea o adevărată agonie în comparaţie cu pierderea mamei. Apariţia soţiei lui Jean îi provocase o criză de gelozie adolescentină şi teama de a nu fi trecută pe plan secund. Antipatia se transformase în ură tacita, secretă, alimentată de rele imaginare. Nimic din ce făcea Louise n-o mai putea absolvi de crima de a fi pătruns în familie şi de a fi ocupat locul pe care Regine considera că trebuia să-i aparţină numai ei.

Fata se sprijini într-un cot şi începu să mângâie pieptul lui Vierken, jucându-se cu părul aspru şi negru. Şi îi spuse ce păţise.

— M-a lovit. M-a lovit peste faţă. A fost prima dată în viaţa mea când m-a atins. Nici când’d eram copil nu a făcut

aşa ceva. Şi asta doar pentru că i-am spus. adevărul despre ea.

— Eşti geloasă, iubito, îi spuse Vierken. Nu trebuie să nutreşti altfel de sentimente raţă de un frate. Acum mă ai pe mine. Îmi doresc întreaga ta gelozie.

— Cum poate să-i mai ia apărarea? îl întrebă Regine. Credeam că are mai multă mândrie. Ea nu s-a mai culcat cu el de ani de zile. Ştiu că bărbatul acela nu este vărul ei!

— Cum? o întrebă Vierken. De unde ştii?

— După felul în care o priveşte, îi răspunse ea. Exact cum mă priveşti tu pe mine. Îţi dai seama ce înseamnă asta… Jean nu l-a cunoscut până acum. Abia a sosit, fără să anunţe înainte, fără nimic. Ceva nu e în regulă cu el. Am simţit acest lucru din clipa în care l-am văzut prima dată.

— Şi dacă este într-adevăr amantul ei, spuse Vierken, ce te interesează pe tine? Dacă fratele tău ar fi fost un bărbat adevărat, ar fi ştiut cum să se poarte cu ei. Ce rost are să te necăjeşti atâta? Uită-te la tine, ai ochii plini de lacrimi…

— Pretinde că e elveţian, continuă ea obsedată. Avocat elveţian… Mie nu mî s-a părut deloc că ar arăta ca un avocat.

Vierken se răsuci pe spate. Încolăcind-o cu braţul, apoi îşi trase perna sub cap.

— Şi atunci a ce arăta?

— ÎVu – mi dau seama, spuse ea. Dar amândoi mint. N-am să-l iert niciodată pe Jean pentru că i-a ţinut partea. Niciodată!

— Gata, o îndemnă Vierken. Nu te mei gândi la asta. Îmi plac sânii tăi micuţi. Vino aici…

La prima oră a câimineţii a trimis-o la facultate cu maşina lui. A făcut o baie şi s-a bărbierit, fluierând tot timpul o melodie. La ora zece avea o întâlnire cu guvernatorul militar. Antipatia lui faţă de generalul Stulpnagel făceau ca aceste întâlniri să fie şi mai

insuportabile. Se simţea ofensat de aroganţa militarului, de snobismul lui prost disimulat faţă de ofiţerii pe care-i avea în subordine. German fiind şi trăgându-se dintr-o familie mijlocie dintr-un orăşel de lângă” K6 ln, îi ura pe prilsaci şi clasa socială pe care aceştia o reprezentau. El şi elita s-a luaseră locul junkerilor în ierarhia germană. Şi intenţionau să-şi păstreze acest loc. Se aşeză la masa de lucru din camera de zi şi făcu câteva însemnări. Apoi comandă o legătură telefonică la birou, de unde îi răspunse aghiotantul său.

— Sunt Obergruppenführer Vierken. Vreau să-mi verificaţi un cetăţean elveţian... Da... Cu prioritate... Se numeşte Roger Savage, domiciliat în Berna, lucrează la o firmă elveţiană de avocatură numită Felon et Brassier. Aflaţi dacă se află în vizită în Franţa. Dacă nu se adevereşte, trimiteţi un mesaj S.D.-ului de la Chartres ca persoana cu acest nume care se află în prezent la castelul din St. Blaize să fie arestată... Bun... În jurul prânzului am să trec şi eu pe la birou.

Puse receptorul în furcă, mototoli hârtia pe care notase datele furnizate de Regine, apoi o aruncă la coşul de gunoi. Certurile din familia ei nu îl interesau. Dacă cumnata ei se încurcase cu un verişor, asta nu era treaba lui. Dar prezenţa brusc a unui străin a cărui calitate trezea destule suspiciuni atât de aproape de cartierul general al generalului Brühl era un aspect care trezea un mare interes celor de la SS.

— Nu te cred, spuse Jean de Bernard. E imposibil.

— Nu vrei să mă crezi. Pentru că dacă m-ai crede ar trebui să treci de cealaltă parte a baricadei.

Louise nu spunea nimic. Se uita când la unul, când la celălalt, la Jean, paralizat de uimire şi nevenindu-i să creadă şi la americanul dispreţuitor şi înverşunat. Era de necrezut. Acum, când Savage fe spusese, Louise ar fi vrut să poată respinge totul. Era prea oribil pentru a fi

adevărat. Nici măcar naziştii…

5

— S-ar putea să minţi, spuse încet Jean de Bernard. S-ar putea să inventezi totul ca să mă determini să-mi ţin gura şi să te ajut…

— Aş putea, dar n-o fac. Gândeşte şi tu; nimeni nu inventează o astfel de poveste. Ştim ca germanii au lucrat la aşa ceva. Descoperirea au făcut-o anul trecut. Brühl a descoperit formula, folosind pentru experienţele sale lagărele de concentrare.

— O, Doamne, izbucni Louise.

Pe chipul lui Savage apăruse acum o expresie de groază. Până şi Jean o remarcase şi nu mai scotea niciun cuvânt.

— La Auschwitz, spuse Savage. Era şeful complexului I.G. Farben de acolo. În acel loc şi-a început proiectul şi a făcut experienţe pe bărbaţi, femei şi copii, soţia mea a fost una dintre ei. Şi copilul meu… Fetiţa avea numai patru anişori.

Jean de Bernard deschise revolverul. Cu mişcări lente scoase gloanţele, unul câte unul. Apoi puse arma şi muniţia în buzunar.

— M-am oferit voluntar, spuse Savage. Am să pun mâna pe ticălosul ăsta. Am să-l ucid. Dar asta n-are nicio legătură cu voi. Ce s-a întâmplat cu familia mea nu este problema voastră.

— Ba este! izbucni cu înflăcărare Louise. E cel mai îngrozitor lucru pe care l-am auzit. Cu siguranţă te vom ajuta.

— Necazul e că ceea ce au făcut soţiei şi fetiţei mele vor face şi francezilor care locuiesc în satele şi oraşele de pe coasta.

— Cu gaz care afectează nervii, e floare la ureche. Provoacă „panică, halucinaţii, convulsii şi moartea. Cel mai cumplit efect îl are asupra copiilor. Aceştia înnebunesc de

spaimă şi se sfârteca între ei… Asta e arma lor secretă şi nu Vi-urile sau rachetele. E vorba de formula XV. inventată de Brühl. Cu ajutorul acestui gaz pot nimici forţele invadatoare în numai câteva zile. Uciderea a sute de mii de oameni din rândul populaţiei civile va fi doar un accident. Ştim din informaţiile obţinute pnă acum că nemţii se află pe punctul de a finaliza producerea acestui gaz. Nu e un gaz convenţional purtat de vânt. Este un spray chimic care emană în atmosferă substanţa otrăvitoare numai când intră în contact cu solul. Nu ştim încă cât durează efectul lui. dar ştim că e uşor de fabricat şi de depozitat.

— Cum ai reuşit să descoperi acest lucru? întrebă Jean de Bernard. Cum ai aflat?

— Printr-o coincidenţă. Generalul meu spunea că a fost mâna providenţei. E'genul de om care vede lucrurile prin prisma aceasta. Când Franţa a capitulat, au fost arestaţi mai mulţi evrei spanioli. Au fost trimişi la Auschwitz. Numai că spaniolii sunt nişte tipi cam sensibili şi nu le-a convenit ca evreii lor să fie călcaţi pe bătături. Aşa că o parte dintre aceştia care au supravieţuit lagărului au fost repatriaţi. Unul dintre ei s-a dus şi a povestit ceva la ambasada americană din Madrid. Existau zvonuri cu privire la existenţa în complex a unui centru experimental. Şeful acestui centru ar fi fost un anume Brühl. Prizonie rji care erau duşi la acest centru nu se mai întorceau vii. Începuse să circule zvonul că era vorba de un gaz. Apoi o femeie a fost martoră la o înmormântare” la groapa comună. După descrierea cadavrelor, decolorarea pielii, rănile autoprovocate şi alte simptome, oamenii noştri şi-au putut da seama că presupunerea se adeverea. Era într-adevăr vorba de un gaz, dar nu de unul obişnuit. De atunci am fost tot timpul pe urmele lui Brühl. Ştim că după dispariţia sa din Auschwitz a stat ascuns undeva pentru a desăvârşi formula. Dar acum nu mai avea nevoie de cobai. Apoi am dat de el.

— Cum? întrebă Louise.

Savage îşi aprinse o ţigară şi lăsă băţul de chibrit să ardă pentru o clipă.

— Priji prietenul vostru, maiorul Minden. El a vorbit cu Jean. În realitate nu este ofiţer de stat major. Asta face parte din mascaradă. Este unul dintre biochimiştii de frunte ai Germaniei. A lucrat cu Brühl înainte de război, la Dresda. Când am auzit că se află aici, ne-am dat seama că generalul Brühl de la Castelul Diane şi omul de ştiinţă erau una şi aceeaşi persoană, retrasă în acest loc pentru a-şi desăvârşi proiectul. La circa o sută de kilometri de aici se află patru aerodromuri, continuă Savage. Nemţii vor putea transporta gazul nimicitor la escadroanele de bombardiere în numa Tcăteva ore.

Se lăsă o tăcere adâncă. Savage continua să fumeze. Jean îşi coborâse privirea în podea.

— Cum te-ai gândit să procedezi?

— Vreau să pătrund în castel. Să-l găsesc pe Brühl. Fără el germanii nu vor mai termina „arma secretă la timp. Iar în Germania nu o vor putea folosi făfă să-şi masacreze proprii cetăţeni. Aşa ca timpul e vital. În clipa în care vom pătrunde în Europa ocupată, gazul nu le va mai servi la nimic. M-am gândit la o modalitate de a intra în castel, dar voi avea nevoie şi de ajutorul vostru.

— Jean…

Louise se ridicase în picioare. Dacă va ezita şi acum… Era şi ea surprinsă de cât de tare i se zbătea inima în piept.

Jean de Bernard îşi ridică fruntea şi-l privi pe american

— Spune-mi cum vrei să te ajutăm.

Să „te ajutăm”. Era o hotărâre pe care Louise n-ar fi crezut că o va lua vreodată soţul ei. Chiar şi confruntat cu coşmarul pe care li-l dezvăluise Savage! se temuse că Jean va încerca să găsească un compromis.

— Va trebui să trec de santinele şi de sistemul de securitate pe care îl pot avea în interior, spuse Savage.

Dacă voi ataca în mână, nu mă voi putea apropia niciodată de Brühl. Focul de revolver se va trage numai după ce voi da de el şi în momentul acesta intra în scenă Mmden. El are un permis de acces special. I-am văzut verificând o maşină când am fost acolo ieri cu Louise. Nimeni nu poate trece de santinelele din exterior fără un astfel de permis. Va trebui să pun mâna pe permisul lui Minden. Nu am nevoie decât se câteva ore cât să ajung acolo, să intru în castel şi să-mi fac treaba. După aceea mă întorc aici.

— O să te ajutăm, interveni Jean. Numai spune-ne ce avem de făcut.

— Reţineţi-l cât mai mult ocupat pe Minden în seara asta, spuse Savage. Faceţi în aşa fel încât să stea cât mai mult în salon, astfel ca eu să pot intra şi căuta ce-mi trebuie în camera lui. Asta e tot ce trebuie să faceţi.

A J

— Pot s-o fac, spuse Louise. În fiecare duminică servim o cină rece. De cele mai multe ori el îşi ia mâncarea pe o tavă şi o duce în camera lui, unde lucrează. De data aceasta am să-l rog să rămână cu noi. Va accepta.

— Organizaţi un fel de petrecere de familie, le sugeră Savage. Aduceţi-l pe bătrânul conte jos. O să ne reunim cu toţii şi eu am să pot să mă retrag neobservat. Dacă voi reuşi săpun mâna pe permis, am să-l pun la loc în timpul nopţii, astfel că Minden nu o să-şi dea niciodată seama că i l-am luat.

— Şi dacă nu te mai întorci? îl întrebă Jean.

Savage scutură din umeri.

— Dimineaţă vor fi aici. Dacă va fi aşa; sper din tot sufletul că o vei împuşca pe Louise şi apoi îţi vei trage şi tu un glonţ în cap.

— Prea bine, spuse Jean îndreptându-se spre uşă. O

să-l aducem jos pe Minden şi o să-l ţinem cât putem de mult. O să-ţi acordăm tot sprijinul de care suntem în stare. Dar ar mai fi ceva…

Pentru prima dată îşi îndreptă privirea spre Louise, apoi se uită din nou la Savage.

— Dacă te mai atingi vreodată de soţia mea, te omor. Să-ţi intre bine în cap.

Îi deschise uşa Louisei şi-i spuse:

— Du-te şi caută-l pe Minden. Dacă îl chemi tu, nu te va refuza.

Ieşi apoi din cameră şi Louise îl urmă. fără să mai aştepte vreo replică din partea lui Savage.

* * *

— E foarte drăguţ din partea voastră, spuse Heinz Minden.

Privi în jur şi zâmbi. Îl văzu pe contele de Bernard alături de tatăl său aşezat pe un scaun, cu o pătură pe genunchi şi cu o cupă de şampanie în mâna tremurândă şi pe Louise pe care o găsea superbă în rochia ei simplă, de culoare albastră şi cu şiragul lung de perle. Se uită chiar şi la Savage care îşi ridicase paharul spre el.

Petrecerea, după cum îl anunţase Jean de Bernard, era dată de fapt în onoarea lui Savage. Păcat că Regine fusese chemata la Paris şi nu va putea fi cu ei. Minden fusese surprins şi încântat când Louise însăşi venise la el să-l invite. Nici nu-i venise să-şi creadă ochilor când, după bătaia aceea din uşă, se întorsese şi o văzuse acolo. Pentru o clipă se pierduse cu totul, neştiind care era motivul acelei vizite. I se dăduse o explicaţie simplă şi, în acelaşi timp, plină de farmec. Organizaseră o reuniune de familie şi voiau să participe şi „el. Louise nu-i dăduse nicio şansă, să refuze. Ţinuse tot „timpul uşa deschisă şi în cele din urmă se dăduse la o parte pentru a-i face loc să iasă. Când coborâseră scara, Minden se atinsese de ea şi bărbăţia i se trezise instantaneu. În salonul elegant, bând şampanie cu

întreaga familie în jurul său, maiorul se simţea mai mult decât oricând ca în sânul propriei sale familii. Îi lipsea atmosfera unui cămin. Caracterul său sentimental îl făcea să simtă nevoia de a avea relaţii armonioase cu ceilalţi. Uitase de dispreţul faţă de Jean de Bernard şi de antipatia pe care o nutrea faţă de verişorul din Elveţia. Nu-i părea rău că neglija munca pe care şi-o propusese pentru seara aceea. Nu-şi mai. dezlipea ochii de Louise şi se simţea foarte bine. Se apropie de ea.

— Madame de Bernard, spuse el. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi la această reuniune de familie. Ridic această cupă în cinstea dumneavoastră.

Louise îi imită gestul. Zâmbetul ei părea întipărit adânc pe chip. Făcu apoi un lucru pe care nu şi l-ar fi putut închipui posibil pană atunci. Lovi cu palma scaunul de lângă ea şi spuse:

— Luaţi loc aici, lângă mine, domnule maior.

Simţi ochii lui Savage aţintiţi asupra ei. dar numai preţ de o clipită. Acesta vorb ea acum cu soţul ei care părea foarte însufleţit şi vesel. Făceau totul cu atâta sânge rece şi cu atâta stăpânire de sine… Louise se gândi la soţia şi fiica lui, la ura şi agonia care i se putuseră citipe chip în momentul când le vorbise cu puţin timp în urmă.

Şi totuşi, în ciuda acestui fapt, el o strânsese în braţe, înfometat de dragoste şi implorand-o să-i cedeze…

— Mama mea, spunea Minden, este o femeie remarcabilă. Ştiaţi că mă trag dintr-o familie cu opt copii?

— Adevârat? Nu, nu ştiam.

Louise şi-i îndepărtă pe Savage din gând, întipărindu-şi din nou zâmbetul fals pe ouze şi acordânau-i toată atenţia maiorului.

— Era atât de bună cu noi toţi, continuă Minden. Tata a murit când eram foarte mici, iar ea a început să muncească, madame de Bernard. Poate vi se va părea

ciudat, dar ea a plătit studiile mele şi ale trei dintre fraţii mei. Era infirmieră şefă într-un spit al din Dresda, oraşul în care am crescut. Nu reuşea să stea prea mult cu noi în timpul zilei. Bunica locuia la noi şi avea grijă de mine şi de fraţii mei. Dar mamei mele îi datorez totul.

Maiorul îşi terminase şampania.

— Sunt convinsă că-i sunteţi recunoscător, spuse Louise, luându-i paharul din mână. Daţi-mi voie să vă mai torn.

În timp ce-i umplea încă un pahar dintr-o sticlă de pe măsuţa alăturată, de ea se apropie Roger Savage.

— Şi socrul tău mai vrea un pic, spuse el, apoi vocea i se transformă într-o şoaptă. Ţine-l de vorbă! Acum am să urc în camera lui.

Stând amândoi cu spatele spre ceilalţi, Savage o apucă o clipă de încheietura mâinii, apoi Louise se întoarse şi-şi reluă locul lângă maior.

— Povestiţi-mi în continuare, spuse ea, întorcându-se cu tot corpul spre el, împiedicându-l să-l vadă pe Savage, povestiţi-mi ceva despre tatăl dumneavoastră, domnule maior Minden. Vă mai amintiţi ceva de el?

5

Savage urcă în fugă scara de piatră. Ajuns în faţa uşii de la dormitorul maiorului se opri şi aruncă o privire rapidă înjur. Pe coridor nu era nimeni. Bătrânii servitori se aflau probabil în dormitorul lor de la etaj. Deschise uşa şi intră. Camera semăna mult cu a lui, cu un masiv pat cu baldachin şi cu pereţii-îmbrăcaţi în postav urât. Era spaţioasă şi confortabilă. Într-un colţ se vedea un lavoar şi un vas de porţelan. Minden îşi etalase obiectele personale peste tot; fotografii de familie, o etajeră plină cu cărţi, un ceas de voiaj”. Lângă fereastră se afla o masă de scris din mahon. Înainte de a coborî îşi strânsese hârtiile de pe birou într-un teanc ordonat. Lângă acesta se afla servieta. Savage o luă în mâini şi începu să tragă de încuietoare.

Nimic. Încercă din nou, trăgând cu şi mai mare putere. Servieta nu dădea niciun semn că va ceda. Era încuiată. Căută cheile pe masă, dar nu găsi nimic. Îşi aruncă privirea pe hârtii, dar nu înţelese nimic din simbolurile lipsite de sens. Trase pe rân’d toate sertarele, dar nu găsi în ele decât hârtie de scris cu capetele îngălbenite şi o cutie cu clame. Nici urmă de cheie. Scotoci prin buzunarele vestonului de uniformă şi ale celor două perechi de pantaloni din şifonier, dar nu găsi decât o batistă, mai multe ghemotoace de scame, un pacăhet de ţigări şi o cutie de chibrituri. Cheia nu era nicăieri. În cele din urmă încetă să mai caute, dându-şi seama că era inutil. Minden nu avea niciun motiv să ascundă cheia. Atâta vreme cât era la castel el se afla printre prieteni. Din acest motiv îşi lăsase şi hârtiile pe masă. Probabil că servieta se încuia automat. Fără nicio îndoila A, ţinea cheia la el. Savage aruncă o privirea rapidă în jur, asigurându-se că nu lăsase nicião urmă. Încăperea arăta ca în clipa în care intrase în ea. Încuie uşa şi se grăbi să se întoarcă în salon.

Minden era absorbit de conversaţia lui cu Louise. Savage se lăsă cu greutate pe scaunul de lângă conte. Jean de Bernard se uită spre el, americanul îi făcu semn cu capul că nu reuşise nimic.

Cu puţin înainte de ora 10, bătrânul conte dădu semne de oboseală. Jean îl ajută imediat să se ridice. Minden se apropie şi el să-i ureze noapte bună. iar Louise îl sărută.

— Vin şi eu cu tine, îi spuse ea lui Jean.

Îl luară de câte un braţ şi-l ajutară să iasă din salon.

— M-am distrat foarte bine, spuse maiorul. Ce familie minunată! Mi se face şi mai dor de ai mei.

— Poate că veţi fi în curând alături de ei, îi sugeră Savage.

— Poate, încuviinţă Minden.

Mâna sa dreapta se ridică şi pipăi eşarfa pe care o

purta la gât, sub gulerul cămăşii. Printre degetele sale străluci deodată un lănţişor metalic pe care. sub privirile lui Savage, îl scoase afară şi începu să se joace cu el.

— Este un dar de la soţia mea, spuse el.

Îi arătă lui Savage un medalion pe care îl ţinea între arătător şi degetul cel mare.

— Înăuntru păstrez fotografia ei.

Lângă medalion atârna o cheiţă. Savage îşi ridică uşor privirea, trecând de la micul obiect la chipul maiorului.

— E frumos să ai o astfel de amintire.

Chiar în clipa aceea, Jean şi Louise se întoarseră în salon. Judecând după expresia de pe faţa contelui. Savage îşi dădu seama că acesta îi spusese contesei că încercarea lui eşuase.

Maiorul mâi rămase încă o oră cu ei. Louisei i se păruse că timpul se scurge îngrozitor de încet. Capul îi plesnea de durere, iar efortul de a întreţine o conversaţie o epuizase, mai ales acum, când ştia că o făcuse în zadar.

Jean de Bernard râdea, îl îndemna pe Minden să le povestească încă ceva despre viaţa lui, pană când Louise crezu că germanul va rămâne acolo tot restul nopţii. Cu toate acestea Minden fusese foarte chibzuit. La urma urmei, era invitat la o petrecere şi astfel de evenimente nu trebuiau exagerate. Savage dădea impresia că nu observă semnele ei de disperare. Şi el îşi reintrase în rol. numai că Louise nu mai rezista, copleşită de griji şi conştientă de eşecul lui.

— Pari un pic cam obosită, spuse Jean.

Louise nici nu-şi mai putea da seama cât de palidă şi încordată arăta.

— Du-te la culcare. Noi, bărbaţii, poate mai rămânem un pic să stăm de vorbă.

Plină de recunoştinţă, Louise îi urmă sfatul. În timp ce-i ura noapte bună lui Savage, buzele celor doi arti1

culară pe muteşte acelaşi cuvânt: „aşteaptă-mă”.

Rămase lungită pe pat, îmbrăcată, până când îl auzi apropiindu-se de uşa ei.

— N: ai găsit-o?

— Nu, dar am aflat unde este.

Savage se aşeză în capul patului, suficient de aproape pentru a o atinge, dar nu făcu nicio mişcare.

— O ţine la afurisitul lui de gât, continua el. Am văzut-o chiar adineaori. Şi sunt hotărât-a i-o iau.

— N-ai să reuşeşti, spuse Louise. Îţi va fi imposibil dacă zici că o poartă la gât. De ce nu încerci să forţezi încuietoarea?

— Pentru că nu vreau să afle nimic. O fi el înnebunit după tine, dar nu suficient ca să tolereze aşa ceva. Cei de la SS ar veni imediat pe capul vostru.

— Şi cum ai să procedezi? îl întrebă ea.

— Am să încerc să i-o scot în somn. Poate că noaptea şi-o scoate de la gât.

— E prea periculos, spuse încet Louise. Dacă se trezeşte şi te surprinde...

— Am să-l ucid, răspunse Savage.

Căută o ţigară în buzunar şi înjură când descoperi că pachetul era gol.

— Iar fapta ta va aduce cu siguranţă SS-ul la St. Blaize, spuse ea. Nu poţi face aşa ceva” Ar mai exista o cale.

Louise se ridică din pat şi aduse două ţigări din caseta de argint de pe toaletă. Savage îi privi chipul luminat de flacăra chibritului.

— Ce cale ar mai exista?

— Cheiţa aceea am să ţi-o aduc eu, spuse ea pe un ton liniştit. Urcă la tine şi aşteâptă-mă acolo.

— N-o poţi obţine decât într-un singur mod, spuse Savage, iar eu nu sunt de acord s-o faci.

— „Mă gândesc numai la copii, la copiii ca Paul şi

Sophie, care vor muri în agonie, sfâşiindu-se între ei şi pierzându-şi minţile. Am să-ţi aduc cheia. Du-te şi aşteaptă-mă.

Contesa se ridică în picioare şi începu să-şi desfacă rochia. Americanul se apropie de ea şi o luă de braţ. dar ea se smulse cu îndârjire.

— Nu. spuse ea. Nu mă atinge. Fă cum ţi-am cerut.

Acum du-te. Am să ţi-o aduc cât pot de repede.

* * *

— Eşti atât de frumoasă, murmură Heinz Minden, atât de frumoasă... De ce ai ţipat? N-am vrut să-ţi fac niciun rău...

— Din cauza obiectului pe care îl ai la gât, şopti Louise. Mi-a pătruns prin piele. Dă-l jos. te rog”.

În întuneric, Minden îşi pipăi lanţul şi şi-l desfăcu de la gât. Louise i-l luă Adin mâna şi în momentul acela simţi cheia între degete. Îl lăsă să cadă pe podea, lângă pat. Apoi îşi închise ochii, în timp ce braţele lui se încolăceau din nou pe trupul ei. Q oră mai târziu, Louise se afla în cadrul uşii lui Savage. În mână ţinea lanţul cu medalionul şi cu cheia.

— Doarme, spuse ea. Ia ce doreşti. Acum e în camera mea.

— Nu mai plânge, o imploră Savage luându-i cheia din mână. Cât timp îmi mai poţi acorda? Cât poţi să-l mai ţii acolo?

— Cât doresc eu. Îi răspunse Louise.

Îşi duse o clipă mâna la faţă, apoi îşi trecu degetele prin păr. Savage observă că mâna contesei tremura.

— Zicea că mă iubeşte, spuse ea deodată. Am senzaţia că nu voi mai fi niciodată curată. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te. Eu trebuie să mă întorc acum, să nu se trezească cumva.

— Aşteaptă aici. spuse Savage. După ce deschid servieta îţi aduc cheia înapoi După aceea te poţi întoarce

la el.

Se întoarse după cinci minute şi-i aduse cheia.

— Acum e unu şi jumătate, spuse Savage. Încearcă să-l mai reţii până la patru.

— Succes! îi ură Louise. Am să mă rog pentru tine.

Louise se întoarse în camera ei.

Minden tocmai se răsucea în pat, căutând-o cu braţele întinse.

— Unde ai fost iubito?

— Sunt aici, şopti ea. Sunt cu tine. Adormiseşi. E încă devreme. Avem încă toată noaptea la dispoziţie.

* * *

Generalul Friedrich Brühl îşi terminase cina. Deşi nu gra un gurmand ştia să aprecieze calitatea mâncărurilor, îşi dezvoltase un gust deosebit pentru vinuri şi băuturi fine, total diferit de vremea studenţiei când se hrănea numai cu varză acră şi cu bere. Îi făcea o mare plăcere să-şi imagineze cât de mândri ar fi părinţii lui, meşteşugari conştiincioşi din München, dacă ar vedea ce om rafinat a devenit între timp fiul lor.

Stătea în capul mesei lungi din secolul al XVI-lea şi-şi privea ofiţerii din subordine. Erau în total şase, selecţionaţi chiar de el. Luminile din candelabrele de aur masiv în stil renascentist le scălda chipurile şi se reflecta pe lentilele groase ale ochelarilor generalului. Trei dintre ei erau oameni de ştiinţă, ca şi el, ceilalţi erau aghiotantul său, un ofiţer care asigura legătura cu comandamentul militar din Paris şi nepotul sau pe care îl salvase de la trimiterea pe frontul rusesc. Generalul îşi ridică paharul şi sorbi din excelentul Château Yquem. Pivniţele fuseseră pline până la refuz cu vinuri de cea mai bună calitate. Brühl ordonase să fie mutate cu grijă în corpul grajdurilor, unde era răcoare şi unde preţioasa recoltă putea fi păstrată netulburată. Întâlni privirea nepotului său şi îi zâmbi. Avea relaţii foarte apropiate cu sora lui. Aceasta îi

scria regulat, iar el îi răspundea în detaliu despre familie, despre starea vremii şi despre progresul constant pe care îl înregistra zi de zi fiul ei care se dovedea a fi tipul tânărului pe care Brühl îl admira cel mai mult: demn de încredere, ascultător, foarte serios. În serviciul unchiului său va avea cu siguranţă o carieră fericită.

Brühl începuse să muncească de la 14 ani ca ucenic într-o farmacie, măturând pe jos. alergând peste tot cu comisioane, curăţând tejgheaua şi sticluţele pentru câteva mărci pe săptămână. Seara învăţa. Nu fusese un tip agresiv sau atletic, avea vederea foarte slabă şi era înclinat spre singurătate. Stătea tot timpul cu nasul în cărţi, spre dezamăgirea tatălui său, un bărbat plin de viaţa şi robust, unul dintre primele elemente recrutate de Partidul Naţional Socialist. Crescuse în atmosfera de violentă a ariilor ’20 din München şi îl văzuse deseori pe tatăl lui întorcându-se acasă în uniforma brună de Sturmabteilung nazist, pătată de sângele comuniştilor sau evreilor cu care se bătea pe străzi. Ascultase expunerea noii filosofii şi recunoscuse superioritatea bărbaţilor fanatici şi duri care deveniseră pentru el prototipul germanului de tip nou. El nu putea fi ca ei; natura şi subnutriţia îl feriseră de aşa ceva, dar îi adora şi-i admira pe ceilalţi. Cel care a auzit pentru prima oară de interesul lui pentru chimie şi ştiinţă şi care i-a plătit taxele de studii a fost un înstărit fabricant de mobilă, membru al partidului. Brühl şi-a descoperit vocaţia abia la universitate. S-a dovedit a fi un student eminent şi şi-a oferit serviciile Partidului care l-a sprijinit să înveţe, depistând elemente comuniste în rândul studenţilor. A fost numit trezorier al organizaţiei naziste studenţeşti şi a fost apreciat pentru talentul său de administrator al fondurilor. I se dăduse porecla „Bufniţa”. A obţinut calificative maxime la fizică şi chimie şi s-a înscris la doctorat. Când Hitler a devenit Reichsc hancellor, i s-a dat o catedră, după

ce titularul iniţial al acesteia, un evreu mai în vârstă, fusese forţat să-şi dea demisia. Friedrich Brühl, fiul unui măcelar, a intrat astfel în noua elită a societăţii; un organizator fanatic al partidului, un intelectual ale cărei realizări înfrumuseţau imaginea nazismului în ochii unui popor care se pleca cu veneraţie în faţa titlurilor academice. Tot acum a făcut cunoştinţă şi-s – a împrietenit cu un alt miop blajin, Hei mic h Himmler. Această prietenie avea să-l aducă în scurtă vreme în faţa Führerului însuşi, ocazie care pentru Brühl nu putea şi asemuită decât cu scena biblică a Bunei Vestiri. Întâlnirea cu Hitler îl lăsase mut de admiraţie şi astfel convingerea politicia, raţională deveni o credinţă obsesivă. Din clipa aceea Brühl se hotărâse să nu refuze niciun serviciu pe care i l-ar fi solicitat conducătorul sau patria. La izbucnirea războiului i s-a încredinţat imediat funcţia supremă în domeniul cercetării chimice, oferindu-i, se toate condiţiile şi facilităţile uzinelor chimice I.G. Farben din Dresdă.

Una din contribuţiile sale minore a fost producerea gazului ZK-I care în curând avea să fie utilizat în camerele.de – gazare de la Auschwitz. Acesta avea un efect mult mai rapid şi nu mai dădea cadavrelor mirosul îngrozitor al monoxilului. Expunerea la gazul inventat de Brühl ucidea în mai puţin de patru minute.

Însă perfecţiunea în domeniul războiului chimic avea să o atingă abia acum. După doi ani de studii intense, cercetări şi experimente efectuate în cel mai deplin secret, inclusiv în lagăre de concentrare, Brühl era pregătit să ofere vechiului său prieten Himmler un mijloc de a respinge invazia aliaţilor, de a întoarce din drum tăvălugul rusesc şi de a reduce toate celelalte ţări la supunere. Victoria, îl anunţase el pe reprezentantul personal al lui Hitler, ar putea fi la îndemâna Germaniei în mai puţin de un an. Pe duşmani îi aştepta isteria, convulsiile, panica şi moartea.

Armate şi populaţii întregi vor fi distruse. I se pusese la dispoziţie tot ce solicitase. Respinsese facilităţile de la I.G. Farben. Pentru munca lui nu avea nevoie de laboratoare spaţioase, ci de o deplină conspirativitate şi imunitate faţa de bombardamentele aliaţilor. S-a stabilit ca centrul cercetărilor sale să fie stabilit în centrul Franţei, într-un district rural liniştit, suficient de aproape de Paris pentru a fi uşor accesibil aviaţiei defensive, o zonă în care nu se înregistraseră acţiunj a le Rezistenţei şi a cărei populaţie nu era prea indiscretă. Brühl îşi alesese drept cartier general Castelul Diane, selecţionase un personal redus” dar cu o înaltă calificare şi-şi luase gradul de general în Wehrmacht. Şi colaboratorii săi primiseră grade militare, iar castelul a fost conspirat drept cartierul general al armatei din zona Dreux. Houdan şi St. Blaize t’n Yvelines. Măsurile de securitate au fost atât de eficiente încât cei din cartierul general al districtului c’hartres nu aveau nicio idee despre funcţia reală a lui Brühl sau despre existenţa laboratoarelor instalate în pivniţele castelului. Savurase fiecare clipă petrecută la castel. Se cufundase într-o reverie cu ochii deschişi a vremurilor demult apuse şi se dedicase cu pasiune memoriei unei femei care trăise în urmă cu patru sute de ani. Se simţea ca un rege, dormind în patul în care un valonez făcuse amor cu amanta lui, mâncând la aceeaşi masă, făcându-şi plimbarea de dimineaţă în parcul în care cei doi hoinăriseră cândva. În laborator munca se apropia de sfârşit.

Făcu semnul cunoscut şi ceilalţi bărbaţi se ridicară pentru a părăsi sufrageria.

În seara aceasta nu-i invitase să servească şi cafeaua cu el. Nu era adeptul răsfăţării subordonaţilor. Se despărţi de ei în splendidul hol de marmură, apoi se îndrepta spre salonul roşu, unde obişnuia să servească de unul singur coniacul special şi cafea u. Ospătarii erau cu toţii ofiţeri

SS, îmbrăcaţi în uniforme ale armatei. Până şi bucătarul şef, special adus din Germania, era cadru al fanaticei poliţii naziste. În şemineu ardea focul. Cafeaua şi deliciosul coniac Champagne îl aşteptau. Brühl se relaxa în fotoliul său, gustă din coniac şi privi portretul Dianei de Poitiers.

Păr roşcat, cu cârlionţi delicaţi, un chip de o paloare ariană şi un trup ca mătasea albă, realizat foarte eroticpe un fundal închis. Pentru o clipă închise ochii şi se gândi" ea. Niciodată nu dorise o femeie în carne şi oase, iar instinctele sale sexuale fuseseră slabe chiar şi în timpul tinereţii. Acum ajunsese să copuleze folosindu-şi imaginaţia.

Când îşi termină coniacul, gândurile sale se întoarseră la cercetările ştiinţifice. Un singur factoi rămăsese fără rezolvare; gazul era afectat ale căderea ploii. La contactul cu solul sau cu o zonă de vegetaţie, acesta devenea nociv şi pătrundea peste tot cu repeziciune. Apa sau mediile îmbibate cu apă împiedicau extinderea gazului. Şi cum efectul acestuia era hmitat la expunerea atmosferică, căderea ploii rămânea încă o serioasă problemă. Vremea rea putea anula efectul ofensiv timp de mai multe ore, după care conţinutul nociv şi otrăvitor se disipa. Brühl era un perfecţionist. I l trebuia să prezinte şefilor săi o arma invulnerabilă. Importanţa strategică a acestei arme depindea tocmai de anihilarea rapidă" a inamicului. Strategia fusese deja t stabilită; Führerul intenţiona să mimeze în faţa invadatorilor o minimă rezistenţă. Încurajându-i pe aceştia să pătrundă masiv pe întregul front. Se estima că în mai puţin de o săptămână se vor afla în Franţa un sfert de milion de oameni. În momentul în care ţinta ar fi devenit suficient de mare, escadroanele Luftwaffe ar fi saturat întreaga zonă cu bombe cu gaz, acţionând de la insula din faţa coastei şi pătrunzând într-o profunzime de două sute de mile. Rezultatul acestei acţiuni: zădărnicirea invaziei. Masivul

raid cu gaz ucigător întreprins asupra unor oraşe dinainte alese va duce, la rândul său, la capitularea Angliei. Elementele vitale rămâneau însă acţionarea prin surprindere şi programarea cât mai judicioasă. Dacă inamicul nu va fi complet distrus la o distanţă suficient de mare de graniţele Germaniei, gazul nu vă mai putea fi utilizat. Brühl se încruntă. Avea în persoana lui Heinz Minden un asistent deosebit de capabil care venise cu mai multe soluţii la problema reacţiei gazului cu apa, dar din nefericire niciuna din ele nu era viabilă. Fără să dea dovadă de lipsă de modestie, Brühl recunoştea că niciunul din membrii echipei nu poseda geniul ştiinţific prin care se distingea munca sa. Numai el va reuşi să afle răspunsul.

Căscă şi privi cu coada ochiului la ceasul de abanos sculptat de pe suportul de lângă şemineu. Se făcuse unsprezece şi jumătate. Sună şi imediat îşi făcu apariţia un ospătar. Scrumiera fu înlocuită, iar generalul urcă scara de marmură ce ducea spre dormitorul regal de la etaj. Acolo fu dezbrăcat de aghiotantul său care îi puse apoi pe măsuţa de lângă pat un pahar cu lapte fierbinte şi un măr, salută şi ieşi. La zece minute după miezul nopţii, Brühl adormi.

* * *

Savage se încuie în camera lui Minden. Servieta era acum deschisă şi el scosese documentele, păstrându-le cu multă grijă în aceeaşi ordine şi examinându-le cu atenţie. Se aflau acolo toate actele de identitate ale lui Minden; permisul special de acces în Castelul Diane era un carton falben, având în interior fotografia posesorului. Era total diferit de celelalte acte de identitate folosite de cadrele armatei germane. Instructorul său de la OSS bănuise că membrii echipei lui Brühl primiseră un permis special, dar nu reuşise să obţină niciun exemplar. Savage nu avea altă soluţie decât aceea de a se folosi de original, înlocuind doar fotografia. Avea la el fotografia unui maior al

Wehrmachtului. În uniformă. O păstrase până acum în buzunarul de la piept. Acum se afla pe masă, în faţa lui. Dimensiunea era corespunzătoare. Se va potrivi perfect peste poza maiorului Minden. Cum fotografia originala fusese foarte bine lipită, nu mai avea timp s-o înlocuiască fără riscul de a o deteriora. Acum însă îl preocupau îndeosebi documentele din servietă. Aruncase o privire rapidă asupra lor. Majoritatea conţineau date ştiinţifice pe care nu le înţelegea, dar mai găsise acolo şi o copie a unui memoriu de dată recentă care. fără nicio îndoială, circulase şi pe la membrii echipei şi purta semnătura lui Brühl. „Domnilor, am primit instrucţiuni din partea autorităţii supreme să produc un eşantion al formulei XV pentru testarea ce va avea loc înainte de sfârşitul lunii mai. Nu pot îndeplini acest ordin până nu vom putea depăşi problema reacţiei acestui produs cu apa de ploaie. Vă adresez tuturor îndemnul de a vă implica cu şi mai multă sârguinţă în rezolvarea acestei probleme atât de urgente. Am dat asigurări autorităţii supreme că eforturile” noastre vor fi încununate de succes. În această după-amiază, la ora 16, sunteţi cu toţii convocaţi în sala de conferinţe. Brühl”.

Savage se uită la dată. Raportul fusese înregistrat în urmă cu tJouă zile. Reacţia produsului cu apa de ploaie. Asta putea însemna orice în terminologia lui Brühl. Concret, însemna că indiferent de această reacţie, ea împiedica testarea gazului în vederea omologării finale. Mai însemna, de asemenea, că dacă oamenii lui Brühl nu au reuşit să găsească o soluţie în ultimele două zile, intervenţia lui era încă oportună. Printre hârtii se mai afla şi un caiet în coperte din piele de culoare verde, conţinând un amalgam de formule chimice şi adnotările făcute de Brühl în subsol. Din nou, limbajul era prea tehnic pentru Savage pentru a-i permite înţelegerea în detaliu, dar sensul general era suficient de clar.

Apa avea un efect neutralizant asupra gazului.

Ultimul comentariu, scris de mână şi subliniat spunea pur şi simplu: „Trebuie să găsim o soluţie”.

Savage închise caietul şi începu să aşeze lucrurile în servietă în aceeaşi ordine în care le găsise. Cu ajutorul unor şuviţe subţiri de bandă adezivă prinse fotografia sa peste cea'a lui Minden. Apoi se duse la şifonier şi începu să îmbrace uniforma de maior. Vestonul era cam strâmt, mânecile cu vreo doi centimetri mai scurte, dar mantaua acoperea perfect aceste neajunsuri, iar cascheta i se potrivea de minune. Rămase nemişcat preţ de o clipă, privindu-se în oglindă. Apoi ieşi din cameră şi cobori scara. Maşina maiorului se afla în garajul situat la unul din capetele grajdului, suficient de „departe pentru a nu putea fi auzita de cei din castel. Ordonanţa Fritz dormea în apartamentul şoferului, de deasupra.

Savage se strecură în spatele volanului şi porni motorul. Îşi dorea din toată inima ca ordonanţa să nu se trezească şi să se uite pe fereastră. Câteva minute mai târziu ieşea pe poarta din spatele castelului şi se angaja pe drumul spre Anet şi spre Castelul Diane.

CAPITOLUL 5

Cele două santinele de la poarta principală a castelului intraseră în serviciu la miezul nopţii. Atât pe timpul zilei, cât şi al nopţii garda se schimba din patru în patru ore. Era două şi jumătate şi cei doi bărbaţi păreau somnoroşi şi lipsiţi de vigilenţă”. De când îşi preluaseră postul în castel intraseră două maşini. În ambele se aflaseră ofiţeri care se întorceau din escapadele lor din Dreux, unde se afla un mic şi discret bordel a cărui patroană era o respectabilă văduvă. Farurile unei noi maşini care oprise în faţa porţii îi orbiră pentru o clipă pe cei doi. Soldatul din stânga se apropie şi în timpul acesta geamul de pe partea şoferului tu coborât. Dinăuntru ieşi o mână ce ţinea inconfundabila legitimaţie galbenă pe care santinela o recunoscu de îndată. Pentru „a îndeplini

întreaga formalitate, soldatul german îşi aprinse lanterna, „examină fotografia şi se uită în interiorul maşinii unde văzu în semiîntuneric un ofiţer german.

Mâinile lui Savage asudaseră pe volan.

— Grăbeşte-te! Deschide o dată porţile!

Furiosul comandant îl trezi imediat pe militar din reverie. Acesta salută, îi înapoie permisul şi alergă să execute ordinul pe care îl primise. Savage ridică piciorul de pe ambreiaj şi se strădui să conducă cât mai încet. Curteaprincipală era pustie, dar latura stângă era foarte umbrita, aflându-se chiar în spatele clădirii. Luna plină din noaptea sosirii lui Savage în St. Blaize era acum în descreştere, dar lumina ersuficient de puternică pentru a-i permite să vadă totul. Întoarse maşina, apoi opri în conul de umbră, cu botul maşinii îndreptat spre poartă. Când răsuci cheia în contact” se gândi dacă va mai ieşi vreodată viu de aici, dar alungă imediat acest gând. Nu mai avea timp pentru speculaţii sau premoniţih Pătrunsese în incinta castelului, depăşind astfel primul obstacol. Cel de-al doilea, la fel de periculos, era intrarea propriu-zisă în castel. Traversând curtea, avu impresia că este gol şi că toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui în noapte. Intrarea se afla chiar la nivelul curţii. Ca ofiţer de stat major, ar fi fost poate normal să aibă o cheie proprie. Trase cu multă prudenţă inelul soneriei. Acesta nu se mişca. Nu-i mai rămânea decât să apese pe comutatorul modern instalat pe tocul uşii. I scăpăruse că aşteptase o veşnicie, expus tuturor privirilor. În fine, uşa se deschise fără niciun zgomot şi Savage, complet scăldat în lumina fasciculului galben dinăuntru, făcu un pas rapid înainte, în spatele uşii de la intrare se aflau doi soldaţi, ambii înarmaţi cu revolvere. Unul dintre ei desfăcuse siguranţa tocului şi-şi ţinea mâna încordată pe armă. Nici nu putea fi vorba să fie fluture permisul galben prin faţa ochilor. Dacă aceştia s-ar uita totuşi pe documentul de acces, numele şi chipul nu s-

ar potrivi oricum. Instinctul izbucni în el ca o explozie. Pătrunse cu paşi hotărâţi în hol şi urlă:

— Idioţilor! Unde dracu' aţi fost? De ce nu eraţi lângă uşă?

Cei doi soldaţi împietriră pe loc. Cel care fusese pe – punctul de a scoate revolverul luase acum poziţia de drepţi. Savage le dădu târcoale, aruncându-le priviri ameninţătoare.

— Vreau imediat numele voastre. Am să vă fac raport.

— Vogel, caporal SS, Herr Major!

— Schumann, SS Mann, Herr Major!

Niciunul dintre ei nu se uita la el, privirea le era aţintită înainte. Savage se opri pe loc pentru a face o impresie şi mai puternică. Inima 11 bătea cu putere.

— O să vedeţi voi mâine dimineaţi, mârâi el arătându-şi colţii.

Cei doi militari salutară energic ridicându-şi braţele şi rămaseră împietriţi. Uniforma de ofiţer îl salva se pe Savage. Teama şi rutina îi derutau pe aceşti soldaţi când erau „dojeniţi de superiorii lor. Eii erau obişnuiţi să se strige la ei, să fie jigniţi şi chiar loviţi de către ofiţeri.

Paralizaţi de acuzaţia de neglijenţă în timpul serviciului, cei doi nici nu se mai gândeau să controleze actele noului venit. Poate că şi disciplina militară germană avea nişte carenţe, dar în niciun caz printre acestea nu se număra lipsa de respect faţă de superiori. Altfel Savage ar fi fost acum un om mort. Se afla în imensul hol de la intrare, cu un tavan impunător şi cu pereţi de marmură. În lumina slabă a becurilor străluceau totuşi picturi şi tapiserii impresionante. Chiar în faţa lui se afla un pupitru de comandă masiv, din lemn sculptat şi ornamentat cu aur. pe care se putea vedea un ceas cu carcasa confecţionată din carapacea unei broaşte ţestoase. Limbile acestuia indicau ora două şi jumătate. La stânga era o scară masivă

din marmură, iar la dreapta două uşi duble. Savage rămase o clipă pe loc, neştiind încotro s-o ia. Planul pe care îl găsise în cartea recomandată de Jean de Bernard refuza să se focalizeze în mintea sa* Auzi în spatele său paşii unuia dintre soldaţii de gardă. Îşi scoase cascheta, şi-o vârî sub braţ şi se îndreptă „spre uşa din dreapta pe care o deschise, apoi intră. Înăuntru era întuneric. Căută comutatorul, îl găsi şi imediat totul fu scăldat de lumina orbitoare a unui c'andelabru. Era o încăpeţe spaţioasă, folosită mai mult ca sigur ca sală de mese. În afara câtorva piese superbe de mobilier de epocă, se mai aflau acolo mai multe scaune şi canapele tapiţate în piele, ziare şi reviste puse în ordine pe măsuţe şi nori la ferestre. Savage rămase pe loc uitându-se înjur. Se trase un pic de guler; vestonul lui Minden era prea scurt şi strâmt pentru el.

— T) a tu cine dracu' mai eşti?

Savage se răsuci pe călcâie. De după una din canapele se ridicase cineva. Avea vestonul descheiat, fata 11 era roşie, iar ochii îl examinau suspicios pe Savage. Bărbatul avea gradul de colonel. Probabil că stătuse până atunci pe unul din scaune. Savage luă poziţia de drepţi şi saluta. – cuzaţi-mă, domnule, îmi pare rău că v-am deranjat.

„Ai făcut o mare prostie. Peste ăsta nu mai ai cum să treci...”

Se întoarse cu spatele spre uşă. Germanul era un tip masiv, cu ceafa groasă şi chel. Savage observase că nu era prea sigur pe picioare. Probabil că băuse prea mult şi adormise.

— Rămâi pe loc!

4 Savage se opri privindu-l pe colonelul care se apropia. Acesta îşi desfăcuse tocul pistolului şi-şi scosese arma. Nu mai era nimic de făcut. Dacă ar încerca să iasă din încăpere, colonelul ar da alarma sau chiar ar trage după el. Germanul nu se trezise complet şi continua să-l

privească suspicios şi turbat de furie. Se apropie cu revolverul în mâna dreaptă de Savage, ţintuinuu-l cu privirea.

— Ce. cauţi aici? Nu te-am mai văzut până acum. Cine dracu' eşti?

— Sunt maiorul Friedmann, domnule.

Savage rostise primul nume care-i venise în minte. Antrenorul echipei sale de fotbal de la colegiu se numea Friedmann, prescurtat Freddy.

— Friedmann, repetă el. Adineauri am. sosit de la Paris.

— La ora asta?! Ce naiba cauţi aici la miezul nopţii? Friedmann, vreau să-ţi văd imediat documentele.

lij. Se îndreptă spre Savage. Colonelul von Gehlen era: iapum treaz de-a binelea. –,!

[în – Desigur, domnule.

Nu mai exista nicio scăpare. Avea permisul lui Minden în buzunar. De îndată ce colonelul va citi numele Savage va fi descoperit.

Scoase permisul din buzunar, făcu un pas spre colonel şi i-l dădu. Nu exista nicio şansă de a încerca să-i smulgă arma pentru că aceasta s-ar fi putut descărca în timpul încăierării. Iar el nu-şi putea permite împuşcături sau zgomote prea mari.

Colonelul îi smulse permisul din mână şi i-l examină cu atenţie, nu suficient de mult pentru a-i permite lui Savage să facă vreo mişcare. Americanul simţea că Se sufoca.

— Mâinile sus şi faţa la perete! îi ordonă colonelul. Eşti arestat.

Savage îşi ridică braţele şi se întoarse cu spatele. De îndată ce Vor ajunge la uşă va fi un om mort.

— Uşurel. Îl avertiză colonelul. Ia-o spre uşă. La prima mişcare necugetată te împuşc pe la spate.

— Am înţeles, spuse Savage. Mă predau. N-am să

încerc nimic.

Ajunseră la uşă. Acum! îi mai, rămăsese o şansă, una singură. Când uşă se va deschide vor fi văzuţi de gărzile de „la intrare. Dacă neamţul ştie într-adevăr cum să procedeze în astfel de situaţii, ar trebui să rămână exact în spatele lui. la o distanţă suficientă pentru a-l pune în siguranţă. Dar mintea colonelului nu era tocmai limpede. El făcuse doi paşi în plus, atunci când Savage se oprise în faţa uşii. Americanul îi auzi respiraţia grea şi reuşi să-l localizeze. Izbi violent în spate şi-l lovi pe neamţ cu călcâiul în fluierul" piciorului. Observase înainte că acesta nu purta bocanci. Colonelul scoase un strigăt de durere şi în clipa aceea Savage se întoarse spre „el, cu braţul drept îndoit din cot, cu mâna încordată şi cu degetele rigide. Lovitura fu atât de fulgerătoare încât neamţul nu reuşise să vadă nimic. Revolverul îi scăpase din mană şi apoi fuse împins de Savage cu piciorul şi alunecă mâi departe, pe covor. Americanul mai aplică o lovitură, de data aceasta de graţie. Ţinti pometele obrazului. Colonelul scoase un geamăt înăbuşit şi genunchii i se înmuiară. Savage îl prinse în braţe înainte de a se prăbuşi. Pe faţa neamţului se vedea o rană deschisă din care sângele curgea abundent. Rămăsese cu ochii deschişi, dar orbitele îi erau albe.

Savageţi târî, căutând cu privirea un scaun în colţul încăpenit îl propti acolo şi rămase o clipă aplecat deasupra lui pentru a se încredinţa că neamţul nu mai avea puls şi nu mai respira. Colonelul era mort. Savage îi întoarse capul, ascunzând astfel oribila rană de pe chip. Recuperă apoi permisul lui Minden şi găsi şi revolverul pe care îl aruncă pe scaunul în care zăcea acum colonelul. Îşi aminti de strigătul de durere pe care îl scosese germanul când primise prima lovitură. Se aflaseră foarte aproape de uşă, aşa că nu era exclus ca cei de afară să fi auzit ceva. Dar dacă gărzile ar fi simţit cev ar fi dat deja buzna în

încăpere. Savage îşi freca mâna dreaptă. Şi-o întărise în timpul antrenamentelor undi era pus să lovească cu putere bucăţi groase de lemn. Mai aruncă o privire mortului. Dădea impresia că adormise în scaun. Savage străbătu încăperea, deschise uşa şi închise lumina. Cei doi doldaţi se aflau tot la uşă. 11 zăriseră şi săriseră imediat în picioare, salutându-l.

Savage nu-i băgă în seamă şi o luă la dreapta. Scara era o splendidă spirală din marmură, cu o balustradă largă, şerpuind din holul principal spre etajele superioare. Americanul îşi plănuise cu atâta minuţiozitate traseul încât lapsusul pe care îl avusese la intrarea în castel i se părea acum de neînţeles. Acum însă tensiunea de la început dispăruse. Uciderea colonelului îi declanşase reflexele dobândite în timpul antrenamentelor. Redevenise sigur pe sine şi-şi recăpătase sângele reţe, iar în suflet îi ardea din nou flacăra răzbunării. Începu să urce scările. I se păru că treptele nu se mai terminau. Aplicele de pe pereţi împrăştiau o lumină difuză. Ajunse la primul etaj. În faţa sa se întindea un coridor lung cu şi – mai multe aplice prevăzute cu becuri de mică putere. Pe coridor, alte trei uşi. Sub una dintre ele era vizibilă o fâşie de lumină. Savage trecu prudent mai departe. Dormitorul Dianei de Poitiers se afla la capătul coridorului, exact cum era indicat în planul clădirii; Era uşor de recunoscut după uşa masivă de stejar, sculptata şi ornată cu aur şi după iniţială „D „şi semiluna de deasupra. Până acum te-ai descurcat bine, îşi spuse el în sine. În spatele acestei uşi se afla Brühl. Chipul din fotografie, ucigaşul soţiei şi copilului său. Răsuci clanţa fără niciun zgomot. Intră, lăsând uşa întredeschisa şi încercând să vadă” înăuntru doar la lumina becurilor de pe coridor. Îi trebuiră câteva secunde până să se obişnuiască şi să „distingă formele. Patul ca un cort se afla pe direcţia uşii. În buzunarul de la manta avea o lanternă în miniatura. Fasciculul subţire trecu peste un

scaun cu decoraţiuni din aur şi peste o masă îngustă cu ornamente florale. Apoi se îndreptă încet spre pat, trecând peste draperii. Închise uşa în spatele lui şi urmă raza subţire de lumină. Ajuns l'lângă pat, se opri şi ridică uşor lanterna. Văzu pe pernă capul lui Brühl, puţin întors pe-o parte. Fără ochelari, cu mult mai mult păr decât în fotografie, unde ave" a capul acoperit. Era mai tânăr decât şi-l imaginase. În somn avea chipul inocent al unui copil. Fasciculul de lumină se mişcă din nou, întâlnind o măsuţă aşezată lângă pat. Pe ea se afla un pahar cu puţin lapte pe fund, o farfuriuţă cu un cotor de măr şi o veiqză. Savage aprinse veioza şi se năpusti asupra lui Brühl. Îl apucă cu mâna stângă.de păr, ricficându-i capul şi scoţându-i gâtul în evidenţa. În clipa în care s-a trezit din somn, Brühl era deja un om mort. Mâna dreaptă a lui Savage îl lovise cu violenţă, blocându-i traheea. Generalul scosese un horcăit îngrozitor, iar trupul său se mai zvârcolise câteva clipe sub aşternuturi. Apoi se liniştise, mai tremurase o clipă şi rămăsese nemişcat. Savage îşi coborî privirea spre el. Totul decursese atât ele rapid şi fără uurere. Patricia murise în agonie, schimonosita de convulsii, vlăguită de viaţă după efiinuri de neimaginat provocate de gazul paralizant. Pe fetiţă nici nu şi-o putea imagina..." Rămase nemişcat câteva secunde. Trăise numai pentru acest act de dreptate, visase la el. tânjise după el şi nu mai avusese nicio clipă de odihnă, luptându-se cu durerea suferinţei sale, cu antidotuj urii şi răzbunării. Acum visul lui se îndeplinise. Îşi plătise datoria personală. Sute de victime neajutorate fuseseră sacrificate, soţiile şi copii altor bărbaţi, soţi, taţi. tineri şi bătrâni, cobai umani selecţionaţi pentru a perfecţiona atacul nimicitor la adresa rasei omeneşti. Privi din nou capul de pe pernă; din colţul gurii i se j-curgea o dâră de sânge care păta perna imaculată. Îşi platise datoria personală. Acum era timpul să se ocupe de ceilalţi. Începu să cotrobăie fără zgomot prinţncăpere.

Într-un colţ, lângă fereastră, se afla o masă modernă de scris, cu capac-rulou. Nu era încuiată. Găsi înăuntru dosare şi hârtii prinse-ordonat cu clame, mai multe caiete cu însemnări, legate în piele şi o scrisoare adresată surorii lui „Brühl, pe care acesta nu apucase s-o expedieze. În sertarul interior găsi ceea ce cauta; obiectele personale ale generalului, o brichetă de aur, o tabacheră şi un pix din acelaşi set. precum şi o legătură de chei. Era totuşi o şansă. Deşi nu făcea parte din misiunea lui. intenţiona să facă ceea nici superiorii săi nu credeau a fi posibil. Avea de gând să găsească laboratorul.

Abia ieşise pe hol când se opri brusc şi rămase nemişcat, lipindu-se de perete. Auzise vocile unor oameni care urcau. Respectivii vorbeau încet, iar la un moment dat unul a râs. Erau probabil membrii ai personalului care urcau la camerele lor... Savage intră din nou. În dormitorul lui Brühl şi aşteptă cu urechea lipită de uşă. Paşii se opriseră undeva mult mai sus. Mai auzi nişte uşi care se deschiseseră apoi se închiseseră şi pe cineva care urase noapte bună.

Când le-i din nou din camera generalului, coridorul era pustiu. Îşi puse cascheta pe cap, trăgând-o adânc ca să-i acopere ochii, apoi scoase din toc revolverul lui Minden şi-l vârî în buzunar. Pivniţa! Laboratorul trebuie să fie sub nivelul pământului, ascuns şi protejat. Conform schiţei pe care o avusese la îndemână, în pivniţă se putea intra numai din holul principal, trecând prin bucătării, I-ar fi fost foarte uşor să coboare scările şi să treacă printre soldaţii de la intrare. Dar traversarea holului principal spre cea mai secretă zonă a clădirii în toiul nopţii era imposibilă fără riscul de a fi oprit. Ai lui îi refuzaseră cererea de a lua cu el şi explozivi. Superiorii săi nu doriseră să-şi asume rjscul unei emanaţii de gaz care ar fi ucis toţi localnicii din zonă, pe o rază de câteva mile, deşi colonelul britanic încercase să aducă argumente în favoarea ideii unei

singure acţiuni de sabotaj în urma căreia castelul să fie distrus. Din acelaşi motiv, aliaţii optaseră pentru folosirea avioanelor de bombardament. Gazul nu trebuia scăpat de sub control. I Eliminarea lui Brühl, geniul ucigătoarei descoperiri chimice, fusese obiectivufsuprem al superiorilor săi. Savage nu avea la îndemână decât un revolver şi abilitatea de a ucide cu mâinile goale, fără să facă niciun zgomot. S-ar putea să nu-i fie atât de simplu să coboare în holul principal, să treacă prin bucătării şi să se strecoare în fine în pivniţă. Dar germanii nu puteau fi atât de neglijenţi cu locul în care era adăpostită speranţa lor de a-şi subjuga întreaga omenire. Cu siguranţă că exista o altă cale „mult mai sofisticată, prin care Brühl avea accesul la laborator.

Văzu deodată şi cea de-a doua uşă. Era chiar lângă dprmitorul lui Brühl. O uşă îngustă, mult mai îngustă decât celelalte, construită recent, dar cu grijă de a se integra în arhitectura clădirii.

Savage apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Cu cea de-a treia dintre cheile lui Brühl o deschise. Se trezi în interiorul unui lift de trei persoane. Dădu cu ochii de două butoane. Pe unul scria „PARTER”, iar pe cel de-al doilea „CENTRUL XV”. Asta însemna că existau două posibilităţi de acces în pivniţă prin cutia liftului: una la etajul principal pentru membrii echipei şi cea de deasupra, care îi permitea lui Brühl să ajungă direct din camera sa. Savage închise uşa, trase grilajul de oţel care îi ajungea până la brâu şi apăsă pe butonul marcai „CENTRUL XV”. Coborârea era silenţioasă. Se temuse pentru o clipă de zgomotul care cu siguranţă ar fi atras atenţia tuturor la ora aceea. Nu se întâmplase însă nimic şi ast a graţie tehnicii germane.

Liftul se opri foarte uşor. Lângă butoane, pe zid. ardea un bec roşu. Savage se afla la nivelul laboratoarelor. Dădu la o parte grilajul, deschise uşa şi ieşi. Se trezi pe un

coridor scurt, construit din blocuri de beton, cu tavan cu izolaţie fonică şi iluminat cu tuburi fluorescente. O altă ieşire nu să mă i zărea. Intrarea în laboratoi se afla la capătul acestui coridor. Savage lăsă uşa liftului întredeschisa; atâta timp cât lumina roşie rămânea aprinsă, liftul nu putea fi chemat sus. lăsându-l astfel pe Savage pradă pereţilor de beton.

Uşa care ducea spre pivniţă era din oţel. Examină cu atenţie încuietoarea şi nu găsi niciun indiciu că aceasta ar fi prevăzută cu vreun sistem de alarmă. Dacă aşa ceva ar fi existat, alarma s-ar fi declanşat până acum. Începu să încerce cheile de pe inelul lui Brühl şi cu cea de-a doua reuşi. Uşa masivă era concepută să funcţioneze pe un mecanism bazat pe contragreutate; aceasta se deschise larg. apoi se închise în urma lui. Savage pipăi peretele ia căutarea unui comutator, găsi ceva şi apasa pe buton. Pe loc, interiorul fu inundat de o lumină strălucitoare. Şase imense corpuri de iluminat dădeau la iveală fostele pivniţe ale castelului, care în prezent formau o singură încăpere lungă de vreo douăzeci de metri. Savagi rămase o clipă locului, rotindu-şi privirea. Atenţia lui distributivă înregistră că nu se declanşase nicio alarma, înăuntru se aflau mese lungi cu instrumente ştiinţifu table de scris cu creta, accesorii obişnuite oricăi în laborator. De-a lungul peretelui din stânga stăteau agăţate în şir douăzeci de măşti de gaze, atârnând în cârlige ca nişte capete de animale fantastice, iar în spatele fiecăreia se afla câte un halat alb. Pătrunse în laborator. Spre centru văzu două. dulapuri mari de oţel cu mai multe şiruri de sertare. Se duse la unul din ele şi trase de unul din sertare care se deschise, dând la iveală un dosar gros învelit în pânză. Celelalte sertare erau asemănătoare.

Savage examină apoi mesele şi tablele de scris. Nu înţelegea nimic din ceea ce scria acolo. Formula XV se afla în această încăpere, dovadă erau măştile de gaz. Dar

unde? şi sub ce formă?

9".

Străbătu laboratorul de la un capăt la celălalt fără să găsească nimic. Se întoarse la dulapurile cu dosare, însemnări, milioane de cuvinte, istoricul cercetărilor germanilor, documentate cu multă grijă. Trebuie să existe un seif, o galerie subterană sub acest nivel, unde să se păstreze rezultatul muncii lor…

Acest loc se afla în mijlocul peretelui cu dulapuri de oţel. O cutie mare situată la înălţimea pieptului. Pe ea nu scria nimic despre conţinut, ci un singur cuvânt în germană, tipărit pe „o bandă adezivă lipită pe latura frontală: *ATENŢIE*. Încuietoarea era montată deasupra şi astupată cu o clapă metalică. Savage îşi îndesă cascheta lui Minden în buzunar, se duse la cuierul cu măşti şi-şi

Euse una pe faţă. Pentru o clipă nu mai văzu nimic clar! urâţă ocnii de sticlă ai măştii cu o batistă. Pe inelul de chei al lui Brühl se afla una cu un aspect neobişnuit, mai groasă, cu un vârf butucănos şi cu doi dinţi neregulaţi.

Înăuntru, pe o etajeră, se aflau două vase din sticlă.

Conţinutul lor era asemănător cu apa, total incolor, nelină uşor unul din vase şi lichidul se mişcă trădând o vâscozitate asemănătoare cu cea a uleiului. Era un concentrat pur, suficient pentru producerea a sute de bombe, pentru a arunca sute de mii de oameni în violentul paroxism care preceda moartea. Dacă ar fi scurs Iconţinutul acestui Vas, ar fi ucis toată garnizoana germană. Gazul s-ar răspândi şi afară, distrugând toată suflarea omenească din regiune, purtat cine ştie până unde. Aşa ceva nu putea face. Savage lăsă vasul jos. Nu se mai gândea la propria lui viaţă. Neputinţa îl făcuse să transpire. Sudoarea îi curgea şi pe faţă. sub masca de cauciuc, iritându-i ochii. Faimoasa formulă XV se afla acum în mâna lui. O putea atinge. Nu-i mai rămânea decât să o distrugă. Dar cum? Rostise aproape cu glas tare această

întrebare, dar sunetul fu atenuat de filtrul măştii.

Îi trecuse prin cap o soluţie, dar nu ştia cum să o pună în aplicare. Deodată văzu ceea ce căuta chiar deasupra capului său... O duzină de orificii negre situate pe două rânduri pe tavan. Apă! Apa neutraliza gazul. Aşa scria şi-n raportul lui Bruni şi-n notiţele lui IVfinden. Formula era încă imperfectă datorită faptului că ploaia o făcea inofensivă. Trebuie să găsim o soluţie". Minden subliniase aceste cuvinte. Acolo, chiar deasupra capului său. era un sistenţii de aspersoare, instalat pentru prevenirea incendiilor. Îşi scoase masca de pe faţă, o prinse de încheietura mâinii şi se îndreptă alergând spre capătul cel mai apropiat al încăperii. Acolo găsi o uşiţă de sticlă, în spatele căreia se afla o manşeta. Deasupra erau tipărite cu roşu nişte instrucţiuni. „În caz de incendiu spargeţi geamul şi trageţi de manetă".

Savage se opri câteva secunde încercând să găsească cea mai bună soluţie. Apa va distruge formula şi dosarele cu însemnări. Doi ani de muncă şi de cercetare a modului în care poţi ucide milioane de oameni în cele mai cumplite chinuri. Toate zăceau acum orânduite cu grijă în cele două fişete. Se duse la primul din ele şi deschise larg toate sertarele. Procedă la fel şi cu al doilea fişet. Apoi luă ambele vase conţinând formula XV şi le aşeză deasupra seifului de oţel. Îşi trase pe faţă masca de g aze. se duse la gura de incen din şi trase „de manetăr Din sistemul de deasupra începu să ţâşnească imediat un jei abundent de apă. Savage scoase revolverul lui Minden. Îl armă şi ţinti. Trase două focuri. Cele două vase de sticla se făcură ţăndări, iar conţinutul lor mortal se împrăştie, amestecându-se cu apa ţâşnită din tavan.

Savage se întoarse şi alergă spre ieşire. Încuie uşa de oţel şi-şi continuă fuga pe coridorul ce ducea la lift. Ajuns înăuntru, trase cu putere de uşă şi apăsă pe butonul marcat „PARTER1. Îşi scoase grăbit masca de gaze.

netezi cascheta lui Minden şi şi-o puse pe cap. Deodată observă că mâinile îi tremurau!

Liftul se opri la fel desilenţios. Savage deschise prudent uşa exterioară. În holul slab luminat era linişte. Nimeni nu auzise cele două împuşcături de la subsol. Din moment ce coridorul era izolai fonic, probabil că şi laboratorul era la fel.

Ieşi din lift şi împinse uşa în urma sa. Dacă nimeni nu a auzit nimic sau nu-l va căuta pe Brühl până dimineaţa, laboratorul se va afla în curând sub trei metri de apă-Tot ce se găsea în el, dosarele, schiţele vor fi distruse. Însuşi lichidul ucigaş va fi neutralizat de apă, devenind inofensiv. Nu va mai fi periculos pentru nimeni, nici măcar pentru inventatorii lui, când vor descoperi ce s-a-ntâmplat.

Cei doi soldaţi se aflau tot la uşă. Stăteau pe scaune, iar unul dintre ei moţăia cu bărbia în piept.

— Tu! se răsti Savage la el. Dormi; Drepţi!

Cei doi săriră în picioare şi rămaseră nemişcaţi. Cel care aţipise pentru câteva minute stătea cu gura căscată de spaimă.

— Deschideţi uşa! le ordonă Savage. Imediat!

Ieşi în bezna de afară. Pentru o clipă nu reuşi să-şi localizeze maşina. Era ascunsă într-un con de umbră. Vârî mâna în buzunarul mantalei şi scoase cheile lui Brühl. Cu o mişcare rapidă le făcu să dispară în întunericul dens. Apoi se urcă în maşină. Urmă un moment de groază în care motorul refuzase să pornească. Apăsa starterul, dar nu se auzi decât un zornăit anemic. Acesta se transformă dintr-odată într-o pulsaţie continuă şi motorul porni. Şasiul începu să vibreze. Savage acceleră. La poartă opri. Cei doi soldaţi de gardă veniră spre el cu lanternele aprinse. Scotoci „după permisul lui Minden, înjurând furios, li-l flutură scurt pe sub nas şi, din reflex, claxonă. Porţile se deschiseră imediat şi cei doi soldaţi îl salutară. Abia după ce a ieşit din castel şi s-a angajat pe drumul spre St. Blaize

şi-a dat seama că uitase să aprindă farurile... Şi a mai observat ceva: umerii mantalei lui Minden erau uzi leoarcă. Trase din nou o înjurătură, de data aceasta mai mult de ciudă decât de supărare. O haină udă nu mai era o problemă.

De fapt nimic nu mai conta acum. Realizase imposibilul şi scăpase şi cu viaţă. Cel puţin până acum. Găsi o ţigară şi o aprinse. Poate că după toate astea se va putea gândi şi la Patricia. Niciodată însă la copil. I-ar fi imposibil, mintea omenească nu ar putea îndura aşa ceva. Nu se mai putea gândi decât la soţia sa, pe care o dezamăgise în atâtea privinţe, mai ales acum, când Brühl era mort şi arma care îi luase acesteia viaţa fusese distrusă.

Îşi privi ceasul. Era trei şi jumătate. O rugase pe j-ouise de Bernard să-l reţină pe Minden până la patru, îşi înfrână înclinaţia de a conduce cu viteză. Trebuia să meargă încet, fără accidente, fără opriri, fără pene de cauciuc. Ideea îl făcu aproape să râdă.

La trei şi patruzeci şi cinci de minute maşina aluneca uşor în garajul de sub apartamentul ordonanţei lui Minden. Pe ultima porţiune de drum oprise motorul şi se deplasase numai prin inerţia automobilului. În castel nu arunca nicio lumina.

Se mişcă foarte repede, folosindu-se de micuţa lanternă pentru a-şi găsi mai uşor drumul.

În dreptul uşii Louisei se opri. De dedesubt răzbea o dâră slabă de lumină şi dinăuntru se auzeau glasuri uşoare. Urcă mai departe până în camera lui IVfinden, dădu jos uniforma, împingând mantaua udă în fundul, şifonierului şi înlocuind-o cu una uscată.

Găsi servieta la locul ei. Îşi scoase fotografia de pe permisul galben pe care îl puse apoi în servietă. Mai aruncă o privire prin cameră şi controlă dacă totul era în ordine. Nu exista niciun indiciu că cineva ar fi pătruns

acolo şi ar fi luat ceva.

Savage ieşi închizând uşa fără zgomot şi se strecură în camera sa. Era patru şi zece minute. Se întinse pe pal şi începu să aştepte. Trupul îi era înţepenit, iar gâtul îl durea după atâta tensiune nervoasă. Încercă o clipă să se gândească la soţia lui. dar o ciudată inhibiţie îi alunga imaginea acesteia din minte. Din cauza oboselii o senzaţie de bucurie amestecată cu o inevitabilă decepţie după atâta încordare puse stăpânire pe el. Savage se trezi că gândul său se îndreaptă spre Louise de Bernard ca la unica femeie a vieţii lui.

— Sunt foarte fericit, spuse Minden. Sper că şi tu eşti la fel.

— Da, îi răspunse Louise, sigur că da, dar acum ar trebui să mă culc.

— Te-am obosit, continuă Minden, aplecându-se asupra ei şi mângâind-o pe umeri. Îmi pare rău. Eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Te ador.

Louise îşi ridică braţul. Ceasul ei arăta patru şi un sfert.

— Poftim lanţul. Ar fi bine să ţi-l pui la gât.

— Aşa ceva nu se poate pierde, zâmbi el. legându-şi lănţişorul de care atârnâu medalionul şi cheia la gât. Lasă-mă să te mai sărut o dată şi după aceea plec.

— Nu. spuse Louise. Te rog... Sunt epuizată.

— Atunci, noapte bună. şopti el, luându-i mâna pe care i-o sărută.

Murmură apoi ceva în germană, dar Louise nu înţelese nimic. Când uşa se închise în urma lui. contesa se întinse pe pat şi închise pentru o clipă ochii, răpusă de epuizare. Prima dată o iubise ca un porc, a doua oară. după ce se trezise din somn. Minden se hotărâse să o excite şi pe ea. Louise nu-şi dădea nici acum seama când fusese mai rău. Minden devenise foarte sentimental. Amestecul lui de senzualitate şi sentimentalism îi

produsese greaţă contesei.

Îşi trecu mâinile peste trup şi se cutremură. Dosul palmei era încă umezrt de sărutările lui. Cându-se dusese în camera maiorului, se aşteptase la suspiciuni din partea acestuia. Îl găsise în pat citind.

— Mă simt atât de singură, îi spusese ea. M-am gândit că şi tu eşti singur.

El îşi aruncase cuvertura la o parte şi venise la ea. Excitat la maximum, ar fi vrut să o posede chiar acolo, dar Louise îl lămurise, cu greutate să o urmeze în camera ei. Maiorul nu-i pusese nicio întrebare.

Patru şi un sfert. Patru şi douăzeci. Louise se sculă din pat. Îşi puse cămaşa de noapte şi peste aceasta un halat. Începu să tremure. Pe măsură ce se gândea la Savage. sentimentul degradării se transforma în panică.

S-o fi întors ore? Dacă va găsi camera pustie, înseamnă că l-au prins? În cazul acesta o fi reuşit oare să înghită la timp pilula de cianură? Sau în clipefe acestea se afla în mâinile soldaţilor din gardă, cu permisul şi uniforma lui Minden asupra sa? Până acum nu dorise să se confrunte cu realitatea. Hotărârea de a-l seduce pe Minden fusese una emoţională, ca şi aceea de a-l adăposti pe Savage. O luase – fără să evalueze corect riscurile pe care aceasta le-ar fi implicat. Dacă Savage eşuase, erau cu toţii pierduţi: ea, Jean, bătrânul conte, chiar şi copiii…

Soţul ei avusese dreptate. Una era să-şi rişte propria ei viaţa, dar să pună în pericol şi vieţile lui Paul şi Sophie…

Când uşa se deschise şi-l văzu pe Savage, scoase un ţipăt.

Americanul nu spuse nimic. Se apropie de ea şi, după ce o luă în braţe, simţi cât de tare tremură.

— Totul a ieşit bine, şopti el. A mers perfect, şi asta datorită ţie.

— Mi-a fost atât de frică! spuse ea într-un târziu. Stăteam aici şi deodată mi-am dat seama ce se va întâmpla

cu noi dacă vei fi prins. Poate că am fost nebună, nebună de legat.

— Poate, spuse Savage, aprinzând o ţigară şi oferindu-i-o. Dar prin asta ţi-ai adus contribuţia la câştigarea războiului. Linişteşt e-te şi ascultă ce am să-ţi spun. Misiunea mea era să-l ucid pe Brühl, să-l împiedic să treacă la producerea pe scară industrială a gazului. Fără el, acest proces va mai dura multe luni, iar ei nu mai au la dispoziţie acest timp. Peste câteva săptămâni se va declanşa invazia. Mi-am îndeplinit misiunea şi chiar mai mult decât prevedea-ea: am distrus laboratorul şi tot ce produseseră acolo. Înţeleg, te-ai culcat cu un neamţ, riscând prin aceasta vieţile tuturor alor tăi. Dar ai luat o hotărâre corectă, chiar dacă rezultatul nu ar fi fost acesta. Uită-te în ochii mei.

Savage se aplecă şi o sărută pe gură. Buzele ei reci refuzau să se deschidă.

— Nu mai fi îngrijorată, spuse el. %

— Dar ai omorât un om! Asta nu te tulbură?

FORŢA DE OCUPAŢIE 151

— Nu, nu mă tulbură. Uiţi că şi el mi-a ucis soţia şi copilul?

— Iartă-mă, nu asta am vrut să spun. Pur şi simplu, nu? sunt obişnuită să aud de oameni care sunt ucişi.

I – Să sperăm că nici nu o să mai auzi de aşa ceva, spuse el.

— Vrei să-mi povesteşti despre ea?

Savage nu-i răspunse imediat. Trase adânc din ţigară.

— Am încercat să mă gândesc la ea în seara asta, dar n-am reuşit. În clipa în care am aflat ce i s-a întâmplat, imaginea ei mi-a rămas întipărită în minte. Aveam un iaht” drăguţ şi o duceam mereu la Cape Cod. Adora marea. Era singurul lucru pe care-l făceam de dragul ei şi care îi plăcea cu adevărat. Mi-o amintesc şezând la prora, Erivind

marea în timp ce vântul se juca cu părul ei lung. se obicei se bronza foarte puternic. Era belgiancă. O chema Patricia.

Louise îi trase chiştocul ţigării dintre degete.

— Şi ce s-a întâmplat? De ce nu a rămşs în America?

— Pentru că m-a părăsit, spuse el. În patru ani de căsnicie nu a fost niciodată fericită în Cal lifornia. Am încercat să ne mutăm cu serviciul la New York, dar acolo lucrurile au mers şi mai rău. Ne cunoscusem în Elveţia, Ne-am căsătorit când ea era doar o copilă. Abia terminase şcoala la o mănăstire. Nici nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat cu ea. Dar a încercat, Dumnezeule, amândoi am încercat să facem ceva. Era drăguţă, delicată şi plină de curaj, genul tău de curaj, foarte inimoasă, dar mai puţin raţională. Eu însă n-am fost bărbatul pe I care şi l-a dorit şi s-a întors acasă, luând-o şi pe fetiţă cu f ea. Micuţa avea pe atunci doi ani. Despre ea nu vreau să vorbesc.

— Aşa este, spuse Louise. Nici nu ai putea. Şi de ce a fost arestată soţia ta?

— Pentru o faptă identică cu a ta: a ascuns în casa ei un aviator al aliaţilor. Cineva a trădat reţeaua, iar ea a fost prinsă şi trimisă la Auschwitz. Împreună cu fetiţa. Timp de doi ani nu am ştiut decât atât. Am încercat totul: Crucea Roşie Internaţională, Ambasada Americană din Geneva, legăturile din Spania… totul. Nimeni nu a reuşit a să o scoată de acolo. Pe vremea aceea eram în armată, la departamentul juridic. Stăteani ca pe ace pentru că eu voiam să lupt. Ei aveau însă nevoie de avocaţi, aşa că am rămas la munca de birou. Apoi a sosit momentul. Am fost chemat de către comandantul meu care arăta de parcă cineva i-ar fi scos toţi dinţii din şură şi de un alt tip, un locotenent colonel de la Sei viciul se Informaţii. M-au invitat să iau loc, mi-au dat o ţigară şi mi-au oferit un scotch. Apoi mi-au spus totul despre Patricia şi copil. O evreică din Spania, care reuşise să scape din lagăr, se împrietenise cu ea acolo. Patricia a fost între timp mutată

în corpul special. Cealaltă femeie n-a mai văzut-o câteva săptămâni, până când, într-o bună zi, îndreptându-se către dispensar, a fost martora unei înmormântări în groapa comună din incinta corpului special. A-văzut toate cadavrele, printre care şi pe cel al Patriciei. Încă o mai ţineape fetiţa în braţe.

— O, Dumnezeule, spuse Louise. Ce îngrozitor.

— Atunci am plecat de la departamentul juridic, continuă Savage. M-am înrolat într-o unitate specială a Serviciului dezinformaţii, precizându-le şi motivele pentru care o fac. Şi astfel, în momentul în care au avut nevoie de un om pentru această misiune, m-au ales pe mine. Cu puţin înainte de a-l ucide în seara asta, ticălosul a deschis ochii. Cred că până acum am trăit numai pentru clipa aceea.

— Nu trebuie să te simţi vinovat, spuse Louise. Nu a fost vina ta.

— N-am reuşit să o fac fericită, spuse Savage. Când mi-a spus că se întoarce la ai săi, nu m-amăopus. La şase luni după plecarea ei, a izbucnit războiul. În clipa aceea ar fi trebuit să plec în Europa şi să le aduc înapoi.

— N-ai iubit-o, nu-i aşa?

Savage se întoarse spre ea.

— Nu, răspunse el. Din cauza asta am lăsat-o să plece şi din clipa aceea mi-am pierdut toată liniştea. Nu am! ubit-o şi din cauza asta au murit amândouă în condiţii atât de îngrozitoare.

Savage îşi lăsă brusc capul în mâini.

— Simt nevoia să beau ceva.

Louise se ridică.

— Îţi aduc imediat.

Găsi sticla de coniac a lui Minden şi o aduse sus. Turnă în paharul ei de apă, pe care apoi i-l întinse americanului.

— Nu trebuie să plângi din cauza asta, spuse Savage. Nu suport să te văd plângând. Vino şi aşază-te lângă mine.

O strânse cu putere în braţe.

— Ce ţi-a făcut friţul ăla?

— Ce mai contează… Am stat şi te-am aşteptat, înfricoşată şi deznădăjduită. Măcar dacă aş fi fost o persoană deosebită… Ai dreptate, m-am culcat cu un neamţ, asta-i tot. Să nu mai vorbim despre asta. Acum nu mai contează decât ce ai făcut tu.

— Aşa este, spuse Savage, dând coniacul pe gât. L-am ucis pe Brühl şi am distrus laboratorul. Când se vor duce acolo dimineaţă vor avea nevoie de o barcă.

— Şi ce ai să faci acum? Trebuie să pleci imediat.

— O a plec mâine. Totul trebuie să pară cât mai natural. În zonă va fi instalat un puternic dispozitiv de securitate, dar paşaportul meu elveţian mă va ajuta să trec. Voi pleca la Paris şi de acolo la Berna. Nu aş vrea să rămân prea mult pe aici. Cu antecedentele lui Jean şi beneficiind de protecţia lui Minden, tu nu vei fi suspectată.

— Trebuie să pleci, repetă Louise. Orice s-ar întâmpla, nu e bine să rămâi prin apropiere. N-ar fi rău să pleci chiar în noaptea asta.

— Acum nici n-aş avea cu ce, iar un verişor elveţian care se respectă cu adevărat nu dispare la ora cinci dimineaţa. Prietenul nostru Minden ar putea intra la bănuieli. Mâine vreau să mă văd cu el şi să ne luăm rămas bun. Nu aş vrea să te las încurcată cu nimic.

O întoarse cu faţa spre el şi o sărută. Louise se cutremură şi Savage îi dădu drumul.

— Mi-e frig, spuse ea, iartă-mă.

— Ai trecut prin destule în seara asta. Culcă-te.

Contesa se întinse pe pat, iar el o acoperi şi-i netezi cuvertura. Trupul femeii era rece ca gheaţa. Contesa îşi pierduse tot curajul. Îşi scoase o mână de sub cuvertură şi o întinse spre el.

— Mi-e frică, spuse ea. Nu ştiu de ce, dar am nişte presimţiri îngrozitoare. Ia maşina lui Jean şi pleacă. Chiar

acum. Te rog, Roger, nu mă [aştepta până mâine.

— Culcă-te, o îndemnă el, şi nu-ţi mai face griji. Savage stinse lumina şi ieşi. Louise rămase singură în beznă. Totul decursese perfect şi americanul reuşise să se întoarcă nevătămat. Peste câteva ore va părăsi castelul. Mâine pe vremea asta va fi la multe mile depărtare. Nu exista niciun motiv pentru panica ei obsesivă care îi spunea că lucrurile nu se vor sfârşi totuşi aşa.

CAPITOLUL 6

Franz Zerbiński era ordonanţa colonelului von Gehlen de doi ani. Îl slujise pe acesta în Belgia, când însoţise forţele de ocupaţie şi petrecuse un an la Bruxelles. Când s-au mutat la Paris, Tranz a fost încântat. l-a trimis, nevestei un parfum franţuzesc şi ciorapi de mătase, apoi s-a încurcat cu o fată pe care a acostat-o într-o dimineaţă de duminică într-o cafenea de pe Champs Élysées. Aceasta avea şaptesprezece ani, o prostituată mică de statură şi durdulie care îi intrase în suflet şi-l făcuse să se simtă ca acasă. Trimiterea colonelului său la Castelul Diane îi întrerupsese această relaţie fericită. Nu se mai vedea cu ea la fel de des şi se temea că tânăra îşi găsise alt prieten.

Dormise o oră, după aprecierea lui, şi când se trezise din cauza unui cârcei la piciorul stâng, descoperise că trecuse de ora patru. Aţipise pe un scaun din dormitorul colonelului, aşteptându-l pe acesta să urce şi să-l ajute la dezbrăcat. Acesta era ritualul fiecărei seri: dezbracarea şi pregătirea de culcare a ofiţerului său. Acesta era de cele mai multe ori beat şi nervos şi uneori îl mai repezea pe Franz, care însă învăţase cum să-l îmblânzească. Nu era foarte rău pentru un ofiţer. Era chiar generos cu ordonanţa sa. Singurul dezavantaj al slujbei era prostul obicei al colonelului de a se îmbata în fiecare noapte, ceea ce-l obliga pe Franz să rămână treaz până când acesta urca în camera sa. Se făcuse patru şi douăzeci dimineaţa. Niciodată nu mai întârziase atât de mult. Franz se ridică şi

îşi întinse oasele. Era îngrijorat. Dacă von Gehlen adormise în sala de mese înseamnă că de data aceasta întrecuse măsura obişnuită. N-ar fi bine să fie văzut acolo de ordonanţele care vor veni în zori. Dacă se va duce să-l trezească va fi muştruluit. Dacă îl va lăsa acolo va fi şi mai rău.

Exista în Franz un sâmbure de loialitate. Nu ar fi dorit ca ofiţerul său să se facă de ruşine. Aşa că se hotărî să coboare la popotă şi să-l aducă în dormitor. Datorită acestei hotărâri, Brühl a fost descoperit cu multe ore înainte de cum anticipase Savage. În zăpăceala care a urmat nimeni nu a cotrobăit să verifice laboratoarele decât mult mai târziu, la prima oră a dimineţii, oră la care apa crescuse atât de mult încât inundase coridorul. Dar SS-ul sosise la castel cu mult înainte.

În dimineaţa aceea, pe la şase. Obergruppenführerul Knocken, şef al SS-ului din Paris, investiga deja cazul de la Castelul Diane. Venise însoţit de şapte membri ai personalului său şi de locţiitorul său. Adolph Vierken. Alesese sufrageria, unde lui Brühl îi plăcuse să prezideze peste colaboratorii săi apropiaţi şi se aşezase în capul mesei imense. Era un bărbat urât. tuns atât de scurt încât părea aproape chel şi cu nişte o chi miopi deformaţi şi mai mult de o pereche de lentile foarte groase. Într-o mână ţinea un stilou de aur şi din când în când se lovea cu capătul acestuia peste dinţi. În faţa lui se aflau cei doi soldaţi care fuseseră de gardă noaptea trecută la intrarea principală. Ambii stăteau în poziţie de drepţi şi aveau chipurile schimonosite de frică. Knocken le luase declaraţii celor de la poartă. Registrul de intrări se afla în faţa lui”. Virken stătea în dreapta lui fumând şi ascultând interogatoriul. Fusese trezit cu o oră înainte de un telefon de urgenţă de la Castel. Brühl fusese descoperit aproape imediat după găsirea cadavrului colonelului. În întreg castelul a fost dată pe loc alarma, apoi a fost anunţat

Knocken. În mai puţin de o oră acesta a sosit la castel însoţit de Vierken şi de ofiţerii săi.

A 5 5 5

În calitatea lor de ofiţeri superiori ai Forţelor germane de Securitate. Knocken şi Vierken cunoşteau semnificaţia morţii lui Brühl şi ce însemna ea pentru efortul de război al nazismului.

— Acum, spuse Knocken. aş vrea să vă gândiţi bine înainte de a-mi da un răspuns. Am în faţa mea raportul gărzilor care au făcut de serviciu la poarta principală.

Între nouă seara şi miezul nopţii au ieşit din castel şapte ofiţeri. Cu toţii s-au întors până la două noaptea. Apoi a fost admis un al optulea ofiţer. Acesta a trecut pe poarta principală. Spuneaţi că l-aţi făsat să intre în castel cam pe la aceeaşi oră. Aşa este?

Ambii bărbaţi încuviinţară:

— Da, Herr Obergruppenführer.

— De când sunteţi în serviciu aici? Tu… spuse el, adresându-se soldatului.

— De cinci luni. domnule.

— Şi tu?

— De patru luni. domnule.

— Aşa deci. spuse Knocken lovindu-şi dinţii cu capătul stiloului.

Apoi continuă cu glas scăzut:

— Ofiţerul pe care l-aţi lăsat să intre… spuneţi că s-a întors pe la două şi douăzeci şi cinci de minute. L-aţi recunoscut?

— Nu, Herr Obergruppenführer, răspunse cel cu vechime mai mare.

Avea în spate zece ani în serviciul SS-ului şi fusese chiar decorat pentru acte de vitejie în campania din Polonia.

— Şi de ce nu?

— Avea cascheta trasă pe ochi. domnule.

— Şi cum îl chema?

Knocken avea în faţa sa o listă cu treisprezece nume. Şapte din acestea aparţineau unor membri ai personalului care ieşiseră după ora douăzeci şi se întorseseră în timpul nopţii. Fiecare fusese recunoscut la plecare şi la întoarcere. Celelalte şase nume, inclusiv al lui Minden, aparţineau unor ofiţeri cazaţi în interiorul castelului, niciunul dintre ei neprezentându-se încă la slujbă.

— Deci, repetă Knocken cum îl chema?

— Nu ştiu. Herr Obergruppenführer.

— Nu i-aţi controlat permisul?

— Nu, domnule.

Knocken desenă pe coala de hârtie un cerc, iar în interior făcu un punct.

— De ce?

— I-am deschis uşa cu întârziere, domnule. El ne-a luat mamele şi a zis că-ne face raport.

— Înţeleg, spuse Knocken făcând încă un punct în interiorul cercului. Deci v-a luat numele, iar voi aţi uitat să-i mai cereţi permisul sau vreun act de identitate?

— Da, domnule, răspunse soldatul cu glasul chinuit de spaimă.

— Şi ce a făcut după aceea? încotro a luat-o?

— intrat în sala de mese, domnule.

Knocken se întoarse spre Adolph Vierken.

— Unde l-a ucis pe Von Gehlen/

Trasă o linie prin cerc. Ochii împietriţi aruncară flăcări spre soldat.

— L-aţi văzut ieşind de acolo?

Caporalul încuviinţă.

— Şi încotro a luat-o după aceea?

— urcat la etaj, Herr Obergruppenführer.

— Exact, remarcă Knocken. A urcat la etaj. Acolo l-a ucis pe generalul Brühl şi nimeni nu a auzit nimic.

— E incredibil, spuse Vierken. Tipul ăsta a trecut de

garda de la poartă, a intrat în castel, a ucis doi oameni şi a pătruns în pivniţă fără să fie oprit de nimeni!

Masca de gâze fusese găsită în lift, iar cheile lui Brühl în afara incintei castelului.

— Avea un permis, spuse Knocken. Gărzile de la poartă i l-au văzut, dar din nefericire nu i-au reţinut numele. Există mulţi ofiţeri care ies seara din castel fără să-şi ia nicio măsura de protecţie. Aceştia dau dovadă de o neglijenţă crasă. Adevărul este, continuă el adresându-se celorlalţi militari grupaţi în jurul mesei, că măsurile de securitate par a foarte superficiale.

Knocken îşi îndreptă privirile spre ofiţerul superior SS a cărui sarcină era protecţia lui Brühl şi a proiectului acestuia. Militarul nu îndrăzni să-l privească în ochi.

— Te voi face responsabil pentru cele întâmplate, Gruppenführer Brandt. Responsabil pentru tot.

Chipul ofiţerului eşpătă o culoare bolnăvicioasă.

— Da, răspunse el. Îmi recunosc vinovăţia. Dar vă rog să înţelegeţi că nu aveam niciun motiv să ne aşteptăm la o tentativă de atentat…

— Vineri noaptea în această zonă a fost stare de alarmă! strigă la el Vierken. Ai dat ordin ca militarii din, Chartres să cerceteze regiunea. Nu ai găsit nimic şi ai presupus, repet *ai presupus* că a fost vorba doar de un zbor de recunoaştere. Presupunerea ta a fost însă greşită, Gruppenführer Brandt! Ai dat dovadă de imprudenţă şi de lipsă de discernământ. În realitate, aliaţii aujiaraşutât un agent! Şi omul acela a intrat noaptea trecută aici şi l-a ucis pe generalul Brühl.

— Şi ne va face să pierdem războiul, murmură. Knocken pe un ton prea scăzut pentru a putea fi auzit de ceilalţi.

Apoi i se adresă lui Brandt care tremura ca varga.

— Am aicko listă cu treisprezece nume, lovind hârtia din fata sa cu stiloul de aur. Şapte ofiţeri care au fost

identificaţi şi alţi şase care nu s-au prezentat încă la serviciu. Un'al optulea a pătruns în castel şi apoi a ieşit viu şi nevătămat. Un bărbat al cărui nume nu figurează pe nicio listă. El este ucigaşul pe care îl căutăm. Voi i-aţi dat drumul să iasă de aici? se adresă el caporalului.

— Da.

— Descrie-l. Aminteşte-ţi toate detaliile.

Caporalul făcu un efort vizibil.

— Era înalt, domnule, cam cât mine. Purta cascheta trasă pe ochi. Nui-am văzut ochii şi nici culoarea părului nu am observat-o. Asta-i tot, Herr Obergruppenführer.

— Probabil că vorbea şi germana la perfecţie. Asta nu înseamnă nimic. Deci nu avem decât un bărbat înalt în uniformă de maior. Nu prea există şanse să dăm de el.

Knocken îl privi pe caporal şi pe soldat, care în tot acest timp nu scosese niciun cuvânt.

— Sunteţi arestaţi, spuse el calm. Executarea!

Cei doi luară poziţia de drepţi şi salutară:

— Heil Hitler!

— E valabil şi pentru tine, Gruppenführer Brandt.

Ofiţerul se ridică, întinse braţul şi salută cu glas tare:
– Heil Hitler!

Era un om mort şi o ştia. Dar părăsi încăperea cu demnitate.

Knocken se întoarse către Adolph Vierken.

— Te numesc comandant al acestei operaţiuni, spuse el. Vreau să-l găsiţi pe ucigaş. Poţi să ceri cât de multe forţe şi facilităţi în numele meu.

— Vă mulţumesc domnule Obergruppenführer, spuse Vierken. Dar la început trebuie să subliniez faptul ca ucigaşul a plecat de aici cu cel puţin patru ore înainte. După opinia mea, n-ar fi exclus să fi ieşit din zonă. Nu pot promite că îl voi găsi.

Knocken schiţă un zâmbet cu înţeles. Vierken nu era prost deloc; el nu avea de gând să se angajeze la ceva ce

nu era în stare să ducă la bun sfârşit. Iar cele patru ore decalaj atârnau greu. Doar un nebun ar fi rămas în interiorul unei raze mai mici de o sută de kilometri de Castelul Diane.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse el. Recunosc că e prea puţin probabil că-l vei prinde. Dar de un lucru sunt convins: a fost paraşutat aici vineri noaptea. Cineva l-a adăpostit sâmbătă şi duminică. Şi cel care l-a ascuns este locuitor al acestui district. Maşina cu pricina a venit din direcţia St. Blaize en Yvelines. Cineva l-a ascuns acolo.

— Am să descopăr această persoană, îl asigură Vierken. Propun să închidem întreaga zonă. Nimeni să nu mai iasă sau mai între din şi în acest district pe o rază de cincizeci de kilometri. Reţeaua telefonică şi transporturile vor intra sub controlul SS. Autoritatea militară regulată va fi suspendată. Vom suprima toate mijloacele de comunicare. Mai doresc ca batalionul al 7-lea să-mi pună la dispoziţie trei sute de militari, precum şi vehiculele blindate necesare. Cartierul general mi-l voi stabili chiar aici, iar investigaţiile le voi conduce eu însumi.

— Foarte bine, spuse Knocken luându-şi din nou stiloul şi lovindu-se peste dinţii de jos, apoi îşi roti ochii peste capetele ofiţerilor din jurul mesei.

Chipurile acestora erau înmărmurite şi grave.

— Domnilor, le vorbi el. Trebuie să vă anunţ un lucru deosebit de grav. Ceea ce s-a întâmplat aici în această dimineaţă ne-a costat războiul.

Dinspre ofiţeri se auzi un murmur, un protest mut. Knocken îşi ridică mâna.

— Nu exagerez deloc. Friedrich Brühl şi opera sa suni de neînlocuit. Dar atât el cât şi invenţia sa au dispărut.

Nu ne mai rămâne decât răzbunarea. Aceşti oameni, continuă el întorcându-se către Vierken, aceşti oameni au sprijinit inamicul. I-am tratat cu prea multă blândeţe.

Ocupaţia noastră a fost prea blândă. Şi iată rezultatul! Slăbiciunea noastră, domnilor, a adus patriei mame această nenorocire. Dar ne-o vor plăti scump!

Pumnul său încleştat lovi cu putere în masă.

— Dumneata, i se adresă el lui Vierken, va trebui să le dai o lecţie care să intre în istorie. Vreau să-şi primească pedeapsa meritată, o pedeapsă pe măsura faptei lor…

Vierken se ridică.

— Vă promit că aşa va fi, spuse el. Vă promit că francezii vor plăti atât de scump încât nu vor uita niciodată.

— Bun, spuse Knocken. Bun. Mă bazez pe dumneata.

— N-am să vă dezamăgesc, îi răspunse Vierken. Am să mă gândesc la ceva special pentru această operaţiune.

Şedinţa luase sfârşit. Knocken dădu două ordine care trebuiau executate neîntârziat. Un pluton de execuţie al SS-ului îi împuşcă pe cei patru soldaţi care fuseseră de serviciu în posturile de la poartă şi de la intrarea în castel, iar Gruppenführerul Brandt a primit un revolver cu care şi-a pus singur capăt zilelor. Un raport detaliat despre dezastrul suferit a fost expediat direct Cancelariei Reichului din Berlin. Knocken şi Vierken s-au întors la Paris, unde Vierken s-a dus la sediu pentru a rezolva timp de o oră problemele curente. Printre mesajele şi lucrările care îl aşteptau pe masa de lucru se afla şi o scurtă notă sosită de la Ambasada Germaniei din Berna. „Felon $ Brassier confirmă faptul că Roger Savage a plecat în Franţa. Poate fi găsit la Castelul din St Blaize en Yveline, unde se ocupă de problemele financiare ale contesei de Bernard. Data sosirii sale: 30 mai. Urmează să revină la Berna la începutul acestei săptămâni. Este cetăţean elveţian şi locuieşte de cinci ani în Berna. Stop”.

Vierken uitase de vărul prin alianţă al Reginei. Era încă prea preocupat de cele întâmplate la Castelul Diane, făcând eforturi uriaşe pentru a se împăca cu ideea

asasinării lui Brühl şi a distrugerii laboratorului. Furia sa creştea şi mai mult datorită sentimentului de neputinţă care nu mai putea găsi o supapă decât într-o cruzime sălbatică.

Citi încă o dată raportul despre Roger Savage. Pentru o clipă redeveni suspicios, dar cedă necăjit în faţa probelor de netăgăduit. Nu exista nimic în neregulă cu elveţianul de la castelul St. Blaize. Sursa lor din Berna nu putea fi pusă la îndoială. Felon $ Brassier erau avocaţi cu renume internaţional. Adresa lui Savage confirma absenţa acestuia.

Se ocupă de rezolvarea tuturor angajamentelor pe care le avea în Paris, apoi plecă la Crillon să-şi ia lucrurile necesare detaşării. Va petrece o săptămână, poate zece zile la St. Blaize, locul de unde venise maşina ucigaşului. Suficient timp pentru interogatorii, percheziţii, iar apoi, cu o ingeniozitate care acum era doar conturată, va gaşi o pedeapsă pe măsură a crimei comise... În seara aceea stabilise o întâlnire cu Regine. Se înţeleseseră să o ia de la Sorbona şi să o aducă la hotel. Se gândi cât de dezamăgită va fi fata să afle că nu se vor mai putea întâlni şi recunoscu că trăieşte „acelaşi sentiment. Telefonă şi îăsă un mesaj pentru ea. Îi mai rămăsese puţin timp, dar suficient pentru a-i da Ao explicaţie şi pentru a o mai strânge o dată în braţe. În clipa în care se hotărî să plece de la hotel sosi şi Regine. Venise cu sufletul la gură şi foarte răvăşită. Vierken îi deschisese uşa apartamentului şi ea îi sărise în braţe.

— Am venit de îndată ce am scăpat, iubitule! Profesorul era turbat de furie...

— Sărută-mă. Îi porunci Vierken strângându-i micul trup cu putere. Sărută-mă!

Ceva mai târziu, Regine îşi ridică privirea spre el. Chipul fetei era brăzdat de lacrimi.

— Cât timp o să lipseşti? N-o să pot suporta această

despărţire. Îmi va fi atât de dor de tine!

— R4-am să lipsesc mult, încercă el s-o liniştească. O săptămână, poate o săptămână şi câteva zile.

— Pentru mine va fi o eternitate, spuse Regine.

Uneori ardoarea pasiunii ei îl surprindea. Regine era atât de mică, atât de firavă şi de palida.

Îi mângâie cu tandreţe părul. Nevasta lui, vaca aia placidă şi supusă avea în tot trupul ei mai puţin foc decât fetiţa asta plăpândă într-un singur deget al mâinii pe care el o săruta acum.

— N-am să lipsesc mult, îi repetă el. Nu mai plânge, iubito. şi mie o să-mi fie dor de tine. Am să mă întorc şi vom fi din nou împreună.

— Şi unde pleci? De ce nu pot să vin şi eu cu tine? Aş găsi eu un pretext pentru mătuşa mea…

— Nu, spuse Vierken. Plec cu o treabă de serviciu. Nu pot să-ţi spun unde. E legat de munca mea.

— Dar sper că nu e ceva periculos, nu-i aşa?

Braţele subţiri ale fetei se încolăciră în jurul gâtului lui Vierken, strângându-l cu disperare.

— Nu, o asigură el. Ţi-am spus doar, e vorba de o operaţiune poliţienească. Ştii… Rezistenţa…

— Să-i ia dracu’! izbucni ea. Dar tu să te întorci nevătămat, ăsta-i singurul lucru de care îmi pasă. O să ai grijă de tine, nu-i aşa? Ştii că aş muri dacă ţi s-ar întâmpla ceva?

— Chiar aşa? o întrebă Vierken. Mă iubeşti chiar atât de mult?

— Ştii bine că da, spuse Regine, după care îşi rezemă capul pe el, iar Vierken o săruta pe păr.

Pentru o clipă îi trecu prin minte să nu se mai întoarcă niciodată la nevasta lui. Dacă Germania va pierde războiul, aşa cum spusese Knocken că se va întâmpla, el îşi plănuise deja evadarea. Spania şi după aceea America Centrală. Pusese la loc sigur nis te bani pentru eventualele

vitregii ale sorţii. Pe nevastă-sa o va uita. Pe Regine însă o va lua cu el.

— Tu însemni enorm pentru mine, spuse el dintr-odată. Aş vrea să ştii acest lucru.

— Eu te ador. N-aş putea trăi fără tine.

— Ai atâta pasiune în tine; continuă el strângând-o cu putere, atâta foc pentru o fetiţă atât de mică. Aş putea să te rup în două…

— Rupe-mă, îi şopti ea cu ochii închişi. Rupe-mă chiar acum… mai avem timp… Iubeşte-mă, Adolph. Iubeşte-mă…

O ridică pe braţe şi o duse în dormitor.

După ce făcuseră dragoste îşi luară rămas bun în uşa apartamentului. El continua s-o ţină strâns în braţe. Şi pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani încălcă normele disciplinei militare.

— Promite-mi că vei rămâne în Paris. Nu vreau să pleci acasă, la St. Blaize. Rămâi aici!

— De ce nu? întrebă Regine. De ce să nu mă duc acasă?

— Pentru că îţi ordon să n-o faci. spuse el folosind limba A sexului, care avea atâta putere asupra amândurora. Îţi ordon, ai înţeles? Te iubesc, Regine. Promite-mi că vei rămâne aici, cu mătuşa ta, până ma voi întoarce.

— Dacă aşa vrei tu, aşa am să fac. Întocmai cum spui tu…

— Bun. Opuse cu blândeţe Vierken, apoi o sărută pe ochi şi pe buze. Bun… şi nu „uita, aşteaptă-mă! în curând vom fi din nou împreună.

Vierken plecă imediat după ea. Anchetatorul şef, un căpitan SS de vreo douăzeci de ani stătea lângă el pe bancheta din spate a maşinii.

Când Heinz Minden ajunsese.la castel în ziua aceea, trupele Waffen SS preluaseră deja comanda, iar după ora nouă, când Vierken dăduse primele ordine, zona fusese

complet izolată de lumea exterioară.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Jean de Bernard. Acum o jumătate de oră am vorbit la telefon cu Louis Malle, iar acum linia e moartă.

Lovi de mai multe ori în furca aparatului.

— E o mare porcărie. Malle mi-a promis că-mi face rost de ceva material pentru acoperiş. I-am spus că-i plătesc la preţul pieţii negre pentru că trebuie neapărat să etanşeizăm acoperişul cu igrasia asta o să dăm de bucluc.

Se uita la Louise fără să o vadă de fapt. În noaptea aceea avusese un somn foarte agitat, tulburat în puţinele sale ore de un coşmar în care îi apăruse tatăl şi copiii sufocându-se. Era cu nervii la pământ. Trânti telefonul şi trase o înjurătură. Nu observase paloarea soţiei sale şi nici privirea nervoasă pe care aceasta i-o aruncase lui Savage când americanul îşi făcuse apariţia la micul dejun. Până atunci nu reuşiseră să stea de vorbă între patru ochi. Noaptea care trecuse fusese un adevărat eşec. Asta era tot ce ştia Jean. Şi totuşi ceva din tăcerea ei îl irita…

— Probabil că au întrerupt circuitele telefonice, spuse ea.

Erau singuri în camera de lucru a lui la

Jean se încruntă la ea.

— Ce vrei să spui? Cine să întrerupă circuitele telefonice?!

— Nemţii, spuse încet Louise.

— Ce te face să crezi aşa ceva? Ce vrei să spui?

— Savage a făcut rost de cheie, îi răspunse ea. A reuşit să pătrundă în castel şi şi-a îndeplinit misiunea. Poate că între timp nemţii au descoperit ceva.

— Dumnezeule! exclamă Jean de Bernard. Dumnezeule, parcă spunea că nu a reuşit să facă nimic…

— Ba a reuşit. L-a ucis pe Brühl şi le-a distrus şi gazul.

Pentru un moment se lăsă tăcere. Jean nu scoase

niciun cuvânt şi rămase nemişcat. Apoi, brusc, făcu un gest.

— Slava Domnului, spuse el pe un ton scăzut. Slavă Domnului! Acum ar trebui să plece imediat de aici.

— O să plece, îi răspunse Louise.

Reacţia lui o surprinsese. Se aşteptase mai degrabă la teamă la un reproş, chiar dacă iniţial încercase să-l ajute pe Savage.

— Când ai aflat? o întrebă Jean.

Louise îi răspunse fără să mai stea pe gânduri:

— Când s-a întors, pe la patru.

— A venit în camera ta?

— O, Jean, pentru numele lui Dumnezeu! Cum altfel m-ar fi putut anunţa!

— Ar fi putut veni la mine, răspunse contele. S-a atins şi de data aceasta de tine?

Louise se întoarse furioasă spre el.

— Şi ce dracu' mai contează? Ce importanţă mai au acum astfel de lucruri, când vieţile noastre sunt în pericol? Nu, nu am făcut dragoste, dacă asta vrei să ştii. se la mine a plecat direct în camera lui.

— Trebuie să stau de vorbă cu el, spuse Jean. Trebuie să aflu ce planuri are. Va trebui să plece de aici imediat.

— Dar ţi-am spus că pleacă. Chiar acum îşi face bagajele în camera lui. Uite, vine cineva pe alee, îl avertiză Louise care se ridicase în picioare şi privea îngrijorată pe fereastră. Cineva pe o bicicleta… E Camier.

Jean veni lângă ea şi-l zări pe primarul din St. Louise pedalând spre uşa de la intrare, coborând de pe bicicletă şi ştergându-şi chipul asudat cu mâneca hainei. Din holul exterior pătrunse clinchetul clopoţelului de la intrare.

— De ce o fi venit? întrebă Louise întorcându-se spre soţul ei.

— O să aflăm imediat. Probabil că a încercat să ne sune. A, Albert, pofteşte, te rog.

— Domnule conte, doamnă contesă, îi salută primarul făcându-le o plecăciune.

Abia îşi mai trăgea sufletul, iar căciula şi-o ţinea în mâna stângă. Abia când dădu mâna cu Louise aceasta îşi dădu seama cât de tare tremura.

— Pari foarte înfierbântat, spuse Jean. Ia loc. Îţi putem oferi un pahar cu vin.

— Domnule, oraşul e plin de trupe SS. Nemţii au pus stăpânire şi pe centrala telefonică din Houdan. Gara a fost închisă şi peste tot au fost instalate baraje de circulaţie. Ştiţi cumva care e cauza? Ce i-a apucat?

Era atât de înspăimântat încât în colţul gurii îi apăruse o dâră de saliva ce i se prelingea pe bărbie.

— Nu ştiu absolut nimic, îi răspunse Jean de Bernard. Noi nu am auzit nimic. Ce spui tu e foarte grav, Albert. Şi care este reacţia localnicilor?

— Primăria a fost luată cu asediu. Mă aflam, ca de obicei, în prăvălia mea când au trimis după mine. Când am ajuns, la biroul meu stătea un ofiţer german care lovea aerul cu o cravaşă şi urla cât îl ţineau plămânii. Nici nu ştiu cum am suportat, domnule. Nu mai înţeleg nimic. Nu a existat nicio problemă până acum, oamenii noştri nu au făcut nimic rău! Lumea încerca să intre ca să mă vadă, dar militarii îi împingeau pe săteni înapoi şi-i loveau.

Îşi şterse din nou faţa, uitând de orice pretenţie de politeţe. Costumul albastru nu i se potrivea deloc cu cravata. Ţăranul dintotdeauna, viclean, prost şi temător în faţa forţelor din exterior, cârcotaş şi veşnic asudat, sperând orbeşte că Cel de Sus îl va ajuta.

— Nu vreţi să veniţi şi dumneavoastră până acolo, domnule? Porcul ăla care s-a instalat în biroul meu nici n-a vrut să stea de vorbă cu mine. M-a tratat ca pe un câine.

— Am să vin, spuse Jean de Bernard. Dar mă îndoiesc că se va purta altfel cu mine.

Apoi, întorcându-se spre Louise adăugă:

— Nu-ţi face griji, draga mea. Nu avem niciun motiv să ne temem. Conştiinţa noastră este curată. Vin chiar acum cu tine, Albert.

— E nenorocire mare, se lamentă primarul… Când am văzut uniformele alea negre am crezut că fac pe mine… O, madame, îmi cer iertare. Sunt atât de tulburat că nici nu mai ştiu ce spun…

— Nu face nimic, spuse repede Louise. Vă înţeleg. Nu are ţ; ost să vă mai scuzaţi…

În clipa aceea se deschise uşa şi-şi făcu apariţia Savage care le aruncă pe rând câte o privire.

— Îmi cer scuze dacă v-am deranjat. Iertaţi-mă, spuse el făcând o plecăciune foarte elveţiană.

— Nu ne-ai deranjat, spuse Jean de Bernard. Intră, Roger. Sunt lucruri care te privesc şi pe tine. Dumnealui este primarul din St. Blaize, domnul Camier. S-au întâmplat nişte lucruri grave… Oraşul a fost ocupat de forţele SS, legăturile telefonice au fost întrerupte şi nimeni nu are voie să părăsească districtul.

— S-a instaurat stare excepţională! izbucni Camier. Au pus un anunţ chiar pe zidul primăriei…

— Cât se poate de ciudat! spuse Savage ridicând din, sprâncene. Măsurile acestea se aplică şi cetăţenilor i statelor neutre? Eu sunt cetăţean elveţian.

[– Nu ştiu, monsieur, rosti pe un glas tremurat Camier. Nu cred că le pasă de cetăţenia dumneavoastră. Dumnezeule, a fost un adevărat coşmar! Să mergem, domnule conte, Poate reuşim să facem ceva.

— Cred că faceţi p greşeală, rosti tăios Savage adresându-se lui Jean. În locul tăusnu m-aş duce acolo.

Mai devreme sau mai târziu vor veni ei la tine. La urma urmei, continuă el ridicând din umeri spre nefericitul

E

rimar, s-ar putea chiar să vă aresteze pe amândoi. >umneavoastră va trebui desigur să mergeţi, monsieur,

dar după părerea mea domnul conte ar face mai bine să rămână aici, alături de familia sa.

— Dar am o responsabilitate faţă de acest sat, spuse Jean de Bernard. Trebuie măcar să încerc ceva. Louise şi copiii nu vor păţi oricum nimic.

O sărută pe Louise pe obraz. Ea încercă să spună ceva în spiritul ideii lui Savage, dar Jean ieşi prea grăbit din încăpere.

— E nebun, spuse Savage. Nu ar trebui să atragă atenţia asupra lui. Nemţii nu şi-au pierdut deloc timpul!

e obicei germanii luau ostatici pe care îi executau ca represalii pentru actele de sabotaj. Raportul de vieţi omeneşti era de o sută de francezi pentru fiecare militar german. Nu-i spuse nimic Louisei despre aceasta.

— Nu mai poţi pleca de aici, spuse ea. Îţi dai seama? Au blocat toate drumurile. Nu mai ai cum să ieşi din zonă.

— Dacă primarul a spus adevărul, spuse cu calm Savagş, şi sper din toată inima să aibă dreptate…

— Îl urăsc pe omul acesta, izbucni ea. Se târăşte la picioarele nemţilor din ziua în care au sosit aici. Acum şi-a dat şi el seama ce fel de oameni sunt. Vine aici cu sufletul la gură să ne ceară ajutor… Ce zici, or să-l aresteze pe Jean?

— Nu ştiu, îi răspunse el. Nu ştiu ce-i vor face. Bănuiesc că ne vor face şi nouă o vizita cât de curând. Va trebui să-ţi păstrezi calmul, Louise. Dacă le vei trezi cea mai mică bănuială, te vor duce la cartierul lor general. Ştii ce trebuie să le spui! Nu-ţi mai rămâne decât să-ţi susţii povestea. Nu te gândi la ce le vom spune eu şi Jeari. Concentrează-te numai asupra persoanei tale.

— Dar tu nu mai poţi rămâne aici, protestă ea. Va trebui să pleci înainte de venirea lor şi de începerea interogatoriilor. Nu poţi să iei legătura cu Londra? Nu poţi să faci ceva?

— Aş putea să le transmit un mesaj, spuse Savage.

Dacă drumurile sunt blocate as putea să le cer să-mi trimită un avion care să mă ia. Iniţial aşa s-a stabilit. E forte riscant, dar ar putea fi singura soluţie.

— Trebuia să pleci încă de azi-noapte, spuse Louise. Acum eşti blocat aici… O, Doamne!

— N-aş fi putut, îi răspunse el venind lângă ea şi luând-o pe după umeri. Am vrut ca plecarea mea să fie cât mai naturală, cu primul tren. Dacă aş fiplecat imediat după cele întâmplate, Minden ar fi bănuit ceva. O fi el îndrăgostit lulea de tine, dar să nu-ţi închipui că ar ezita să8 te dea pe mâna celor de la SS. Gh inionul meu a fost că nemţii s-au mişcat foarte repede. Probabil că au descoperit totul la prima oră a dimineţii.

— Dacă te arestează… şopti Louise.

— Nu vor reuşi, spuse repede Savage. Am să iau legătura cu cei de la Londra să-mi trimită un avion.

— Dar aici nu vor putea ateriza. Ar fi o nebunie. Avionul ar fi doborât.

— N-o să-ţi vină să crezi, îi spuse el, dar există nu departe de aici un câmp pe care am paraşutat mulţi oameni până acum. Asta-i o problemă care se poate rezolva. Nu te teme.

— Sunt atât de înspăimântată, spuse ea. Simt că mi se face rău de frică. Tu nu te temi?

— Pentru mine nu, îi răspunse Savage. Eu mi-am îndeplinit misiunea. Sunt mulţumit de ce am făcut. Dacă mă prind nemţii, înghit pilula de cianură şi gata! Cu tine însă, lucrurile stau altfel. Jean e bărbat, el se descurcă şi singur. Dar n-aş vrea să păteşti tu ceva. M-am gândit la asta toată noaptea trecută. Vino cu mine în Anglia.

— N-aş putea să fac aşa ceva, spuse Louise. Ştii bine… copiii…

— Ei n-or să păţească nimic, insistă Savage. Până la invazia aliaţilor nu mai e decât o săptămână. După aceea te întorci la ei. O să-i aruncăm pe ticăloşi dincolo de Rin.

Până atunci cei mici nu vor păţi nimic.

— Nu, spuse ea scuturându-şi capul. N-aş putea să fac aşa ceva. N-aş putea să-i părăsesc.

— Nu sunt'sigur că vei reuşi să-ţi păstrezi sângele rece, spuse el strângând-o la piept. Dacă te vei trăda câtuşi de puţin…

— Am să mă stăpânesc, răspunse ea. Îţi promit. N-am să cedez.

— Te iubesc, spuse Savage. Am să încerc să-ţi spun ceva. Căsnicia ta este oricum ratată; am putea să ne unim destinele. Dacă nu vii acum cu mine, am să mă întorc eu după tine. Vreau să ştii acest lucru. Am putea lua şi copiii cu noi în Statele Unite. Sărută-mă!

Gura lui era fierbinte. Louise simţi strânsoarea puternică a braţelor lui şi pentru câteva clipe teama o părăsi. El îi oferise posibilitatea de a evada. Nu de a pleca în Anglia părăsindu-şi familia, ci de a i se oferi lui Savasfs, lăsându-l pe acesta să decidă pentru amândoi. „Îl iubesc…" Ideea aceasta o obseda şi nu reuşea să o nege. Îl iubesc şi, o, Doamne, cât de mult mi-aş dori să fiu iubită de el, atâta timp cât mi se oferă această posibilitate. Nu-şi dădu seama ce o făcuse să se gândească la Jean de Bernard chiar în clipa aceasta. Jean îi veni involuntar în minte. Îi apăru înaintea ochilor, cu părul lui încărunţit şi cu ridurile îngrijorării din jurul ochilor, mergând în sat să dea piept cu Gestapoul. În clipa aceea se smulse brusc de la pieptul lui Savage.

— Când crezi că se va întoarce Jean? De cât timp a plecat?

— De vreo oră, răspunse Savage. Dacă nu se întoarce prea curând înseamnă că lucrurile sunt destul de grave. Eşti îngrijorată din cauza lui, nu-i aşa?

— E totuşi soţul meu, spuse ea. Nu e vorba numai de copii. Nici pe el nu l-aş putea părăsi acum.

Înţeleg, spuse Savage. Dar după aceea… după

terminarea războiului?

— Atunci va fi altceva. Dacă vom scăpa cu viaţă, mă voi simţi liberă să plec cu tine. Dacă mă vei mai dori.

— Te voi dori, fii sigură.

Se făcuse târziu când Jean de Bernard se întoarse la castel. Louise şi copiii îl întâmpinaseră la uşa de la intrare. Paul. pe care auzul nu-l înşela niciodată în privinţa motoarelor, fusese primul care auzise maşina tatălui său. Jean îşi sărutase copiii. Louise încercase să afle totul din priviri, nedorind să vorbească de faţă cu cei mici, dar nu obţinuse de la soţul ei de cât o clătinare a capului. Apoi îl privise cum se joacă timp de o jumătate de oră cu ei, întrebându-i cum şi-au petrecut ziua la şcoală şi legănându-i pe câte un genunchi. Se uitase când la unul, când la celălalt, rămânând acelaşi tătic pe care îl aşteptau mereu cu nerăbdare când se întorcea acasă.

— Am văzut o mulţime de soldaţi, îl informă Paul. Erau îmbrăcaţi în negru, iar pe casche te aveau un craniu şi două oase încrucişate. Le-am făcut cu mâna, dar ei nu ne-au răspuns. De ce sunt aşa de mulţi?

— Nu ştiu, îi răspunse Jean. Probabil că au venit pentru manevre.

— Ce mult mi-ar plăcea să-i văd şi eu, continuă Paul. Când o să fiu mare am să mă fac şi eu soldat şi am să port un craniu pe caschetă.

După ce copiii au urcat să-l vadă pe bunicul lor, Jean de Bernard s-a lăsat cu greutate pe un scaun. Părea îmbătrânit şi epuizat.

— Ne-au împânzit satul cu oameni ai Batalionului „Cap de mort”, spuse el. Plutoanele de execuţie. Louise, vrei, te rog, să-mi aduci ceva de băut? Am aşteptat trei ore la primărie să mă primească ofiţerul care conduce operaţiunea. Sunt terminat…

Louise se ridică imediat şi-i aduse un pahar din coniacul de la Minden.

— Bea-l tot, îl îndemnă ea. O, Dumnezeule, Jean, Ce se va întâmpla cu noi? Ai aflat ceva?

— Nimic. După ce m-a primit, mi-a notat numele şi m-a anunţat că întreaga zonă se află în stare de asediu şi sub controlul SS-ului. L-am întrebat ce s-a întâmplat şi din ce cauză au luat aceste măsuri. S-a uitat la mine fără să spună nimic, apoi a zbierat: „Sabotaj şi asasinat. Sprijinirea agenţilor inamicului. O să vedeţi voi ce înseamnă să „vă atingeţi de vieţile şi de proprietăţile germanilor. O să plătiţi scump, vă promit!”

— Nu ţi-a luat un interogatoriu?

— Nu. El e a şeful operaţiunilor militare. Interogatoriile vor fi efectuate de alţii, de profesionişti în materie. Coniacul mi-a prins bine. Mulţumesc. Astăzi mi s-a întâmplat ceva ciudat. I-am văzut pe porcii ăia punând stăpânire pe sat. am văzut chipurile oamenilor, albe de frică, pe Camier maimuţărindu-se ca o babă şi mi-am dat seama că tocmai asta am încercat eu să evit până acum. De asta ne-am temut atâţia ani că se va întâmpla şi uite că n-am scăpat! şi la asta am contribuit şi eu. Eu sunt cel

L

care am adus până la urmă Gestapoul aici. Culmea ironiei, nu-i aşa?

— Ba eu i-am adus, rosti încet Louise. Tu nu ai nicio vină. Ce crezi că vor face acum?

— Vor încerca să-l prindă, pe sabotor. Când am plecat de acolo începuseră să caute deja prin casele oamenilor. Apoi vor opera arestări. Sute de bărbaţi. Îmi închipui. Dacă aceştia nu îl vor denunţa pe sabotor. În cele din urmă îi vor împuşca. De obicei aşa procedează.

Între ei se lăsă tăcerea. Jean îşi puse mâna peste ochi. acoperindu-i. iar Louise răma se nemişcată. Când contesa începu să vorbească, vocea îi tremura:

— Nu-i aşa că pe tine nu te vor lua ostatic?

— Nu e exclus, vorbi el păstrându-şi calmul. Bietul

Camier însă va fi cu siguranţă unul dintre ostaticii siguri, întotdeauna îi arestează pe primar, pe doctor şi pe preot. După ce-i ridică pe ăştia, nu mai fac nicio deosebire. Nu-ţi face griji! Savage unde este?

— Nu ştiu. spuse ea agitată. Am să mă duc la maiorul Minden şi am să-l rog să te apere…

— Sunt sigur că o va face. spuse cu acelaşi calm Jean de Bernard. Nu e un om rău. dar influenta lui în faţa celor de la SS este la fel de mare ca şi a mea. Nu ar reuşi să facă nimic.

— Jean. spuse ea apropiindu-se şi îngenunchind lângă scaunul lui. Sper că nu ai de gând să-l denunţi pe Savage.

— Dacă aş şti că astfel as salva vieţile unor concetăţeni. aş face-o. răspunse el. Vi-aş preda şi eu odată cu el. Dar pe tine nu te-aş denunţa. Tu eşti, motivul pentru care voi rămâne cu mâinile în sân şi voi privi neputincios cum vor fi ucişi oameni nevinovaţi. Pentru tine. pentru tata şi pentru copii. Nu avem ce face: nu ne mai rămâne decât să aşteptăm şi să vedem ce vor întreprinde.

— Mă urăşti, nu-i aşa? întrebă Louise. Mă consideri vinovată pentru ceea ce se va întâmpla… O văd pe chipul tău.

— Gazul trebuia distrus. Monstrul care l-a creat trebuia şi el lichidat.

Jean puse mâna peste a ei. dar nu simţi niciun pic de căldură.

— În momentul invaziei ar fi murit un milion de francezi. Fără îndoială că aşa ar fi stat lucrurile. Am făcut ceea ce trebuia făcut. Dar după cele văzute astăzi, mă simt îngrozit. Îngrozit pentru cele câteva sute de oameni din regiune, care vor muri pentru faptele noastre. S-ar putea să sune prostesc şi sentimental, dar n-am ce face. Mă simt un ucigaş.

Louise nu mai avea ce să-i spună. Se lăsă din nou tăcerea.

În cele din urmă Louise continuă:

— Când vom şti ce au de gând să facă?

— Mâine, poate chiar în seara asta. Nemţii acţionează de obicei foarte repede. Cât de mult aş vrea să vă pot duce de aici, pe tine şi pe copii.

— Să nu faci aşa ceva. Jean, şopti ea. Nouă nu ni se va întâmpla nimic. Numai tu ai putea fi în pericol. Roger avea dreptate. Nu trebuia să te duci la primărie ca să „nu le trezeşti bănuieli.

— Acum tot nu mai contează, spuse el. Familia de Bernard trăieşte în St. Blaize de cinci sute de ani. Nemţii vor şti unde să mă găsească. Nu trebuie să-ţi faci griji. Trebuie să ne păstram curajul şi calmul. Asta e singura noastră şansă. Jean se ridică şi se întinse. Traversă încăperea cu paşi uşori.

— Mă duc până sus să văd ce mai face tata.

Louise îşi aprinse o ţigară. Se simţea din nou stăpână pe sine. I se făcuse frică şi era foarte obosită. Sentimentul grijii pentru ceea ce va urma o copleşea. Şi totuşi nu-i venea să creadă că e adevărat. Jean îi povestise despre oameni pe care îi cunoştea şi ea. Oameni care vor fi luaţi din casele lor şi împuşcaţi cu sânge rece: Camier, părintele Duval”. doctorul Jfoubert… Accepta în minte această idee. dar emoţional o respingea. Aşa ceva nu putea să se întâmple. Ceva sau cineva nu va permite să se întâmple o astfel de nenorocire. Se duse lângă fereastră, cu ţigara în mâna dreaptă şi privi în neant, „, Familia de Bernard trăieşte în St. Blaize de cinci sute de ani… Vor şti unde să mă găsească…”

Nu-l vor alege pe Jean drept victimă. El este un binecunoscut adept al Guvernului de la Vichy şi un avocat deschis al ideii colaborării cu forţele germane de ocupaţie. Pe el nu-l vor aresta. Încerca să gândească la rece, fără să-şi dea seama că mâna în care ţinea ţigara îi tremura şi că scrumul se împrăştiase pe covor. Pe Jean nu-l vor târî după

ei, iar Paul şi s-ophie nu vor fi nevoiţi să vadă o astfel de scenă, plângând şi zbătându-se să ajungă la tatăl lor…

Rămăsese tot acolo, nemişcată, când Savage îşi făcuse apariţia.

— Or să ia ostatici. Jean presupune că va fi vorba de sute de oameni din sat şi din întregul district.

— V-am spus încă de la început că nu va fi floare la ureche. Nu-ţi face griji în privinţa lui Jean. După mine, el este în siguranţă. Osa-l ajute dosarul.

— M-aş bucura să poţi pleca chiar în seara asta, spuse ea întoarcă ndu-se brusc şi îmbrăţişându-l. Jean crede că nemţii vor veni aici dintr-o clipă în alta. N-ar fi mai bine să te ascunzi undeva?

— Nu, spuse Savage. Toată lumea ştie că sunt aici. Dacă dispar, atrag atenţia asupra mea şi voi fi vânat ca un iepure. Ca să nu mai vorbim ce s-ar întâmpla cu voi… Nici nu te mai gândi la aşa ceva. Dacă vor să vină aici ca să pună întrebări, n-au decât. Am răspunsurile pregătite. Plecarea mi-o voi aranja chiar în seara asta, folosindu-mă de Minden. Am să fac un scandal monstru dacă vor încerca să mă reţină aici.

— Cred că e chiar el, spuse contesa. Îi aud maşina.

Savage o ţinea în continuare în braţe.

— Nu, spuse el cu glasul blând. Nu, iubito, nu e Minden.

Erau două maşini, negre şi cu boturile lungi pe care fluturau fanioane cu zvastică. Savage văzu ţâşnind din interiorul acestora bărbaţi în uniforme de SS. În acelaşi timp se deschisese uşa din spate a primei maşini. Un bărbat înalt, purtând insigna de Standarte nführer coborâse şi rămăsese o clipă nemişcat, uitându-se la castel. Clopotul de la intrare începu să sune, iar cineva lovea în uşa de la intrare cu patul pistolului.

— Au venit deja, nu-i aşa? spuse Louise fără să se întoarcă.

— Da, răspunse Savage. Au venit. Să fii curajoasă!

* * *

Lui Minden i s-a dat permisiunea de a părăsi castelul Diane în după-amiaza aceea la ora cinci. De acum nu mai avea de lucru. Atât el cât şi colegii săi erau deznădăjduiţi, iar acum erau nevoiţi să rămână la castel până când laboratorul va fi asanat cu ajutorul pompelor.

Mai târziu, în aceeaşi zi, un grup de oameni care făcuseră parte din colectivul lui Brühl stăteau în apă până la glezne şi priveau cum toată munca lor fusese distrusă. Întregul laborator se transformase într-o magazie de geamuri sparte, de materiale îmbibate cu apă, lle dulapuri cu sertare trase, al căror conţinut devenise o masa amorfă. Inundaţia cauzase la scurtă vreme şi o pană de curent, încăperea fiind acum iluminată cu ajutorul unui mic generator în încăpere domina mirosul înecăcios de substanţe chimice şi de-igrasie. Membrii echipei de pompare şi ai colectivului lui Brühl purtau măşti de gaze, ca măsură de precauţie. Când s-a dovedit că atmosfera nu fusese poluată măştile au fost date jos. La concluzia aceasta s-a ajuns după ce, în prealabil, în laborator a fost adus căţelul unui ofiţer inferior. Efectul pe care gazul îl avea asupra animalelor era la fel de violent ca cel asupra oamenilor. Spanielul a intrat în apă până la coaste, adulmecând nefericit şi rotindu-şi ocnii cuprins de spaimă, dar nu păţi nimic. N'unic nu reuşise să demonstreze eficienţa apei în procesul de neutralizare a Formulei XV mai mult decât imunitatea câinelui. Lui Minden îi venea să plângă; unul dintre asistenţii favoriţi ai lui Brühl, un bărbat care lucrase alături de general încă de la începutul proiectului, la Auschwitz. Îşi ţinea chipul într-o batistă şi plângea în hohote. Nimănui nu i se permisese să-l vadă pe Brühl; un doctor al echipei îi făcea autopsia în castel. Cauza morţii sale nu fusese încă anunţată. Totul era învăluit într-un mare secret şi zvonurile începuseră să

prolifereze. Fusese înjunghiat, împuşcat, ot-răvit. Se spunea că fuseseră arestaţi peste zece oameni şi că sabotorul fusese deja prins. Se vorbea, de asemenea, de o echipă de paraşutişti care erau hăituiţi prin tot ţinutul. Minden auzise toate aceste zonuri, dar nu le dăduse nicio importanţă. Munca sa fusese distrusă. Dar mai mult decât atât, mai mult decât conştiinţa unui eşec personal trăia agonia sentimentului că războiul nu mai putea fi câştigat. În apa care clipocea acum pe podeaua laboratorului, el vedea prăbuşirea Germaniei.

La ora trei a fost interogat de către doi ofiţeri SS, un maior şi un locotenent. Era o investigaţie preliminară. Cei care.nu satisfăceau cerinţele celor doi, intrau pe mâna comandantului dispozitivului, un ofiţer superior al SS-ului pe nume Vierken. Minden auzise vag despre el; era ataşat pe lângă generalul Knocken de la Paris. I se dusese vestea pentru severitatea lui. Maiorul SS era un roşcat jovial şi avea pistrui atât de deşi încât tenul său: să rea arămiu. El îl invită pe Minden să ia loc. locotenentul era palid, cu o faţă îngustă şi cu nasul lung. i aruncă lui Minden o privire rece şi bănuitoare.

— Vrem să ştim toate deplasările pe care le-aţi făcut ieri. domnule maior Minden, până în momentul în care v-aţi prezentat la ordin. Dacă doriţi, puteţi să fumaţi.

Minden îi mulţumi.

— Sâmbătă m-am întors la Castelul St. Blaize unde sunt încartiruit. Duminica a fost o zi liniştită şi am petrecut-o cu gazdele mele de acolo.

— Şi cum anume aţi petrecut-o? Mai precis, ce aţi făcut?”

— Timp de o oră am scris ceva, apoi m-am alăturat familiei pentru a bea ceva…

— Care este numele acestei familii? întrebă maiorul SS.

— De Bernard. Contele de Bernard.

— Continuaţi, vă rog. Deci aţi băut cu ei câteva pahare.

— Am cinat împreună. Mănânc cu ei în fiecare seară. Am stat de vorba şi pe la unsprezece ne-am dus la culcare. Dimineaţă am plecat de la castel la ora obişnuită.

— Înţeleg, spuse locotenentul care îşi nota ceva pe o coală de hârtie.

— N-aţi ieşit deloc din casă?

— Nu.

Maiorul îşi înclină capul roşcat într-o parte.

— Puteţi dovedi acest lucru?

Minden avu un moment de ezitare.

— Da, pot, dar aş prefera să nu intru în prea multe detalii.

— Mă tem că va trebui s-o faceţi, spuse maiorul. Ce anume ar putea dovedi că nu aţi ieşit din castel între miezul nopţii şi – să zicem – ora patru, patru şi jumătate dimineaţa?”

— Am petrecut noaptea cu o femeie, spuse jenat Minden.

Maiorul scoase un râs vesel.

— Întocmai ca o mulţime de alţi ofiţeri care au părăsit castelul noaptea trecută! Ei au probe, dar dumneata?

— Din motive lesne de înţeles, aş prefera să n-o fac, spuse Minden pe al cărui chip se putea citi tulburare. Soţul acestei doamne… ar fi foarte dificil şi neplăcut pentru ea, dar cu siguranţă, dacă insistaţi să clarificaţi acest aspect, atunci va trebui să vă mărturisească şi dumneavoastră că am petrecut noaptea împreună. Şi încă până după ora patru a dimineţii.

— Ce drăguţ! zâmbi maiorul. Cum se cheamă această doamnă?

— Contesa de Bernard.

— Vă mulţumesc, domnule maior. Interogatoriul

acesta este o simplă formalitate. Ştiam că toţi ofiţerii din echipa generalului Brühl sunt loiali nazismului, dar trebuie să ne facem datoria. Trebuie să-l găsim pe ucigaş.

Roşcatul se întoarse spre locotenent. Între cei „doi părea a exista o relaţie specială. Minden ghici în maiorul cu cap uriaş un homosexual pasionat.

— Şi să-i descoperim pe cei care îl adăpostesc. Nu-i aşa, domnule Oberleutnant?

— Aşa este, Herr Major. Şi când o vom face, nici Dumnezeu nu-i va mai scăpa.

— Pe ei şi pe o mulţime alţii, spuse maiorul.

Roşcatul se ridică şi-l salută pe Minden.

— Acum puteţi preca. Vom prezenta acest raport Standartenführerului şi dacă dumnealui va fi mulţumit, veţi primi permisiune de a părăsi castelul. Heil Hitler!

Minden îşi bătu călcâiele şi-şi ridică mâna întinsă în

5 9

aer.

— Heil Hitler!

Apoi se întoarse în biroul său şi începu să aştepte.

Vierken parcursese cu atenţie toate rapoartele. Patru dintre acestea erau nesatisfăcătoare „prin faptul că ofiţerii încartiruiţi în afara castelului fuseseră absenţi şi insistau că îşi petrecuseră noaptea cu câte o femeie, fără a putea să 4 predească acest lucru. Hotărî să nu stea de vorbă cu ei. În curând, expertul său, căpitanul Kramm va face imposibilă orice tentativă de evadare. Până în prezent, operaţiunea pe care o conducea decursese fără probleme. Întreaga zonă fusese încercuită, comunicaţiile reduse la tăcere, principalele sedii municipale ocupate şi fiecare casă percheziţionată cu minuţiozitate. Oamenii lui erau experţi, la fel de eficienţi ca şi căpitanul Kramm, care era în stare să ancheteze răbdător un suspect ore întregi, ca imediat după aceea să-l supună unor torturi care nu dădeau niciodată greş în smulgerea adevărului de la cel în

cauză.

Mai efectuaseră astfel de operaţiuni în Polonia, în Olanda şi în Rusia; puteau descoperi un şoricel ascuns în cea mai plină de unghere clădire. Instinctul îi spunea lui Vierken că ceea ce-i revenea din planul general nu se va solda cu nimic. Bărbatul care pătrunsese în Castelul Diane fusese un expert bine instruit. Personal, credea că agentul reuşise de ia să iasă din district. Destinaţia lui finală era poate sudul, eventual o zonă în care Rezistenţa era puternică, cum era Marsilia, de unde putea încerca să scape cu vreo barcă sau să apeleze la o soluţie şi mai îndrăzneaţă, aceea de a se lăsa cules de un submarin al aliaţilor. Vierken nu credea că-l va mai găsi în acest district pe ucigaşul lui Brühl sau că arestarea acestuia ar fi în aceste clipe mai injportantă decât intimidarea totală a populaţiei din zonă. În momentul invaziei, francezii de aici vor trebui să fie cuprinşi de teroare. Acest act provocator, sprijinirea unu [inamic care a adus un prejudiciu de neimaginat efortului de război al Germaniei, vor trebui pedepsite cu multă ingeniozitate.

Când ajunse la raportul lui Minden. se opri o clipă. Contele de Bernaru, Castelul St. Blaize… Fratele Reginei. Cumnata Reginei. Mai citi încă o dată raportul lui „Minden. Alibiul acestuia îl constituia o femeie. Vierken începu să se joace cu stiloul, sugându-l, aşa cum îl văzuse pe şeful său. Minden îşi petrecuse noapte cu o femeie. Un fapt destul de obişnuit; o mulţime de femei erau încurcate cu militari germani. Numai că povestea aceasta nu se potrivea prea oine cu descrierea pe care i-o făcuse Regine despre viaţa de familie de la castel. Îşi imaginase o familie conservatoare de aristocraţi, dominată de trdiţii şi căreia Regine nici nu îndrăznea să-l prezinte. Îşi făcuse o imagine clară despre fratele şi cumnata concubinei sale, iar doamna despre care vorbea Minden în raportul său nu i-o sugera câtuşi de puţin pe contesa de Bernard.

Regine îi spusese că Louise se culcase cu vărul acela al ei. Poate că chiar se culcase cu el. Poate că în acelaşi timp se culca şi cu Minden. Asta era un lucru interesant pentru că Regine îi mărturisise că Louise avea puternice sentimente anti-germane. Împături raportul şi mai dădu un telefon. Echipele sale se aflau pe teren, continuându-şi investigaţiile prin toate satele din jur. Vierken se hotărî să plece la Castelul St. Blaize pentru a-şi confirma cele două alibiuri, al vărului elveţian şi al maiorului Minden.

Îţi

— Louise!

Minden o găsise în salon. Perdelele erau trase şi încăperea avea un aer intim, încălzită şi luminată de focul care ardea în cămin.

Ea şedea într-un fotoliu, cu profilul iluminat şi cu mâinile încleştate. Minden simţi că pulsul îi creşte. Văzuse maşinile SS-iştilor pe aleea din faţa castelului şi, cuprins de o teamă instinctivă, intrase într-un suflet s-o caute. Dorinţa copleşitoare se trezise în el la simpla vedere a curbei gâtului femeii şi a liniei picioarelor care se întrezăreau sub fustă, dar un sentiment ciudat îl făcu să se apropie de ea, să îngenuncheze şi să o atingă cu mâinile sale. Nu se gândise” să analizeze acest sentiment sau să facă vreo asociere între Louise şi inamic.

— Iubita mea, ce faci aici singură?

— Ai văzut maşinile de afară? Sunt aici de la ora cinci. Jean a fost deja interogat. L-au ţinut sub pază în sufragerie. Acum a intrat Roger. Până ia încheierea interogatoriului ne ţin separaţi, continuă Louise. trăgându-şi mâinile dintr-ale lui. E rândul meu.

Scoase o ţigară din caseta de pe masă, iar el se grăbi să-i ofere foc.

— Nu fi supărată pe mine. spuse el. Te rog… nu am nicio vină. S-a comis un grav act de sabotaj şi generalul Ineu a fost ucis. Toată lumea va trebui să fie interogată,

încearcă să înţelegi şi să nu crezi că am vreo vină. Nu vor face niciun rău celor care se vor dovedi nevinovaţi.

— Vrei să spui că nu vor lua nici ostatici?

Privirea ei îl cutremură.

— Dacă nu-l vor găsi pe omul pe care îl caută, Jean spune că vor împuşca sute de oameni nevinovaţi.

Louise simţ ea mirosul coloniei pe care o folosea Minden şi asta îi provoca greaţă; mâinile lui păroase o atingeau din nou. Se abţinea cu greu să nu-şi înfigă unghiile în ele.

— Te rog, spuse el din nou. Nu am nicio vină pentru cee-ce s-a întâmplat.

Înainte de a putea să-i răspundă, el îi duse mâinile la gură şi i le sărută.

— A fost atât de minunat! îngână el. strângându-i în continuare mâinile, în ciuda eforturilor ei de a şi le retrage. Atât de frumos! M-am gândit tot timpul la tine cu speranţa că şi la noapte… Nu” te mai forţa sa scapi de mine…

— Dă-mi drumul! se răsti Louise, smulgându-se de lângă el. Să nu mai îndrăzneşti vreodată să pui mâna pe mine! A

— Înţeleg, răspunse el. Încercând să se stăpânească. Te înţeleg şi nu te acuz. Trebuie să fi fost un mare şoc pentru tine. Dar nu trebuie să te temi. Când te vor chema acolo, nu ai decât să le spui adevărul. Nu refuza să le răspunzi la întrebări… Nu fi ostilă cu ei. Spune-le adevărul. M-au interogat şi pe mine azi şi mă tem că am să-ţi fac o mărturisire.°

— Nici nu vreau să aud. spuse Louise întorcându-i spatele.

— O să te superi pe mine. continuă el pe un ton trist, dar n-am avut – încotro. Le-am spus că am petrecut noaptea cu tine. A trebuit să justific ce am făcut între miezul nopţii şi ora patju dimineaţa, deci a trebuit să le

spun că am fost cu tine. Îmi pare foarte rău.

— O. mie nici nu-mi pasă. răspunse ea. Nu mă interesează că voi fi pusă în aceeaşi oală cu celelalte târfe care se culcă cu germanii. Acum te-aş ruga să pleci şi să mă laşi în pace.

— Nu-mi vorbi aşa, spuse încet Minden. Nu mai folosi acest cuvânt. Eu te iubesc. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care am intrat în această casă. Ţi-am spus-o şi azi-noapte şi să ştii că am fost sincer.

— Mă iubeşti? spuse Louise, întorcându-se către el. Tu vorbeşti de dragoste?! Astfel de cuvinte rostite de către un neamţ devin o adevărată obscenitate. Ai vrut doar să te culci cu mine. asta ai aşteptat de la mine, în timp ce măcelarii voştri blestemaţi împuşcă sute de oameni nevinovaţi? Cred că eşti nebun. Cu toţii sunteţi nişte nebuni. Sunteţi nebuni şi răi şi numai când mă gândesc la ce am făcut cu tine. Îmi vine să vomit. N-ai <3 eiat să te duci la porcii ăia ai tăi şi să le spui ce am zis despre ei. Nu-mi pasă.

— Eşti supărată pe mine, spuse el. Nu mai ştii ce vorbeşti! Te înţeleg, sincer te înţeleg. Nu voi lua în seamă vorbele tale. Cât despre a le spunelor… Cum îţi închipui că aş putea vreodată să-ţi fac vreun rău?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Louise, pleacă. Lasă-mă singură.

Minden rămase nemişcat câteva clipe, uitându-se la ea. Louise îi întorsese diji nou spatele, iar acum fuma nervoasă lângă şemineu”. îi auzi paşii pe podea, apoi uşa se închise.

Când îi veni rândul, unul dintre ofiţerii SS se prezentă drept Standartenführer Vierken. Era politicos şi etala o atitudine exagerat de corectă. Oamenii lui făcuseră o percheziţie sumară a casei şi, respectând dorinţa lui Jean. nu-i obligaseră şi pe bătrânul conte să coboare. Vierken îşi alesese, micul birou ca loc pentru desfăşurarea

interogatoriilor; justificase această alegere cu mult tact. dând de înţeles ca această încăpere ar făcea mai potrivită pentru purtarea unor discuţii individuale cu fiecare membru al familiei. În cameră se mai. afla un bărbat mai tânăr, cu un chip angelic şi un ten ca laptele, care îl urma peste tot pe Vierken.

Jean intrase primul. Cei interogaţi nu aveau voie să scoată niciun cuvânt când treceau prin salon în drum spre hol. Louise sărise în picioare, clar un SS-ist care îl însoţea pe bărbatul ei îi făcuse semn să se aşeze la loc. Acum, în camera de interogatorii se afla Savage. Nu mai vorbise cu el de la sosirea SS-iştilor. „Dă-i înainte cu versiunea ta şi ai grijă ca ticăloşii să nu observe că ţi-e frică”. Fuseseră ultimele cuvinte pe care i le şoptise în clipa în care uşa se dăduse violent la o parte şi Jean îşi făcuse apariţia, palid şi şocat, că să anunţe sosirea nemţilor.

Înainte de a o face, figurile zărite cu puţin înainte pe fereastră se aflau în salon. Culoarea neagră li se potrivea foarte bine; craniul şi oasele încrucişate brodate pe caschete străluceau ameninţător, iar cizmele sclipeau ca sticla. Cel mai înalt şi mai mare în grad era brunet, cu ochi căprui; Louisei se păru că o priveşte cu un interes deosebit.

Ce naiba se întâmpla oare în aceste clipe în birou…?

Louise se lăsă pe speteaza fotoliului şi aruncă chiştocul ţigării în şemineu. Minden o neliniştise. Nu ştiuse cum să-l respingă fără a-i trezi suspiciuni. Invazia celor de la SS îi oferise ocazia să-şi exprime deschis o parte a dezgustului propriu. Se cutremură, gândindu-se la ochii căprui umeziţi de pasiune, la mâinile aspre care le strânseseră pe ale” ei şi la sărutările lacome care urmaseră. Dragoste! îi „vorbise despre iubire şi nenorocirea era că îl crezuse. În felul lui chiar o iubea. Lucrase la crearea unui gaz care i-ar fi ucis pe ea şi pe copiii ei şi cu toate astea o iubea. Era al doilea bărbat care

îi făcuse această declaraţie în ziua aceea. „Te iubesc”. I-o spusese şi Savage. Cuvintele acestea nu aveau în ele nimic sentimental, nimic care ţinea de un compromis. Putere şi asprime, exact genul de sexualitate care ar putea s-o domine pe de-a-ntregul, dacă ar accepta vreodată aşa ceva. Un bărbat alături de care ar duce o viaţă complet diferită de căsnicia ordonată şi tihnită a atâtor am cu Jean de Bernard.

Oare o fi reuşit să-i convingă? Cât de sigură era oare legenda lui, cât de dibaci o fi fost bărbatul acela sinistru cu maniere perfecte care se holbase la ea atât de pătrunzător…?

În spatele uşii biroului, Roger Savage stătea în faţa mesei de scris la care lucraseră trei generaţii ale familiei de Bernard, cu picioarele încrucişate, înfruntându-l pe Adolph Vierken. Din punct de vedere fizic erau foarte asemănători. Ambii erau înalţi, cu nişte trupuri bine clădite şi viguroase. Cu tunsoarea lui elveţiana, Savage putea fi luat drept neamţ. Nu dădea nici un semn de nervozitate fiindcă nu era stăpânit de o astfel de stare. Nimic nu mai putea împiedica strălucitorul succes al misiunii sale: distrugerea laboratorului şi cadavrul celui mai renumit om de ştiinţă al Germaniei. Pe lângă toate acestea, soarta lui nu mai prezenta niciun interes. Şi-ar fi dorit să poată scăpa, deşi înţelesese încă de la început că piisiunea aceasta putea fi un drum fără întoarcere, începuse să se gândească la ascunzătoarea din manşetă ca la un prieten. Fără să-i mai pese pipăi una dintre pilulele aducătoare de moarte cu degetul, continuând să privească în ochii Standartenführerului cu răceală şi dându-şi seama că rezultatul interogatoriului îi era indiferent. Câtă vreme se afla în acea încăpere, nu se mai putea gândi la nimeni, nici măcar la Louise. Cea mai bună armă a sa rămânea încrederea în sine; o folosea acum pentru a înfrunta suspiciunile germanilor şi-şi dădea seama că avea şanse de

reuşită. Compasiunea sau teama pentru soarta celorlalţi ar putea anihila efectul acestei arme.

— Şi de când spuneţi că vă ocupaţi de afacerile financiare ale contesei, Herr Savage?

— N-aş putea spune că m-am ocupat personal de aşa ceva, răspunse Savage. Trustul este foarte mare, i & r sumele de bani care trebuie administrate sunt uriaşe. În mod normal Herr Brassier este cel care se ocupă de aşa ceva, dar cum nu a putut să efectueze personal această călătorie, m-a rugat pe mine s-o fac. Câteva zile am studiat problemele în detaliu şi consider că am dobândit competenţa necesară de a-i reprezenta pe domnul Brassier în acest caz.

— Şi aţi venit direct de la Berna?

— Am luat trenul din Berna şi am trecut graniţa în Franţa pe data de treizeci în jurul orei nouă dimineaţa. După aceea mi-am continuat drumul spre Paris; a fost o călătorie foarte obositoare şi trenul a fost oprit timp de g atru ore în gară. După aceea am venit direct la St. laize.

— Actele dumneavoastră, vă rog.

Savage ridică din sprâncene.

— Vi le-am prezentat deja, dar dacă doriţi să le mai vedeţi o dată…

— Aveţi ceva împotrivă?

— Doar faptul că ar fi o pierdere de timp, răspunse Savage. Veţi constata că totul este în ordine.

Vierken răsfoi paşaportul, cercetând cu atenţie datele privind intrarea în Franţa. Ştampila era datată treizeci şi semnată de şeful punctului de control. Permisul de intrare eliberat de Ambasada Germaniei din Berna era şi el ştampilat şi datat corespunzător. Privi cu atenţie fotografia din paşaport, confruntând încă o dată detaliile cu cele din lista pe care o avea în faţă. Aceasta conţinea informaţiile referitoare la Roger Savage pe care SS-ul le primise din Elveţia. Datele se potriveau perfect. Vierken

închise paşaportul şi introduse permispl în învelitoarea lui. Nu 1 le dădu înapoi lui Savage. În schimb îşi aprinse o ţigară şi în clipa aceea tăcerea lui prevesti ceva rău. Savage îşi schimbă poziţia şi tuşi uşor pentru a-i atrage atenţia. Vierken îşi îndreptă privirea spre el.

— Ştiaţi, Herr Savage, că aţi sosit în acest district la numai o zi după ce s-a semnalat paraşutarea unor agenţi ai inamicului?

— Nu, răspunse Savage. De unde să ştiu aşa ceva? Am venit aici într-o vizită de afaceri, iar acum după toate necazurile care s-au întâmplat sunt cât se poate de nerăbdător să mă întorc acasă. Vă reamintesc că sunt cetăţean al unui stat neutru şi că nu mi se poate aplica nicio restricţie.

5, – Ba se aplică, spuse Vierken cu răceală în glas. Se aplică tuturor locuitorilor acestei zone în care, întâmplător, vă aflaţi şi dumneavoastră. V-aţi gândit vreodată, Herr Savage, că sosirea dumneavoastră constituie o coincidenţă nefericită?

— Niciodată, spuse Savage cu hotărâre. Călătoria mea a fost planificată cu mult timp înainte. Cum era să ştiu că tocmai atunci va fi alertă în zona aceasta? Dacă aveţi dubii în legătură cu actele mele, de ce nu verificaţi adevărul la firma mea din Berna?

— Am făcut-o deja, spuse Vierken. Acesta este şi motivul pentru care vă pun aceste întrebări aici, ci nu la sediul nostru.

Pentru o clipă, Savage avu un moment de ezitare. Vierken nu avea cum să-l verifice. Nu ar fi avut timp imediat după sosirea lui la castel în după-amiaza aceea… Hotărî să atace, în loc să bată în retragere.

— Cum puteaţi să-mi verificaţi documentele, când nici nu ştiaţi că sunt aici? Nu pot să înţeleg.

— Dar am ştiut, spuse Vierken. Eu unul am ştiut totul despre dumneavoastră, Herr Savage. Din ziua în care aţi

sosit aici. Doriţi o ţigară?

Era un vechi truc pentru a da în vileag eventualul tremurat al mâinilor.

— Mulţumesc.

Luă şi aprinse ţigară fără să se grăbească, ţinând chibritul aprins mai mult cât şi trebuit. Mâinife sale erau nemişcate ca două stânci. Îl privi pe german drept în ochi.

— De unde ştiaţi de mine? Vi s-a raportat?

— Neoficial, spuse Vierken. Mademoiselle de Bernard îmi este prietenă. Ea mi-a spus despre sosirea dumneavoastră.

Savage nu-şi ascunse mirarea:

— O cunoaşteţi pe Regine?

— Şi încă foarte bine. E o fată fermecătoare.

— Coarte fermecătoare. A fost şi ea aici în acest weekend.

— Ştiu, spuse Vierken. Era foarte bănuitoare în privinţa dumneavoastră, Herr Savage.

Savage trase din ţigară şi-şi puse o mână peste încheietura celeilalte; degetele sale apăsau uşor suprafaţa întinsă a manşetei. Presiunea exercitată va elibera pătrăţelul metalic în care era disimulată pilula letală.

Deci, Regine de Bernard era prietena Standartenführerului. O prietenă atât de intimă încât îi raportase imediat ce se întâmplase în propria ei familie. Fermecătoare! într-adevăr, foarte fermecătoare.

— E adevărat?

Chipul lui trăda un anume resentiment şi chiar pielea începu să prindă un pic de culoare.

— Bănuitoare în legătură cu ce, dacă pot să vă întreb?

— În niciun caz în legătură cu documentele dumneavoastră, răspunse Vierken. Pe ea o neliniştea relaţia dintre dumneavoastră şi cumnata ei. După părerea ei, eraţi prea intim cu aceasta pentru un văr venit tocmai

din Elveţia într-o vizită de afaceri. Credeţi că avea dreptate?

— Dacă vreţi să spuneţi că ceva nu este în regulă în relaţia mea cu contesa…

— Exact asta spun, răspunse Vierken. Pare a fi o femeie care nu face nicio discriminare. Este amanta dumneavoastră, Herr Savage? Cunosc faptul că se culcă cu maiorul Minden care locuieşte aici. Vă satisface pe amândoi? O noapte pe unul, o noapte pe celălalt?

Mâinile lui Savage se despărţiră. Pentru o clipă pumnul i se strânse. Avusese un impuls violent să sară de pe scaun şi să pocneascămutra. batjocoritoare a lui Vierken. Minden. Aflaseră şi despre el. Acum îl treceau sudori reci şi sub cămaşă făcuse piele de găină. Louise. Urmau să o aducă şi pe Louise. Ticălosul ăsta o va tortura în labirintul de întrebări, scormonindu-i sufletul, insultând-o şi ameninţând-o…

— Am să vă răspund la întrebare, spuse el. Deşi mi se pare un lucru lipsit de relevanţă. Nu sunt amantul doamnei de Bernard şi nu ştiu nimic despre maiorul Minden. Nutresc cea mai înaltă consideraţie pentru caracterul ei şi în calitate de văr, resping toate afirmaţiile dumneavoastră.

— Normal! zâmbi ironic Vierken. Când aţi dori să plecaţi de aici, Herr Savage?

— Cât de curând posibil. Mâine ar fi perfect.

— Mă tem că asta nu va fi posibil, spuse Vierken. Veţi avea nevoie de o autorizaţie din partea mea, fără de care. nu puteţi părăsi zona. Eu sper că nu veţi face imprudent; i de a pleca de aici fără permisiunea mea. Aţi fi imediat arestat, dacă nu şi mai grav. Oamenii mei sunt foarte iritaţi. Sunt în stare să tragă asupra oricui ar încălca restricţiile stabilite. Poftiţi actele dumneavoastră.

— Piti convins că n-am să-mi asum niciun risc, spuse repede Savage. Nu am niciun amestec în treaba aceasta. Sunt cetăţean elveţian şi perfect neutru. Doresc să plec de

aici cât se poate de repede. Aţi putea, vă rog, să-mi eliberaţi cât mai curând permisul respectiv?

— IVÂĂ mai gândesc. Mulţumesc, Herr Savage. Puteţi plecai.

În privirea lui Vierken apăru o sclipire de răutate când Savage se ridică în picioare.

— Am s-o poftesc acum pe contesă.

Vierken nu trimise imediat după ea. Îşi răsfoi hârtiile şi desenă ceva într-o agendă. Căpitanul Kramm stătea pe un scaun din colţul încăperii. Îşi notase toată declaraţia lui Savage. După un timp Vierken i se adresă:

— Ce părere ai, Kramm?

— Pare a fi sincer. E un adevărat elveţian.

În această ultimă apreciere a lui Kramm era o notă de insatisfacţie.

— Nu a dat niciun semn de nervozitate, nu a ezitat nicio clipă şi nâi şi-a contrazis niciodată afirmaţiile.

— Varianta lui se verifică perfect, spuse Vierken. Dacă n-aş fi primit raportul din Elveţia, l-aş fi dus la Castelul Diane şi l-aş fi dat pe mâna ta. Dar e neutru şi nu ne permitem să fim duri cu el. Cei de la firmă au confirsele lui şi i-au dat şi adresa. Nu poate fi o

— Nu prea i-a plăcut întrebarea despre femeia aceea, spuse Kramm. A avut o reacţie puternică.

— Aşa este. Nu i-a plăcut deloc. Dar nu asta e problema. Eu cred că a minţit când a spus că nu sunt amanţi.

— Tu nu sunt aşa de sigur, spuse Kramm. Dacă nu puteţi să-l forţaţi cu nimic, poate că o să vă puteţi folosi de femeie împotriva lui. Dacă aveţi vreun dubiu.

— Aş vrea să am. Aş fi vrut să găsesc măcar o breşă în toată peWestea lui şi apoi să-i confrunt la castel şi să văd care cedează primul. Dar n-am găsit nimic. Kramm. A venit în calitate de avocat al ei şi se află tot aici. Dacă ar fi avut vreo legătură cu moartea lui Brühl n-ar mai fi rămas

aici. Completează-i un permis şi am să i-l semnez. Cu cât pleacă mâi repede, cu atât mai bine. Nu am chef în zona asta de niciun blestemat de neutru care ar putea face vreun denunţ la Crucea Roşie.

Îşi coborî din nou privirea spre hârtiile din faţa sa. Era raportul lui Minden. Alibiul lui Minden. Vierken l-ar fi acceptat fără o verificare superficială cu contesa, dacă nu ar fi fost vorba de cumnata lui Regine. Tot ce-i povestise Regine despre ea i se întipărise şi se amplificase în mintea lui.

Imaginea pe care şi-o crease despre Louise de Bernaref nu îl pregătise pentru frumuseţea ei atât de evidentă. Nu era genul de femeie care îl atrăgea. Louise nu i s-ar fi supus ca Regine şi nici nu s-ar fi „prăbuşit în extazul amorului carnaf atunci când şi-ar fi demonstrat supremaţia asupra ei. Regine îi descrisese o femeie rece şi arogantă care îşi înşela soţul indulgent, o antinazistă înflăcărată care refuzase să se se mai culce cu acesta pentru că era colaboraţionist. Văzând-o în fine şi observând frica amestecată cu sila din expresia chipului ei. Vierken dădu crezare tuturor celor spuse de Regine. Şi aceasta era una şi aceeaşi cu cea cu care Minden pretindea că îşi petrecuse noaptea.

Nu se potrivea. Nu se potrivea cu Louise de Bernard. Ceea ce însemna fie că Minden minţise, fie că Louise se comportase atât de contrar caracterului ei încât era nevoie să dea o explicaţie. Vierken îşi ridică privirea din hârtii. Stiloul din mâna dreaptă lovea ritmic biroul.

— Bine. Îi spuse lui Kramm. Aduceţi-o pe contesă.

* * *

— De ce v-aţi dus în camera maiorului Minden?

— V-am spus deja. Voiam să fac dragoste cu el.

Îi pusese această întrebare de atâtea ori şi în diferite forme, încât Louise nu-şi mai dădea seama dacă se repeta. În spatele biroului. Vierken continua să se joace cu stiloul

şi să o privească cu ochii îngustaţi. Lumina strălucea pe suprafaţa părului său negru”.

— Nu vă cred. Nu cred că a fost cu dumneavoastră noaptea trecută. De ce minţiţi?

— Nu mint.

Credea că vocea îi era calmă, dar nu era sigură de asta. După primele câteva minute începuse să tremure. Acum stătea pe acelaşi scăunel franţuzesc pe care şi l-ar fi dorit prevăzut cu braţe. Se scutura şi răspunse; auzea cum celălalt bărbat din spatele ei lua notiţe.

— Ne urâţi, Madame de Bernard. nu-i aşa? Cum să vă culcaţi cu un ofiţer german când dumneavoastră îi urâţi pe toţi germanii?

— etui nu urăsc pe nimeni, sună protestul ei amestecat cu frică.

— Ştiu că şi asta e o minciună. Ştiu că sunteţi anti-na zistă. Ştiu că v-aţi respins propriul soţ pentru că nu sunteţi de acord cu atitudinea sa. Ştiu totul despre dumneavoastră.

— Asta nu are nicio legătură cu ce discutăm acum.

Louise întoarse capul şi privi peste umăr; tânărul ofiţer cu chip delicat şi cu ochelari o urmărea cu privirea, cu stiloul suspendat deasupra colii de hârtie. Arata ca un student la o predare.

— Deci, eraţi copleşită de dragostea pentru maior?

— Dacă vreţi s-o numiţi aşa, spuse Louise în timp ce simţea că transpiraţia îi năpădise întreg corpul.

— De ce nu l-aţi ales pe soţul dumneavoastră? Sau pe verişorul dumneavoastră E urî tip foarte bine. De ce nu?

— Nu sunt în relaţii prea buncăcu soţul meu.

— Aşa este, spuse Vierken. Îi urâţi atât de mult pe germani încât nu vă mai culcaţi nici cu soţul dumneavoastră pentru că este colaboraţionist. Foarte interesant, Madame. Tu ce zici Kramm?

Louise privi din nou la tânărul ofiţer. Acesta îi

zâmbea superiorului său fără să scoată nici un cuvânt.

— Vă culcaţi cu domnul Savage?

— Nu.

Louise ridicase o mână la faţă. Degetele îi tremurau.

— Nu. Nu mă culc cu el.

— Numai cu maiorul Minden?

Da.

Îl văzu pe Vierken că se ridică de la biroul şi tu cuprinsă de panică. Calm. Păstrează-ţi calmul. Să nu observe că îţi tremură mâinile. Stai liniştită. Gândeşte-te la copii, la Papa, la Jean şi la Savage… toate vieţile lor depii\d de tine… A ocolit biroul ca să se aşeze chiar în faţa mea. Încă nu m-au lovit, dar ştiu că vor apela şi la această metodă; şi momentul acela se apropie. Suferinţa *şi* violenţa plutesc în atmosfera din încăpere. O simt în bărbatul care face însemnări, chiar în spatele meu. Dacă se mişcă…

— Nu vă cred, spuse Vierken, apoi întinse o mână şi o prinse de păr.

Louise se chirci. Vierken o trase de păr spre spate până când lacrimile începură să scalde faţa femeii. În spatele lor, Kramm îşi puse agenda pe masă.

— Nu cred că te-ai culcat cu maiorul Minden, spuse Vierken. De ce mă minţi?

O smuci atât de puternic încât Louise scoase un ţipăt de durere.

— Nu mint, spuse ea printre lacrimi. Vă spun adevărul… Dumnezeule, mă doare!

— Ai auzit, Kramm? zice că o doare. Şi încă nu a făcut cunoştinţă cu atingerea ta fină.

Brusc îi dădu drumul. Louise făcu eforturi uriaşe să-şi menţină echilibrul pe scaun. Vierken se îndepărta. Se întoarse pe jumătate cu spatele la ea şi-şi aprinse o ţigară.

— Kramm, spuse el. Dă-i bluzajos.

— Nu! izbucni Louise, sărind în picioare. Nu! Să nu mă atingeţi!

La un semn al lui Vierken, tânărul ofiţer se opri.

— Spune-mi adevărul, spuse încet Vierken. Dacă nu. băiatul ăsta va rupe toate hainele de pe tine, iar eu îţi voi pune cu mâna mea un chibrit aprins pe părul dintre picioare. E adevărat că nu te-ai culcat cu maiorul Minden? Vrei doar să-i creezi un fel de alibi, nu-i aşa?

— Nu, spuse Louise, prăbuşindu-se înapoi pe scaun.

Apoi ridică o faţă plină de lacrimi şi strigă:

— nu, m-am culcat cu el. Am să vă spun adevărul. Am să vă spun de ce am făcut-o. Nu m-am mai culcat de doi ani cu un bărbat. Totul a fost în regulă până la venirea lui aici. Apoi a început să mă privească într-un mod care spunea că mă doreşte. Se dădea mereu pe lângă mine încercând să mă atingă. Toate acestea mă înnebuneau.

În cele din urmă nu m-am mai putut stăpâni. Noaptea trecută m-am dus în camera lui. M-am dus acolo şi l-am implorat să mă iubească. Şi îl urăsc! Aşa cum vă urăsc pe toţi ai voştri!

Louise îşi ascunse faţa în mâini. Dacă nu mă cred nici de data aceasta… Dacă nu am fost suficient de convin: gătoare… O, Doamne, nu lăsa creatura aia să pună mâna pe mine…

— Ca o căţea în călduri, spuse Vierken. Dar, la urma urmei, toate americancele sunt nişte târfe. Simţi nevoia şi acum? Sunt convins că domnul Kramm te va servi, nu-i aşa, Kramm? Vino şi pune-ţi mâna pe fusta doamnei. O să-i facă plăcere.

— Vă rog, izbucni Louise cuprinsă de groază. Vă rog… V-am spus fotul.

— Ştiu, spuse Vierken. Şi acum te cred.

Îi aruncă o privire plină de dispreţ. Femeile de genul ăsta îl iritaseră mereu datorită aerului lor inconştient de egalitate, chiar de superioritate. Nu fusese prea greu s-o facă să mărturise asta. Văzând-o cum se smiorcaie era, în fine, satisfăcut. Îi făcuse plăcere să o vadă umilită,

degradată. Şi o crezuse. Cu atât mai mult cu cât era vorba de cumnata independentă a lui Regine, bogata americancă ce îşi cumpărase o vechitură ne castel şi un titlu inutil. Acum se uita la ea cum plânge, ca o târfă care nu mai era în stare să-şi stăpânească propriile pofte. Vierken era mulţumit. Brusc îşi pierduse interesul pentru ea. Ar fi fost o pierdere de timp să o mai chinuie în continuare. Iar el nu mai avea vreme pentru jocurile lui Kramm.

— Du-te la toaletă şi spală-te pe faţă, îi spuse el. Să nu aud că ai spus cuiva că te-am atins. Hai, mai repede!

Ajunsă în mica încăpere, Louise se sprijini de lavoar şi se privi în oglindă. Era palidă şi buzele „Încă îi mai tremurau. Se stropi cu puţină apă pe faţă. În creştetul capului simţi o durere usturătoare. Fu cuprinsă de frisoane. Fusese atât de aproape de o nenorocire. Dacă bărbatul acela ar fi atins-o şi ar fi dezbrăcat-o… Pentru o clipă, toaleta începu să se rotească cu ea. Apoi îşi reveni. Totul se terminase. Reuşise. Pe suportyl de sub oglindă – se aflau o perie şi un pieptene de sidef. Îşi aranjă parul şi îşi puse în ordine ţinuta. Apoi se întoarse în cameră şi aşteptă. Vierken stătea sprijinit de marginea biroului. Îi făcu un semn cu mâna în care ţinea ţigara.

— Puteţi pleca, Madame de Bernard. Kramm, du-te şi stai de vorba şi cu servitorii. Treci un pic şi pe la bătrân.

— O, vă rog, îl imploră Louise, vă rog, nu. O să-l tulbure foarte mult. E senil şi nu va înţelege despre ce e vorba…

— Gura! strigă la ea Kramm.

Avea un glas neaşteptat de puternic şi de aspru. Era pentru prima oară cana spunea ceva. Kramm făcu un semn cu capul spre uşă.

— N-ai auzit ce ţi-a spus domnul Standartenführer? Afară!

Loăuise îşi târî paşii printre ei până la uşă şi apoi spre salon. Între timp, aici fusese instalat un SS-îst care îi

făcu semn să se ducă în sufragerie.

— Treci acolo şi să nu scoţi o vorbă!

Când intră în sufragerie, Jean şi Savage săriră în picioare. Un alt SS-ist îşi roti carabina şi o îndreptă spre ei.

— Nicio mişcare! Rămâneţi pe locurile voastre!

Louise se uită instinctiv spre Savage, care nu dăduse înapoi la auzul ameninţării. În schimb tot trupul său era încordat, gata de atac. Fără să-şi dea seama, Louise îi strigă:

— Nu, nu face aşa ceva! Pentru numele lui Dumnezeu! Totul e în regulă. Nu am păţit nimic.

Pentru o clipă Savage şi neamţul se confruntară din priviri. Înainte ca unul dintre ei să poată face o mişcare, Jean de Bernard venise direct la Louise şi o luase în braţe.

Aşază-te, îi şopti el. Vino aici.

Imediat soldatul se îndreptă spre ei, ameninţându-i cu carabina.

— Să n-aud o vorbă! strigă el. Întoarceţi-vă la locurile voastre.

Jean de Bernard îşi ridică privirea spre el.

— Voi sta lângă soţ ia mea, spuse el.

Germanul se holbă la el o clipă, apoi se întoarse la postul pe care îl ocupa lângă uşă.

Louise îşi simţi mâna strânsă protector de cea a soţului său. Era o senzaţie pe care şi-o reaminti brusc.

În salon, Adolph Vierken se opri să-şi toarne un pahar de vin într-un decantor aflat pe una din mesele laterale. Nu descoperise nimic nou. Alibiul lui Minden se dovedise real; în ciuda dorinţei lui de a descoperi ceva discrepant în documentele lui Roger Savage, eforturile sale se dovediseră „inutile. Nu mai avea ce căuta la Castelul St. Blaize. Îşi bău vinul, admirând încrustaţiile fine de pe paharul de cristal. Era un blazon cu multe arabescuri. Aceştia erau oamenii cărora Regine nu înrăznise să îl

prezinte; francezul lipsit de verticalitate cu serviciul lui de pahare de cristal cu blazoane şi cu servilismul său în faţa cuceritorilor şi soţia lui americancă, plină de bani şi gata oricând să izbucnească în plâns din cauza fricii.

Vierken se felicită. Îi pusese la respect pe aceşti oameni superiori. Avea şi un sentiment de regret pentru faptul că în timpul interogatoriilor nu rezultase nimic suspect. Regine era altfel;, ea nu le semăna deloc, aparţinea lumii lui, era a lui. Într-un acces de furie aruncă paharul gol în şemineu, prefăcându-l în mii de cioburi, ieşi în hol şi îl strigă pe Kramm care îi raportă că nu a aflat nimic nou de la bătrânii servitori şi nici de la contele invalid. Vierken scoase o bucată de hârtie şi i-o întinse căpitanului.

— Dă-i-o elveţianului. Spune-i că dacă nu pleacă din St. Blaize până mâine, permisul acesta nu va mai fi valabil. Nu am chef să avem niciun neutru pe cap. Cu cât vor fi mai puţini martori, cu atât mai bine. Du-i-l chiar

I acum şi ai grijă să înţeleagă că este valabil numai 1 douăzeci şi patru de ore.

Kramm salută şi ieşi. Când se întoarse, Vierken îşi trăgea deja mănuşile.

— A înţeles, spuse Kramm. L-am lămurit cât am putut de bine.

— Bine. Aici nu prea mai avem ce face.

— Păcat de americancă, spuse Kramm.

— Vor mai fi şi altele. Vino.

Câteva minute mai târziu cele două maşini făceau drumul întors pe alee, străpungând întunericul cu lumina farurilor.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Savage care venise imediat lângă ea. Ai plâns. Ce ţi-au făcut?

Părea ca nici nu-l bagă în seamă pe Jean de Bernard. Louise simţea încă braţul soţului ei strâns în jurul mijlocului. Se ridică, eliberându-se.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, răspunse ea. Slavă Domnului. Ai avut dreptate, îi spuse lui Savage. Dacă s-ar fi purtat violent dli mine, nu cred că aş fi rezistat. Acum îmi dau seama de asta.

— Nu e adevărat, spuse Jean de Bernard. Tu eşti curajoasă din naştere.

Uitându-se când la unul, când la altul, Louise simţi nevoia să scape de amândoi şi să se retragă cu sufletul ei încă zdruncinat într-un loc mâi liniştit.

— Vreau să mă duc la copil. N-aş vrea să-i ştiu îngrijoraţi. Mă simt foarte bine. Important este că au plecat.

Ieşi şi urcă spre camera copiilor. Savage se întoarse către Jean de Bernard.

— Au plecat, dar eu sunt cât se poate de sigur că se vor mai întoarce. Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Da, răspunse Jean de Bernard. Cred că a sosit timpul şi pentru aşa ceva. Neamţul ţi-a dat permis de plecare. De ce?

— Am o presimţire urâtă că vrea neapărat să plec din St. Louise, spuse Savage. Eu sau altcineva care ar putea duce vestea celgr întâmplate aici. Despre asta aş vrea să stăm de vorbă. În seara asta s-au luat şi de Louise şi asta nu-mi place. Şi ar mai fi ceva ce trebuie să ştii. Neamţul ăsta e foarte bun prieten cu sora ta!

— Cu Regine!? Nu pot să cred…

— El mi-a spus, continuă Savage. O cunoaşte bine. Ea i-a vorbit despre noi toţi; despre mine, despre Louise. despre întreaga familie. Va trebui să te fereşti de ea.

— Dumnezeule! exclamă Jean de Bernard. Cu un om ca ăsta…

„Am cunoscut un bărbat. E german”. Îşi aminii cuvintele lui Regine şi expresia de dispreţ de pe chipul ei Un şef al SS-ului. Era de neimaginat. La fel ne incredibil ca şi afirmaţia lui Savage potrivit căreia Regine l-a informat

pe Vierken despre ei. Se uită la american şi câţi în ochii acestuia dispreţul faţă de el şi de sora lui. Îi întoarse spatele.

— Pentru tine lucrurile au luat o întorsătură foarte favorabilă, spuse el. Mâine poţi să pleci; cu binecuvântarea celor de la SS

— Vreau s-o iau şi pe Louise cu mine. Dar cum nu poate ieşi de aici cu acelaşi permis, am să le solicit celor de la Londra să trimită un avion după noi. Nu vreau s-o las aici. Indiferent de ce spune sora ta despre ea, ticălosul ăla a pus ochii pe ea. Trebuie să plece neapărat la Londra.

— Înţeleg, spuse Jean de Bernard. Pe ea ai întrebat-o dacă e de acord?

— Da şi mi-a spus că nu. Nu vrea să vă lase pe tine şi pe copii aici. Sper că tu o s-o convingi.

I-Să înţeleg că nu ai de gând să te foloseşti de permisul de trecere?

— Dacă pot să o iau şi pe Louise cu mine, nu. Şi-ţi repet, ar fi bine să vină cu mine. Cu tine nu or să ăiba nimic. Dacă vor luă ostatici, părerea mea este că nu vei fi printre cei vizaţi. Tu faci parte dintre suporterii germalnilor din comunitatea voastră, iar sora ta şi-a făcut un prieten foarte influent. Cu Louise lucrurile stau altfel. E americancă şi se ştie că e ostilă nazismului. Pe ea s-ar putea s-o ridice. Tu te-ai putea descurca şi fără ea. Î – S-o conving să plece cu tine… spuse încet Jean.

(Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Ţi-ai dorit-o din prima clipă. Ţi-ar conveni de minune să o duci cu tine în Anglia unde mi-o poţi răpi definitiv. Cred că mă consideri un Tmbecil!

Savage simţi un val de furie atât de violentă încât se transformă în ură.

— Ticălos idiot ce eşti! Ai prefera să rămână aici ca să i îşi bată joc Vierken de ea? Am să o iau cu mine şi n-ai să inăpotiopri!

— *La* prima încercare de a o atinge pe soţia mea, te

[omor. Ţi-am mai spus-o.

— N-o să mă omori, îl tachină Savage. N-ai să îndrăzneşti aşa ceva, continuă el. Dar o să te duci la prietenii tăi de la Gestapo şi o să le spui cine sunt cu adevărat, nu-i aşa că ai face-o? Ar fi mult mai potrivit cu caracterul tău.

— M-am gândit deja la aşa ceva. spuse Jean de Bernard. Crezi că te-aş mai proteja dacă mi s-ar oferi ocazia să salvez vieţile unor francezi sau să împiedic o acţiune de pedepsire a sătenilor. Numai că ai amestecat-o şi pe Louise în treaba asta şi dacă te vor prinde pe tine, va fi şi ea în pericol. Te crezi chiar aşa de curajos şi de dur, Monsieur Savage? Marele britanie-america n care ştie toate trucurile. După o oră sau două petrecute în beciurile lor te-ai smiorcăi ca un bebeluş. Ai trăda-o pe Louise şi ai fi chiar bucuros că ai făcut-o.

Savage făcu un pas spre el.

— Tacă-ţi gura, spuse el, că dacă nu, ţi-o închid eu.

— Tu nu poţi răspunde decât prin violenţă, îi răspunse Jean rămânând nemişcat. Nu ştii decât să distrugi şi să ucizi. Ai mai multe lucruri în c'omun cu nemţii decât îţi închipui. Nu am să te denunţ datorită soţiei mele. În plus. am să fac tot ce consider necesar pentru a o proteja. Când pleci, să stingi lumina.

Jean de Bernard ieşi lăsându-l singur pe Savage.

Louise auzi uşa dormitorului deschizându-se şi se ridică în picioare.

— Aş dori să stăm de vorbă, îi spuse Jean. Pot să intru?

Contele se aşează pe marginea patului.

— Am avut o discuţie cu Savage, continuă el. Mi-a spus că vrea să te ia cu el în Anglia”. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Mâna ei zăcea alături de a lui pe cuvertură. Pe inelar

îi strălucea verigheta. Jean şi-ar fi dorit să întindă mâna şi să i-o atingă.

— Nu plec nicăieri, spuse ea pe un ton calm. Nu vreau să-i părăsesc pe copii. Şi nici pe tine. I-am spus-o şi lui.

— Ţi-ar păsa dacă m-ai părăsi?

Acesta era bărbatul pe care cândva l-am iubit, îşi aminti ea. acesta era bărbatul pentru care mi-am părăsit ţara şi familia, bărbatul cu care am făcut cei doi copii. Acum e mai bătrân şi mai obosit şi mă imploră în genunchi. Dacă izbucnesc în lacrimi, mă fac de ras.

— Da. Jean. Mi-ar păsa foarte mult.

— Mă bucur, spuse el. Mă bucur că nu mă urăşti. Am fost atât de fericiţi împreună până când a început acest război blestemat. Te iubesc. Nu voi înceta niciodată să te iubesc. Numai că acum eşti în pericol şi aş prefera să te pierd, chiar dacă pleci cu el, decât să te las să rişti. Poţi pleca cu el.

Louise îşi scutură capul.

— Nu. Sunt foarte înspăimântată. Am o presimţire că se va întâmpla ceva îngrozitor cu noi toţi. Trebuie să rămânem uniţi, tu, eu. Papa şi copiii, aici, lî St. Blaize.

Mâna lui nesigură o apucă pe a ei.

— Nu vorbi aşa, o imploră. Nu e adevărat. Aceste presimţiri nu au niciun sens. Ele sunt doar o reacţie la cele întâmplate noaptea trecută. Am auzit ceva, ceva atât de dezonorant… nici nu ştiu cum să-ţi spun…

— Încearcă totuşi.

Îl apucase şi ea de mână. Cunoştea bine strânsoare lui, aşa cum recunoscuse îmbrăţişare a lui Jean din seara aceea când se repezise asupra ei. Fuseseră doar atâta vreme foarte apropiaţi.

— Regine le-a vorbit celor de la Gestapo despre noi.

Jean vorbea încet, fără să se uite în ochii ei.

A 7

— Îl cunoaşte pe Vierken ăsta. El i-a spus lui Savage. Se pare că Regine îl cunoaşte foarte bine, din momentce neamţul ştia fotul despre Savage din clipa sosirii lui la noi.

— Nu pot să cred, spuse Louise. Cu un comandant SS-ist! Cum a putut să facă aşa ceva?!

— Nu-mi dau nici eu seama, răspunse Jean de Bernard. Dar nu pot nega propriul meu exemplu. Eu am dat tonul, ea m-a urmat. O să-mi spui că asta-mi este pedeapsa, nu-i aşa?

— Acum nu, spuse Louise cu blândeţe. Altă dată poate, dar acum nu. Pentru mine a fost uşor să adopt o astfel de atitudine. Aş fi dorit să fii un erou, să sfidezi duşmanul, de pe creneluri. N-am fost însă realistă. Acum însă sunt. Mi-am dat seama de asta în camera în care s-a desfăşurat interogatoriul. Am văzut realitatea brodată pe caschetele lorrsimbolul morţii. Tu n-ai vrut decât să ne păzeşti pe toţi de această nenorocire. Nu ai reuşit. De acum înainte nu te voi mai judeca. Sper ca nici tu să nu mă judeci pe mine pentru ce am făcut.

Jean îi sărută degetele.

— Te admir, îi spuse el. Eşti curajoasă şi ai un suflet nobil. Ţi-a fost ruşine cu mine şi te înţeleg. Într-o bună zi am să îi cer iertare pentru asta

— Dacă mă vei putea ierta tu pe mine, spuse aproape şoptit Louise. Până acum am fost duşmani, nu-i aşa? Acum numai Dumnezeu ştie ce ne mai aşteaptă. Jean, trebuie să-ţi fac o mărturisire. Vreau ca între noi să nu mai existe nimic neclar. Eu am luat cheia de la Minden şi apoi i-am dat-o lui Savage.

— Ce l-ar fi determinat să ţi-o dea?

I 5

— Nici nu mi-a dat-o. I-am luat-o când dormea şi i-am pus-o la loc înainte de a pleca de la mine.

Louise îl văzu întorcându-se cu spatele la ea. Jean se scotoci prin buzunare după ţigări şi aprinse una, protejând

flacăra în căuşul palmelor.

— Te-ai culcat cu el?

— Da. A fost singura soluţie. Vreau să ştii că a fost cel mai oribil lucru din viaţa mea. Mi s-a făcut greaţă. Acesta este şi motivul pentru care m-au ţinut atât de mult la interogatoriu. Minden le-a spus despre mine pentru a-şi crea un alibi. Neamţul acela nu credea că am petrecut noaptea cu el. A insis tat îngrozitor de mult în speranţa că mă va prinde cu o minciună. Ştia că sunt anti-nazistă! îmi spunea tot timpul că aflase despre mine că îi urăsc pe germani.

— Înţeleg, spuse Jean de Bernard, neluându-şi ochii de la ţigara sa. Înţeleg. Probabil că Regine i-a povestit totul despre tine.

Jean vorbea pe un ton calm, dar nu se uita la ea.

— N-aş fi vrut să te mint, continuă ea. Ai venit la mint de bună credinţă şi cu dorinţa de a ne împăca. Acum n-o să mai vrei acest lucru, dar cel puţin vei şti că nu te-am minţit. Am făcut-o pentru că Savage avea nevoie dr cheia aceea. M-am gândit la copii, la copii că ai noştri care.ar putea muri gazaţi şi în Aclipa aceea nu mi-a mai păsat dacă mă culc cu Minden. Îmi pare rău, Jean. Ştiu că nu eşti de aceeaşi părere cu mine.

— Dar Savage...? o întrebă e12 ridicându-şi pentru prima dată privirea spre Louise. A fost ceva între voi?

— Nu, îi răspunse ea. Cu Savage nu. Îţi jur.

Jean suflă fumul deasupra capului şi, brusc, îi întinse ţigara şi ei.

— Fii ultima, spuse el. O s-o fumăm împreună.

Cu chiştocul pe jumătate fumat între buze, Louise începu să plângă.

A doua zi cerul se acoperise de nori negri. În zori căzuse o rafală de ploaie, de scurtă durată dar puternică. Paul şi Sophie de Bernard plecaseră ca de obicei la scoală cu maşina lui Minden, înfofoliţi în impermeabilele lor.

Maiorul rămăsese în holul boltit, indispus şi iritat, în timp. ce Louise îşi săruta copiii la plecare, prefăcându-se că nici nu-l observă.

Ar fi dorit să vorbească cu ea, să facă încă o încercare de a o convinge că nu avea nicio vină pentru venirea celor de la SS sau pentru cele întâmplate în noaptea trecută. Avusese un somn agitat, luptându-se cu dorinţa dureroasă de a mai face încă o dată dragoste cu ea. Se simţea neajutorat şi considera că fusese judecat greşit. Aşa rămase în hol până la ieşirea copiilor.

— Bună dimineaţa, o salută el, aşezându-i-se în cale. Sper că te simţi mai bine.

— Da. Mă simt mult mai bine acum, mulţumesc.

Louise făcu o mişcare pentru a trece de el, dar

Minden se postă în cadrul uşii.

— Nu mai fi supărată pe mine. Azi-noapte nu am închis un ochi. Am fost foarte îngrijorat pentru tine.

— Asta-i foarte frumos.

Jean de Bernard îşi făcu brusc apariţia lângă Minden şi îşi luă nevasta de braţ.

— Soţia mea şi-a revenit după şocul de ieri.

De faţă cu Minden, o sărută pe Louise pe obraz. În şase luni de zile, maiorul nu-i văzuse niciodată atinuându-se. Minden salută, înroşindu-se ca racul, şi ieşi din noi. Zece minute mai târziu se afla în maşina lui care între timp îi lăsase pe copii la şcoală, îndreptându-se spre

Castelul Diane. Sărutul pe care Jean i-l dăduse contesei nu-i jeşea din minte.

În St. Blaize ziua se scurgea repede. Louise îşi petrecu dimineaţa cu socrul ei. Bătrânul stătea în pat, plângându-se că se simţea prea obosit pentru a se da jos şi a se îmbrăca; vremea urată îi strica întotdeauna bunaclispoziţie. Nu voia să citească sau să asculte muzică la patefon, aşa că Louise se oferi să-i citească ea. Bătrânul o urmărea cu privirea, îngropat între pernele uriaşe, iar

pupilele lui se concentrau cu greu asupra obiectelor pe care ochii îi alunecau. Louise avea o voce de catifea care îi dădea contelui un sentiment de linişte. Acesta din urmă simţise că în casă se întâmpla ceva, dar nu putea înţelege ce anume şi nici nu-l deranja cu nimic. Copiii îi spuseseră cu sufletul la gură despre germanii sosiţi la castel, iar el însuşi primise vizita SS-iştilor şi cu toate acestea nu avea nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă în jurul său. Bătrâna Marie-Anne, care nu fusese niciodată servitoarea lui preferată, insistase să-l convingă să rămână în camera lui, cu toate că el dorise să iasă un pic. În dimineaţa aceea trecuse pe la el şi Jean, şi el schimbat, îngrijorat şi mult mai grijuliu faţa de bătrân decât de obicei. Bănuind că el însuşi trebuie să fi fost motivul acestei atmosfere, bătrânul se cufundase într-o stare de disperare răutăcioasă. Se hotărâse să se prefacă bolnav pe moarte şi în consecinţă să nu se mai ridice din pat.

După o scurtă vreme în compania Louisei se simţea deja ceva mai bine. Avea din nou sentimentul siguranţei şi se simţea din nou răsfăţat de toată lumea. Întinse o mână osoasă. şi subţire şi o strânse pe a ei, cu gura curbată într-un zâmbet. Când Louise. lăsă cartea jos observă că bătrânul păstjase acelaşi zâmbet pe chip, deşi între timp adormise. În camera se lăsase o linişte perfectă; în atmosferă se simţea un amestec de aei închis, specific încăperilor bătrâneşti, cu mirosul de săpun şi colonie rămas după toaleta de dimineaţa Marie-Anne îl îngrijea ca pe un copil, părând că nu observă faptul că bătrânul nu o plăcea deloc, fiind toi timpul îmbufnat şi pornit pe ceartă. Părea foarte bătrân, cu părul său atât de alb şi de subţire încât abia se mai distingea de aşternutul în care zăcea şi cu vinele albăstrui care” îi pulsau sub pielea aproape transparentă.

În curând îi va veni sfârşitul; Louise aşeză cartea jos şi rămase o clipă nemişcată. Va avea o moarte demnă şi

înişită şi va părăsi această lume ca un adevărat nobil, înconjurat de dragostea tuturor din jurul său. St. Blaize va fi însă ameninţat de un alt fel de moarte. Un stacato sinistru al gloanţelor ce vor pătrunde prin carne, un tir îngrozitor ce va răsuna peste şirul de cadavre doborâte la pământ…

În încăperea liniştită avu viziunea unui adevărat coşmar şi se luptă cu înverşunare să refuze acest gând. Când vor aresta oare prima persoană? Să fi ridicat deja pe cineva din St. Blaize? Pentru numele lui Dumnezeu, rosti ea cu voce tare, de ce n-a plecat Savage chiar în ziua aceea şi a mai aşteptat încă o zi şi o noapte…?

Când se ridică de pe pat îl trezi pe bătrân. Acesta se forţă să se întoarcă, iar în ochii lui deschişi se putea citi bătrâneţea şi se mai desluşea încă umbra somnului.

— Louise? Louise…

— Sunt aici, Papa. Ai aţipit un pic.

Femeia îi aranjă pătura, urmărită cu privirea de conte.

— Copiii unde sunt?

— La şcoală. Nu e încă ora prânzului. Culcă-te la loc. Ţi-am pregătit o surpriză la masă.

— Sper că nu e vorba de omletă. Am mai mâncat şi ieri.

— Carne de viţel, spuse cu blândeţe Louise. Jean-Pierre a făcut rost de o bucăţică special pentru. tine. O să-ţi placă.

— Da, spuse bătrânul, luminându-se la faţă la ideea mâncării „şi ridicându-se în capul oaselor. M-am săturat de ouă. Îţi mulţumesc că mi-ai citit, draga mea. Mi-a prins bine şi somnul. Deja mă simt mai bine.

— Mă bucur, Papa. Poate că în după-amiaza aceasta o să te poţi ridica din pat.

Spunând acestea, Louise se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Cred că da, îi răspunse el. După aceea, Paul şi

Sophie pot să urce şi să se joace în camera mea. Când se întorc de la şcoală?”

— Pe la patru. Ca de obicei. Am să-i aduc chiar eu sus.

Orele trecură şi bătrânul conte de Bernard se sculase din pat, se îmbrăcase şi începu să-şi aştepte nepoţeii. Se făcu şi ora patru; bătrânul îşi verifică ceasul de buzunar după cel de pe şemineu şi le găsi la unison. Nu mai aprecia prea bine noţiunea timpului, astfel că după un scurt interval – cel puţin aşa i se păruse lui – se uită din nou la ceas şi constată că trecuse cu mult de cinci. Şi totuşi copiii nu se întorseseră.

* * *

Minden nu mai avea nimic de lucru. El şi ceilalţi membri ai echipei generalului Brühl se confruntau acum cu distrugerile provocate pivniţei inundate; la cea mai simplă-examinare se putea constata că niciun aparat nu mai putea fi folosit. Pentru ei, tragedia cea mare era distrugerea în întregime a documentaţiei. Un imens fişei cuprinzând dosare opisate şi arhivate în cea mai mare ordine, rezultatul unei munci asidue de pestea trei ani fusese „transformat într-o masă de hârtie şi apă. În cadrul unei şedinţe convocate în dimineaţa aceea la ora 11 de Vierken, s-a luat hotărârea de închidere a secţiei lui Brühl, urmând ca întregul său personal să se întoarcă în Germania. Führerul însuşi hotărâse ca cercetările să fie reluate sub îndrumarea unui alt om de ştiinţă şi pe teritoriul Patriei Mamă. Era o decizie de a cărei muţilitate Minden îşi dădea foarte bine seama. Lui şi colegiloi săi li se puneau la dispoziţie douăzeci şi patru de ore pentru a-şi face bagajele şi permise speciale emise şi semnate de Vierken, fără de care nici măcar ofiţerii Wehrmacht-ului nu puteau părăsi zona. În sala de mese; i Castelului Diane domnea o atmosferă sumbră. Singurii care făceau

conversaţie erau ofiţerii SS care păreau într-o dispoziţie foarte bună. Urmărindu-i, Minden presupuse că, spre deosebire de el, activitatea acestora se afla abia la început. Stătea chiar lângă maiorul roşeai care îl chestionase cu o zi în urmă. Maiorului îi plăceau mâncarea şi vinurile fine şi încerca să le vorbească

9 5

neconsolaţilor ofiţeri ai armatei, fără însă a găsi în ei un partener ideal de conversaţie.

— Am auzit că plecaţi acasă, nu-i aşa? îl întrebă el pe Minden.

— Da. Plecăm mâine dimineaţă.

— E mai bune decât să mai rămâneţi pe aici, spuse maiorul. Acum nu mai aveţi nicio treabă în St. Blaize.

— Aşa este, răspunde Minden.

— Nici noi nu vom mai rămâne prea mult pe aici.

— Ţ) a? L-aţi prins cumva pe făptaş?

— Încă nu, deşi am scotocit tot satul şi am interogat sute de oameni. Nu există niciun dubiu că a venit din t. Blaize. Acolo a fost semnalat avionul şi tot de acolo a sosit şi maşina. Localnicii nu l-au denunţat pe agent, dar până disea ră or să-şi schimbe atitudinea.

— De ce? Ce aveţi de gând să faceţi cu ei?

Minden nu era câtuşi de puţin interesat să afle. Iniţial nici nu dorise să stea de vorbă cu maiorul. Pusese această întrebare instinctiv şi imediat regretă că o făcuse.

— Operaţiunea irod, spuse maiorul S.S. apoi izbucni în râs, urmat de mai mulţi colegi de-ai să-i Trebuie să recunosc faptul că domnul Standartenführer are simţul umorului. A ales numele cel mai potrivit.

— Ce înseamnă de fapt „Operaţiunea Irod?”

— Ia gândiţi-vă un pic. N-aţi citit niciodată Biblia?

În clipa aceea se iscă un râs general. Maiorul SS îşi trase scaunul în spate şi ridică paharul de vin.

— O să le dăm acestor porci o adevărată lecţie! După

ce le vom face noi, nu or să-i mai ajute în viaţa lor pe englezi...

— Tot nu înţeleg, spuse Minden. Operaţiunea Irod. Au existat mai mulţi îrozi.

— E o şaradă, îi explică maiorul aplecându-se spre el. Am să vă dau un indiciu. E vorba de cel cu copiii.

Minden nu-şi mai termină mâncarea. Lua din tavă o bucată de brânza pe care o tăie în mai multe pătrătele şi începu să aştepte ca ofiţerul superior să dea semnalul de ridicare de la masă. După aceea ieşi şi îşi aprinse o ţigară. Soarele strălucea cu putere, aşa că fă cu o scurtă plimbare pe o alee străjuită de copaci şi în capătul căreia se afla o nuncă de piatră. În faţa lui se găsea o mică fântână arteziană care nu mai funcţiona de mult. Apa din bazin era. stătută. iar delfinul de plumb pe care stăteau călare doi îngeraşi era acoperit de o crusta crăpată de nămol.

Irod. Minden aruncă ţigara. Cunoştea foarte bine povestea biblică. Irod tăiasvcapul lui Ioan Botezătorul. Irod, rege al Iudeei. Ordonase masacrarea copiilor. Operaţiunea Irod. Se uită la cei doi îngeraşi, dolofani şi jucăuşr, şi simţi că i se face greaţă, atât de tare încât îşi puse batista la gură. Maiorul roşcat se referise la copii, la copiii din St. BÂaize. Asta intenţionau să facă. Nu aveau de gând să ia câteva sute de ostatici adulţi. Cei vizaţi erau copiii. „Până deseară or să-şi schimbe atitudinea”. Deseară. Simţi că eltul şi mâinile îi paralizaseră. Ideea ostaticilor era cât se poate de logică. Populaţia inamicului trebuia întotdeauna disciplinată pentru ca soldaţii germani să poată merge pe stradă în siguranţă. Minden accepta această măsură, era de acord cu ea. Nu i-ar fi păsat-prea mult dacă i-ar fi văzut morţi pe primar şi pe doctor sau pe orice altă persoană dintre autorităţile satului. Dar copiii... Sophie şi Paul de Bernard.

„Domnule maior Minden, veniţi să ne jucăm cu mingea... Domnule maior Minden, să vă arăt ce am

desenat...” Avu sentimentul că este atins de mânuţele lor, apoi îşi aminti de Sophie, aşezată pe genunchii lui şi cu mâinile încolăcindu-i-se pe după gât.

Mai era apoi băiatul, copilul curajos şi bine crescut care îi amintea de propriii săi fii, băiatul care nu îl privea cu teamă şi ostilitate şi care îl acceptase şi îl admirase atât de mult. Deseară, spusese măcelarul acela cu zâmbetul crud pe buze. Minden se ridică de pe bancă. Îşi şterse mâinile şi faţa, apoi îşi aranjă gulerul. Era ora două şi treizeci şi opt de minute. La trefse afla deja pe bancheta din spate a maşinii lui militare, având în servietă permisul semnat de Vierken şi îndreptându-se cu toată viteza spre St. Blaize en Yvelines.

Ije

Învăţătoarea din sat era văduvă. Se născuse m şi. Blaize, era fiica notarului din sat şi se căsătorise în 1910. Soţul ei fusese ucis în timpul operaţiunii de avansare i germanilor, iar ea revenise la munca ei de la şcoală. I i douăzeci şi şase de ani era deja o femeie bătrână. În după-amiaza aceea în clasă erau douăzeci de elevi, în frunte cu fiica lui Camier, primarul, un copil sclipitor, în vârstă de unsprezece ani, responsabil şi studios, mândria lamiliei sale. Michele Giffier, învăţătoarea, era în mijlocul lecţiei de geografie. Nu voia să-i lase pe Paul şi Sophie de Bernard să plece cu ofiţerul german. Prima ei reacţie fusese aceea de refuz. Dar ofiţerul era atât de agitat. Încât femeii i se făcuse frică. În cele din urmă acceptase explicaţia acestuia că mama copiilor îl trimisese după ei, hotărârea ei fiind schimbată şi de atitudinea celor mici faţă de neamţ şi astfel, la trei şi patruzeci şi unu de minute Paul şi Sophie ieşeau din clădirea şcolii şi se urcau în maşină. Amândoi îşi aruncară braţele în jurul gâtului lui Minden. Sophie îi dădu un pupic afectuos pe obraz. Până şi Heinz, şoferul, aruncă o privire peste umăr şi murmura câteva cuvinte prietertoase.

— De ce mergem acasă?

Fusese Paul, cel care dovedea tot timpul un spirit practic.

— De ce are nevoie mama de noi?

Minden era foarte palid. Părea încruntat şi copiii îl priviră brusc cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paul.

Instinctiv, Minden îşi puse braţele pe umerii lor.

— Nimic, spuse el. Nu s-a-ntâmplat nimic, micuţii mei.

Şoferul porni maşina şi în clipa în care se angajă pe stradă din spate se auzi zgomotul strident al unui motor. Minden privi în spate. Un vehicul blindat, având pe laterale crucea de fier în alb şi negru oprise în faţa şcolii. I) în spatele lui au ieşit imediat soldaţi ai SS înarmaţi cu pistoale mitralieră, care au înconjurat clădirea. Minden îi strânse cu putere pe copii la piept. Fusese o chestiune de numai câteva minute.

— Mergem acasă, Heinz, spuse Sophie. Acasă, te rog.

— Ba nu mergem acasă, spuse Minden. O să vă fac o surpriză. Astăzi vă duc în vizită la mătuşa Regine de la Paris.

„Plânsetele şi lamentaţiile au umplut pământul”, remarcă Minden, inspirat de imaginea biblică. „Era Raşela care îşi bocea copiii”. Minden se încruntă şi îşi aprinse o ţigară. Trupele SS înconjuraseră şcoala că un ine] viu. Intrarea în clădire fusese blocată de vehiculul blindat. Mitraliera din turelă se rotea uşor şi ameninţătoi în faţa mulţimii adunate în faţa şcolii. Oamenii erau ţinuţi la distanţă de armele automate ale soldaţilor. Din masa de oameni, bărbaţi şi femei de toate vârstele, se ridica un strigăt de jale, fără să se poată distinge niciun cuvânt. Teamă, implorări, agonie, neputinţă. Maiorul îl zări pe Vierken sosind într-o maşină de stat major. Arunca ţigara şi „luă poziţia de drepţi. Vuietul de jale înceta imediat. În

liniştea care se instalase, Vierken coborî din maşină, flancat pe ambele părţi de soldaţi SS cu mâna ne trăgaciul armelor. Germanul se îndreptă spre vehiculul blindat şi se opri în faţa lui. Mulţimea începu să se agite.

Standartenführerul nu făcu nicio mişcare. Ştia de ce sunt în stare oamenii săi. Nimănui nu i se va permite să se apropie nici măcar un pas. Observă un bărbat mic ele statură şi gras, cu părul cărunt, care se lupta cu soldaţii, implora nau-i să-l lase să treacă. Tipul se întoarse către Vierken şi strigă:

— Sunt primarul! Daţi-mi voie să vă vorbesc, domnule! Pentru numele lui Dumnezeu, daţi-mi voie se va vorbesc!

Vierken făcu un semn şi Albert Camier înaintă spre el împleticindu-se. După cum mergea puteai bănui că va cădea în genunchi. Chipul îi era scăldat în lacrimi.

— De „ce aţi făcut aşa ceva, domnule Standai tenführer? De ce aţi pus copiii sub pază? Ce v-au făcut ei?

— Copiii, domnule primar, sunt cât se poate de ne\ i novaţi, răspunse Vierken. Din nefericire, cei care un suferi pentru cei vinovaţi sunt inocenţi. În satul acesta sunteţi cu toţii vinovaţi.

— Bar nu am făcut nimic, strigă Camier. Nimic!

— Aţi dat adăpost unui criminal, unui sabotor, spuse Vierken. A fost paraşutat aici şi adăpostit de cineva Acum vă veţi primi pedeapsa. Am de gând să dau o leeiir locuitorilor din St. Blaize.

Vierken se întoarse cu spatele la primar, sugerându-i că nu mai avea ce discuta cu el. Camier îl apucă de mânecă, cu o privire sălbatică.

Aînăuntru se află şi fiica mea. Daţi-i drumul măcar ei. Împuşcaţi-mă pe mine, împuşcaţirie pe noi, pe toţi, dacă doriţi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-i pe copii în pace!...

Vierken arătă cu degetul spre primar.

— Duceţi-l înapoi în mulţime şi aduceţi-mi megafonul.

Când începu să vorbească mulţimea se foi, apoi fu cuprinsă de tăcere. Unele dintre femeile care plânseseră până atunci isteric, tăcuseră şi ele.

— Locuitori ai satului St. Blaize, tună vocea lui Vierken prin pâlnia megafonului. Doi ofiţeri germani au fost ucişi şi s-a comis un act grav de sabotaj. Cunoaştem că făptaşul a fost adăpostit în această zonă. El nu a putyt fi găsit şi niciunul dintre voi nu a vrut să-l denunţe. În consecinţă, s-a hotărât să fiţi pedepsiţi exemplar. V-aţi dovedit ostili Reichului şi, deşi ştiu că v-ar conveni să vedeţi doar câţiva dintre voi împuşcaţi pentru acest ultragiu, consider că nu ar fi suficient. Vă voi învăţa că sângele german este foarte preţios. La fel de preţios ca şi cel – al copiilor voştri. Ca represalii pentru trădarea voastră, copiii din a cest sat vor fi deportaţi în Germania. N-o să-i mai vedeţi niciodată.

Vierken lăsă jos megafonul şi se întoarse la maşina lui. Din mijlocul mulţimii se ridică un strigăt sinistru de durere. Una din feme i îşi croi drum până în faţă şi începu Rii alerge spre el, cu braţele desfăcute şi cu degetele încovoiate ca nişte gheare. Striga ceva incoerent. Vierken rămase o clipă pe loc. Se auzi o singură împuşcătură şi femeia se prăbuşi la pământ, cu faţa în jos. Revolverul ci în mâna lui Vierken scotea încă o dâră de fum în jurul ţevii.

— Cei care vor încerca să se apropie de clădirea şcolii ivor fi pe loc împuşcaţi. Îi ordonă Vierken maiorului. Jimeni şi nimic nu mai intră şi nu mai iese din şcoală.

— Ce facem cu învăţătoarea? E înăuntru cu copiii.

— Lăsaţi-o acolo. Când vine transportul de la Paris, poate să meargă şi ea cu ei. Oamenii noştri să fie tot timpul vigilenţi. După lăsarea întunericului ăştia ar putea se va atace.

— Şi dacă ne atacă?

Vierken îl privi de parcă i-ar fi spus o mare prostie.

— Daţi foc şcolii. Dar explicaţi-le ce se va întâmpla dacă vor încerca să opună vreo rezistenţă. Nu vreau niciun fel de luptă aici. Vreau o operaţiune obişnuită, executată corespunzător. Heil Hitler!

— Heil Hitler!

Jean şi Louise de Bernard aşteptaseră în tot acest timp în spatele mulţimii. Jean refuzase să fie atras de isteria generală, amintindu-şi tot timpul că Paul şi Sophie se aflau în interiorul clădirii şi că trebuiau evitate strigătele de protest şi violenţa. O ţinea în braţe pe Louise, tăcută şi paralizata de soc.

— C'opiii sunt bine, îi spuse el. Nu au păţit nimic şi nici nu vor păţi.

Louise se întoarse cu faţa spre el. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Ai auzit ce-a spus. Or să-i ducă de aici. Spunea că nu o să-i» mai vedem niciodată…

Louise era în pragul isteriei, iar Jean văzuse deja o femeie împuşcată.

— E doar o ameninţare, îi şopti el. N-or să facă aşa ceva. Vor doar să ne sperie. Calmează-te, iubita mea. I un şantaj. Am să stau şi eu de vorbă cu el ca să aflu căneşte poziţia lor. După aceea vom vedea ce e de făcut.

— Vreau să le dea drumul copiilor mei, spuse Louise. Am să „mă predau în schimbul lor.

— Încetează, spuse Jean cu blândeţe. Copiii or să se întoarcă acasă. Toţi copiii se vor întoarce la familiile loi Te duc acasă şi după aceea am să plec la Castelul Diane.

Se hotărâse să mai aştepte, să judece reacţia Im Vierken faţă de mulţime. Ceea ce văzuse nu-i dădea multe speranţe, dar încă mai credea că va putea avea n discuţie raţională cu neamţul între patru ochi. SS-işin făcuseră doar o demonstraţie de forţa în faţa locuitorile n din St. Blaize. Singur, Vierken putea avea o altă atiiu dine. Jean rămase pe ioc şi urmări cu privirea maşina de stat major

care întoarse şi apoi porni în direcţia din caic venise. Mulţimea rămase înmărmurită. Nimeni mii îndrăznise să iasă din grup şi să ridice de jos femeia care zăcea în ţărână.

— Să mergem acasă, o îndemnă Jean pe Louise. Aici nu mai e nimic de făcut.

— Nu, nu… protestă Louise, scuturându-şi capul şi încercând să scape din braţele lui. Eu nu plec de aici…

Jean se lupta încă cu ea când din mulţime se repezi spre el o femeie şi-l apucă de haină, privindu-l cu chipul contorsionat de ură.

— Ticălosule! Colaboraţionist împuţit! Tu ţi-ai scos odraslele de acolo, aşa-i?

— Nu, Madame Barzain, îi răspunse cu calm Jean soţiei dulgherului din St. Blaize. Nu, nu i-am scos. Paul şi Sophie sunt înăuntru alături de ceilalţi copii.

Louise se holba la femeia care părea că nici nu o vede. Doamna Barzain îi aruncă o privire sălbatică contelui.

— Mincinos ordinar! îi strigă ea. I-am văzut pe amândoi plecând de la şcoală cu puţin înainte de venirea celor de la SS. L-am văzut pe neamţul de la castel venind şi luându-i cu maşina lui. Ştiai ce o să se întâmple, nu-i aşa? Ti i-ai salvat pe ai tăi şi nouă nu ne-ai spus nicio vorbă!

— Ce tot spui, femeie? Care neamţ? Cine i-a luat? o întrebă Jean se Bernard şi, fără să-şi dea seama, o apucă de braţ. La ce te referi, pentru numele lui Dumnezeu? Ce ai văzut?

— I-am văzut pe amândoi! tună femeia. Neamţul ăla a venit la şcoală şi i-a luat pe copii! Cu câteva clipe înainte ca SS-iştii să-i înconjoare pe cei rămaşi înăuntru. I-am văzut cu ochii mei. Venisem să-i iau pe Pierre şi pe Frangine ai mei şi i-am văzut ieşind cu el! Dumnezeu să te blesteme, porc de colaboraţionist!

Femeia îşi dădu capul pe spate şi, pe neaşteptate, îl

scuipă în faţă. Louise rămase cu gura căscată. Jean îşi şterse faţa cu o batistă. Madame Barzain începuse să plângă.

— Dacă e adevărat. Înseamnă că sunt în siguranţă. Dar nu am ştiut nimic. Am venit aici ca toţi ceilalţi.

— Minden, rosti Louise consternată, temându-se să spere într-o minune. Trebuie să fi fost Minden…

Marie Barzain se uită la ei şi toată ura păru că se stinse în ea. Contele nu ştiuse nimic dinainte. Nu făcuse niciun. aranjament să-şi salveze proprii copii, lăsându-i pe ceilalţi victime ale germanilor, îi vorbi Louisei:

— Maiorul acela a fost, spuse ea. Îl cunosc după figură. El i-a luat pe copii în maşina lui.

— Jur în faţa lui Dumnezeu, spuse Louise, că nu am ştiut nimic. Am crezut că sunt înăuntru, cu ceilalţi. Nu trebuia să-i faci aşa ceva soţului meu. El nu doreşte decât să dea o mână de ajutor.

— Iertaţi-mă, murmură Marie Barzain. Iertaţi-mă… N-a fost cu intenţie… Dar mi-au luat copilaşii…

— Nu-i nimic, spuse Jean de Bernard, punându-i o mână pe umăr. Trebuie să ne străduim cu toţii să-i scoatem de acolo. Bărbatul tău unde este?

— Undeva în mulţime, răspunse femeia începând să plângă din nou cu suspine. Se poartă de parcă ar fi înnebunit… O, Dumnezeule, domnule conte, ce e de făcut?

— Nu ştiuvspuse Jean. Dar nu am de gând să-i las să ne ia copiii. Într-un fel sau altul va trefiui să-i oprim. Du-te şi caută-l pe bărbatul tău şi spune-i să se linişească. Am să mă duc să vorbesc în persoană cu comandantul SS.

— Pişcaţi chiar acum, îl imploră femeia. Plecaţi imediat. În curând va cădea înserarea şi copiilor li se va face frică.

Jean se întoarse spre Louise.

— Mă duc să stau de vorbă cu Camier şi cu părintele Duval. Trebuie să spunem mulţimii să-şi păstreze calmul,

altfel se vor auzi şi alte împuşcături. Aşteaptă-mă aici După ce mă întorc te duc eu ac aşa.

Pe primar îl găsi încercând să-şi liniştească nevasta Preotul trecuse şfel pe acolo. Era un bărbat corpolent, cu chipul aspru de ţăran şi un burduhan cât toate zilele Slujea în St. Blaize de treizeci de ani şi era tipicul preot de provincie de care se ocupa o nepoată rămasa domnişoară bătrână. Lipsa lui de rafinament era generos compensată de curajul personal şi de un suflet de aur.

— Ce ne facem acum? Nu pot face aşa ceva. iar noi nu putem să privim cu mâinile în sân cum ne răpesc copiii.

— Draga mea Caroline. gemu Camier. Fetiţa mea... Nevastă-mea a leşinat... De „ce ne-au făcut aşa ceva. de ce. de ce? Noi nu am adăpostit pe nimeni.

— Calmează-te, spuse Jean. Aici e vorba de o acţiune de pedepsire, de represalii. Dar nu cred că vor face ce spuneau. Părinte, eu am să mă duc să stau de vorbă cu Standârtenfuhnerul Vierken. Vreau să veniţi şi dumneavoastră şi primarul cu mine. Vom putea să stăm de vorbă numai cu el. Vă propun să ne oferim propriile vieţi, indiferent cât de multe, în schimbul eliberării copiilor. De asemenea, sunt dispus să plătesc o sumă uriaşă. Putem să le oferim bărbaţi şi bani în schimbul copiilor. Cred că vom reuşi să încheiem un târg cu nemţii.

— Pot să ia totul, spuse îndurerat Camier, tot ce am agonisit.

— Mie pot eventual să-mi ia pielea de pe mine. spuse părintele Duval, şi argintăria bisericii. Asta-i tot ce am. Dar credeţi că avem şanse de reuşită, domnule conte? Credeţi că e numai un scenariu pentru a ne băga în sperieţi?

— Sunt convins, răspunse Jean de Bernard. Ameninţarea lor este de neconceput. Nimeni nu poate face rău unor copii. Dacă le oferim în schimb un preţ suficient de mare, copiii noştri se vor întoarce la familiile lor. Mă duc s-o conduc acasă pe soţia mea şi după aceea plecăm la

Vierken. Ne-am înţeles?

— Da, răspunse preotul.

Camier tăcu şi el un semn din cap.

— Dumnezeu ştie că nu sunt un bărbat curajos, dar dacă e vorba de viaţa fetiţei mele, sunt gata să înfrunt şi moartea. Viaţa n-ar mai avea oricum niciun rost fără ea.

— Bun, spuse Jean. Acum du-te şi anunţă-i pe oameni că noi mergem să discutăm cu comandantul SS>. Spune-le să-şi păstreze calmul şi să aştepte aici.

Preotul se întoarse spre el.

— Dar doamna unde e? Cred că e îngrozitor de necăjită. Aş vrea să stau un pic de vorbă cu ea.

— Ne aşteaptă. Îi răspunse Jean. Dar ea e bine. Copii noştri nu se afla în şcoala.

— Au scăpat? întrebă părintele Duval. holbându-se la el. Şi aveţi de gând să vă predaţi ca ostatic?

— Prima mea datorie este cea faţă de familie, părinte. Cea de-a doua este faţă de locuitorii din St. Blaize. Faptul că fiul şi fiica mea nu sunt în pericol nu schimbă cu nimic situaţia. Ar trebui să plecăm chiar acum.

Îjî

Mătuşa lui Jean de Bernard locuia la Paris de când îi murise soţul. Timp de douăzeci şi trei de ani fusese stăpâna unui imens castel din secolul al XVII-lea şi al unei proprietăţi de pe Valea Loarei. Soţul ei nu acor dăduse nicio atenţie lumii sofisticate spre care aspira ea. Era cu zece ani mai în vârstă şi se devotase în întregime casei şi vieţii la ţară. Baroneasa de Cizalle cunoscuse prea puţine lucruri dincolo de Valea Loarei până în momentul în care moartea soţului ei îi redase libertatea. Renunţase la castelul ei în favoarea fiului şi unei zdrahoane de nurori care abia aştepta să devină proprietăreasa clădirii, apoi îşi cumpărase un apartament în Rue St. Honoré. Nu era de acord cu germanii, dar era politicoasă cu ei atunci când îi întâlnea, în cercul ei fiind acceptaţi numai ofiţerii cu cele

mai puternice relaţii. Nu lua în seamă nefericita slăbiciune a unora dintre mai tinerii ei prieteni faţă de exemplarele reuşite ale „sexului tare”. Spre cinstea ei. Pauline de Cizalle nu primise în casa ei niciun SS-ist şi nici nu făcuse curte pe faţă vreunuia dintre cuceritori. Dacă ar fi fost vorba de unul din membrii familiei sale, ca de exemplu Regine, s-ar fi opus cu rigiditate şi ar fi pus capăt unei astfel de relaţii. Când Minden sosi la apartamentul ei cu copiii, Pauline tocmai se îmbrăca pentru a pleca să ia masa în oraş. Auzise glasurile celor mici şi-şi trimisese camerista să vadă ce se întâmplă. Aceasta se întorsese însoţită de Paul şi Sophie care alergară să-şi îmbrăţişeze mătuşa. Ambii copii erau prea agitaţi pentru a-i putea explica motivul pentru care se aflau acolo. Baroneasa termină în graba îmbrăcatul şi veni în salon Rămase locului la vederea nepoatei sale Regine şi a unui ofiţer german. Ambii păreau încordaţi, iar” Regine era de-a dreptul şocată. Urmă un moment de tăcere jenanta Regine părea că nu are de gând să-l prezinte pe bărbat, ba chiar să nu scoată o vorbă. Baroneasa făcu un efori să-şi revină din surpriză şi se îndreptă spre german, cu mâna întinsă şi cu un zâmbet politicos, deşi îngheţat, pe chip.

Minden îşi bătu călcâiele şi îi sărută mâna.

— Maior Heinz Minden, Madame. Scuzaţi-mă că am dat buzna.

— Nu-i niciun deranj. Din câte îmi dau seama i-aţi adus cu dumneavoastră şi pe nepoţeii mei. Nu ştiam nimic de venirea lor.

— Nici nu ai fi avut de unde, interveni în fine şi Regine. Legăturile telefonice cu St. Blaize au fost întrerupte. Toată zona se află sub asediu.

Baroneasa uită de regulile de politeţe:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Regine îl privi pe Minden.

— Spuneţi-i dumneavoastră. Spuneţi-i exact ce mi-aţi

povestit şi mie.

— S-au comis două crime şi un act de sabotaj, spuse el. Au venit cei de la SS şi au instaurat un control strict asupra întregii zone. I-am adus pe Paul şi pe Sophie la dumneavoastră pentru a fi mai în siguranţa.

— Mai în siguranţă?

Regine privi genele frumos creionate ale mătuşii ei. Baroneasa părea turbată.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce legătură are SS-ul cu copiii? în zonă nu există niciun evreu, nu-i aşa?

— Aşa este, Madame, îi răspunse Minden, cuprins brusc de un impuls de jenă, fără să înţeleagă motivul. Nu e vorba de copii evrei. S-a hotărât pedepsirea locuitorilor din St. Blaize prin răpirea copiilor lor. Nu-mi dau seama dacă îi vor ucide sau dacă îi vor trimite într-un lagăr de exterminare. Am reuşit să-i scot de acolo pe Paul şi pe Sophie în ultimul moment. N-am ştiut un alt loc în care să-i pot aduce.

— Luaţi loc, domnule maior Minden.

Regine fusese cea care dintr-odată. preluase iniţiativa. Părea mai palidă decât o văzuse vreodată. Hotărârea de pe chipul ei o urâţea.

— Luaţi loc şi povestiţi-ne totul. Fratele meu a păţit ceva? Dar tata?”

— N-au păţit nimic, răspunse Minden. Noaptea trecută cei de la SS au venit la castel şi i-au interogat pe toţi, dar după aceea au plecat. Nu au reuşit să dea de urmele sabotorului, iar acum nu mai au nicio speranţă că o vor face. Ofiţerul care conduce operaţiunea are de gând să le dea o lecţie celor din St. Blaize. Eu nu am aflat decât în după-amia za aceasta. Operaţiunea Irod, aşa se cheamă. Nu am putut să avertizez familia dumneavoastră şi oricum soldaţii ar fi venit şi la castel după copii. Aşa că m-am dus repede la şcoală, înainte ca SS-ul să o încercuiască.

— Mulţumesc, spuse încet Regine. Vă mulţumesc,

domnule maior Minden.

— E îngrozitor, bolborosi baroneasa. Nu-mi vine să cred. Mi-e Imposibil.

— Nici eu nu am putut să cred. spuse Minden. A trebuit să facem multe lucruri, Madame, multe, multe fapte nemiloase şi regretabile. Niciodată însă aşa ceva. Niciodată nu am folosit copiii drept ostatici. Nu vă pot spune decât că nu e vorba de noi, de armata germană. E opera SS-ului şi a omului lor pe care l-au trimis la St. Blaize. Adolph Vierken… El e principalul autor, nu noi.

— Aţi spus Vierken?

Minden se uită spre Regine, întrebându-se dacă s-ar cădea să ceară ceva de băut.

— Da. Standartenführerul Adolph Vierken.

— O să rămânem cu tine în noaptea asta. Regine. Întrebă Paul de Bernard care apăruse în cadrul uşii.

Regine de Bernard îşi îndreptă privirea spre el.

— Da, spuse ea. O să rămâneţi aici în noaptea asta şi poate şi mâine. Mergeţi şi vedeţi dacă nu găsiţi nişte prăjituri în bucătărie. lRugaţi-o pe Juliette se va da a.

Regine se întoarse din nou spre Minden.

— Sunteţi sigur că e vorba de Vierken?

— Cât se poate de sigur. Am vOrbit personal cu el. I cazat la cartierul nostru general. El a fost în persoană la castel şi i-a interogat pe cei din familia dumneavoastră.

— Da. spuse încet Regine. Înţeleg. Probabil că a fost curios.

— Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte pe acest om. Regine, interveni baroneasa, holbândi i se la ea. Aceeaşi reacţie o avu şi Minden.

Pe buzele tinerei femei apăru un zâmbet dureros.

— Da. mătuşă Pauline. Îl cunosc pe Adolph Vierken. Domnule maior, spuneaţi că îi vor împuşca pe toţi copiii din sat?

— Aceasta este planul, răspunse Minden. Nu am

încercat să aflu detalii. Când am plecat de acolo tocmai înconjuraseră şcoala cu oameni înarmaţi. Mademoiselle de Bernard, eu va trebui să plec cât se poate de repede. Mă întorc în Germania. Acesta este şi motivul pentru care am reuşit să-i scot pe copii de acolo; am avut un permis cu care am putut părăsi zona. Pe cei mici i-am ascuns pe bancheta din spate. Le-am spus că e vorba de lin joc.

— Acum ştie şi şoferul dumneavoastră, spuse Regine. Cum vă veţi descurca cu el. X.

— Îi iubeşte la nebunie pe copii, spuse Minden. O ştiu bine. I-a văzut şi el pe cei de la S5 venind spre şcoală. Nu va face nimic prin care să le pună viaţa în primejdie.

— Ar trebui să mă duc să văd ce fac. Scuzaţi-mă…

Baroneasa se ridică. Bărbatul acesta salvase viaţa copiilor. Nu avea un sentiment de recunoştinţă faţă de el, mai degrabă silă şi groază. Ieşirea din încăpercă aceea era pentru ea o uşurare.

Când rămaseră singuri. Regine îi spuse:

— Ziceaţi că zona a fost închisă. Nimeni nu mai poate intra sau ieşi?

— Nu, îi răspunse el. Zona e încercuită ermetic. Cum l-aţi cunoscut pe Adolph Vierken?

— Prin intermediul pasiunii pentru muzică, îi răspunse Regine. Îi place foarte mult muzica. Ne-am cunoscut la un concert. Plec la St. Blaize. Chiar în noaptea neeasta.

— Nu veţi reuşi, insistă Minden. Nu vă vor lăsa să treceţi. Aţi putea fi chiar arestată. Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu vă gândiţi să încercaţi.

— Am să stau de vorbă cu el. spuse Regine. Am să-l opresc să facă aşa ceva.

— Dumneavoastră? Credeţi că dacă v-aţi întâlnit cu el de câteva ori puteţi influenţa cumva…

— Mă culc cu el. de patru luni, izbucni Regine., Mă iubeşte. Ne iubim. După ce voi sta de vorbă cu el nu vom

mai nutri aceste sentimente. Să nu spuneţi nimic mătuşii mele. Voi avea nevoie de maşina dumneavoastră. Mi-o împrumutaţi? Numai să ajung acolo. Şoferul dumneavoastră mă poate lăsa la primul punct de control, apoi se întoarce aici. De acolo mă descurc singură. Vierken va trimite o maşină după mine. Vă rog. Ştiu bine ce intenţionez să fac.

— Nu cred, spuse Minden. Nu cred că mai contează ce spuneţi. Nu sunt convins nici că va accepta să staţi de vorbă.

— Nu-l cunoaşteţi, spuse Regine. Cu siguranţă că nu mă cunoaşteţi nici pe mine. O să mă asculte. E’singura şansă de a-i salva pe copii. Dacă or să-i împuşte pe toţi bărbaţii din sat, nu-mi va păsa. E greşeala lor ca s-au băgat. Daj nu şi pe copii. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple. Împrumutaţi-mi masâna.

— Desigur, spuse Klinden. bacă spuneţi că ar mai fi o speranţă cât de mică… Fritz vă va duce cât va putea de (departe. Am să-l aştept la Hotelul George V.

Între timp se întorsese şi baroneasa.

Minden i se adresă lui Regine:

— Am să merg pe jos până la hotel. E după colţ. Ani să-i dau ordin lui Fritz să vă conducă. Mult succes. Şi adio.

Tânăra femeie întinse mâna, iar el se înclină să o sărute.

— Dacă reuşiţi să ajungeţi acolo, spuneţi-i cumnatei dumneavoastră despre copii. Şi transmiteţi-i compli mentele mele. În ciuda celor întâmplate, sper că îşi va aminti cu plăcere de mine.

Pentru o clipă simţi o usturime în ochi. Adevărul îl răvăşise. Louise nu îl iubise niciodată. Numai un capriciu carnal o adusese în camera lui. Acum nu putea decât să-l urască şi să-l blesteme pentru nenorocirea care se abătuse asupra locuitorilor din St. Blaize. Nici măcai salvarea copiilor nu mai putea să-l ridice în ochii ei după cele făcute

de germani.
Minden făcu o reverenţă în faţa baronesei.
— Îmi permiteţi să-i mai vă’d pe copii un minut. Madame? Vrgau doar să-mi iau rămas bun de la ei.
— Vă rog. Îi chem imediat.
La vederea maiorului care o îmbrăţişa pe Sophie.
ţinându-l pe Paul pe-unul din braţe, baroneasa simţi facrimi în ochi şi în acelaşi timp ar fi vrut să-i ducă de acolo pe cei mici. Minden plecă, iar ea se duse în dormitor. Regine îşi pregătise deja un mic bagaj.
— Plec acasă. Cred că pot da o mână de ajutor. Mătuşă Pauline, te rog, n-am chef să ne certăm tocmai acum. Plec. Dacă pot, mă întorc aici, dar nu pot să promit nimic. Ai grijă de copii.
Apoi uşa se închise în urma ei. Baroneasa îşi sună prietenii şi îi anunţă că d migrenă îngrozitoare o împiedica să mai ia masa cu ei.
fi îje
— Ai de gând să-l denunţi? îl întrebă Louise.
Jean avu un moment de ezitare. Nu dorea să mai vadă îngrijorarea de pe chipul ei şi nici să admită cât de mult îi păsa soţiei sale de celălalt bărbat. Şi nu voia să-i vadă chipul pentru că ştia că asta i-ar putea schimba modul în care judeca lucrurile.
— Nu ştiu, spuse el. Nu ştiu ce am să fac. Totul va depinde de Vierken.
— Eu eram gata s-o fac, spuse Louise, dar asta în clipele în care am crezut că Paul şi Sophie erau şi ei închişi în şcoală. Acum însă… Acum ştiu că ei nu sunt acolo … O, Doamne, unde oare putea să-i ducă Minden? De ce nu i-a adus acasă?
— Pentru că cei de la SS ar fi venit şi i-ar fi luat de aici, răspunse Jean. El ştia acest lucru şi i-a dus într-un loc mai sigur. Ţi-am spus de la început că nu era un om rău.
— Ştiu, spuse ea. Aş vrea să-mi promiţi un lucru.

— Ăă nu-l trădez pe Savage... Asta vrei, nu-i aşa?

— Da, spuse Louise. Nu aş fi spus-o astfel, dar asta gândesc. Nu-l da pe mâna nemţilor.

— Nu cred că va fi nevoie s-o fac, spuse calm soţul ei. De îndată ce va afla se va preda singur. Dacă nu o vă face şi viaţa copiilor va fi în continuare în joc, nu pot să-ţi promit nimic. Îmi pare rău.

— Dar l-am adăpostit la noi, continuă Louise. Suntem vinovaţii principali.

— Ştiu, răspunse el. şi nu am de gând ca să-i fac pe cei nevinovaţi să tragă ponoasele. Acum plec. Încearcă să nu-ţi faci griji.

Se aflau în dormitorul ei. Jean se apropie de ea.

— Ai încredere în mine? Şi înainte de a pleca, ai să mă crezi dacă îţi voi spune ceva?

— Ce anume?

Jean se opri în faţa ei şi mâinile lui se mişcară de parcă ar fi dorit să o îmbrăţişeze, dar în cele din urmă rămaseră neputincioase pe lângă trup.

— NU eu i-am trădat pe cei doi Pallier, spuse el. Mă crezi?

Brusc ochii ei se umplură de lacrimi.

— Da. Dacă aşa spui tu, te cred. O, Jean, Jean!

Acum era în braţele lui, strângându-l cu putere, plângând de remuşcare şi teamă, teamă pentru soarta lui şi, şi „mai mult, pentru a lui Roger Savage. El o ţinea la piept, mângâind-o cu blândeţe „zdrobit de durerea de a şti că toate aceste sentimente ale ei erau trezite de altcineva.

— Iartă-mă, spuse Louise. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat cu tine. Nu te-am înţeles şi nici nu am avut încredere în tine. Dar acum am. Sunt convinsă că vei face ceea ce va trebui.

— Am să-mi dau toată silinţa, spuse el, şi o sărută uşor pe buze.

Louise coborî şi dădu peste Savage care o aştepta cu

un pahar în mână, lucru neobişnuit pentru el. Niciodată nu se servise singur, trecând peste ospitalitatea lui Jean. Părea încordat, gata să explodeze. Veni direct la ea.

— Am aflat ce s-a-ntâmplat, spuse el. Mi-a spus Marie-Anne. Au şi ei patru nepoţei închişi în şcoală. Nu-ţi face griji, draga mea. Am să rezolv eu necazul ăsta.

— Paul şi Sophie au reuşit să scape, îi şopti Louise.

Nu ar fi vrut să se sprijine de el, dar trupul îi. tremura.

sleit de puteri. Savage era cald şi o îmbrăţişa cu dragoste.

— Minden s-a dus şi i-a luat înainte ca şcoala să fi t'osi înconjurată. Nici nu-mi vine să cred.

— Bravo lui! spuse Savage. El ar fi fost în stare să-l gazeze. În schimb nu-i lasă şi” pe cei de la SS să se distreze şi ei un pic. Ticălosul! Criminali nenorociţi! S-au coborât până şi la nivelul unor copii. Şi ce ziceau că au de gând cu ei?

— Să-i trimită în Germania. Vierken spunea că n-o să-i mai vedem niciodată. A fost şi el la şcoală. Una dintre mame s-a desprins din mulţime şi a încercat să se năpustească asupra lui. A împuşcat-o pe loc.

— În Germania?! repetă Savage. Asta înseamnă un lagăr de exterminare.

— Jean s-a dus să stea de vorbă cu el, spuse ea. Va încerca să ajungă la o înţelegere.

— Îşi pierde timpul degeaba. Cu oameni ca Vierken nu te poţi înţelege. Oricum o să-i ducă de-aici pe copii, după care o să-i gazeze sau o să-i împuşte. Jean ştie asta foarte bine, continuă Savage. apoi ridica faţa Louisei şi o privi în ochi. S-a dus cumva să mă denunţe?”

— L-am implorat să n-o facă, şopti ea. Nu cred că o să te denunţe. Mi-a promis că va face cum crede că e mai bine. O, Doamne, să nu te laşi prins de nemţi!

— Savage începu să-i mângâie părul, răsucind o

şuviţă [neagră în jurul degetului.

— Altă cale nu există, iubita mea, spuse el cu blânt deţe. Dacă nu pun mâna pe mine, copin din şcoală sunt ca şi morţi. Am să mă predau.

— Ba n-ai s-o faci, protestă ea violent. Nu poţi face aşa f ceva. Ştii doar de ce sunt ăştia în stare…

— Soluţia o am chiar aici, spuse el, atingându-şi manşeta. Nu-ţi face griji. Nu am să le dau ocazia să-şi

E bată joc de mine, dar pe copii îi vor lăsa în pace. f singurul lucru care contează acum.

Dar ţi s-a eliberat permisul de ieşire din zonă. spuse I Louise încet. Poţi pleca de aici şi să te întorci în Elveţia…

Misiunea pentru care ai fost trimis ţi-ai îndeplinit-o. Ce [se va întâmpla după plecarea ta nu te mai interesează. Aşa vor spune unii.

— Şi crezi că există oameni care ar putea trăi cu sufletul împăcat ştiind că au lăsat o mulţime de copii să moară în locul lor. Poate, dar nu e cazul meu. Te iubesc, o ştii bine…

— Ştiu. răspunse ea. Şi eu te iubesc. Nici nu ştiu ce să spun… Oare nu mai există şi altă cale?

— Nu. nu există şi o ştim la fel de bine amândoi.

Oricum nu mă mai aşteptam să scap cu viaţa din încercarea asta. Îmi pâre rău că nu am putut face dragoste cu tine.

— Şi mie.

9

— Nu plânge pentru mine, îi spuse Savage. Nu-mi place să te văd-plângând. Va fi greu pentru tine şi Jean, dar mă voi strădui să nu vă fiu o povară. Pot spune căsu/?? vărul tău şi că am fost recrutat de serviciile secrete în Elveţia şi trimis aici. Tu nu ştiai nimic. Poate mă vor crede. Nu ar avea niciun motiv să se îndoiască de povestea mea.

Louise nu-i dădu niciun răspuns; continua să-l strângă în braţe, copleşită de o agonie egalată doar de

sentimentele pe care le trăise când aflase că cei mici erau în pericol.

— Nu-mi pasă, izbucni ea ca o fiară rănită. N-au decât să mă aresteze şi pe mine!

— Să nu mai spui aşa ceva! spuse Savage înfuriat. Nici să nu îndrăzneşti să mâi vorbeşti aşa. Eu sunt cel care am intrat în viaţa tă fără niciun drept. Acum am să ies din ea. Aici aveţi încă tot viitorul în faţă. Copiii vor creşte mari, războiul va lua sfârşit, iar ticăloşii ăştia vor fi învinşi, îţi promit. O să ai o viaţă frumoasă, drăga mea, adăuga el apoi se înclină şi îi zâmbi. Poţi să dai şcolii de aici numele meu.

— Ţie chiar nu ţi-e frică? şopti ea.

9 A» *9 1*

Nu. Într-un fel, mă aşteptam să se termine aşa. N-or să-mi facă niciun rău, aşa că nu-ţi mai face griji din cauza mea. Pilula asta îţi dă senzaţia că adorrm brusc. După aceea, gata. Cred că am să merg pe jos până la scoală. De acolo n-au decât să mă trimită la Vierken.

9

— Nu. Mai stai un pic! îl imploră Louise. Aşteaptă până se întoarce Jean. Poate că l-a convins să-i elibereze pe copii. O, te rog, nu pleca încă. Nu te duce acolo!

Louise îşi dădea seama că totul era inutil. O făcea doar din reflex, îngrozită de inevitabilul moment în care Savage îşi va lua rămas bun şi va pleca să se predea. El îi vorbise atât de calm despre bilula care ucidea rapid. Dai asta nu o liniştea cu nimic. Dacă Savage nu va reuşi să-şi ducă planul la bun sfârşit… Imaginaţia ei refuza să accepte aşa ceva; copleşită de groază, îl strânse cu şi mai mare putere de braţ.

— Aşteaptă până se întoarce Jean, spuse ea. După aceea poţi să pleci.

Şi Savage îşi dădu brusc seama că atunci când şi contele va fi acolo lui îi va fi mai uşor să plece de lângă

femeia iubită. Louise nu va mai rămâne singură.

— Bine, răspunse el. O să-l aşteptăm împreună. Iar tu va trebui să te linişteşti. Mă duc să aduc ceva de băut.

Li se păru că trecuse o vgşnicie până când auziră motorul maşinii de pe alee. În hol se auzeau glasuri amestecate de bărbaţi. Câteva clipe mai târziu îşi făcu apariţia şi Jean de Bernard. Louise sări în picioare şi alerga într-un suflet la el.

— Ce s-a întâmplat, Jean? Ce a spus Vierken?

— Nu s-a întâmplat nimic, vorbi el liniştit. M-am dus la el, însoţit de Camier şi de părintele Duval. L-am implorat să dea drumul copiilor, dar m-a refuzat.

Jean scoase o ţigară şi o aprinse. Mâinile îi tremurau foarte tare.

— O să le dea drăumul, interveni Savage. M-am hotărât să mă predau. Îţi mulţumesc că nu ai” făcut-o tu până acum.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti. Dar n-are niciun rost să te predai. Copiii vor fi duşi în Germania orice s-ar întâmpla.

— De ce? întrebă Savage. Parcă spuneau că îl vor pe ucigaş „K

— Nu mai speră să-l prindă. Acum nu-i mai interesează decât să dea o lecţie locuitorilor din St. Blaize, să pedepsească populaţia civilă pentru vina de a-l fi adăpostit pe inamic. L-am întrebat pe Vierken dacă le va da drumul copiilor în cazul în care l-ar prinde pe sabotor, continuă Jean, îndreptâpdu-şi privirea spre Savage. Eram dispus să te trădez. Îmi pare rău. Când însă mi-am dat seama că oricum era hotărât să-i ducă pe copii în Germania, m-am răzgândit. Şi-a îndreptat stiloul spre mine şi mi-a spus: „Domnule conte, chiar dacă bărbatul acesta s-ar afla în clipa asta în biroul meu, pe copiii din St. Blaize tot am să-i oue de aici. Un vagon pentru vite a plecat deja de la Paris şi se îndreaptă spre noi. Mâine seară copii vor

pleca. Niciun sat din Franţa nu va mai adăposti vreodată inamicul fără să-şi aducă aminte de St. Blaize”. Sunt exact cuvintele lui. I-am oferit orice, bani. chiar vieţile noastre. El a râs, efectiv a râs. „Duceţi-vă la casele voastre şi faceţi alţi copii”. Am să-l omor cu mâna mea. Nu ştiu cum, dar am să-l omor.

A 5”.

Îşi aprinse o nouă ţigară de la chiştocul celeilalte.

— Sacrificiul tău nu ar avea niciun rost, îi spuse apoi lui Savage. Te-ar omorî şi apoi i-ar ucide oricum şi pe copiii noştri. N-ai face decât să-ţi pierzi viaţa degeaba.

— Paul şi Sophie, spuse încet Louise.» Ciândeşte-te ce ar fi fost dacă s-ar fi aflat şi ei acolo!

— Nu vom reuşi nimic dacă nu vom judeca lucrurile la rece. Asta trebuie să facem acum. Ziceai că au trimis un vagon de viţe? înseamnă că îi vor duce cu trenul. E mai bine decât cu camionul. Mult mai bine.

— Unde se află acum primarul şi preotul?

— În bibliotecă. I-am rugat să mă aştepte acolo. Camier e zdrobit. Fetiţa acecă-era singurul fui copil.

— Cheamă-i aici, spuse Savage. Nu va reuşi s-o salveze dacă se va lăsa pradă disperării. Iar noi nu o să ne lăsăm. O să-i salvăm pe toţi copiii.

— Cum? îl întrebă Louist. Cum am putea să ne luptăm cu o armată de SS-işti? îi vor omorî imediat pe cei ce se vor apropia de şcoala. Au dovedit deja că sunt în stare de aşa ceva.

— Nu avem nici arme, nici muniţie, nimic, spuse şi Jean de Bernard. Dar lumea va lupta, va lupta şi cu mâinile goale.

— Vor primi şi arme, spuse Savage. Vă promit Cheamă-i şi pe ceilalţi.

Î} Î îfe Îşc

Se întunecase şi în şcoală majoritatea copiilor încetaseră să mai plângă şi adormisera cu capulpe bănci.

Cei mai mari stăteau tăcuţi, holbându-se la SS-istul care u păzea, sprijinit de uşă şi cu carabina atârnată pe urnăi Madame Giffier. Învăţătoarea, trecea de la unul la altul să vadă ce fac. Se oprea în dreptul celor care mai plângeau şi-i liniştea şi încerca să răspundă cât mai natural întrebărilor abia şoptite ale altora. Cum şcoala nu era încălzită, pe la şapte seara le spuse copiilor să-şi pună hainele pe ei. Se produsese o izbucnire groaznica de isterie când se adunase mulţimea de afară şi copiii auziseră glasurile părinţilor lor. SS-iştii îi împinseseră pe copii înapoi, iar pe Michelle Giffi ei o doborâseră la pământ când aceasta încercase să intervină. Pe unul dintre obraji avea o vânătaie urâtă, iar gura îi mai sângera şi acum. Văzând-o zăcând plină de sânge pe podea, copiii tăcuseră imediat. Se făcuseră mici în băncile lor, scâncind şi tremurând de frică. Câţiva dintre cei mai mici udaseră podeaua, iar unei adolescente i se făcuse rău. Nu aveau ce mânca, iar de băut nu puteau bea decât apă de la toaletă.

Michelle Giffier se uită la ceas; trecuse de ora opt. Se aflau închişi acolo de mai bine de patru ore. Se ridică şi se duse la soldatul de lângă uşă. Se mişca greoi datorită rănilor de pe spate provocate de căzătura. Şocată dar plină de hotărâre se adresă soldatului:

— Copiii nu au mai mâncat nimic de la prânz. În plus, or să îngheţe de frig. Daţi-mi voie să ies şi să le aduc ceva de mâncare.

— Întoarce-te la locul tău şi stai jos, îi porunci germanul. Nimeni nu are voie să iasă de aici.

— Dar vă rog, vă rog… Or să moară de foame. Doar nu vreţi să-i ţineţi aici fără hrană şi căldură!

5! 9

Soldatul îşi potrivi carabina pe umăr şi, aplecându-se un pic, o împinse pe Michelle. proptindu-i latul palmei în piept. Femeia îşi pierdu echilibrul şi căzu. Când fusta i se ridică i se văzură picioarele goale învăţătoarea observă

privirea de pe chipul neamţului şi se acoperi imediat, înăbuşindu-şi lacrimile. Apoi se întoarse la catedra ei. Fiica lui Albert Camier veni lângă ea şi o îmbrăţişă.

<? 5 >

— Sunt nişte porci, îi şopti fata. Nu plângeţi. Madame. Nouă nu ne este foame. Ne simţim bine cu toţii.

— Nu pot face nimic, spuse învăţătoare printre lacrimi. S-a făcut atât de frig şi cei mici stau aici de atâta vreme. Iar ăştia nu mă lasăsă ies.

— Nu-i nimic, o linişti Caroline Camier. N-o să mai dureze mult. Or să ne dea drumul, nu vă faceţi griji.

Fata îi aruncă o privire plină de ură soldatului şi scoase limba la el. Mama ei care o crescuse atât de sever ar fi fost îngrozită s-o vadă.

În jurul orei zece, un grup de bărbaţi şi de femei se postaseră în faţa şcolii şi începuseră să aştej) te. Era o sfidare a stării de asediudar maiorul luă hotărârea de a nu forţa lucrurile. Ar fi fost inutil să provoace prin aceasta o revoltă, mai ales că Standartenführerul îi atrăsese atenţia că nu dorea nicio complicaţie. Operaţiunea trebuia să fie foarte curată. Aşa ca părinţilor li se permise să rămână acolo în drum. Mulţimea nu făcea nicio mişcare; femeile plângeau şi se rugau, iar bărbaţii stăteâunăuci şi neputincioşi, cu ochii la uşile cu gratii şi la ferestrele încuiate în spatele cărora se aflau copiii lor. Maiorul le vorbise prin megafon, avertizându-i să nu încerce să forţeze paza sau să se apropie de clădire. Orice tentativa de salvare a copiilor s-ar încheia prin incendierea şcolii. Le spusese că oamenii lui turnaseră deja kerosen pe zidurile exterioare ale clădirii. Mulţimea slobozise un singur vaiet cutremurător, apoi tăcuse. Moarta, mamă a cinci copii aflaţi închişi în şcoală, fusese dusă de acolo, iar pe locul în care zăcuse nu mai rămăsese decât o pată murdară de sânge. Se făcuse şi mai frig; câţiva dintre bătrâni fură conduşi acaşă să se culce. Rugăciunile continuară toată

noaptea. În interiorul şcolii copiii şi Madame Giffier adormiseră. Soldaţii din posturile de gardă căscară şi schimbară între ei câteva priviri. Cel care o împinsese pe învăţătoare şi îi zărise pulpele goale îşi obosea mintea cu gânduri nu tocmai curate. La venirea dimineţii copiii se treziseră plângând de foame. De afară nu se permise să se aducă nici măcar o felie de pâine.

Soldaţii de la punctul de control o ţineau acolo pe Regine de trei ore. Când aceasta refuzase să facă drumul întors, o ameninţaseră că o vor aresta. Un subofitei deosebit de agresiv o lovise chiar cu patul carabinei. Alba la faţă, cu buzele subţiată de furie şi hotărâtă să nu renunţe, ea se împotrivise şi le ceruse să o ducă la Vier ken. Siguranţa ei o zdruncină pe cea a soldaţilor şi în cele din urmă subofiţerul, temându-se să nu facă o greşeală faţă de o persoană care pretindea că îl cunoaşte pe Stândartenführer, sună Castelul Diane folosindu-se de telefonul de campanie. Vierken era pe teren, aşa că Regine rămase în aşteptare. Subofiţerul încercă din nou la telefon. O oră mai târziu o ajuta să urce într-un Mercedes pe a cărui capotă flutura svastica, salutând-o când maşina se puse în mişcare. Aşezată pe bancheta din spate. Regine turna învelită în paltonul ei uriaş. Acum înţelegea totul. Insistenţa lui de a o ţine cât mai departe de casa. Vierken nu o dorea în St. BÂaize. Nu voia ca ea să vadă ce se întâmpla acolo say să fie implicată în represaliile care se puneau la cale. Încerca să o protejeze pentru că o iubea. Şi ea îl iubea; în ciuda celor povestite de Minden despre intenţiile lui. Regine continua să-l iubească. Dar va încerca să-l înduplece. Fuseseră nişte nebuni să se amestece cu sabotorii şi cu Occidentul. Meritau să fie pedepsiţi; meritau să piardă nişte ostatici şi să li se dea o lecţie. Nu avea nicio simpatie faţă de consătenii săi, dacă aceştia se ridicau împotriva germanilor. implicându-se într-o luptă inutilă de dragul unui aliat care era de fapt duşmanul lor

tradiţional” Pentru aceşti oameni nu avea decât o puternică ostilitate. Dar pentru copii... Nu, aşa ceva nu putea fi contemplat cu mâinile în sâni. Probabil că Vierken glumeşte. Poate că vrea să-i facă pe părinţi să sufere un pic, să se căiască pentru prostia pe care au făcut-o. Dar trebuie să fie îngrozitor să te afli închis în şcoala aceea. Când Minden îi descrisese vehiculul blindat şi soldaţii care năvăliseră acolo în fugă, îi apăruseră în faţa ochilor fraţii Barzain, Michelle Clffier, Caroline Camier şi mulţi alţii pe care îi cunoştea pe nume, ghemuiţi şi tremurând de spaimă. Descoperi o gaufă în ţigara şi o stinse furioasă, ca la numai câteva-secunde mai târziu să-şi aprindă o alta. Apoi se aplecă înainte şi-l bătu pe şofer pe umăr.

— Vreau să trec mai întâi pe la tastelul St. Blaize. E la vreo opt kilometri de aici.

— Îmi pare rău, dar nu am v-oie să mă abat din drum şi nici să opresc pe traseu, Mademoiselle. Am primit ordin să vă duc direct la Castelul Diane. Acestea sunt ordinele Standartführer u 1 u i Vierke n.

După ce spuse acestea, şoferul acceleră intenţionat.

Regine îl înjură, fără să-i pese dacă o aude, apoi se lăsă din nou pe pernele banchetei. Fie. Probabil că era furios. Or să se certe, or să-şi ceară explicaţii, apoi va veni împăcarea. Simţi că i se înmoaie picioarele numai la gândul acestui moment. El va fi de neclintit şi-i va pretinde supunere. Iisuse. şopti ea ca pentru sine, meleştându-şi degetgle. Iisuse. trebuie să mă gândesc cum Voi proceda”. Încă se mai gândea ce e de făcut, palidă şi transpirată de emoţie, când trecură prin dreptul şcolii şi Regine văzu femeile îngenuncheate şi grupul mohorât de bărbaţi.

— Opreşte! strigă ea la şofer.

Neamţul frână brusc şi Regine sări din maşină. Mai multe chipuri se întoarseră spre ea, iar trupurile se dădură la o parte să-i facă loc. O bătrână murmura ceva.

— Mademoiselle Regine, ajutaţi-ne, pentru numele lui

Dumnezeu! Ne-au luatxopiii şi vor să-i ducă de aici. Ne-au spus că n-o să-i mai vedem niciodată.

Recunoscu un muncitor de la castel care întinse mâna spre ea, iar ea i-o strânse cu putere.

— Am să vă ajut. Nu-ţi face griji, Jumont. Am să vă ajut.

Rămase o clipă nemişcată, uitându-se spre şcoală. Un bec puternic fusese instalat temporar pentru a preveni orice încercare de evadare. În lumina lui Regine văzu cunoscuta clădire cu un etaj, sub a cărei boltă de la intrare se adăpostise de atâtea ori de ploile de toamnă. Observă, de asemenea ferestrele, încuiate şi sinistre, uniformele negre ale soldaţilor care încercuiseră clădire şi carabinele în poziţie de tragere. Vehiculul blindat fusese tras pe o uliţă laterală care dădea în strada principală. Regine se întoarse la maşina ei; şoferul, care între timp coborâse să-i deschidă portiera. Îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Vă rog, spuse el pe un ton ascuţit. Urcaţi.

Maşina porni şi Regine îi văzu pe sătenii adunaţi în faţa şcolii urmărind-o” cu privirile. Până atunci nu făcuseră legătura cu Mercedesul şi cu fanionul cu svastică… Deodată, cineva înţelese despre ce e vorba. O membră a familiei de Bernard călătorea într-o maşină a SS-ului. Un german îi salvase pe fraţii de Bernard în ultima clipă. Din mulţime se ridică un huiduit prelung. Femeile se îmbulziră înainte şi scuipară în urma maşinii. Regine nu le văzu. Rămăsese cu ochii închişi. Încercând să şteargă din memorie imaginea satului ei şi a locuitorilor. a şcolii şi a copiilor „aflaţi prizonieri înăuntru. După o jumătate de oră se afla la Castelul Diane, faţă în faţă cu Adolph Vierken.

CAPITOLUL 7

Primarul, Albert Camier, părintele Duval şi Jean de Bernard erau aşezaţi în jurul masei. Savage stătea în picioare lângă şemineu. Jean-Pierre adusese o sticlă de vin; avea ochii roşii din cauza plânsului. După ce ieşi din

încăpere. Jean de Bernard spuse:

— Prieteni, acest domn este vărul soţiei mele şi s-a gândit la un plan de salvare a copiilor. V-aş ruga să-l ascultaţi cu atenţie.

— Îl ascultăm, spuse Camier, suflându-şi nasul şi trecându-şi batista peste ochi. Suntem gata să ascultăm pe oricine. Doamne ajută-ne!

— Aşa este, interveni Savage. Să vedem mai întâi care este situaţia reală. Domnul conte a aflat un lucru foarte important în seara aceasta. Vierken nu are de gând să-i elibereze pe copii, în schimb i-a mărturisit contelui cu ce vor fi transportaţi. Mijlocul de transport va veni de la Paris, apoi îi va duce pe copii în Germania. E vorba de un tren. Iniţial mi-a fost teamă că vor folosi camioane, dar trenul în cazul acesta înseamnă vagoane pentru vite. Un singur vagon va fi suficient. Ştiţi cum arată aşa ceva: o construcţie solidă, închisă din toate părţile şi fără nicio fereastra. Destinaţia este clară pentru oricine: unul dintre lagărele de exterminare. Eu unul cred că e vorba de Auschwitz. Acolo îi trimit şi pe evreii voştri.

— Blestemat să fie, spuse părintele Duval. Iadul să-i înghită!

— Atâta vreme cât copiii se află în şcoală nu putem face nimic. Orice tentativă de a-i scoate de acolo ar fi sortită eşecului: pe noi ne-ar împuşca imediat, iar pe copii iar în asagra. În ce priveşte trenul, domnilor, lucrurile stau altfel. Înainte de a continua, aş vrea să vă întreb ceva: vă e frică de moarte?

— Cum să ne fie frică din moment ce ne-am oferit ca voluntari, bolborosi Camier. Dacă îi eliberează pe copii, n-au decât să-i împuşte pe toţi bărbaţii din St. Blaize.

— Puteţi garanta acelaşi lucru şi pentru încă, să zicem, douăzeci de săteni?

— Garantăm pentru toţi, îi răspunse Jean de Bernard.

— Şi pentru femei, adăugă părintele Duv i. L – 13 ine,

continuă Savage sorbind din paharul de vin. În cazul acesta am putea avea noroc. Ştiţi să trageţi cu arma?

— Cu armament sportiv, da. Am mai putea folosi cuţite, ciomege, orice. Dar arme nu avem. Le-am predat pe toate după capitulare.

— Pot să vi le procur eu, spuse Savage. I-am promis contelui şi am se vă pun la dispoziţie toate cele necesare.

— Cum aşa? întrebă Camier h olbându-se mirat la el. Cum puteţi face aşa ceva?

— Asta nu e treaba dumneavoastră. Am să fac rost de arme şi am să vă învăţ la timpul potrivit cum şi când să le folosiţi. Dar mai întâi un lucru trebuie se va fie foarte clar: eu sunt cel care conduce operaţiunea şi ştiu foarte bine ce am de făcut. Nimeni nu mă contrazice şi nu pune întrebări. E clar?

Cei doi bărbaţi avură un moment de ezitare uitându-se întrebător la Jean de Bernard.

— Puteţi avea toată încrederea în Monsieur Savge, spuse contele încet. Eu unul m-am lăsat pe mâinile sale. Am încredere deplină în el.

— Pentru mine e suficient, spuse părintele Duval ridicându-se şi întinzându-i mâna lui Savage. La urma urmei sunt şi copiii mei. Îmi voi da viaţa pentru a-i salva. Spune-ne ce avem de făcut şi te vom urma.

— Vom face orice, interveni şi Camier. Fiica mea... începu el, apoi îşi suflă din nou nasul.

— În cazul acesta ne-am înţeles, li se adresă Savage. În primul rând am nevoie de oameni, de tineri apţi de luptă. Aceştia vor trebui să fie în zori pe aerodromul Lavalliere.

De modul cum vor reuşi să ajungă acolo, încălcând regulile stării de asediu, vă veţi ocupa voi. Dar asta cu o condiţie: nicio femeie nu trebuie să afle de planul nostru. Nu-mi pasă cât de greu vă va fi, dar dacă vei spune ceva soţiei, domnule primar, sau veţi da cuiva de înţeles,

părinte, vom da greş. Germanii ar mirosi sau ar auzi ceva. Un Singur cuvânt scăpat imprudent în sat ar putea zădărnici tot planul nostru. Lăsaţi mamele să mai bocească şi în noaptea asta. E clar?

— Clar. Nu vom sufla nicio vorbă. Bărbaţii vor jura că vor păstra secretul. Dar cum vei obţine armele?

— Vor fi paraşutate, răspunse Savage. Mai precis, pe aerodromul Lavalliere.

— Lavalliere?! întrebă Camier cu gura căscată de uimire. Locul acesta se află la numai zece kilometri de St. Blaize. Cum s-ar putea face o paraşutare atât de aproape?

— Începând cu 1941, spuse Savage. În locul acela s-au efectuat două paraşutări şi chiar o aterizare. A fost vorba de o acţiune de salvare a unui om care a putut fi readus în Anglia. Vi se pare imposibil? E cât se poate de adevărat. Aerodromul este izolat şi nu poate fiăvăzut de pe drum datorită unei centuri dese de copaci. În ceea ce priveşte drumul, acesta este foarte rar folosit şi numai de fermierii din zonă. În acelaşi timp. zona este atât de superficial supravegheată de nemţi, încât a fost destul de uşor ca un avion să aterizeze pe câmpul de acolo într-o noapte cu lună plină. Cât despre paraşutare, parcă aţi mai avut aici un agent britanic prin 42, nu-i aşa? El tot la Lavalliere a fost paraşutat. Şi ca el au mai fost trimişi şi alţii. Nu vă faceţi griji în privinţa acestui loc, nu a fost încă descoperit de nemţi ca punct de recepţie. Acolo vom primi armele.

— Cu trupele SS care colcăie peste tot? protestă părintele Duval. Poate că înainte nu era prea bine supravegheat de nemţi, dar acum. după toate câte s-au întâmplat… Ştii bine că au instaurat starea de necesitate.

— Trupele lor sunt concentrate – în zona oraşului şi de-a lungul drumurilor principale, spuse Savage. şi, ceea ce este şi” mai interesant, nemţii nu se aşteaptă să primim sprijin din exterior. Materialele vor ajunge la noi. Depinde

numai de voi ca acolo să avem nişte oameni care să le preia.

— Şi o să atacăm trenul? îl întrebă Jean de Bernard.

— Da, dar nu înainte ca acesta să plece din St. Blaize.

Ei se vor aştepta la necazuri în gară: o eventuală revoltă a populaţiei sau o tentativă de salvare a copiilor. Vor fi pregătiţi pentru orice situaţie. Lucrurile nu sunt valabile însă şi pentru vagon. Sunt convins că gara va fi păzită cu efective maxime. În schimb, pe locomotivă şi pe un vagon nu vor putea instala mai mult de şase oameni. Probabil că pe vagon vor pune şi o mitraliera. Acoperişul e singurul loc unde pot sta soldaţii. Asta înseamnă că îi vom putea doborî cu uşurinţă, fără pericolul de a răni copiii. Acum însă aş avea nevoie de o hartă a căilor ferate.

— Am una chiar în sertarul de la birou, spuse Jean. Ţi-o aduc imediat.

Camier se întoarse şi se uită după el: scoase o batistă din buzunar şi şi-o trecu peste faţă şi ceafă; părea bolnav, Iar chipul dolofan parcă i se ascuţise, lăsând un orificiu adânc în dreptul gurii. Părea cu zece ani mai bătrân de când începuse această zi.

Părintele Duval îl urmărea cu atenţie pe Savage. Numeroşii ani petrecuţi în această parohie, timp în care ascultase efiziunea de păcate omeneşti mărturisite la spovedanie, îl înzestraseră cu capacitatea de a face-o judecată sănătoasă a celor din jur. Vărul contesei îl umplea de nelinişte. Era elveţian, iar preotul avea în clinaţia de a nu face nicio deosebire între elveţieni şi germani.

Omul ăsta avea în el ceva special, ceva dincolo de autoritatea şi legăturile sale clare cu viaţa militară pe care nici nu se mai ostenea să le ascundă. Era un om, periculos, cu totul nepotrivit pentru mediul unui modest Sătuc sau al unui castel de nobili. Se mişca cu duritatea unui animal puternic, jar ochii lui aruncau priviri care îl» neliniştea pe preot. şi brusc îşi dădu seama că se afla în aceeaşi

încăpere cu bărbatul care se furişase în Castelul Diane şi-l ucisese pe generalul Brühl. Părintele Duval înghiţi în sec şi-şi îndreptă privirea îl altă parte.

— Ia să vedem, spuse Savage, deschizând harta. De aici vor pleca spre Paris, continuă el, urmărind traseul cu degetul. E ruta directă. Mai mult ca sigur că singurele mijloace de locomoţie din St. Blaize sunt bicicletele şi taxiul de la gară.

— Eu nu mai am benzină la maşina mea. spuse Jean. dar Camier are o dubiţă.

— Aprovizionez Castelul Diane cu articole de băcănie, explică primarul, încurcat. Pentru asta ei îmi mai dau din când în când un pic de benzină.

— Câţă? îl întrebă Savage.

— Câţiva litri.

— E bine; în cazul acesta vom folosi dubiţa pentru a prelua armele de la Lavalliere. Adună încă opt oameni şi conduci tu. Dacă te opresc patrulele, le spui că transporţi marfă la castel.

— Dar Lavalliere nu e deloc aproape de castel, protestă Camier. Cum le voi putea justifica îndepărtarea de ruta obişnuită?

— Va trebui să te descurci, spuse Savage cu răceală în glas. Dar poate că ţi-e frică să-ţi rişti viaţa pentru fiica ta. Dacă e aşa, ar fi mâi bine să nu te angajezi cu nimic.

— Nu! Nu! Nu! sări Camier apucându-l de braţ. Nu vreau să mă retrag… Am să fac întocmai cum ai spus. Găsesc eu o soluţie…

Savage privi chipul palid, năclăit de sudoare şi mâna tremurândă care încă îl mai strângea de mânecă. Se smuci şi se eliberă.

— Vreau să-ţi spun ceva, i se adresă el primarului Vorbeşti tot timpul despre copilul tău. Ea nu e singura care se află în această situaţie. Toţi copiii sunt închişi în clădirea şcolii, iar mâine seară se vor afla în drum spre

lagărul de exterminare. Pentru a fi gazaţi sau împuşcaţi, Monsieur Camier. Ţi-e frică, nu-i aşa?” Bine. Dar dacă din cauza fricii tale vom rata aceasta acţiune şi nu vom reuşi să-i salvăm pe copii, te omor cu mâna mea. Voiam s-o ştii. adăugă el, apoi îi întoarse spatele lui Camiei. Acum am să vă spun cum vom proceda. Preluăm armele şi ne îndreptăm spre acest punct situat pe calea ferată Aici, la circa opt kilometri în afara St. Blaize. Pe o distanţă de încă trei kilometri nu se află niciun post de bloc şi locul este izolat. După aceea pornim la atac.

— Şi dacă reuşim să-i eliberăm, interveni Jean de Bernard. unde îi vom ascunde? SS-ul îi va căuta peste tot.

— Cei de la SS nu vor afla decât a doua zi că trenul nu a ajuns la destinaţie, îi răspunse Savage. Dacă vom curăţa toate urmele atacului nostru, dacă vom trage locomotiva şi vagonul pe o linie secundară şi le vom* lăsa acolo, am putea să-i scoatem din St. Blaize înainte ca nemţii să fie informaţi că transportul nu, a sosit la Paris. Astfel de trenuri nu opresc în gări, continuându-şi drumul zile întregi. Singura oprire o fac pentru a se alimenta cu combustibil şi pentru a schimba mecanicii. Astfel vom avea timp să-i ascundem undeva pe copii.

— Dar nu avem unde, interveni preotul. În zona aceasta nu există nici munţi şi nici peşteri. Pădurea ar fi singura soluţie, dar nu vom putea ascunde atâtea suflete. Printre ei sunt şi copii de cinci, şase ani. Ce facem cu aceştia?

— Nu ştiu, recunoscu Savage. Dar ne vom gândi la ceva. Mai întâi să-i salvăm. Dumneata, părinte, vei fi omul de legătură. Întoarce-te la şcoală, dă o raită pe acolo şi alege opt bărbaţi. Nu avem loc în dubiţă pentru mai mulţi. Spune-le să meargă acasă la primar şi să aştepte acolo. Şi nu le da niciun detaliu în plus. Monsieur Camier, dumneata pleci chiar acum acasă. Verifică dacă ai suficientă benzină în rezervorul dubei. N-o să rezolvăm nimic dacă rămânem

în pană. Misiunea ta este de a-i linişti pe oameni când vor ajunge la tine şi de a aştepta semnalul de pornire de la mine sau de la domnul conte. Aveţi întrebări?

— Nu. răspunse fără ezitare părintele Duval.

Nu ar fi dorit să trezească curiozitatea lui Albert Camier. Frica şi durerea sufletească îi tociseră acestuia percepţia altă dată atât de ascuţită şi îl împiedicaseră să tragă concluzii ce apăreau atât de el are faţa de persoana verişorului contesei venit din Elveţia. Părintele Duval îl cunoştea prea bine pe Camier pentru a se putea încrede în el. Dacă primarul ar fi făcut vreo legătura între Savage şi omul căutat cu atâta îndârjire de SSrar fi fost în stare să facă un târg cu nemţii pentru a-şi salva copila, fără să-i mai pese deâsoarta celorlalţi copii.

— Nu. totul este clar, repetă el, apoi îl luă pe Camier de braţ. Vom face întocmai cum ne-ai spus. Dumnezeu să te binecuvânteze, Monsieur. Mă voi ruga pentru dumneavoastră…

— Mulţumesc, spuse Savage, strângându-i mâna preotului. * – Jean de Bernard îi conduse pe cei doi afară. Când reveni în casă, îl găsi pe Savage pe canapea, cu paharul gol ţinut între genunchi. Se apropie şi se postă în raţa lui.

— Părintele Duval şi-a dat seama cine eşti cu adevărauspuse el. Numai de n-ar fi bănuit ceva şi Camier.

— Denunţându-mă nu-i vor ajuta cu nimic pe copii, o ştiu şi ei. Trebuie să-mi asum acest risc.

— Şi crezi că acţiunea de salvare va avea sorţi de izbânda? Chiar poţi să ne procuri arme şi muniţie?

— Nu ştiu, îi răspunse Savage. Dar. pentru numele lui Dumnezeu, voi încerca tot ce-mi stă în putinţă. Începând chiar de acum.

Se întunecase de-a binelea când Savage sări geamul şi ajunse pe acoperiş. Pentru a găsi drumul spre staţia radio îşi aprinse micuţa lanternă. Un grup de nori groşi

acoperea luna. Vântul uşor spulberă smocurile de vapori fumurii până când astrul nopţii apăru din nou. În momentul acela conturul piscurilor înzăpezite pe fundalul luminos semăna cu chipul unui om. Pentru o clipă Savage îşi aminti de emoţia cu care descoperea în copilărie trăsături ale corpului omenesc în ceva atât de distant şi maiestuos, de asemănarea pe care o făcea în imaginaţia sa de copil între o planetă situată la milioane de mile depărtare şi chipuri mitice. Era poate nevoia omenească de a reduce întregul univers la dimensiunile de pigmeu ale fiinţei umane.

Vântul se porni din nou şi împinse norii peste chipul de gheaţă. Savage scoase husa aparatului de emisie-recepţie.

Îşi potrivi căştile. Venise la St. Blaize pentru a îndeplini un obiectiv precis, acela de a lupta împotriva unei forţe intangibile de distrugere-şi fusese prins de nişte evenimente care nu puteau fi lăsate să tulbure şi să distrugă vieţile celorlalţi oameni. Ar fi putut fi liber la ora aceasta, liber să-şi încerce norocul de a scăpa folosindu-se de permisul semnat de Vierken. Liber să părăsească satul şi pe locuitorii acestuia, copiii lui şi să se acă nevăzut în vâltoarea evenimentelor pe care le provocase chiar el. Torentul destinului îl purta însă spre un deznodământ necunoscut. Avu un sentiment de fatalitate pe care însă îl alungă imediat. Copiilor din St. Blaize trebuie să li se asigure un viitor; el îşi pierduse propriul copil şi soţia care nu descoperise încă fericirea alături de el. De data aceasta inocenţii nu vor mai fi sacrificaţi.

Dacă de soarta sa nu-i mai păsa, situaţia Copiilor îl preocupa în mod deosebit. Începu să transmită. Intenţionat. folosi un cod adresat cu prioritate celor de la OSS ci nu cartierului general britanic. Îşi aminti de colonelul englez, omul cu sânge rece şi atât de prefăcut. Cererea pe care intenţiona să o transmită aliaţilor nu ar fi

avut nici cea mai mică şansă dacă ar fi ajuns pe mâinile acestui om. Folosi, deci. numele conspirativ al generalului Heidsecker. „Geronimo. Pentru GeronimO din partea Apaşului. Misiunea îndeplinită. Succes deplin. Sprijin de urgenţă pentru prevenirea represaliilor împotriva zonei. Toţi copiii din sat ameninţaţi cu exterminarea. Solicit armament uşor şi muniţie pe aerodromul Lavalliere în zori. repet, mâine în zori. Aştept confirmare în cel mai scurt timp. Apaşul”.

Ghemuit într-un colţ al acoperişului se pregăti de aşteptare. Nu obişnuia să se roage. Centru el nu exista Dumnezeu, acea forţă binevoitoare care sălăşluia în ceruri. Salvarea copiilor care tremurau acum de frică între zidurile şcolii nu putea veni pe aripile unor îngeri, tot aşa cum nicio minune nu putuse să-i salveze soţia şi copilul.

Acest lucru putea să-l facă doar curajul şi devotamentul unei mâini de oameni. Şi hotărârea ce va fi luată la Londra. Îi vor trimite ajutoare sau îl vor refuza? Vor risca să trimită un avion şi materialele de luptă pentru ceea ce ei considerau o acţiune sortită eşecului.

sau nici nu vor lua în seamă mesajul lui. Heidsecker era un om de treabă. Savage folosea acest epitet fără să-i analizeze sensul. Pentru el, asta însemna ca generalul nu era un ticălos, spre deosebire de colonelul Fairbairn. Heidsecker era un bun familist, un om recunoscut pentru indulgenţa şi omenia cu care îşi trata subalternii.

Savage aşi aprinse o ţigară. Avea gura uscată şi fumul îi dădea o senzaţie neplăcută. Dacă nu-i vor trimite ajutoare... Dacă nu-i răspundeau din cauza unei defecţiuni survenite la trimiterea mesajului... Îşi privi din nou ceasul. Zece şi jumătate. Se afla pe acoperiş de o oră. Staţia radio nu emitea niciun semnal. Auzi în spate un zgomot, apoi vocea Louisei.

— Eu sunt. Ţi-am adus nişte supă.

Louise se apropie şi se aşeză lângă el. Chipul ei era

luminat de razele lunii.

— Jean mi-a vorbit de planul vostru, spuse ea. Ai reuşit să iei legătura?

— Mesajul l-am transmis. Acum aştept răspunsul. Vino lângă mine şi încălzeşte-mă.

— Ceea ce vreţi voi să faceţi mi se pare imposibil.

— Dacă îţi doreşti ceva cu adevărat, nimic nu este imposibil. E drept ca mai ai nevoie şi de un pic de şansă şi de arme.

Savage se uită din nou la ceas.

— Tuleşti un militar instruit, spuse ea, dar oamenii aceştia nu ştiu să lupte. Vor fi masacraţi!

— Disperarea te face capabil de fapte extraordinare, spuse Savage trecându-şi un braţ pe după umerii ei. O să fii surprinsa când ai să vezi de ce sunt în stare aceşti ţărani paşnici atunci când în joc este soarta copiilor lo: „Eu nu-mi fac nicio grijă în privinţa lor.

— Şi dacă nu primeşti răspunsul sau dacă răspunsul v; i fi negativ, ce facem?

— Dumnezeu ştie, spuse el. Dar ceva tot vom face. M-am gândit mult la Vierken. De ce i-a spus lui Jean cum or să-i transporte pe copii şi când? Chestia asta nu-mi place deloc. Şi de ce vor folosi un vagon de vite şi o locomotivă specială pentru câţiva – copii, tocmai acum când nemţii trec printr-o criză disperată de mijloace rulante. Nu se leagă deloc. Ceva nu e în regulă, dar al naibii să fiu dacă ştiu ce anume!

— Nu e nimic ciudat în treaba asta. spuse ea. Aşa îi duc ei pe oameni în lagăre, iar copiii vor fi trimişi într-un lugăr.

— Sute de oameni, da, dar nu şi cincizeci de copii. Nu ar avea niciun rost iar mie îmi miroase urât.

— Asta pentru că pui răul în faţă. Eu sunt convinsă că lotul va decurge aşa cum a spus el. Ştii. mă simt atât de vinovată pentru faptul că Paul şi Sophie au reuşit să scape.

În seara asta am intrat în c’amera lui Minden. Nu lipseşte nimic. Probabil că i-a luat în grabă pe copii şi a fugit. Dacă aş şti unde i-a dus…!

— A riscat imens, spuse Savage. Trebuie s-o recunosc. Dacă cineva află, o să aibă necazuri mari.

— Întotdeauna i-a plăcut de ei, spuse ea încet. N-a fi icut-o doar de dragul meu. I-am spus şi lui Jean că m-am culcat cu el.

— O, exclamă el. De ce? De ce i-ai spus?

— Am simţit că trebuia s-o fac. Cred că a înţeles. El era interesat de tine.

— Dar tu de partea cui eşti? A mea sau a lui? Vreau să vii cu mine în Anglia.

— Aşa ceva n-am să fac, răspunse Louise. Nu pot să-l Ins singur aici. După terminare războiului alta va fi situaţia, dar acum n-am să-l părăsesc.

— Am o presimţire că îl mai iubeşti şi nu vrei să recunoşti.

— D’acă lucrurile ar sta aşa, ar fi foarte uşor. Şi poate cât ar fi fost adevărat, dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine. Numai că tu mi-ai schimbat total cursul vieţii. Indiferent ce se va întâmpla, pentru mine nimic nu va mai fi ca înainte.

— Ţi-ar plăcea să trăieşti în Mexic? o întrebă Savage.) e Europa sunt sătul şi în Statele Unite nu am niciun chef să mă stabilesc. Ce-ai zice de Mexic?

— Nu ştiu ce să zic. Am să mă mai gândesc. De fapt tare e numele tău real?

— McFall. spuse el. Brian Patrick John. Te iubesc foarte mult şi nu am de gând să te pierd. Vreau să ştii acest lucru. Dacă nu vii acum cu mine. am să mă întorc să te iap, adăugă Savage sărutând-o uşor.

Îşi privi apoi cadranul luminos al ceasului.

— Dumnezeule! A trecut de miezul nopţii. De ce naiba nu-mi răspund?

— Probabil” că au nevoie de timp de gândire.

— Le-am dat exact atâta timp cât avem şi noi la dispoziţie. Dacă nu vor trece de linia roşie, copiii vor fi morţi.

— Vreau să vin şi eu cu tine, spuse ea. Vreau să vă dau o mână de ajutor.

Savage îşi scutură capul.

— Nici gând, draga mea. Nici măcar nu te vei apropia de locul acela. Poate te va mira, dar nu voi risca să fii ucisă. O să aştepţi aici. Treaba asta e numai pentru bărbaţi.

— Fr-aş vrea să ţi se întâmple ceva. şopti Louise.

Ochii i se umpâură de lacrimi.

— Ţie sau lui Jean. Nu-l lăsa să facă vreo prostie…

— Nu cred că-i stă în caracter, spuse Savage. Nu e genul de om care să facă greşeli.

— Nu trebuie să-l subapfeciezi, spuse ea încet. Şi eu am făcut greşeala asta. L-am acuzat pentru că nu ştiam ce ne poate aştepta. Acum ştiu, am văzut cu ochii mei. Nu are curajul tău. dar nu e un laş. În plus, iubeşte St. Blaize şi pe locuitorii săi. Nu-l lăsa să-şi rişte viaţa prosteşte, – Bine. Am să am grijă de el, dacă asta doreşti!

În clipa aceea în căşti se auzi un bâzâit care anunţa transmiterea mesajului de la Londra.

* * *

Când a fost chemat la telefon. Frank Heidsecker se afla la Savoy. unde servea cina. Avusese o zi istovitoare, dar era satisfăcut. Buletinele despre starea vremii în clicau o ameliorare, iar norii joşi şi vântul care caracte rizaseră primele zile ale lunii iunie dispăruseră Heidsecker plecase de la birou la şapte şi se întorsese la hotel să facă o baie şi să se schimbe. Avea. Întâlnire cu o englezoaică atrăgătoare pe care o cunoscuse la un cocktail săptămâna trecută. Soţul ei făcea parte din Divizia canadiană staţionată în prezent pe coasta de sud în aşteptarea ordinului de declanşare a invaziei

Heidsecker avea o căsnicie fericită, dar de când se ştia îi făcuse plăpere să aibă relaţii intime şi cu alte femei frumoase. Îşi dorea din tot sufletul să se culce cu atrăgătoarea soţie a maiorul canadian şi tocmai de aceealşi propusese să o convingă să-şi petreacă noaptea aceea cu el. Numai că în loc să” – şi îndeplinească această dorinţă, generalul şi-a petrecut restul nopţii în sediul din stracia St. James iar invitata sa dezamăgită a ajuns acasă neatinsă.

În jurul mesei din biroul generalului se aflau patru bărbaţi, plus o stenografă în uniformă WAC. Era ora unsprezece şi în încăpere plutea un strat gros de fum de ţigară. Unul dintre cei patru bărbaţi era îmbrăcat civil. Avea o faţă rotundă! şi palidă şi purta nişte ochelari cu lentile foarte groase. Părea foaf te grav şi plin de sine.

— După părerea mea, vorbi colonelul Fairbairn pe un registru mai înalt decât celobişnuit datorită indignării care pusese stăpânire pe el. după părerea mea e o cerere ridicolă şi cât se poate de nelalocul ei. Omul acesta nu are niciun drept să se amestece în astfel de treburi!

— Eu nu cred că este vorba de depăşirea autorităţii pe care o are. interveni un locotenent-col Onel american. În mesaj se spune că e nevoie de sprijinul nostru. În caz contrar, dacă am înţeles bine, nemţii îi vor ucide pe copii. Nu vreau să spun că putem face ceva, dar nici nu pot fi de acord cu criticile pe care le aduceţi omului nostru.

Americanul se aşeză din nou pe scaun şi-şi încrucişă mâinile pe masă. Nu-l agrea deloc pe ofiţerul de legătură englez.

Un căpitan de grup de la Forţele aeriene regale îşi ridică privirea spre el, apoi spre general.

— Dacă doriţi sprijinul nostru, domnule, spuse el, aş putea face ceva. cu condiţia să luăm o hotărâre cât mai rapidă.

— Şi înainte de a lua o hotărâre, spuse civilul, trebuie să recunoaştem că o astfel de acţiune poate avea grave

implicaţii politice.

— După mine – vorbi Heidsecker şi toţi cei de fată se întoarseră spre el – lucrurile sunt „foarte clare. Deci trimitem un agent în Franţa cu o misiune atât de *i*

L importantă încât ar putea decide soarta războiului. Omul îşi îndeplineşte misiunea. Informaţiile care ne-au parvenit de la Paris indică faptul că agentul respectiv a făcut mai mult decât i se ceruse iniţial, existând zvonuri că a produs serioase acte de sabotaj în Castelul Diane şi că l-a lichidat pe însuşi Brühl. Omul acesta nu ar fi reuşit aşa ceva fără cooperarea cu francezii. Iar acum tocmai cei care l-au ajutat vor trebui să sufere.

Generalul îşi roti-privirea în jurul mesei. Fairbairn îşi ciupea buzele evitând să se uite în ochii săi.

— E vorba de nişte copii, domnilor, continuă Heidsecker. Nişte copii care vor fi duşi la moarte, parcă aşa spunea în mesaj. Eu unul nu-i voi refuza sprijinul.

Reprezentantul de la Foreign Office, care avea numai rol de observator şi nici măcar nu deţinea rangul

5 t 9 w ministerial pe care îl pretindea, îşi drese glasul şi spuse:

— Sunt convins că relaţiile anglo-franceze vor avea mult de suferit dacă, după război, se va afla că nu am făcut nimic pentru a-i salva pe copii. Sunt sigur, domnule general, că departamentul meu va fi de acord cu decizia dumneavoastră.

— Iar eu sunt sigur că şefii mei nu vot” aproba aşa ceva. nu se putu abţine Fairbairn. Întreaga idee mi se pare o nebunie. Ştiam dinainte că vor urma represalii şi că acestea vor fi cât se poate de dure. Aşa ceva s-a mai întâmplat de zeci de ori şi înainte. Şi până acum au fost făcuţi ostatici care ulterior au fost ucişi, dar nu am dat buzna cu avioane şi cu armament să-i salvăm. Aşa ceva nu e posibil. Dores e să se consemneze în procesul-verbal că părerea mea este să-i dăm ordin acestui om să nu

întreprindă nimic ce ar putea atrage atenţia asupra sa şi să revină cât poate de repede pe ruta de retragere recunoscută. Desigur, îmi exprim întreaga admiraţie pentru reuşita sa. Nimeni nu se bucură mai mult ca mine de succesul lui, domnule general. La urma urmei, am contribuit şi eu la instruirea sa. Asta nu înseamnă însă că trebuie să ne amestecăm în treburile interne ale Franţei. Dacă ar fi să-mi cereţi punctul practic de vedere, v-a. Şi spune că acea zonă a Franţei este recunoscută pentru ostilitatea ei faţă de aliaţi, iar o atrocitate de aceste proporţii nu ar face decât să le întoarcă privirile spre noi.

Heidsecker îşi îndreptă privirea spre el.

— Am reţinut opinia dumneavoastră, domnule colonel, şi s-a consemnat şi în procesul-verbal. O resping cu desăvârşire. Domnule căpitan de grup, aţi putea pune la dispoziţie un avion? Aş sugera să procedăm cu multă atenţie şi să trimitem un transport cu toate cele necesare. Lavalliere este suficient de mare pentru a permite aterizarea unui avion. Dacă operaţiunea împotriva germanilor va reuşi, vom putea scoate şi copiii tot pe calea aerului.

— Vreţi să-i scoateţi din Franţa, domnule?

A?? 9 7

Întrebarea fusese adresată de locotenentul-colonel care îl pusese la punct pe Fairbairn.

— Da, răspunse generalul. Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru salvarea lor. Copiii aceştia trebuie salvaţi, iar eu voi conduce personal acţiunea.

— În cazul acesta, spuse căpitanul de grup, avem atâtea de pus la punct într-un timp foarte scurt.

— Domnule colonel Fairbairn, continuă Heidsecker, vom avea nevoie de întreaga dumneavoastră cooperare.

— Dacă aceasta este hotărârea pe care aţi luat-o… spuse colonelul, iritat. Vom lua toate măsurile necesare.

— Prea bine, încheie generalul, încordându-şi

muşchii umerilor. Acum, domnilor, ne apropiem de miezul nopţii. Să trecem la discutarea detaliilor.

Louise îngenunche lângă el. Savage asculta cu atenţie în căşti şi-şi nota mesajul. După ce termină îşi scoase căştile şi se întoarse spre ea.

— Ne trimit tot ce le-am cerut, spuse el. Şi un avion care să îi ducă pe copii în Anglia. Va ateriza pe aerodromul Lavalliere în zori, în jurul orei cinci. Vino. Trebuie să plecăm.

Îl găsiră pe Jean de Bernard în bibliotecă. Contele se ridică şi îi privi furios şi plin de suspiciune.

— Aţi rost împreună până acum? Ştiaţi că a trecut de unu noaptea?

— Ne trimit ajutoare, izbucni Louise, apucându-l de braţ. Jean, nu înţelegi? Am fost pe acoperiş şi am aşteptat mesajul. Ne trimit arme. muniţie şi un avion care îi va duce pe copii în Anglia!

— Slavă Domnului! exclamă Jean. apoi i se adresă lui Savage. Camier şi ceilalţi ne aşteaptă. Plec chiar acum cu bicicfeta. Cunosc o scurtătură peste câmp care duce până la marginea pădurii. Am să ajung la casa lui Camier fără să fiu oprit.

— Mergem împreună, spuse Savage. După aceea plecăm la aerodrom să aşteptăm avionul.

Jean ezită o clipă, apoi veni spre Savage şi-i întinse mâna.

— Te felicit, spuse el. N-aş fi crezut că ai să reuşeşti.

— Nici eu, îi răspunse Savage. Iar până când nu vom vedea avionul decolând cu toţi copiii la bord, nu are niciun rost să ne felicităm.

— De ce ai venit? Nu ţi-am spus să rămâi la Paris?

Regine nu-l mai văzuse niciodată în starea aceasta.

Era negru de furie, iar ochii; adânciţi în orbite, aruncau flăcări.: se apropie de ea şi ridică mâna dreaptă. Brusc, Regine crezu că avea să o lovească, dar nu făcu

nicio mişcare.

— A trebuit să vin, Adolph. spuse ea. De ce eşti aşa de furios? De ce ai mai trimis maşina după mine?

— Pentru că am crezut că ai păţit ceva, urlă el. Am crezut că ai probleme. Acum însă am aflat că nu ai nimic, în afara acestei probleme în care nu poţi să te amesteci. Aşa că o să pleci imediat de unde ai venit.

— De ce nu mă laşi să rămân cu tine? îl întrebă ea. Nu-i aşa că e din cauza copiilor?

— Din cauza copiilor?!

Vierken o apucă de antebraţ, iar degetele lui îi striviră carnea provocându-i un strigăt de durere.

— De unde ştii de copii? Răspunde-mi!

O lovi atât de tare [este faţă, încât Regine ar fi căzut dacă nu ar fi fost ţinută de braţ. Lacrimile îi năpădiră ochii şi începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Vierken ridică din nou mâna. Avea în faţa ei un străin, un necunoscut, un duşman violent pregătit să o lovească până la pierderea cunoştinţei. Dar erau amanţi. Îl iubea şi o iubea. Ferocitatea amorului lor nu se manifestase niciodată aşa. Se smulse din strânsoarea lui şi ridică mâna să se apere.

— De unde ai aflat? tună el din nou. Dacă nu îmi spui îşi jur că îl chem pe Kramm care o să scoată totul din tine.

— De la Minden, spuse ea printre suspine. Minden mi-a spus când a venit cu cei doi nepoţei la mătuşa mea de la Paris... I-a scos din şcoală în ultimul moment. El mi-a vorbit de Operaţiunea Irod...

— Deci Minden... spuse Vierken, eliberând-o din strânsoare. El a fost cel care i-a scos pe copiii familiei de Bernard din şcoală. Pe Dumnezeul meu că o să regrete amarnic!

Pe neaşteptate furia lui fată de Regine dispăru. Găsise un alt ţap ispăşitor. Pe Minden. strălucitul biochimist, membru al echipei generalului Brühl şi amantul Louisei de Bernard. Uitase cu desăvârşire de

Regine. Toţi erau la fel! Şi, ca toţi intelectualii, crezându-se superior elitei militare a Reich-ului, Minden îşi permisese astfel de capricii sentimentale şi îi dispreţuis e pe cei din SS, ba chiar încercase să zădărnicească planurile lor de răzbunare. Minden nu luptase în Rusia…

Deodată o văzu pe Regine care îşi ştergea faţa. Locul unde fusese lovită începuse să se învineţească.

— Nu mai plânge, spuse el. Mi-am pierdut firea. Iartă-mă. Vino încoace, micuţa mea.

— Nu-i nimic, răspunse Regine, aruncându-şi brusc mâinile în jurul gâtului său. Nu mă urî, iubitule! Nu mai fi supărat pe mine. Nu suport aşa ceva… Te iubesc atât de mult…

Vierken o prinse în braţe.

Regine nu avea nicio vină, Femeile sunt mult mai sensibile la astfel de probleme. Îi părea rău că se purtase urât cu ea. Începu s-o mângâie pe păr şi să o aline. Deci, Minden ne-a lucrat mişeleşte şi a scos doi dintre copiii din şcoală…

— Linişteşte-te, îi spuse el lui Regine. Nu mai plânge.

Nu sunt supărat pe tine, iubito. Gata. N-o să ne mai certăm. Căldura trupului ei îl excita. Era frânt de oboseală şi simţea nevoia să se relaxeze. O strânse şi mai tare la piept.

— O să bem ceva bun, spuse el, şi o să petrecem noaptea împreună. Nu sunt supărat pe tine că ai venit. Din contră, mă bucur.

— Şi copiii? şopti Regine. Nu-i aşa că n-ai să le faci nimic rău? E doar o glumă, nu-i aşa?

Vierken îi desfăcea nasturii de la palton, mângâindu-i pieptul cu degetele.

— Bineînţeles, murmură el, pipăindu-i carnea fină şi aplecându-se să o sărute. Nu-ţi face griji.

Vierken ordonă să i se aducă şampanie. O băură în pat. În acelaşi pat cu baldachin în care fusese ucis Brühl.

Vierken nu era un tip superstiţios. Fusese cel mai bun dormitor din castel şi el îl ocupase.

În timp ce au făcut amor, ea a ţipat; Vierken era prea absorbit şi excitat ca să mai vadă în asta vreo semnificaţie. Apoi, zăcând în braţele lui, Regine a rămas treaza până când bărbatul a adormit. Îl iubea; Vierken era o parte din sufletul ei. Dar şi St. Blaize era; castelul în care crescuse, tatăl ei din care viaţa se scurgea cu fiecare zi, fratele ei Jean, copiii, care acum, slavă Domnului, dormeau în apartamentul mătuşii ei şi nu închişi în clădirea şcolii, ca ceilalţi...

Trăise timp de nouăsprezece ani într-un singur loc; ştia fiecare sătean pe nume. Pe Jumont, care o apucase cu disperare de mână şi o implorase să îl ajute. Avea doi nepoţi şi o nepoată... Se răsuci pe perna şi îl privi pe Vierk ieri care dormea lângă ea. Îi spuse se că n-a fost decât o glumă şi să nu-şi facă griji. Îndoiala o tortura, un instinct „mai puternic decât dorinţa ei de a-l crede, îi spunea că nu trebuie să fie atât de sigură. Se strecură din braţele lui şi se trase la marginea patului, chircindu-se de frig. Vierken nu putea să le facă vreun rău. Avea şi el copii; îi arătase şi ei o fotografie: doi băieţi în uniformă de Hitler Jugend. Nu putea” să le facă nimic nepoţilor lui Jumont, Carolinei Camier sau zecilor de copii care îi treceau acum prin minte.

Adormise şi ea când telefonul sună. Se trezi, speriată şi confuză şi descoperi că Vierken plecase deja. Telefonul continua să sune. Ridică receptorul şi în clipa aceea auzi vocea lui Vierken pe celălalt aparat montat în paralel. Vierken se afla în baie, judecând după sunetul apei care curgea. Regine rămase cu receptorul în mână şi continuă să asculte. Îşi alesese limba germană ca subiect principal pentru examenele finale. De fiecare dată când se afla numai cu Vierken, vorbeau tot în germană. Interlocutorul era un subordonat de-al iubitului ei. Vierken i se adresa cu

„domnule maior”.

— Care mai e situaţia acolo?

— Linişte, domnule Standartenführer. Am avut o alarmă în urmă cu o oră, dar nu s-a întâmplat nimic. I-am lăsat să rămână în jurul şcolii, iar azi dimineaţă, la şase i-am mutat pe celelalte străzi. Câţiva au protestat, dar restul au plecat la casele lor. Am arestat patru persoane, trei femei şi un bărbat, şi asta i-a convins şi pe ceilalţi. Acum totul se află sub control. Transportul a sosit dimineaţă, 4 a şase. Suntem gata să-i încărcăm.

— Bine, spuse Vierken. Localnicii nu se aşteaptă ta, nimic mai devreme de noaptea asta. Lui Bernard i-am spus că pe copii îi trimitem diseară. N-au avut timp să pună nimic la cale. Ai trimis echipa specială la Chemire?

— Da, domnule. Groapa a fost deja săpată.

— Bine, spuse din nou Vierken.

Regine se lăsă pe pernă, punându-şi o mână la gură şi continuând să strângă receptorul în cealaltă.

— Cred c-am să vin să-i văd şi eu la plecare, continuă Vierken. Luaţi-o şi pe învăţătoare.

— Am înţeles, domnule Standartenführer.

— Şi să nu lăsaţi nicio urmă, ai înţeles? Nimic.

? 7 5

— I-am ordonat lui Grunewald să găsească un loc chiar în pădure, răspunse maiorul. Mi-a raportat acum o oră. Nimeni nu-i va putea găsi acolo; e un loc complet ascuns de privirile indiscrete. Înjur nu există nicio fermă. Nimeni nu va auzi nimic.

— Atunci porniţi peste o oră, ordonă Vierken. Am să vin şi eu să asist. Heil Hitler!

Regine aşeză cu multă grijă receptorul în furcă. Apoi se lungile pat, cu mâinile pe lângă trup, „Groapa a fost deja săpată”. Deci nu aveau să-i ducă în Germania. Copiii din St. Blaize vor fi coborâţi din vagon şi duşi în pădurea Chemire pentru a fi ucişi.

„Vierken se întoarse în dormitor, gol. cu un prosop pe braţ.

— Arăţi foarte palidă, spuse el. Mai dormi dacă vrei. Eu plec un pic, dar mă întorc peste două ore şi te trezesc.

Se aplecă deasupra ei şi o sărută pe gură, muşcându-i buza de jos.

— Eşti atât de rea pentru mine, murmură el. Îmi abaţi gândurile de la treburile pe care le am de făcut.

— Nu mai sunt obosită, spuse Regine, zâmbindu-i şi trăgându-se de lângă el. Cât vei fi plecat, pot să ies şi eu un pic prin St. Blaize? Aş avea nevoie de câteva haine.

— Să n-o faci de dragul meu, spuse el. Mie îmi placi şi aşa cum eşti acum.

— Du-mă şi pe mine până în St. Blaize, îl imploră ea. Vreau să arăt bine alături de tine. Te rog, Adolph.

— Bine. Dar nu rămâi acolo. Îţi iei ce-ţi trebuie şi te întorci imediat cu maşina aici. Nu vreiu să zăboveşti prin sat.

— De ce nu? Crezi că vor apărea necazuri?

Vierken ridică din umeri.

— Nu, cu siguranţă că nu. Dar vreau să stai aici şi să mă aştepţi. Am să vin şi eu cu tine la castel. Atunci îmbracă-te. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Stătea lângă el pe bancheta din spate. El o apucă de mână. Regine îi zâmbi.

— Am interogat-o şi pe cumnata ta, spuse el, şi te asigur că i-am făcut zile fripte.

„Regine continua să-i zâmbească.

— Cât de fripte? Ai bătut-o? Dar pe fratele meu?

— Nu, nu. draga mea, protestă el. Nu a fost nevoie. Sunt un tip delicat, o ştii bine. Am tachinat-o doar un pic. ca să-ţi dau ţie o satisfacţie. O să fie amuzant să merg cu tine acolo.

— Da, spuse Regine. Foarte amuzant.

Zgomotul avionului o trezi pe Louise. Refuzase să se

culce şi rămăsese în salon, pe un scaun. Jean de Bernard venise încet la ea şi o sărutase de rămas bun. Ea îi dăduse mâna şi-şi apăsase buzele de obrazul lui. Savage rămăsese în cadrul uşii. Louise îl simţea că se uită la ei. Privi chipul soţului ei.

— Ai grijă de tine şi Dumnezeu să te binecuvânteze. Aş fi vrut să vin şi eu cu voi.

— Va trebui să aştepţi ceva mai mult, şopti el. Vor trece ore şi ore până când ceva se va întâmpla. Stai calmă şi nu te îngrijora din pricina mea. Eu cred că o să reuşim.

— Nu şi dacă mai zăbovim prea mult pe-aici, spuse Savage.

Americanul se apropie de Louise care îi întinse şi lui o mână. „Mă iubeşti” se putea citi pe ochii lui. „El te-a sărutat ca un frate”.

— O să ne întoarcem, spuse Savage. Stai liniştită.

Apoi plecaseră. Louise se sculă, tremurând pentru că focul era aproape stins, apoi ascultă zgomotul motorului. Dacă a fost văzut de nemţi... Se întoarse şi se aşeză în genunchi. Rugăciunile ei erau incoerente, lipsite de orice speranţă. Se ridică din nou în picioare şi urcă la etaj să vadă dacă socrul ei se trezise. Găsi lumina aprinsă şi pe bătrân aşezat în capul oaselor în pat.

— E raid aerian? Ne bombardează? – Ny. Papa. E doar un avion care trece pe deasupra satului. Încearcă să mai dormi un pic.

— Nu pot să dorm, spuse bătrânul pe un glas tremurat. Jean mă mai trecut pe la mine, nici copţii nu au mai venit, nimănui nu-i pasă de mine!

— Nu-i adevărat! izbucni Louise care îşi pierdu brusc răbdarea. Nu mai fi aşa de egoist. Dacă ai şti unde a fost Jean în noaptea asta şi ce erau să păţească copiii. Iartă-mă, Papa. N-am vrut să ţip la tine. Dar n-ai fost deloc neglijat. Acum culcă-te.

— Îmi dau seama că ceva nu e în regulă, spuse

contele. Ce vrei să spui? Unde e Jean? Ce se întâmplă cu copiii?

— Tot n-ai putea înţelege, spuse încet Louise. Şi eşti un fericit pentru asta. Mi duc să-ţi aduc o băutură fierbinte. După aceea te culci.

— E vorba de nemţi, nu-i aşa? întrebă bătrânul forţân du-se să se ridice puţin. Du-l e şi adu-mi revolverul din cufăr. N-am să-i las să-i facă vreun rău lui Jean. Mie nu mi-e frică.

— Nu. spuse Louise, scuturându-şi capul. Te rog, Papa, nu te mai agita, E vina mea că ţi-am spus. Tu nu poţi face nimic. Nici eu nu pot face nimic.

— M-am luptat cu ei în primul război mondial, continuă contele cu mândrie în glas. Am să mă lupt cu ei şi acum! Bătrânul îşi trase pătura de pe el şi, majnte ca Louise să poată ajunge la el, porni împle ticindu-se în direcţia cufărului. Trase un sertar şi se întoarse triumfător către ea. Avea chipul aprins şi privirea strălucitoare.

— Uite! Nu m-ai crezut, dar l-am păstrat aici tot timpul. M-am gândit că vom mai fi vreodată în pericol! Şi să ştii că e încărcat, gata de... Revolverul cu ţeavă lungă îi atârna în mână, prea greu pentru puterile lui sleite. Louise alergă la el şi i-l luă din mână.

— Papa, pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi-l mie. Sprijină-te de mine să te duc înapoi în pat. O să te îmbolnăveşti.

Bătrânul se prăbuşi pe pat. Acum zăcea epuizat pe perne. Roşeaţa de pe chip se retrăgea, dar ochii continuau să-i strălucească foarte tare. Respira din greu cu gura deschisă.

— Un lapte fiert, îi spuse Louise. Un pahar de lapte fiert o să-ţi tacă bine. Mă duc să ţi-l aduc. Luă revolverul cu ea şi coborî la bucătărie. Până şi bătrânii aveau secretele lor. Nimeni nu ştiuse de existenţa armei. Bătrânul conte o ţinuse ascunsă în sertar, cu gândul că va

mai avea vreodată nevoie de ea. Louise ridica revolverul şi constată că este complet încărcat. Urcă şi îl ascunse în biroul din salon. Revolverul lui Jean nu mâi era acolo. Îl luase cu el. Când ajunse din nou în bucătărie, laptele dăduse în foc.

Hudso n-ul se odihnea pe aerodromul Lavalliere. Lumina zorilor îl înfăţişa ca pe o uriaşă pasăre preistorică. Primul care alergă spre avion fu Savage, urmat de Jean de Bernard. Sătenii ezitară; se părea că le este teamă să se apropie. Duba lui Camier era ascunsă după nişte copaci la marginea aerodromului. O împinseseră din şosea. Copacii care înconjurau Lavalliere ofereau un ecran impenetrabil pentru cine ar fi privit spre aerodrom venind de pe drum. Luna mai strălucea încă cu putere, dând scenei multă claritate. Soarele nu răsărise încă. Pilotul sări din carlinga sa şi Savage îi întinse mâna. După el coborâră navigatorul şi mitraliorul. Toţi trei dădură mâna cu Savage.

— Aţi fost foarte punctuali. Unde sunt materialele?

— Înăuntru. Adunaţi-vă oamenii şi descărcăm imediat. Nu sunt chiar atât de nebun să rămân prea mult descoperit în acest loc.

Pilotul îşi desjăcu casca şi o dădu jos. Aruncă apoi o privire în jurul său la oamenii care roiau în jurul avionului. Americanul solid era fără îndoială şeful lor. Şi ştia cum să-şi organizeze forţele. În mai puţin de zece minute materialele fuseseră descărcate şi aranjate în stive. Unul dintre francezi se apropie de pilot şi i se adresă într-o engleză impecabilă.

— Aş dori să-mi exprim recunoştinţa pentru că aţi venit aici. V-aţi asumat un risc imens, dar în joc e viaţa tuturor copiilor din satul nostru. Germanii i-au luat ostatici şi vor să-i ducă în Germania. Datorită dumneavoastră s-ar putea să-i împiedicăm s-o facă.

Jean de Bernard îi întinse mâna.

— Copii? întrebă pilotul. V-au luat copiii?

— Da, răspunse Jean. I-au închis în clădirea şcolii.

— Ticăloşi nenorociţi! Din clipa asta puteţi conta şi pe mine. Yankeul e-şeful vostru?

— Da, răspunse Jean. Uite-l că vine.

— Să ducem lucrurile la copaci, ordonă Savage. După aceea putem să le sortăm. Trebuie să ascundem şi avionul ăsta. Dar cum naiba o s-o facem? întrebă el, întorcându-se către pilot. E mare cât un crucişător!

— Băieţii de la sectorul operaţii s-au gândit şi la asta, răspunse pilotul, din moment ce s-a stabilit că nu voi decola imediat înapoi. Înăuntru veţi găsi nişte frânghii cu scripeţi pentru tractare şi plase pentru camuflaj.

Era cât se poate de clar că eryu prea puţini pentru a urni avionul, totuşi încercară. Înhămaţi la frânghiile legate de trenul de aterizare, Savage, membrii echipajului şi sătenii din St. Blaize se forţară din răsputeri, dar încărcătura era prea grea. Pilotul se oferi să pornească motoarele, dar Savage nu fu de acord.

— E un risc prea mare, spuse el. Ar-putea trece cineva pe drum chiar în clipa aceea. Noi nu l-am auzi, dar el va auzi cu siguranţă huruitul motoarelor. Camier, adă dubiţa aiciHVoi ceilalţi, urcaţi armele în copaci! Şi aveţi grijă mare la lada de lemn, e plină cu grenade.

Camier alergă la duba lui cu sufletul la gură. Cămaşa îi era udă leoarcă şi picioarele îi tremurau. Fuseseră opriţi la ieşirea din St. Blaize de o patrulă SS. Din fericire pentru el, punctul de control se afla într-o intersecţie care îi permitea să susţină că mergea să facă un transport suplimentar pentru cartierul general din Anet. Ajuns în dubă, Camier simţi că leşină. Se lăsă aproape fără simţuri pe volan, cu capul pe un braţ şi închise ochii.

Nu.va uita niciodată clipele şcelea când soldaţii îl înconjuraseră şi chipul unui Caporal SS se ivise brusc pe geamul deschis al maşinii. Crezuse că leşină de frică. Amintindu-şi de această păţanie simţi că stomacul i se

întoarce pe dos. În spatele dubiţei erau ascunşi opt bărbaţi, unul peste altul. SS-istul nu avea decât să deschidă uşa din spate... Avea pregătite toate actele, precum şi permisul de acces în Castelul Diane. Le întinsese caporalului, iar semiîntunericul dinaintea zorilor ascunsese chipul lui livid şi sudoarea care i se scurgea în broboane pe gât.

Duba era bine cunoscută la castel. Permisul era semnat de comandantul Wehrmacht-ului din districtul Dreux, generalul Fielder, şi fusese ştampilat şi reştampifat cu ocazia fiecărui drum făcut la castel în săptămânile trecute. Caporalul avusese un moment de ezitare.

Camier mai găsise puterea de a vorbi, nici el nu ştiuse de unde:

— O să dureze ceva, bodogănise el. Standartenführerul doreşte ouă de raţă la micul dejun. Am să i le aduc special de la...

Soldaţii se dăduseră înapoi şi-l lăsară să plece. Nici acum nu-şi dădea seama ce îl făcuse să aleagă tocmai acel pretext. Ouă de raţă.

Ridică capul de pe volan, trase adânc aer în pieptul care îl durea şi îşi şterse fruntea asudată cu braţul. Apoi porni duba şi, zgâlţâindu-se pe terenul accidentat, o duse încet până lângă avion.

Era un Renault vechi dinaintea războiului; şasiul zornăia tot, iar motorul protesta faţă de efortul la care era supus. Dar cu forţa umană care trăgea frânghiile şi cu duba care îl remorcase, avionul începuse să se pună în mişcare până când, în cele din urmă, ajunse la adăpostul câtorva copaci. Camier dădu o mană de ajutor la întinderea plaselor de camuflaj, instruit fiind de pilot. Savage ordonă să fie tăiate câteva ramuri de copaci pe care „apoi le puseră pe aripi. Coada avionului se afla într-o umbră foarte deasă. Apoi se regrupară pentru a deschide cutiile cu arme şi lădiţa de lemn pe care scria „grenade”,

având desenate pe una din laturi craniul şi oasele încrucişate. Toţi cei de fată aveau o oarecare experienţă în domeniul vânătorii. Ora şi groaza pentru ceea ce se putea întâmpla copiilor lor le ascuţiseră percepţiile. Mâinile stângace imitară întocmai mişcările lui Savage care le prezentă modul de folosire a armelor.

Lui Jean de Bernard îi aruncă o armă încărcată la capacitatea maximă.

— Stabileşte un om care să supravegheze drumul, dacă vor apărea eventuale patrule, spuse el. Şi spune-i ca orice s-ar întâmpla să nu deschidă focul asupra vreunui german. Să ne anunţe doar şi să fugă mâncând pământul 3 acă i se va părea cănemţii se opresc aici.

— Dacă şi-au dat seama că am aterizat, spuse pilotul, străduindu-se să pară indiferent, în cât timp ar putea ajunge aici?

— Ar fi fost deja aici, îi răspunse Jean de Bernard.

— Apropo, interveni şi Savage. Faptul că sunteţi în uniforma nu vă protejează cu nimic de băieţii ăştia răi.

Puţin le pasă lor de Convenţia de la Geneva. V-ar tortura ca pe ultimii oameni şi apoi v-ar împuşca. Aşa că, dacă vin încoace, suiţi-vă imediat în avion şi plecaţi.

— Nu vă faceţi griji în privinţa noastră, spuse pilotul.

Am şi eu ordinele mele. Ştiu ce am de făcut.

Uitându-se la chipul tânăr, proaspăt bărbierit, Savage se îndoi de aceasta. Curajos, vesel… englezul tipic”. Avea tot atâtea şanse în faţa unui soldat de rând din SS cât un copil care ameninţa un tigru fioros cu un pistol de jucărie.

— Bine, spuse Savage.

Soarele începea să urce pe cer, luminând orizontul. Luna se încăpăţâna încă să mai atârne deasupra capetelor lor.

— Ia să vedem un pic grenadele.

Se uită la chipul lui Camier şi al celorlalţi opt bărbaţi. Păreau epuizaţi şi totuşi înverşunaţi. Nenorociţii de ei. Fu

surprins că i se face milă de ei. Pentru el, ceea ce urma nu era decât un exerciţiu foarte minuţios repetat înainte, un lucru pentru care fusese antrenat. Oamenii aceştia trăiseră numai în timp de pace. Vieţile copiilor lor depindeau de deprinderea unor abilităţi în numai câteva minute, iar Savage trebuia să se bazeze pe acestea, întinse mâna şi scoase o grenadă.

— Ananaşi, spuse el. Cuiul are în el un inel. Trageţi de el, daţi drumul la pârghia laterală, număraţi până la trei şi aruncaţi. Am auzit o dată despre un tip care la instrucţie a spus cu o grenadă ca aceasta în mană: „Dar eu nu ştiu să număr”, domnule sergent...” Nimeni n-a putut să mai numere în câte bucăţi s-a dezintegrat. Aşa că ţineţi minte. Trageţi, daţi drumul la pârghie, număraţi şi aruncaţi. Ştiu că sunt drăguţe, dar nu staţi prea mult să le admiraţi.

Unul dintre bărbaţi zâmbi; o parte a tensiunii dispăruse. – Grenadele le vom folosi pentru locomotivă, le explică Savage. Nimeni nu aruncă aşa ceva în apropierea vagonului de vite, orice s-ar întâmpla. Nu trebuie să riscam rănirea niciunui copil. Cu două grenade aruncate unde trebuie putem opri trenul. Şi lichidati-i în primul rând pe prietenii noştri din cabina mecanicului.

— Or să folosească un mecanic din St. Blaize? întrebă Jean de Bernard.

— Prea puţin probabil, fu de părere Savage. Va fi unul obişnuit de la Paris. Nu trebuie să ne facem mustrări. Ăst a vă fi ghinionul lui.

— Aş fuma o ţigară, spuse pilotul, îndreptându-se spre Jean de Bernard. S-a făcut zi de-a binelea. Vreţi şi dumneavoastră una?

— Mulţumesc, îi răspunse Jean, aplecându-se peste flacăra brichetei.

— Aveţi şi dumneavoastră copii reţinuţi de nemţi?

— Nu, îi răspunse contele. Ai mei au avut noroc. Au reuşit să scape.

Jean îşi privi ceasul.

— Mai avem mult de aşteptat. Abia la noapte îi scot din St. Blaize.

— La noapte?! izbucni pilotul, aruncându-şi ţigara. Dumnezeule, sunt dispus să aştept o oră sau poate o oră şi ceva, dar până la noapte! Nu avem nicio şansă. Vom fi Văzuţi cu siguranţă, Priveşte, s-a făcut deja zi!

— Au mai aterizat şi alte avioane aici th ultimii doi ani, interveni Savage care între timp se apropiase de ei. Nu de tipul Hudson, dar au fost avioane care au adus agenţi. Nimeni nu a păzit vreodată acest loc şi nici nu s-a gândit s-o facă. şi eu am fost paraşutat te5 t aici. Ţi s-a ordonat să aştepţi. Dacă îi salvăm pe copii, ai să pleci cu ei în Anglia. Dacă nu, poţi să pleci şi singur. Dar nu mai devreme de noapte aceasta.

Savage se îndepărtă şi-l chemă pe unul dintre săteni. Pilotul se uită în urma lui. Scoase o altă ţigară şi trase cu sete din ea.

— Nasoală treabă, îi spuse el lui Jean de Bernard. Yankeul tipic!

Se scotoci apoi în buzunarul combinezonului.

— Am luat cu mine şi o picătură de băutură, spuse el. Alungă frigul.

Îi întinse sticluţa şi lui Jean, dar acesta îşi scutură capul.

— Nu. mulţumesc. O să ai nevoie de ea la drumul de întoarcere. Acum ar fi mai bine să te relaxezi. Poate poţi chiar să dormi un pic.

— S-ar putea, spuse tânărul englez, întinzându-şi oaseje. Cred că mă bag înăuntru şi trag un pui de somn.

Îi zâmbi lui Jean. apoi stinse chiştocul ţigării cu călcâiul.

Tânărul pilot urcă, apoi dispăru în pântecele avionului. Jean de Bernard stătea de o parte şi asculta explicaţiile pe care Savage le dădea în legătură cu

armamentul uşor. Primiseră pistoale şi pistoale mitralieră Sten. Era un bun instructor, prec is şi răbdător. Era o latură a caracterului pe care contele nu i-ar fi bănuit-o. Nu putea să-l înţeleagă pe Savage; tipul acesta de om îi era complet străin. 15 ar el era prea european. Nici pe Louise nu reuşise să o înţeleagă foarte bine.

O iubea însă. În perspectiva confruntării cu SS-ul, era convins nu numai că îşi iubea soţia, dar şi că ar putşa fi ucis fără să poată face nimic. Louise îl iertase, o ştia. În clipa în care o găsise s-rutându-se cu Savage ar fi vrut să-l omoare pe american. Îl privi pe Savage şi „şi dădu dintr-odată seama cât de mult îl ura. Moralitateasensibilitatea sau etica erau lucruri prea decadente pentru a-l tulbura pe Savage. El şi-o dorea pe Louise şi ar fi fost în stare de orice să o ştie a lui. Doar dacă, în focul bătăliei… Jean de Bernard îşi aruncă ţigara lansă chiştocul strivit al pilotului şi că-l că pe ea. Savage arii putut prea bine să nu se bage în încurcătura asta” Copiii din St. Blaize nu erau treaba lui. El îşi îndeplinise misiunea. Ar fi putut să se folosească de permisul care i-a fost eliberat şi să-i lase în voia sorţii. Jean ştia că existau oameni care ar fi procedat exact aşa. Se apropie de grup şi îl atinse pe Savage pe umăr.

— Lasă-mă să-ţi dau şi eu o mână de ajutor, spuse el.

Soarele era sus pe cer şi se făcuse cald. Era şase şi douăzeci şi trei de minute.

* * *

În interiorul şcolii Michelle Giffier îi grupase pe copii. Mulţi dintre aceştia plângeau, chiar şi dintre cei mai; mari. Erau speriaţi şi agitaţi. Învăţătoarea se ocupase personal de cei mici care se văicăreau, ajutată fiind de câţiva elevi mai mari. Pe aceştia i-a dus la toalete şi i-a spălat cu mâna ei pe faţă, în speranţa că această activitate de rutină îi va race să mai uite de necazul lor. Nici ea nu arăta prea bine; lacrimile îi dizolvaseră rimelul, iar buzele i se umtlaseră urât. Găsi un pieptene în poşetă şi începu să pună în

ordine părul celor mici, aliniindu-i în faţa ei. F undiţele erau legate din nou, rochiţele netezite şi mâinile controlate. Copiii erau cuprinşi de un sentiment’de falsă siguranţă, emanat de tânăra femeie pe care o cunoşteau dintotdeauna.

Niciodată nu se mai u; tase spre soldatul care o maltratase noaptea trecută. În locul lui se afla acum un robot ursuz, a cărui privire îi iscodea pe ea şi pe copii. Avea senzaţia oribilă că este urmărită de o maşină. Era limpede că neamţul nu se uita la ea sau la copii ca la nişte fiinţe omeneşti. Senzaţia era şi mai înspăimântătoare decât brutalitatea nedisimulată a predecesorului lui. Învăţătoarea le făcu un semn Carolinei Camier şi lui Pierr e Farrière.

— Scoateţi cărţile, spuse ea zâmbind spre cei doi.

Cel de-ai doilea elev era un băiat de nădejde şi foarte voinic. Avea doisprezece ani şi era cel mai mare din cinci fraţi. Mama lui fusese femeia ucisă cu o seară înainte în faţa şcolii, dar el şi Michelle Giffier nu ştiau încă nimic.

— Din moment ce ne aflăm aici, va trebui să învăţăm. Caroline, tu te ocupi de cei mici. Dă-le să deseneze ceva: Pierit). noi vom începe lecţia de istorie. Ai grijă ca toţi elevii să înceapă cu pagina douăzeci şi şase din cartea a treia. Sfânta Ioana a’ Arc. A fo’ St întotdeauna lecţia mea prefgrată.

Începu să citească cu glas sigur. După o jumătate de oră uşa se deschise. De ea se apropia maiorul SS. Observă ochii cu care îl urmăreau copiii pe măsură ce neamţul se apropia de catedră. Maiorul o salută.

— Madame. În douăzeci de minute va trebui să fiţi gata de plecare. Strângeţi toate hainele şi pregătiţi copiii.

— Plecăm? întrebălvfi. chelle Giffier a lbindu-se la faţă. Unde să plecăm? Ce vreţi să spuneţi?

— Veţi fi duşi într-un loc sigur. Îi răspunse pe un ton liniştit maiorul. Nu trebuie se va fie frică.

Cu aceeaşi formulă îi liniştise şi pe evreii disperaţi, care aşteptau să intre în camerele de gazare. Cu învăţătoarea însă nu-i mergea. Aceasta se „sprijini cu ambele mâini de catedră şi spuse cu glas tare:

— Nu vom pleca în niciun loc sigur. Or îi lăsaţi pe copiii mei să plece la casele lor, or rămânem aici.

Buza rănită începu să-i tremure. Ura şi groaza îi umpluse ochii de lacrimi care se revărsau acum pe obraji. Maiorul îi adresă un zâmbet scurt.

— Pereţii exteriori ai şcolii au fost îmbibaţi cu kerosen, spuse el. Peste o jumătate de oră voi ordona să li se dea foc. Puteţi rămâne înăuntru cu copiii, dacă asta doriţi. Aveţi la dispoziţie douăzeci de minute. Heil

— *R* – t „1

Hitler.

Maiorul salută ceremonios şi se întoarse pe călcâie. Ajuns în soarele de afară, căscă. Aţipise pe bancheta din spate a vehiculului blindat, dar numai pentru o oră şi ceva şi din cauza asta era iritat. Vagonul de vite sosise şi aştepta în gară. Un grup de părinţi se întorsese deja în faţa şcolii, întărind mulţimea care rămăsese acolo peste noapte. Rugăciunile fără sfârşit îl înfuriau. Le ordonase oamenilor săi să spargă grupul care şedea în genunchi, dar aceştia se regrupaseră ceva mai încolo şi astfel murmurul scăzut de voci se auzise fără încetare toată noaptea. Îl aştepta pe Standartenführer care trebuia să sosească înainte de a-i încărca pe copii în camion şi a-i duce la gră. Trimisese plutonul de execuţie înainte, la Chemire. Întregul plan era foarte minuţios pus la punct. Maiorul se aşeză pe locul său din vehiculul blindat şi începu să-şi aştepte superiorul.

* * *

Louise adormise îmbrăcată. Fusese atât de epuizată încât nici nu auzise motorul maşinii care sosea. O mână o apucă de umăr şi o zgâlţâi. Se trezi imediat şi o zări pe

Regine aplecată deasupra ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te!

— Ce cauţi aici? se holbă la ea Louise. Târfă ordinară, ieşi imediat din casa mea!

— Unde este Jean? Unde este?

— Ce te interesează? Vrei să-l părăsti prietenului tău de la SS?

— Nu-mi pasă de cuvintele tale, spuse Regine. Acum nu mai contează decât să-i salvăm pe copii. Pentru asta am venit. Şi vorbeşte mai încet. Vierken este jos, în hol.

— L-ai adus şi pe el! izbucni Louise aruncându-i o privire îngrozită. Tu l-ai adus în St. Blaize. De data asta ne-ai făcut-o, nu-i aşa?

Louise îi întoarse spatele, cuprinsă de disperare. Jean şi Savage nu erau acolo. Dacă Vierken se interesa de ei…

— Ascultă-mă, continuă Regine apucând-o cu putere de braţ. Ascultă-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Minden a venit la Paris şi i-a adus cu el pe Paul şi pe Sophie. De la el am aflat ce se întâmplă aici. Am venit să încerc să dau o mână de ajutor. Să-l conving pe Vierken. E amantul meu, dar nu mi-aş fi imaginat vreodată că e în stare să facă vreun rău unor copii.

Regine o eliberă pe Louise din strânsoare şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Copiii nu vor fi duşi în Germania, spuse ea. Le-au săpat o groapă comună în pădure. Or să-i ducă acolo în dimineaţa asta şi or să-i omoare. Am ascultat totul la telefon. Vierken nu ştie nimic.

— Nu-i duc în Germania! spuse Louise holbându-se cu ochi de fiară la chipul fetei. Vor să-i omoare…

— Ţi-am spus doar, şuieră Regine. În dimineaţa aceasta. Vierken se duce să asiste personal la plecarea copiilor. Pentru numele lui Dumnezeu, unde e Jean? Cineva trebuie să-i organizeze pe săteni. Nu trebuie să iasă nimeni din şcoalăf

— Jean a şi pus la cale o acţiune de salvare, spuse încet Louise. El cu Roger, cu Camier şi cu alţii. Dar ei nu se aşteptau la nimic înainte de căderea nopţii. Acum se află la mai multe mile depărtare de pădurea Chemire. O, Doamne! Ce ne facem?

— Nu ştiu, bălmăji Regine. Am considerat că trebuie să-i spun şi lui Jean…

— J

— Mă duc jos. spuse brusc Louise. Mă duc să stau chiar eu de vorbă cu Vierken. Tu ar fi mai bine să rămâi aici. adăugă ea oprindu-se în dreptul uşii. Nu te amesteca.

Coborî scările. Se simţea calmă, dar era rece ca gheaţa. O groapă comună în pădure. Când intră în salon, Viericen stătea cu spatele la ea şi examina o miniatură de familie pe care o scosese de pe perete.

— Domnule Standartenführer Vierken!

El se întoarse uşor pe călcâie, ţinând încă miniatura în mână.

— Madame? Tocmai admiram calitatea acestei picturi. Dar unde este Regine? I-am spus să se grăbească.

— Regine e sus, răspunse Louise, îndepărtându-se de el. Ştiţi ce aş dori să vă întreb?

— Nu. răspunse el, ridicându-şi privirea de pe miniatură. De unde să ştiu? E vreun străbun al soţului dumneavoastră, presupun. Americanii nu pot avea rădăcini atât de îndepărtate.

— Vă implor în genunchi, spuse Louise. Daţi-le drumul copiilor. Indifejent de ce rău v-a făcut acest sat, pedepsiţi-i pe adulţi. Împuşcaţi cât veţi dori de mulţi dintre noi, dar nu-i u cideţipe nevinovaţi!”

— Nu cred că veţi rezolva ceva dacă îmi veţi cădea în genunchi, spuse el pe un ton blând. Totuşi, scena s-ar putea să-mi placă. De obicei nu pot refuza nimic femeilor frumoase. Cum ar fi cumnata dumneavoastră, de exemplu.

Ochii săi o cântăreau, negri de ură şi dispreţ.

— Nu crezi că o să se întâmple aşa ceva, nu-i aşa? Crezi că glumesc? Regine aşa crede. Şi mă surprinde pentru că mă cunoaşte Foarte bine. Crezi că voi puteţi să omorâţi germani şi să ne sabotaţi eforturile de război şi noi nu putem să vă pedepsim aşa cum meritaţi? Data viitoare veţi şti mai bine. Am să dau o lecţie acestui sat.

Louise stătea cu spatele la birou.

— Trebuie să aveţi şi dumneavoastră copii, spuse ea. Cum puteţi face aşa c’era?

Vierken începu să râdă.

— Copiii mei nu au nimic în comun cu povestea asta. Ai voştri vor fi cei care vor fi recolonizaţi.

— Asta-i o minciună, spuse încet Louise. Ştiu cu înseamnă recolonizarea voastră. O să-i ucideţi. Lasă jos V miniatura aceea. Nu atinge nimic ce ne aparţine cu mâinile tale murdare!

Vierken se întoarse pe jumătate. Delicata miniatură din secolul al XVII-lea se făcu ţăndări în şemineu.

— Iar acum, spuse încet Louise, or le dai drumul copiilor, or te împuşc cu mâna mea.

Ţinea revolverul bătrânului conte cu amândouă mâinile. Vierken nu făcu nicio mişcare.

— Te comporţi prosteşte, spuse el. Cu vechitura aia nu vei putea face rău nimănui.

— Trimiţi chiar acum vorbă să le dea drumul, continuă Louise. Afară te aşteaptă o maşină. Scrie ordinul şi trimite-l prin şofer la şcoală. Acum.

— Şi după aceea? o întrebă Vierken. Mâna sa dreaptă se strecura spre tocul pistolului de pe şold.

— Să nu faci aşa ceva, Adolph, spuse Regine din cadrul uşii. Louise vorbeşte foarte serios. O să te împuste.

Tânăra intră în încăpere. Îşi pieptănase părul cu multă grijă şi-şi rujase buzele într-o nuanţă purpurie. Arăta ca un cadavru viu.

— Nu mişca! repetă ea. Fă cum ţi-a spus. Trimite un

e bilet.

Nu se uita la Louise. Ochii ei rămăseseră aţintiţi I asupra lui Vierken.

— O să te împuşte. Lasă copiii să plece la casele lor!

Vierken se uita când la ea, când la Louise, apoi din

[nou la Regine. Un zâmbet dispreţuitor îi schimonosi gura.

— Vino încoace, spuse el în germană. Nu ne poate împuşca pe amândoi. Fii calmă iubita mea. Vino şi ia pistolul meu.

Regine se apropie de el, apoi se întoarse cu faţa spre cumnata ei.

— N-am să te las să-l ucizi, spuse ea.

— Dă-te la o parte, strigă Louise. Pleacă de lângă el! O să te folosească drept scut]

Regine nu-i răspunse. Îşi înfipse mâinile în tocul de piele şi scoase revolverul.

— Bravo, spuse încet Vierken. Acum aşază-te între noi şi dă-mi pistolul…

keg ine se uită la el şi-şi scutură capul.

— Nu, spuse ea. Nu. M-ai minţit, Adolph.

Regine se dădu câţiva paşi înapoi, cu gura neagră a ţevii aţintită spre pieptul lui.

— Am auzit toată convorbirea telefonică de azi dimineaţă. Ştiu ce vreţi să le faceţi copiilor. Am aflat şi de pădurea Chemire.

— Nu poţi să-mi faci vreun rău, iubita mea, spuse Vierken. Mă iubeşti. Nu poţi să tragi în mine.

— Trimite mesajul, spuse Regine, cu un glas tremurat. Eliberează copiii. Pentru ultima dată… Te implor…

— Du-te la dracu’! izbucni dintr-odată Vierken. Or să fie împuşcaţi şi îngropaţi. Fiecare dintre ei. Dă-mi arma aia, curvâştirio, că te bat de-ţi rup oasele!

Când se repezi spre ea, răsună prima împuşcătură.

Louise scoase un ţipăt. Apoi urmă o a doua împuşcătură şi o a treia. Vierken fu aruncat pe spate, cu trupul sfârtecat de gloanţele trase de la o distanţă atât de mică. Se încovriga şi se prăbuşi. Regine se aplecă deasupra lui şi trase în continuare toată muniţia. Nu murise imediat. Se mai zvârcolise un pic, cu clăbu ci de sânge la gură. Ochii săi se deschiseră larg, holbându-se în jur, apoi se înceţoşară.

Regine mai apăsă o dată pe trăgaci. Se mai auzi un clic nevinovat. Louise se repezi şi-i smulse revolverul din mânăv

— Încetează! încetează, pentru numele lui Dumnezeu!

Regine se prăbuşi în genunchi lângă el şi începu să bocească:

— Adolph… Adolph… O, Doamne, Doamne.

Louise îl observă pe bătrânul servitor Jean-Pierre stând în uşă. Acesta avea în mână o mică toporişcă pe care o foloseau la tăiatul lemnelor de foc.

— Am auzit împuşcături. Madame… Ce s-a întâmplat?

— Un accident, şopti Louise. Închide uşa…

— Trebuia s-o fac, spuse Regine printre lacrimi. L-am iubit, dar a trebuit s-o fac. Nu puteam să-l las să-i ucidă pemicuţi…

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Jean-Pierre care se holba îngrozit la ea.

— Or să-i împuşte, spuse ea. Or să-i împuşte şi or să-i îngroape. Când mi-a spus asta, am tras în el.

Louise o luă în braţe.

— Mai e şi şoferul de afară, spuse ea. Jean-Pierre, du-te şi vezi dacă a auzit ceva.

O ridicase pe Regine şi acum o ajuta să se îndrepte spre uşă. Tânăra se opuse o clipă şi se uită înapoi. Nu mai avea nimic din isteria de la început, iar privirea îi era moartă.

— M-a făcut târfă, murmură ea. Credeam că mă iubeşte...

— Să mergem sus, o imploră Louise. Nu te mai uita la el. Dacă nu l-ai fi împuşcat tu, aş fi făcut-o eu... Doamne, cât aş fi dorit să-l omor cu mâna mea!

bătrânul apăru lângă ele în hol.

— Şoferul încă mai aşteaptă lângă maşină, madame, spuse el. Nu a auzit nimic.

Zidurile castelului aveau aproape o jumătate de metru grosime.

— E adevărat? o întrebă Jean-Pierre pe Louise. Domnişoara Regine a spus adevărul? Chiar au de gând să-i ucidă pe copii?

— Da, răspunse Louise. Mă tem că da. Vor fi omorâţi cu toţii dacă nu voi reuşi să ajung la timp la domnul conte.

Ilouise se duse lângă fereastră şi aruncă o privire afară. Mercedesul lui Vierken strălucea în soare, iar şoferul stătea sprijinit de capotă.

— Am să pun mâna pe maşina aceea, spuse ea. E singura noastră şansă. Dar va trebui să te ocupi tu de şofer. Acolo vei găsi un revolver, îi arătă ea în direcţia salonului. E încărcat. Pe şofer am să-l trimit eu înăuntru. Ai grijă să ţinteşti bine”.

— Aşa am să fac, spuse bătrânul servitor. Lăsaţi-l pe mine, madame. Marie-Anne, vino şi du-o pe rhademoiselle Regine sus.

Louise coborî în fugă scările şi ieşi în soarele orbitor de afară. Se duse direct la maşină. Şoferul luă poziţia de drepţi şi salută.

— Te cheamă înăuntru, îi spuse ea.

Neamţul făcu stânga-mprejur şi alergă spre intrarea principală. Louise nu mai aşteptă să vadă ce se întâmplă mai departe. Deschise precipitată portiera şi se strecură cât putu de repede în spatele volanului. Cheile se aflau în contact. Apăsa starterul şi motorul porni imediat. O clipă

mai târziu maşina ţâşnea pe porţile castelului şi se angaja pe şoseaua care ducea la Lavalliere.

CAPITOLUL 8

Pădurea Chemire era plină de păsări. În dimineaţa aceea, la apropierea plutonului de execuţie, acestea s-au ridicat înzbor din mijlocul pădurii, ţipând speriate şi împrăştiindu-se care încotro. La vreo două sute de metri în interiorul pădurii, maşina de cercetare a SS-ului se oprise într-un luminiş natural. În apropiere era parcat un camion. Deasupra luminişului se întindea cerul liber, iar în jur copacii uriaşi. Sub picioarele oamenilor pământul era moale şi negru din cauza frunzelor mucegăite. Echipa speciala era „alcătuită din cinci militari. Aceştja cărau acum mitraliera care fusese demontată în două. În mijlocul luminişului fusese săpată o groapă dreptunghiulară de vreo şase metri lungime şi adâncă de vreo trei. Pământul scos dinăuntru forma o grămadă uriaşă. Un grup de bărbaţi stăteau de vorbă, şezând pe vine şi fumând. Aveau mânecile suflecate şi erau murdari de pământ.

Săpatul gropii le luase trei ore. Experienţa dobândita până” acum îi făcea să lucreze mai repede decât groparii de meserie. Îşi puseseră lopeţile într-o grămadă ordonată şi unul dintre ei fierbea cafea într-o cană metalică pusă pe foc.

Zgomotul produs de păsările speriate continuase câteva minute. În tot acest timp subofiţerul SS se răstise la cei cinci oameni din subordine, dându-le ultimele ordine. Mitraliera a fost montată în faţa unui fag, cu ţeava aţintită spre groapa căscată în mijlocul luminişului.

Pentru plutonul de execuţie era o treabă obişnuită. Astfel de gropi comune mai săpaseră în Polonia şi în Rusia şi îiti lagărele improvizate pentru prizonierii din

Răsărit şi pentru evrei. Împuşcaseră şi îngropaseră mii de oameni de toate vârstele şi sexele. Strigătele de jale ale femeilor şi copiilor nu mâi însemnau pentru ei nici

măcar cât ţipetele păsărilor a căror linişte o tulburaseră. Unii dintre ei erau căsătoriţi şi aveau copii; acum glumeau între ei şi-şi omorau timpul fumând şi trăncănind. Doi dintre ei rezolvau cuvinte încrucişate. Subofiţerul inspectă groapa, hotărî instalarea mitralierei, apoi se întinse la umbra unui copac. Felul în care ramurile groase filtrau razele soarelui îi provocau o mare încântare.

Calea ferată se afla la circa o jumătate de milă depărtare. Din locul acesta ar fi auzit imediat trenul. Va mai dura apoi ceva până când copiii vor străbate câmpia şi vor intra în pădure, mai ales dacă printre ei erau şi unii mai mici. Subofiţerul închise ochii şi se lăsă pradă tihnei care domnea în jur. Era o dimineaţa foarte călduroasă.

Unul dintre gropari îi aduse o cafea. Subofiţerul se ridică în capul oaselor şi-şi privi ceasul. Se făcuse nouă. Copiii erau deja în întârziere. Îşi încheie nasturii de la tunicăj îşi potrivi boneta pe cap şi se duse la liziera pădurii, de unde putea vedea mai bine calea ferată. Nici urmă de tren.

* * *

Maiorul se uită la ceas. Se afla în pragyl uşii şi privea afară spre mulţimea tăcută şi ursuză. În spatele lui, învăţătoarea şi copiii erau gata de plecare. Copiii aşteptau cu ghiozdanele în spate şi cu cărţile în braţe; unii dintre ei mai plângeau încă. Maiorul îi auzea prin u să închisă şi asta îl irita la culme. Standartenführerul era în întârziere. Îi promisese că va fi acolo într-o oră şi trecuse deja o oră şi douăzeci de minute. Maiorul avusese un moment de ezitare. Trenul era gata; camionul care îi va duce pe copii la gară fusese tras lângă şcoală, unde era păzit se oameni înarmaţi ai SS-ului.

Cu cât va mai amâna plecarea, cu atât ştirile despre mutarea copiilor se vor răspândi şi mai mult prin tot satul. La gară se va aduna o adevărată gloată de oameni. Maiorului nu-i mirosea a bine. Avea experienţă în

aprecierea stării de spirit a mulţimii. Cunoştea sentiinentul spaimei şi al nehotărârii pe care le cunoscuse tparte des la cel condamnaţi la moarte. Recunoştea foarte uşor o atmosferă care putea degenera în revoltă. O dată răspunsese de un grup de prizonieri evrei şi polonezi şi în rândul acestora izbucnise o revoltă. Cu puţin înainte sesizase pe chipurile acestora înfometate şi disperate o oarecare uniformitate. Aceeaşi înfăţişare o aveau acum bărbaţii şi femeile din faţa şcolii. Nu era departe clipa în care aceştia se vor năpusti asupra camionului, fără să le mai pese de soldaţii care vor deschide focul asupra lor. Şi când te gândeşti că standartenführerul îi atrăsese în mod special atenţia asupra necesităţii ca operaţiunea să decurgă fără niciun incident. Maiorul lua două hotărâri. Pe prima o puse în practică imediat, intrând în clădirea şcolii.

Se duse direct la Madame Giffier. O găsi cu un braţ pe umerii a doi copii cu feţele scăldate în lacrimi, d salută.

— E timpul să plecăm, Madame, îi spuse el. Înainte de tt ieşi însă vreau să vă atenţionez asupra unui lucru foarte important. Afară aşteaptă un camion care vă va duce la gară. Tot acolo se află şi o mulţime de oameni. La prima tentativă de salvare a copiilor oamenii mei vor deschide focul. Nu asupra civililor, ci a dumneavoastră şi a copiilor. Sunt sigur, continuă el cu uşor zâmbet pe Buze, că nu vă temeţi pentru viaţa dumneavoastră, dar că în acelaşi timp nici nu doriţi să fie ucişi copiii pe care îi ţineţi în braţe. Acum aş vrea să ieşiţi şi sale transmiteţi celor de afară ce v-am spus eu. Avertiz aţi-i să nu se amestece în plecarea copiilor. Şi) uneţi-le că micuţii lor vor muri în momentul în care părinţii vor face prima mişcare.

Maiorul deschise uşa şi făcu un semn cu bastonul.

— Din clipa aceasta sunteţi răspunzătoare pentru tot ce se va întâmpla, spuse el.

— Unde ne trimiteţi? Spuneţi-mi măcar atât înainte de a ieşi.

— În Germania, răspunse maiorul. Într-un lagăr de detenţie. Nimeni nu se va atinge nici de dumneata, nici de copii. Dar părinţii lor trebuie pedepsiţi. După un timp veţi fi eliberaţi cu toţii.

— Îmi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare?

— Bineînţeles. Ieşiţi şi faceţi ce v-am spus.

Ajunsă în soarele orbitor. Învăţătoarea clipi de mai multe ori până se obişnui cu lumina. Din mulţime se ridică un murmur puternic şi lumea se mişcă în direcţia ei, dar fu respinsă de paturile puştilor mânuite de sodaţi.

— Doresc să vă spun câteva cuvinte, ridică ea glasul pentru a se face auzită. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultaţi-mă! Peste câteva minute vom pleca de aici. Vom fi duşi în Germania, dar nu vom păţi nimic. Copiii sunt sănătoşi şi nu o să li se întâmple nimic, dar dacă veţi încerca să ne staţi în cale, vor fi împuşcaţi. Nu faceţi nicio mişcare, nu încercaţi nimic, pentru ’numele lui D’umne zeu.

Din mulţime se auzi un strigăt:

— Ce face Janine a mea? Pierre, Marie, sunteţi bine. Philippe… Raoul…

— Ajunge, se răsti la oameni maiorul care între timp venise lângă învăţătoare. Duceţi-vă şi scoateţi-i pe copii afară!

— Sunt bine cu toţii, strigă cât putu de tare Micheile Giffier. Sunt bine, staţi liniştiţi! Am să am grijă de ei.

Doamna Giffier se întoarse în şcoală. Înăuntru coj>în o aşteptau aliniaţi cu feţele la ea. Lacrimile o orbiseră şi, pentru O: clipă, c’rezu că va leşina. Salvarea ei veni din partea Carolinei Camier care o apucă de braţ.

— Nu plângeţi. Madame, îi şopti fata. Noua nu ne este frică. Vom rămâne împreună.

— Eşti o fată bună, spuse Micheile Giffier.

Îşi duse mâna la ochi şi vru să zâmbească, dar nu-i ieşi decât o grimasă de durere.

Fata o strânse de mână. Pe chipul ei se citeau hotărârea şi îndârjirea. Era un copil urât şi semăna leit cu tatăl ei. Carolina îi aruncă o privire plină de ura maiorului.

— Copii, li se adresă elevilor Micheile Giffier. Acum i) să plecăm. Nu vă temeţi, vom rămâne tot împreună. O să mergem cu trenul într-un loc în care vom rămâne câteva zile, „apoi ne vom întoarce acasă. Aliniaţi-vă pe două rânduri şi faceţi întocmai ce vă spun soldaţii. Suntem gata. Încheie ea! întorcându-se către maior.

Fusese cea de-a doua hotărâre luată de maioi

Vierken îi ordonase să-i mute pe copii. Oamenii maiorului aşteptau în pădurea Chemire, iar mulţimea de afară se afla încă sub influenţa celor spuse de învăţătoare. De aşteptat nu mai putea aştepta. Spera ca în felul acesta să evite eventualele incidente.

— Bine. spuse el. apoi deschise uşa şcolii. Toată lumea ifară!

Îţe

La o sută de metri în faţa ei zări un grup de SS-işti. Îi observase şi pentru o clipă frânase. Erau trei bărbaţi înarmaţi cu pistoale mitralieră şi un motociclist. Stăteau pe marginea drumului şi aveau misiunea de a opri pe oricine s-ar îndrepta spre St. Blaize. Din moment ce nu existau autoturisme particulare în folosinţă în această /. onă şi localnicii călătoreau numai pe jos sau pe biciclete, f nu s-a consideratănecesar să se blocheze drumurile care, duceau spre sat. În felul acesta un singur motociclist era suficient pentru controlul întregului trafic. Louise avea foarte puţin timp de gândire la dispoziţie. Prima reacţie, aceea de teamă, o făcuse să încetinească. După aceea însă apăsă cu toată puterea pe accelerator. Dacă o vor urmări, probabil că o vor prinde; drumul era îngust, iar Louise nu era obişnuită cu maşina greoaie. Cu siguranţă însă că nu vor urmări Mercedesul personal al standarteriführerului, cu însemnele naziste fluturând pe fanion, doar dacă vor avea

suficient timp să-şi dea seama că la volan se afla o femeie.

Strânse volanul cu ă putere şi apăsă pedala acceleraţiei până la podea. În viteza cu care trecu pe lângă grupul de soldaţi nu reuşi să vadă decât o imagine [. neclară din care – distinse o siluetă care o saluta”. La următoarea curbă a fost pe punctul de a pierde direcţia. Se forţă din toate puterile să îndrepte roţile şi să restaj bilească echilibrul maşinii. Apoi încetini şi-şi încordă auzul. Motociclistul nu se luase după ea. Văzuseră 1 maşina, dar pe şofer îl percepuseră la fel de neclar cum II Zărise şi Louise pe ei. Contesa ridică o clipă piciorul de [pe acceleraţie; tremura toată, iar mâinile îi erau atât de [transpirate încât îi alunecau pe volan. Mai avea doar patru kilometri până la Lavalliere. Din nou mări viteza.

luând cu grijă virajele de pe traseu. La un moment dat intră într-o groapă de pe drum şi şocul loviturii o aruncă de pe scaun. Încercă să se gândească la castel şi la Vierken pe care îl lăsase zăcând într-o baltă de sânge pe covorul din salon, la Regine care nu-şi mai revenise din soc, jelindu-şi fostul iubit. Trăise un adevărat coşmar. Nu-i venea să creadă nici acum că aşa ceva se putuse întâmpla. Avusese un sentiment de panică, imaginăm du-şi că totul fusese o iluzie, că la un moment dat în timpul somnului ei de câteva ore avusese o oribilă halucinaţie. Reuşise să-şi învingă această panică. Deschise fereastra maşinii şi curentul de aer o învioră puţin. Lavalliere – un kilometru. Mai puţin de un kilometru. Se zărea de la centura de copaci care înconjurau câmpul deschis. Dypă ce se căsătoriseră, Jean o adusese aici la un picnic. Îşi reaminti deodată mirosul ierbii şi lumina pestriţă de deasupra capetelor lor. Puse frână şi maşina se opri. Când coborî, înjur era o linişte deplină. Începu să înainteze printre copaci. Dacă plecaseră deja… Nimic. Nici urmă de avion, niciun semn de viaţă. Synti o mână pe umăr. Louise se întoarse scoţând un ţipăt. În faţa ei, cu puşca aţintită spre

ea, se afla Albert Dumois, ajutorul măcelarului din sat.

— Dumneavoastră eraţi?! spuse el uimit. Când ani văzut maşina oprindu-se eram cât pe-aci să trag.

— Unde e contele?

— În partea cealaltă a pădurii. Acolo, sub copacii ăia… Vedeţi avionul?

Acum îi vedea, acoperit de plasele pentru camuflai Louise nu spuse nimic. Începu să fugă într-acolo.

Primul îl zări pe Savage; acesta o prinse în braţe şi o strânse o clipă. Louise se desprinse imediat.

— Trebuie să plecaţi imediat la Chemire, spuse ea cu sufletul la gură, după fuga disperată. Imediat… Vor să i împuşte pe copii.

Între timp fusese înconjurată şi de restul bărbaţilor Jean de Bernard îşi croi drum spre ea şi-i spuse calm lui Savage:

— Dă-i drumul soţiei mele! Louise. ce s-a-ntâmplai. Cum ai ajuns aici?

— Cu maşina lui Vierken. spuse ea. A venit la şi

Blaize cu Regine. Ascultă-mă şi nu-mi mai pune întrebări. Regine a aflat că nemţii vor să-i ucidă pe copii în pădure. Transportul cu trenul a fost doar un pretext. O, Doamne!

Louise tăcu şi Jean întinse braţele spre ea. Pentru câteva secunde că îl prinse de mâini. Apoi se retrase şi sendresă din nou celor de faţă:

— Acum nu am timp să vă povestesc ce s-a întâmplat. De dimineaţă îi urcau pe copii în tren. Dacă nu ajungem acolo la timp, copiii vor fi împuşcaţi şi apoi îngropaţi în pădurea Chemire.

— Eşti sigură? Nu cumva e vreo păcăleală?

— Nu, răspunse ea. Acesta e adevărul.

— Şi cum ai ajuns în posesia maşinii lui Vierken? întreba Savage pe un ton liniştit. El unde e acum?

— La castel. E mort. Regine l-a împuşcat.

— Grozav, continuă Savage, uitânau – se pe rând la chipurile celor din jur.

Pilotul englez şi navigatorul său se alăturaseră şi ei grupului. Nu ştiau decât câteva cuvinte franţuzeşti şi fiu-şi dădeau seama de ce se întâmplase.

— Camier, tu şi cu contele luaţi patru oameni şi muniţie. Vom folosi şi Mercedesul. Cât facem pană la Chemire? nuu

— Pe drumul direct, douăzeci de minute, răspunse Jean de Bernard. Dar mai există un drum mai lung care ocoleşte St. Blaize şi irţiersectează calea ferată la vreo trei kilometri mai încolo. În punctul acela se află o barieră acţionată manual.

— Dar va fi controlată de nemţi, izbucni Camier.

— Ce te face să crezi? îl întrebă Savage păstrându-şi calmul.

Chipul primarului era contorsionat. Aveai impresia că se va prăbuşi dintr-o clipă în alta.

— Nemţii nu se aşteaptă la nicio încurcătură. Cine mânuieşte de obicei bariera?

— Senard, bolborosi primarul. Senard. Un tip trecut de şaptezeci de ani. Mai tot timpul şi-l petrece dormind… Dumnezeu ştie cum până acum nu s-a produs acolo niciun accident… Caroline… O, Iisuse, ajută-mă!

Camier se prăbuşi la pământ şi-şi acoperi chipul cu mâinile. Plângea cu suspine, un plâns sinistru şi inuman în agonia lui”. Louise se apropie de el şi-l zgâlţâi apucându-l de umeri.

— Nu mai plânge, spuse ea. Nu ajută la nimic. S-ar putea să mai ajungem la timp.

Primarul se ridică încet, ştergându-şi faţa cu dosul palmei.

— Iertaţi-mă, Madame, bolborosi el. Iertaţi-mă. Nu am mai putut să rezist…

— Cât facem până acolo pe drumul mai lung? întreba Savage întorcându-se către Jean de Bernard.

Scena leşinului lui Camier nu era deloc în măsură sa ridice moralul celorlalţi bărbaţi ai căror copii primiseră şi ei sentinţa la moarte.

— O jumătate de oră, poate patruzeci de minute. Tu cum ai reuşit să ajungi până aici, Louise. Nu ai dat peste nicio patrulă pe drum?

— Una singură, un motociclist şi câţiva SS-işti. Am trecut ca fulgerul printre ei şi nu m-au văzut. Au crezut probabil că în maşină era Vierken.

— Atunci aceasta va fi ruta Mercedesului. Jean, tu pleci cu Camier şi luaţi jumătate dintre oameni cu voi în dubă. Eu voi merge pe drumul mai scurt cu Mercedesul. Dacă unul dintre” noi va fi oprit, celălalt tot va reuşi să ajungă.

Savage scoase o ţigară, o aprinse, apoi i-o întinse contelui.

— Va conduce tot Camier. Mergeţi în intersecţie şi aşteptaţi. Dacă ajungeţi la timp şi trenul opreşte pentru a-i descărca pe copâi, atacaţi. Dacă nemţii au efectual deja această operaţie, ne întâlnim la Chemire.

— Şi dacă ajungem prea târziu? întrebă Albert Du mois, uitându-se pe rând la Savage şi la conte. Dacă n găsim morţi, monsieur, ce ne facem?

Cel care îi răspunse fu Jegn de Bernard.

— Atacăm şi ucidem toţi nemţii pe care îi întâlnim în cale, spuse el. Nimeni dintre noi nu va mai rămâne viu dar dacă se întâmplă aşa ceva, nimeni dintre noi nu va mai dori să trăiasca. Louise. spuse el, luând mâna soţiei şi sărutându-i-o, Dumnezeu să te binecuvânteze pentru curajul de care ai dat dovadă venind aici. Roagă-te pentru noi!

— Vin şi eu cu voi, protestă Louise.

— Ba nu. tu nu vii. Rămâi aici cuprietenii noştri de la

tiviaţia britanică. Vă rog să aveţi grijă şi de ea.

— Nu vă faceţi nicio problemă, îi răspunse tânărul pilot. Dar ce s-a-n tâmplat? Dti ce atâta panică?

— Mergem să-i eliberăm pe copii, îi explică Savage. Ticăloşii vor să-i omoare. Mai acordaţi-ne trei ore, şi dacă nu ne întoarcem în acest timp, plecaţi naiba de aici. Nu uitaţi s-o luaţi şi pe madame de Bernard cu voi.

Nu o atinse pe Louise. O salută doar ridicând puşca «utomată.

— Acum o să plecăm, spuse el. Şi o să ne întoarcem.

Rămânând lângă pilot, Louise îi urmări cu privirea cum străbătură câmpul scăldat de soare şi intrară în «mbra copacilor. Câteva minute mai târziu/sunetul motorului de Mercedes fu urmat de zdrăngănitul inconf undabil al dubei lui Camier. Apoi se lăsă liniştea. Pilotul fiu părea în toate apele Lui. Femeia începuse să plângă, iar el nu ştia ce să facă. Îşi aduse aminte de plosca deâa brâu şi i-l) întinse imediat.

— Beţi asta, spuse el. Vă va face să vă simţiţi mai bine. Haideţi, nu mai fiţi necăjită! Oricum nu puteţi face nimic. s!

— Mulţumesc, spuse Louise, luând o înghiţitură.

Whisk v-ul tare o făcu să tuşească. Apoi îşi trecu mâna peste ochi, folosind gestul lui Albert Camier.

— Îmi pare rău, spuse” ea. M-au lăsat un pic nervii. Acum mă simt mai bine.

Englezul avea un chip tânăr pe care se citea îngrijorarea şi brusc, lipsa lui de înţelegere o înfurie pe Louise care se îndepărta de el.

— Sunteţi americancă? întrebă el. luându-se după Contesă.

Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Era foarte curajos în situaţii pe care le înţelegea, dar să aştepte timp Be trei ore în Franţa ocupată de nemţi în timp ce un grup de francezi lipsiţi de experienţă încercau să atace forţe ale

SS-ului nu era tocmai misiunea pentru care fusese antrenat. Navigatorul şi mitraliorul se aflau în avion. Câmpul liniştit şi scăldat de razele soarelui, precum şi copacii din jur constituiau pentru el cel mai sinistru decoi pe care-l văzuse vreodată.

— De unde sunteţi de loc? insistă el. Cum aţi ajuns aici?

— Aici trăiesc, îi răspunse Louise. Sunt căsătorită cu un francez. Ar fi trebuit să mă ia şi pe mine. Nu suport această aşteptare.

— E într-adevăr îngrozitor, recunoscu şi pilotul. Dacă apar friţii, am ordin să dau foc avionului. În cazul acesta mă tem că va trebui să ne descurcăm cum vom putea.

— Pentru mine nu mai contează, spuse Louise întorcându-se spre el. Unul din marii şefi ai nemţilor zace mort în casa mea, împuşcat de sora bărbatului meu. Suntem terminaţi, orice s-ar întâmpla. şi nici nu-mi pasa de nimic, în afară de salvarea copiilor. Nemţii le-au sapa! deja o groapă comună în pădure.

— Dumnezeule, murmură aviatorul. Doar nu credeţi aşa ceva!

— Ba da, îi răspunse Louise. Pot crede orice. Îmi daţi şi mie o ţigară?

— N vă faceţi griji, spuse el. Totul se va termina cu bine. În două bre oamenii dumneavoastră se voi întoarce. Luaţi tot pachetul. Mai am o mulţime.

Louise îl văzu scoţând un revolver mic din jacheta. Încărcându-l şi punându-l apoi la loc. Apoi se aşezai a amândoi pe iarbă, la umbra aripilor şi începură sa aştepte.

* * *

Locomotiva trimisă de la Paris era o maşină veche, cu aburi, condusă de un militar german şi de doi mecanici de la depou. În spate avea remorcat un singur vagon de tipul celor folosite pentru transportul vitelor. Acesta avea toţi pereţii din lemn vopsit cu ulei ars şi uşa culisani. i trasă.

La intrare era postat un soldat SS cu un bici de piele în mână. Primul grup de copii urcă în vagon făi. i niciun ajutor; un băieţel de şapte ani a trebuit să fie ridicat de neamţ până la nivelul treptei celei mai înalte Băiatul avu un moment de ezitare şi începu să ţipe, îngi i zit de întunericul dinăuntru. Biciul pocni, avertizându-i pe ceilalţi să se grăbească. Băiatul fu împins înăuntru: nu i se mai auzea decât plânsul insistent. Micheile Giffier fu lăsată la urmă. Rămăsese lângă maior şi privise cum l'Andul patetic de copii dispăruse în gura neagră a vagonului. Ţinea în braţe o fetiţă de cinci ani. Brusc se întoarse către maior.

— Aţi promis că nu vor păţi nimic, e adevărat?

— V-am dat cuvântul meu de onoare, răspunse maiorul. Acum grăbiţi-vă pentru că suntemjn întârziere şi vă aşteaptă o călătorie destul de lungă. Înăuntru veţi găsi mâncare şi apă. Hei! Hitler!

Învăţătoarea avea un trup firav, hainele îi erau şifonate iar părul în dezordine. Toate acestea îi aminteau maiorului de mulţimea de femei pe care le expediase în călătorii similare. Persoanele iremediabile, fiinţele infelioare, evreicele care îşi boceau pruncii strângându-i în braţe, categoriile umane însemnate de destin pentru a fi la discreţiacelor puternici.

Fata urcă cele câteva trepte şi intră în vagon. La un ordin al maiorului uşa vagonului fu închisă şi zăvorâtă cu zgomot. Strigătele dinăuntru se auzeau acum înăbuşit. Trei dintre oamenii maiorului urcară în cabina mecanicului. alăturându-se conducătorului de tren. Un altul se sui pe vagon şi se ghemui lângă mitraliera montată acolo. La un semn al maiorului, trenul se puse în mişcare, scoţând un fum gros. În urma lui, încercuiţi de soldaţi SS. Oamenii care se adunaseră la gară scoaseră un strigat de tiurere. Maiorul se întoarse spre ei şi le spuse:

— V-aţi făcut-o cu mâna voastră! Acuiţi sper că aţi aflat preţul opoziţiei voastre faţă de Reich! Întoarceţi-vă la

casele voastre!” Împrăştiaţi-vă, că de nu oamenii mei vor trage!

La gară nu erau mai mult de douăzeci de bărbaţi şi femei. Părinţii disperaţi din jurul şcolii nu avuses era suficient timp să ajungă aici. Neputincioşi, sătenii începură să se retragă. „Multe femei plângeau, bărbaţii priveau înapoi şi blestemau, câţiva ameninţau cu pumnii în aer. Un soldat trase o rafală pe deasupra capetelor şi aceştia se risipiră care încotro. Şeful gării fusese încuiat în biroul lui. Nemţii sparseră uşa cu dispreţ: bărbatul ieşi împleticindu-se. SS-iştii se urcară în ordine în camioane şi convoiul se puse în mişcare.

În zare, pe calea ferată, vagonul de vite se făcu nevăzut.

* * *

Grupul de bărbaţi de la punctul de control auziră maşina apropiindu-se! Mercedesul Standartenführerului gonea şi mai tare decât trecuse pe lângă ei cu puţin timp în urmă. Soldaţii salutară ca nişte roboţi. Maşina trecu ca un bolid şi subofiţerul se uită uimit în urma ei.

? 5

— Cred că s-a-ntâmplat ceva, spuse el. El nu conduce niciodată aşa de repede. Tu, Fritene, du-te după maşină şi vezi dacă totul e în regulă.

Motociclistul şi porni imediat şi câteva minute mai târziu Savage auzi motorul acesteia în spatele său.

— Ne-au văzut! strigă Dumois, privind pe geamul din spate al Mercedesului. vin după noi. Mergi mai repede!

— O să ne ajungă, spuse Savage. Deschide fereastra, repede! Fii gata, Albert, eu am să încetinesc. Lasă-l să se apropie şi împuşcă-l. Acum!

Semnalul roşu al frânei Mercedesului se aprinse atât de brusc, încât motociclistul abia mai avu timp să frâneze pentru a evita ciocnirea. Zări ceva sclipind la fereastra de pe partea lui şi făcu o mişcare instinctivă să se ferească.

Avu însă un reflex întârziat. Rafala armei lui Dumois îl nimeri din plin. Motocicleta se ridică pe o roată, apoi părăsi drumul, aruncându-l cât colo pe soldat.

— L-am nimerit, strigă exaltat Dumois. L-am nimerit!

Savage nu scoase niciun cuvânt. Apăsă acceleratorul până la podea şi se angajă pe drumul din stânga ce ducea spre faimosul loc de vânătoare, pitoreasca pădure Chemire.

— Întindeţi-vă puţin, mademoiselle Regine. Vă aduc imediat ceva cald să b eţi.

— Nu, spuse Regine.

Stătea pe marginea patului, cu mâinile încleştate în poală.

— Mă simt foarte bine, Marie-Anne. Lasă-mă sân gură.

— Jean-Pierre mi-a spus să stau cu dumneavoastră, se opuse bătrâna.

O ştia pe Regine de când se născuse, dar acum chipul din faţa ei părea al unei străine. Era palid şi lipsit de culoare ca al unui mort. Ochii îi erau dilataţi, buzele îi tremurau dar încetase să mai plângă.

— Ţi-am spus că mă simt foarte bine. Acum du-te!

Regine rămase nemişcată câteva minute. Prima criză de isterie trecuse, lăsând-o epuizată. Vierken era mort. Trăsese în el până golise încărcătorul. Când închidea ochii mai vedea încă faţa bărbatului, care căpăta treptat masca hidoasă a morţii, maxilarul lui căzut, mâna dusă la şold printre degetele căreia se scurgea o dâră groasă de sânge. Sângele din gură…

Cadavrul se afla poate încă jos. Conştiinţa pericolului îi străfulgeră brusc mintea confuză; se ridică şi se îndreptă spre uşă-Fusese o mişcare instinctivă, fără o direcţie precisă. Îşi dădu seama că nu era în stare să coboare şi să-l vadă zăcând acolo. Nu putea să-l cheme pe Jean-Pierre şi să-i spună să-l ducă de acolo…

Deschise uşa şi rămase o clipă nedecisă. Tatăl ei. Tatăl ei se afla în camera de sus; putea să meargă acolo şi să stea cu el. Când ajunse în camera bătrânului, acesta stătea în fotoliul său, cu o carte deschisă în poală. Când o văzu îi zâmbi. De multe ori memoria îl părăsea când vedea pe cineva, dar niciodată acest lucru nu se întâmplase în cazul fiicei sale. Întinse mâna şi-i spuse:

— Intră, micuţa mea! Intră!

Regine se aplecă şi-l sărută, iar mâna bătrânului o apucă pe a ei, precum gheara unei păsări lipsite de puteri. Lacrimile inundară ochii fetei.

— Ce mai faci, papa? Cum ai dormit?

— Nu prea bine. Noapte trecută a fost prea mult zgomot. Vin nemţii, dar să nu te temi.

— Nu mă tem, răspunse ea. Nu-ţi face griji pentru mine.

— N-am să-i las să-ţi facă vreun rău, spuse bătrânul conte. M-am mai luptat odată cu ei, am s-o fac şi de data aceasta…

Bătrânul îi mângâie părul cu mâini tremurânde, atenţia lui trecând de la un subiect la altul. Emoţia îl tulburase, furia făcuse ca inima să-i bată cu putere în piept…

— E foarte cald aici, Regine, spuse el. Ia, te rog, pledul ăsta de pe mine.

Regine luă pledul de pe genunchii tatălui ei şi-l împături, apoi se întoarse şi-l privi pe bătrân.

— Arăţi palidă, draga mea, spuse el. S-a întâmplat ceva?

— Nu, îi răspunse Regine.

Pentru o clipă fusese încredinţată că în camera contelui îşi va putea găsi un refugiu. Dar totul se reducea la o discuţie între doi copii. Se apropie şi-l sărută. Dragoste. Dragoste pentru fantoma bătrânului blând, care încă se mai încăpăţâna să facă umbră pământului:

dragostea arzătoare şi chinuitoare pentru un bărbat a cărui senzualitate brutală o copleşise total. Adolph Vierken. Dacă trupul neînsufleţit al acestuia va fi descoperit, vor fi cu toţii aduşi în faţa plutonului de execuţie.

— Klai am câteva treburi de rezolvat jos, spuse ea. După aceea mă întorc să-ţi citesc ceva.

— Să nu stai prea mult, spuse bătrânul. Vinorepede.

Pe Jean-Pierre îl găsi în hol. Tocmai târa după el cadavrul şoferului; efortul era uriaş pentru el. Regine rămase o clipă nemişcată şi privi în altă parte.

— Tu ai făcut asta?

— Da, îi răspunse bătrânul servitor. Porcul... era să-i fac ţeasta ţăndări! Nepoţeii mei...

— Va trebui să ne descotorosim de el. spuse Regine. Şi de celălalt din salon. Am să te ajut mai întâi să-l ducem pe ăsta.

Şoferul era un tip corpolent şi le dădu mult de furcă. Regine o chemă şi pe Marie-Anne. Sângele prelins din gaura din capul neamţului pătase pardoseala de piatră. Bătrâna nu părea impresionată de această privelişte. Aruncă o privire cadavrului şi îl scuipă. Apoi îl prinse de un picior şi începu să tragă. Niciunul dintre ei nu scotea o vorbă. Scoaterea cadavrului din casă necesita toată energia de care erau în stare. Marie-Anne găsi un cărucior „folosit pentru treburile grădinii. Coordonându-şi eforturile reuşiră să-l pună pe neamţ în cărucior.

— Pe aici, spuse Regine cu sufletul la gură. Pe cărarea aceea...

Împinseră căruciorul până în capătul grădinii unde se afla de vreo trei ani un morman de oăligar şi de frunze putrede. Din când în când, Fritz, ordonanţa lui Minden, mai tunsese gazonul şi mai făcuse ordine prin grădina de zarzavaturi, dar după izbucnirea războiului nu mai fusese angajat niciun grădinar la castelul St. Blaize. Bătrânul care

îngrijea de zarzavaturi şi mai plivea gazonul din faţa castelului era încovoiat de reumatism.

Nici nu se putea pune problema înlăturării grămezii de gunoi. Regme şi Jean-Pierre înclinară căruciorul şi cadavrul se rostogoli la pământ. Apoi îl duseră în spatele mormanului, într-un loc în care nu mai putea fi văzut.

Abia trăgându-şi sufletul, cu feţele inundate de transpiraţie, cei doi se opriră o clipă.

Regine tremura toată din cauza efortului, iar hainele i se lipiseră de trup.

— Acum, spuse ea, să-l aducem şi pe celălalt. Marie-Anne, tu te duci înainte şi-i acoperi faţa. Nu vreau să o văd.

Vierken li se păru mai uşor. Bătrâna servitoare îi înfăşurase pe faţa un prosop de bucătărie. Regine îl ridica pe jumătate şi-l trase după ea, fără să se uite nicio clipă la cadavru. Nici nu-şi dădu seama că în tot acest timp plânsese, că lacrimife îi curseseră pe obraz. Niciunul dintre servitori nu spuse nimic, nici măcar între ei. Domnişoarei Regine i se întâmplase ceva îngrozitor, dar ea era stăpâna şi ei îi dădeau ascultare.

În fine, cele două cadavre erau întinse unul lângă celălalt la baza mormanului de bălegar.

— Şi acum ce facem? bălmăji Jean-Pierre. Eu unul nu

S

Ot să sap o groapă suficient de adâncă pentru amândoi, a mă ţin puterile.

— Nu va trebui să săpăm, spuse Regine. Din această cauză i-am şi adus aici. O să-i astupăm cu pământ. Toţi trei vom reuşi. Dar mai întâi ar fi bine să curăţăm mizeria din casă. Marie-Anne, de duci înapoi şi te apuci de treabă. Jean-Pierre, du-te şi adu două hârleţe. Noi rămânem aici.

— Şi dacă or să vină să-i caute? întrebă bătrâna.

— Nimeni nu ştia unde vor pleca în dimineaţa asta, îi răspunse Regine. Era aşteptat la şcoală; probabil că încă îl

mai aşteaptă acolo. Doamna contesă a luat maşina. Nimic nu poate da de bănuit că a venit la St. Blaize, în afară de mine. Numai că eu am să le spun că a plecat spre şcoală. Or să creadă că a fost victima unei ambuscade sau că a fost răpit. În orice caz, trebuie să ne dăm toată silinţa. Acum trebuie să ne îngrijoreze soarta contelui.

— Or să-l omoare, spuse Jean-Pierre. Or să ne omoare pe toţi, dacă descoperă ceva.

— Nu vor descoperi nimic, spuse Regine. Ce-a fost, a fost. Acum trebuie să am grijă de tata. Du-te după hârleţe!

Duba lui Albert Camier trecea zăngănind pe drum; oamenii înghemuiţi în spate erau zgâlţâiţi şi aruncaţi de colo-colo. Se aflau pe un drum îngust de ţâra care şerpuia g rin câmpie până la intersecţia cu calea ferată. Jean de ernard şedea lângă Camier. Îşi ţipe a puşca automată pe genunchr, acoperită cu jacheta. îşi suflecase mânecile cămăşii şi îşi dăduse jos cravata. După o curbă le apăru la orizont calea ferată, nu mai departe de o sută de metri în faţa lor. Locomotiva era oprita la intersecţie, slobozind un fum gros. Vagonul pentru vite era deschis. Pe acoperişul acestuia, sprijinit de mitralieră, se afla un singur soldat.

— Opreşte! strigă Jean de Bernard şi Camier apăsă pe frână.

Pentru o clipă rămaseră nemişcaţi, privind cu încordare scena dinaintea ochilor. Bătrânul care avea grijă de barieră zărise duba şi acum se îndrepta încet să deschidă porţile.

— Doamne, Iisuse! gemu Camier. Am ajuns prea târziu.

— Ceilalţi însă vor ajunge la timp, spuse Jean. Ei sunt cu Mercede sul şi au ales şi ruta mai scurtă. Pe porcii ăştia însă trebuie să-i scoatern din luptă. Am văzut trei în cabina mecanicului şi unul pe acoperişul vagonului. Porneşte înainte şi când ajungi la intersecţie „opreşte motorul.

SS-istul de pe acoperişul vagonului văzu duba

apropiindu-se şi-şi reglă tirul asupra ei. Sub ochii lui. dar ascunşi privirilor Tui Jean şi Camier, o coloană de copii înainta încet prin câmpul ce ducea spre buza întunecata a pădurii Chemire. Era o dimineaţă strălucitoare; soarele îl bătea în cap pe bărbatul de pe vagon, încingând până la incandescenţă părţile metalice ale armei pe care o ţinea în mâini. Gulerul îl strângea prea tare, iar i-i marginea acestuia îi apăruse o dâra de transpiraţie. Îşi băgă un deget sub guler, iar arătătorul mâinii drepte se încovoie pe trăgaciul puştii mitralieră. Duba se zdruncină violent în contactul cu trecerea la nivel, apoi rămase nemişcată. Bătrânul de la barieră porni spre ea, târându-şi picioarele şi făcând semn cu mâna.

— Plecaţi de acolo, le strigă el. Nu aveţi voie să opriţi acolo. Trenul va pleca dintr-o clipă în alta.

În interiorul dubei, Jean îi şopti lui Camier:

— Dă-te jos. Pe tine te ştie.) deschide capota şi fă-te că meştereşti ceva acolo. Am să cobor şi eu la scurt timp. Să nu faci nimic. Ai grijă doar să nu-ţi ridici capul.

— A, bună dimineaţa, îl saluta Serard pe primar. Ce s-a întâmplat? Aveţi probleme cu maşina?

— Rabla asta îmi face numai necazuri, bombăni Camier. Vreau să văd un pic ce are…

Deschise capota şi se aplecă cât putu de mult înăuntru, făcându-se că meştereşte ceva la motor. Auzi portiera deschizându-se şi o clipă mai târziu Jean îşi făcu apariţia lângă el.

— Am să trag în cel de pe acoperiş, îi şopti contele. Rămâi unde eşti şi. pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi ridica scăfârlia când o să încep să trag…

Apoi contele plecă. Se duse în spatele dubei şi deschise una dintre uşi. Bărbaţii înghesuiţi unul în altul îl priviră din întuneric.

— Grenadele, le şopti el.

Îi întinseră două grenade care dispărură rapid în

buzunarele jachetei.

— Vreau şi un pistol. Puşca nu o pot ascunde.

Îi dădură şi pistolul care dispăru şi el sub jachetă.

Când se întoarse. Jean îl găsi pe Serard sprijinit de maşină, uitându-se la motor. Din direcţia trenului se auzi

5 un strigăt. Conducătorul de la armată, se aplecase pe geam st striga spre ei.

— Porniţi o dată rabla aia! împingeţi-o!

Jean se uită spre el şi ridică din umeri; SS-istul postat în spatele mitralierei era cu ochii chiar pe el. Jean îşi strecura mâna în buzunar şi simţi suprafaţa secţionată a grenadei. Ocoli prin faţa locomotivei, situându-se într-un unghi din care nu putea fi văzut, apoi, ghemuindu-se la pământ, trecu pe partea cealaltă. Scoase siguranţa primei grenade, eliberă maneta şi aruncă spre cabina mecanicului. În aceeaşi clipă, se întinse şi ţinti cu pistolul în direcţia neamţului de pe acoperiş. Acesta nu-l observase. atenţia fiindu-i atrasă de dubă. De teama de a nu rata, Jean nu ţinti capul, ci trupul. Împuşcătura produse o detunătură puternică şi Jean se lăsă într-un genunchi. Suflul grenadei îl dobori la pământ; urmă o rafală scurtă de mitralieră, şuieratul şi răpăitul metalului care biciuia aerul, însetat de moarte. În clipa aceea uşile dubei se deschiseră şi bărbaţii dinăuntru ieşiră în fugă. Ameţit, cu urechile ţiuind. Jean făcu eforturi să se ridice. Deasupra lui locomotiva era cuprinsă de un fum întunecat; cabina fusese distrusă şi în timp. ce privea în sus, Jean văzu un braţ învelit încă într-o mânecă de uniformă căzând la pământ. Pe acoperişul vagonului de vite. SS-istul stătea culcat pe mitraliera sa, încercând să ţintească în jos. Jean de Bernard trase încă de două ori asupra lui. Neamţul căzu într-o parte şi se rostogoli de pe acoperiş. Jean se întoarse apoi în fugă la dubă şi-i strigă unuia dintre oamenii săi:

— Suie-te în cabină şi vezi dacă au murit cu toţii! Albert… O, Dumnezeulef

Primarul din St Blaize zăcea întins pe spate. Când neamţul muribund de pe vagon apăsase pe trăgaci, gloanţele mitralierei se împrăştiaseră peste tot în „faţa frenului şi. instinctiv. Camier îşi părăsise adăpostul oferit de dubă şi încercase să fugă. Fusese răpus de o rafală de gloanţe care îi străpunseseră pieptul. Serard zăcea şi el ciuruit la marginea drumului, câţiva paşi mai departe. Jean de Bernard îngenunche lângă Camier. Primarul deschise ochii şi pentru o clipă fu conştient. Din gură i se revărsa un şuvoi de sânge.

— Caroline, spuse el sugrumat, apoi dădu ochii peste cap şi muri.

— Uitaţi-i! Priviţi într-acolo!

Cineva îl apucase pe Jean de Bernard şi îl scutura. Contele privi în direcţia indicată de gesturile disperate ale bărbatului.

Peste câmp se târa omida neagră, a cărei înaintare era lentă datorită copiilor mici, dar suficient de grei pentru a putea fi căraţi în braţe. Cel care îi zărise primul izbucni în lacrimi.

— Am ajuns la timp… la timp… O, Doamne, draga mea copilă, o să te salvam!

Jean de Bernard nu-şi mai permitea niciun moment de ezitare. Îl lovi cu putere pe consăteanul său peste faţă.

— Urcă în dubă! ordonă el. Vezi dacă mai merge şi dacă poţi să conduci, scoate-o de pe şină şi adu-o pe drum. Du-te! Acum.

Apoi se întoarse către ceilalţi.

— Acolo se află copiii noştri. Se pare că au auzit împuşcăturile.

Nişte siluete mai mari puteau fi văzute alergând printre şirurile de copii şi întreaga procesiune începu să grăbească pasul spre pădure.

— Trebuie să-i oprim! strigară în cor oamenii lui Jean.

— Aşteptaţi! urlă la ei Jean. Rămâneţi pe locurile voastre, proştilor. Nu puteţi trage în ei atâta vreme cât copii sunt acolo! Păstraţi-vă calmul!

Se făcu linişte. Nu se mai auzea decât pufăitul, spasmodic al locomotivei. Duba începu brusc să duduie clin nou, după ce motorul fu pornit. Dădu cu spatele şi, depăşind calea ferată se angaja din nou pe drum.

— Am putea să-i urmărim, spuse Jean. Împrăştiaţi-vă şi înaintaţi pe cât posibil cât mai jos. Pentru numele lui Dumnezeu, ştiu şi eu că micuţii voştri sunt acolo, dar încercaţi să nu vă pierdeţi minţile. D'acă Savage a reuşit să ajungă la timp, îi va întâmpina la intrarea în pădure. Dacă nu, vom încerca să-i doborâm unul câte unul. Acum împrăştiaţi-vă în pas alergător. Avem o groază de drum de parcurs până îi vom ajunge din urmă".

Pădurea Chemire se întindea pe o suprafaţă de vreo patruzeci de acri. Pe măsură ce se apropia de lizieră, iavage încetini. I se adresă lui Dumois care era încă atât de exaltat de uciderea motociclistului încât nu-i mai tăcea gura.

— Cunoşti pădurea? îl întrebă Savage. Unde crezi că ar putea să-i îngroape pe copii? Mie mi se pare îngrozitor de deasă.

— Pe latura cealaltă, răspunse Dumois. La vreo sută de metri mai încolo există o potecă ce străbate pădurea prin mijloc, trecând printr-un luminiş. E locul preferat al celor ce vin pentru picnic şi al îndrăgostiţilor, f; singurul petic de pădure care nu este înţesat cu copaci. În timpul sezonului, acolo se ascund braconierii fără să le da nimeni de urmă. Ia-o pe acolo, uite cărarea.

Savage încetini şi cei din maşină fură săltaţi pe banchete" din cauza „hurducăturilor de pe drumeagul dintre copaci.

— Cât de departe este luminişul? întrebă Savage.

— La vreo cinci minute de aici.

— Ne oprim aici.

Savage se dădu jos, închizând fără zgomot portiera. Micul grup îl înconjură. Până şi Dumois care îşi ţinea puşca automată foarte lejer pe umăr. i se subordonă. Locul era foarte liniştit şi-ţi dădea sentimentul apăsător al unei ameninţări iminente, întâlnit în toate pădurile seculare. Pământul era moale şi verde din cauza muşchiului pufos. Urmele drumului se întindeau în faţa lor. adânc întipărite în solul sfărâmicios şi negru.

— Sunt undeva în faţa noastră, spuse Savage. Aici se pot vedea urme de cauciucuri. Unele dintre ele par a fi ale unui camion mai mic. Din clipa aceasta nu mai facem niciun zgomot. Nemţii nu se aşteaptă să fie atacaţi, dar nici proşti nu sunt, S’unt adevăraţi profesionişti sf dacă aud ceva. nu ne vom mai putea apropia niciodată de ei. E ora zece, adăugă el după ce-şi privi ceasul de la mână. Am ajuns foarte bine. Copiii nu au ajuns încă. Verificaţi-vă armele. Dumois, faptul că ai doborât un motociclist nu este o dovadă că eşti un trăgător de elită, aşa că nu trebuie să fii prea sigur de tine. Eu o iau înainte şi voi mă veţi urma în şir indian. Aveţi grijă pe unde mergeţi şi nu discutaţi între voi.

— Ce unde ştim că nu i-au executat deja pe copii?

Cel care pusese această întrebare era un bărbat corpolent, al cărui nume Savage nu reuşise nicicum să-l retmă. Părea un tip aspru şi morocănos. Avea nişte mâini uriaşe şi aspre cu care strângea cu putere puşca automata. Nenorocirea îl făcuse să nu-l sufere pe străinul din faţa lui.

— Asta n-o putem şti, i-o reteză Savage. Şi există o singură cale să aflăm. Să mergem!

Savage îşi puse puşca pe umăr şi porni, mergând ca o pisică, evitând crăcile uscate de pe jos, care ar fi putut trosni sub picioare. Ceilalţi îl urmară. Bărbatul care îi pusese întrebarea îşi făcu semnul crucii şi începu să mormăie ceva în barbă. Avea printre victime trei copii, doi

nepoţi şi mai mulţi verişori. Nu se mai rugase de treizeci de ani.

* * *

Subofiţerul SS îşi instalase un post de observaţie la marginea pădurii. Militarul de aici a văzut trenul oprit în intersecţie şi copiii care coborâseră din vagonul de vite. Soldaţii se ridicaseră în picioare, iar mitraliorul îşi verificase încă o dată arma. Subofiţerul aprecie că mai are timp de o ţigară până când siluetele din depărtare vor ajunge la el.

Se întoarse în pădure, unde le ceru oamenilor din subordine să-i raporteze care era stadiul pregătirilor. Ordonă să se stingă focul la care făcuseră cafeaua şi verifică minuţios ţinuta militarilor, după ce se duse să inspecteze mitraliera. Explozia grenadei şi rafalele mitralierei de pe vagon îl făcură să alerge disperat la marginea pădurii. Observă că din cabina locomotivei se ridica spre cer un şuvoi gros de fum. Avea la el un binoclu de campanie. Câteva secunde mai târziu, prin lentilele puternice văzu duba şi bărbaţii care săreau din ea. Doi dintre ei zăceau deja morţi, iar mitraliera de pe vagonul de vite atârna neputincioasă cu ţeava în jos.

Îndreptă binoclul spre şirul de copii. Aceştia alergau, mânaţi de la spate de trei soldaţi, dintre care unul îi îndemna cu un bici în mână. În grup se afla şi o femeie care înainta cu greu, având în braţe un copil. Aceasta a alunecat şi imediat s-a creat un moment de confuzie totală. A fost imediat lovită şi obligată să se ridice, iar copilul i-a fost smuls din braţe. Binoclul se mai concentră o clipă asupra imaginii femeii, apoi reveni la atacatorii trenului. Aceştia se împrăştiaseră şi acum alergau în urma şirului de copii. Subofiţerul urlă câteva ordine; oamenii lui veniră alergând, cu armele gata de luptă.

— Trenul a fost atacat, le spuse el. Sunt cinci oameni şi se îndreaptă încoace. Doi dintre voi veţi ocupa poziţii în

spatele copacilor. N-or să reuşească să-i ajungă din urmă pe ticăloşii ăia mici, dar de îndată ce se vor apropia suficient de mult, trageţi în ei.

Subofiţerul puse din nou binoclul la ochi. Copiii se apropiaseră la numai trei sute de metri de pădure. Se puteau auzi deja ţipetele şi plânsetele lor. Câţiva militari din plutonul se execuţie ieşiseră din pădure pentru a vedea scena mai bine. Klitral iorul fu primul care, în timp ce ştergea ţeava armei sale cu o cârpă unsuroasă, îl zări pe Dumois strecurându-se printre copaci.

În momentul în care auzise strigătul gutural al subpfiţerului, Savage îşi dăduse seama că ceilalţi eşuaseră. În clipa aceea îngheţase, ascuns în spatele unui copac. Îşi croiseră drum prin pădure, târându-se într-o linişte perfectă, orientându-se numai după vocile care se auzeau. Acum groapa comună se afla la numai câţiva paşi în faţa lor. Din locul în care se aflau îl vedeau foarte clar pe în itraliorul care îşi curăţa ţeava puştii cu mişcări ritmice. Apoi Dumois făcuse mişcarea aceea necugetată, ignorând faptul că în locul acela copacii nu mai erau la fel de groşi.

Rafala îl surprinse din lateral; Savage îl văzu răsucindu-se pe călcâie, cu mâinile în sus. Arma îi căzuse la câţiva metri mai încolo. Apoi scoase un ţipăt îngrozitor şi se prăbuşi. Sângele îi ţâşnea cu putere din rănile profunde.

SS-iştii erau militari perfect instruiţi. În mai puţin de câteva secunde erau cu toţii adăposti ti. Subofiţerul stafia în spatele unui fag gros, iar mitraâiorul îşi găsise o poziţie din care putea” controla toată aria din faţa sa.

Savage zări un soldat culcat la pământ, adăpostindu-se după un trunchi de fag crăpat.

Se lăsă în genunc Ki şi ţinti.

— Ieşiţi cu toţii! se auzi în franceză. Nu aveţi nicio şansă, sunteţi încercuiţi! Ieşiţi cu mâinile în sus!

Savage privi înapoi peste umăr şi-i văzu pe trei dintre

oamenii cu care venise adăpostindu-se după copaci şi luând poziţia de ochire. Păreau atât de stângaci în tot ce făceau! O adunătură de începători! La numai câţiva paşi de ei Dumois îşi dădea dunul, urlând încă de durere. Savage îşi răsuci puşca peste uţităr şi le făcu semn celor trei să rămână la locurile lor. Îşi păstrase sângele rece care îl caracteriza în astfel de situaţii. Era pătruns de fiorul urii, aşa cum i se întâmplase şi când îl lichidase pe Brühl. Scoase din buzunar o grenadă, îi trase inelul de siguranţă, apoi îşi dădu jos haina şi o apucă într-o mână. În cealaltă mână aşi luă puşca.

Spuse apoi cu glas tare:

— Kamerade! Nu trageţi!

Cu ambele mâini ridicate la nivelul umerilor ieşi din ascunzătoarea sa. Nemţii văzură un blond corpolent care în clipa când ajunse în luminiş îşi aruncă arma la pământ. Subofiţerul ieşi din spatele copacului, cu revolverul îndreptat spre Savage. Intenţia ele a trage în acesta era cât se poate de clară.

— Nu trageţi! Mă predau, strigă Savage.

La adăpostul hainei, degetul său apasă maneta laterală a grenadei, care declanşa explozia în trei secunde. În clipa în care germanul apăsă pe trăgaci, Savage aruncă grenada spre Tocul în care se afla mitraliera.

Explozia îl dezintegră pe puşcaşul mitralior şi-l doborî la pământ pe subofiţer. Aproape în acelaşi timp cei trei francezi se năpustiră în luminiş, trăgând nebuneşte, fără să-şi mai aleagă ţintele.

Fermierul mătăhălos sari peste trupul lui Savage şi peste mitraliera dezmembrată şi doborî SS-işti pe care îi prinsese în tirul armei sale. Un al treilea neamţ îl împuşcă, dar fu imediat culcat la pământ de ceilalţi doi francezi. Aceştia se ascunseseră după copaci şi aruncară prima grenadă în direcţia groparilor care mai rămăseseră în viaţă, dintre care doi fuseseră răniţi în timpul schimbului

de focuri. Explozia fu urmată de un cor de strigăte de durere. Cel mai tânăr dintre francezi, asistentul unui farmacist, care făcuse armata şi fusese lăsat la vatră în urma unei răni la spate, strigă spre tovarăşul lui după care, în copacii am jur căzu un adevărat baraj de grenade. În cele trei minute în care cei doi aruncară grenadele pădurea fu zguduită de explozii. Prin aer zburau aşchii de copaci şi bucăţi de carne omenească. Poiana se umplu de un praf des care împiedica vederea.

Apoi nu se mai auzi niciun zgomot. Asistentul de farmacie, pe numele l său Pellissier, tată a doi gemeni, ieşi cu prudenţă de după copacul său. Din dreapta sa se auzi un geamăt de durere, îl făcu semn tovarăşului său să-l urmeze. Pellissier se îndreptă apoi spre locul de unde veneau gemetele. Dispăru o clipă în spatele unei buturugi, apoi se auzi o rafală şi tânărul apăru din nou. Cei doi bărbaţi schimbară câteva priviri.

— Am terminat cu ei, spuse încet Pellissier. Acum nu mai e niciunul în viaţă.

Aruncă puşca la pământ şi alergă la Savage.

Glonţul subofiţerului îl nimerise în piept; impactul loviturii îl doborâse la pământ cu o fracţiune de secundă înainte de explozia grenadei. Suflul acesteia îl zdruncinase. Cămaşa lui avea tot pieptul pătat de sânge.

— E pe moarte, spuse cel de-al doilea bărbat. Dacă nu l-ar fi lichidat pe porcul ăla cu mitraliera…

— Nu-mi dau seama cât de gravă e rana, spuse Pellissier, care între timp deschisese cămaşa lui Savage şi-i tampona pieptul cu o batistă. Nu am cu ce să-l pansez. Nu te mişca, prietene, pentru numele lui Dumnezeu! Ai fost împuşcat.

Savage îşi deschise ochii.

— Luaţi – i pe copii, spuse el. Nu vă mai pierdeţi vremea cu mine.

Cum le vorbise în engleză, niciunul din ei nu înţelese

un cuvânt. Închise din nou ochii. Pellissier îşi dădu jos cămaşa şi o rupse în fâşii. Cu acestea bandaja pieptul lui Savage, dar după câteva minute pansamentul mustea de sânge.

— Nu pot să-l ajut cu nimic, spuse el dând din cap. Nu mai are niciun rost. Să mergem să vedem ce se întâmplă în afara pădurii.

La auzul împuşcăturii, SS-iştii opriseră coloana de copii. Micheile Giffier plângea cu suspine, luându-i în braţe pe copiii care se aflau în jurul ei. Unul dintre soldaţi strigă la ea:

— Mai taci o dată! Tacă-ţi gura, căţea, că îţi rup fălcile.

Brusc, împuşcăturile din pădure fură întrerupte de o serie de explozii. Copiii începură să ţipe. Şeful grupul SS, un bărbat trecut de patruzeci de ani care luptase şi pe frontul de Răsărit şi avea gradul de caporal, zbieră la ei să se culce la pământ. Micheile alergă printre copii, trăgându-i în jos.

— Tu! o strigă caporalul. Vino aici!

O apucă de braţ şi o trase cu brutalitate spre el.

Între timp, zgomotul luptei din pădure se stinsese. Copiii mai plângeau încă de teamă. Caporalul privi înapoi, spre locul unde rămăsese trenul. Nu se mai vedea nici urma de atacatori. Terenul era denivelat. Cei care asaltaseră trenul puteau foarte-bine să fie la o aruncătură de băţ. Avea cu el douăzeci de copii, o femeie care tremura toată şi pe care o folosea drept scut uman şi numai doi soldaţi. Trase o înjurătură şi o smuci cu sălbăticie pe femeia de lângă el. Apoi îşi puse mâinile pâlnie şi strigă:

— (Camarazi! Ieşiţi să vă văd. Mai sunteţi acolo?

Nu primi însă niciun răspuns. Nimeni nu se arătă în liziera pădurii.

Francezii aflaseră cumva de planul lor şi organizaseră un atac. După tăcerea care domnea îţi

pădure se pare că reuşiseră şi acum îl aşteptau pe el. În spate se aflau atacatorii trenului. Dacă ar fi să-şi urmeze instinctul de moment şi şi-ar abandona camarazii, ar fi împuşcat pentru laşitate şi nerespectarea ordinelor. Disciplina militară era nemiloasă în astfel de situaţii. Singura soluţie era să încerce să reziste cât mai mult şi apoi să-şi salveze propria piele. Se hotărî. Strigă spre subordonaţii săi şi le dădu un ordin în germană:

— Începeţi să-i împuşcaţi pe ticăloşii ăştia de copii. După aceea vom încerca să fugim!

Din obligaţiile profesionale ale lui Micheile Giffier făcea parte sâcunoaşterea a doua limbi străine, înţelegea şi vorbea atât engleza, cât şi germana. Neamţul o împinse la o parte şi învăţătoarea se prăbuşi. Apo i SS-istul îşi apucă mitraliera’s ub ochii ei. Micheile scoase un ţipăt sălbatic şi cu o forţă care depăşea orice imaginaţie judecând după fizicul ei, se năpusti asupra lui.

Neamţul era un bărbat bine construit şi puternic, instruit să reziste la eforturi fizice din cele mai istovitoare. Era capabil să doboare un bărbat dintr-o singură mişcare. Femeia turbată care îl atacă îi înfipse unghiile în faţă, căutându-i ochii, neamţul scăpă puşca clin mână şi mâi trecură o clipă sau două până când acesta reyşi să o dea la o parte şi să o lovească năprasnic cu cotul. În clipa în care Micheile căzu, Jean de Bernard apăru brusc de după ridicătura de pământ şi-l împuşca pe caporal. Copiii zăceau întinşi pe pământ. Cei doi SS-işti erau în picioare. Aţnândoi fură lichidaţi înainte de a schiţa gestul de a trage. În ei trăseseră Pellissier şi tovarăşul său” care tocmai ieşiseră din pădurea de deasupra.

Preţ de o clipă nimeni nu făcu nicio mişcare: Jean de Bernard rămăsese cu arma puţin înclinată spre pământ. Micheile Giffier zăcea pe o moviliţă, lângă cadavrul germanului. Jean se mişcă din loc, înconjurat de restul grupului său; unul dintre ei scoase un ţipăt şi începu să

alerge. Jean de Bernard se opri în dreptul unui copilaş care-îngenunchease la pământ şi plângea cu suspine. Îl ridică cu multă grijă. Era copilul lui Duinois, despre care nu aflase că era mort.

— O, o! suspină băiatul şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului său.

— Gata. micuţule! îi spuse Jean cu blândeţe. S-a terminat. Acum eşti în siguranţă. Eşti salvat…

Navigatorul şi mitraliorul se sfătuiau cu pilotul. Acesta veni spre Louise şi-i spuse:

— Au trecut trei ore şi ei nu s-au întors.

— Vă rog. Îl imploră Louise, mai aşteptaţi numai câteva minute… Or să apară. Nu puteţi pleca fără ei.

— Amicul dumneavoastră e cel care a stabilit limita de timp. Trebuie să pornesc vechitura asta şi să ne luăm tălpăşiţa.

Pilotul se încruntă şi-şi privi din nou ceasul. Louise nu îngeta să supravegheze drumul, la adăpostul copacilor. În ultima oră nutrecuse niciun vehicul.

— Eu nu plec, spuse Louise. Rămân aici. Cum o să vă simţiţi dacă imediat după decolare o să-i zăriţi întorcându-se cu copiii?

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Am să le mai acord încă cincisprezece minute, după care decolăm. Chiar acum o să începem să dăm jos plasele de camuflaj.

— Vă mulţumesc, îi spuse Louise. Am o presimţire că vor veni.

Dădu şi ea o mână de ajutor la scoaterea plaselor de camuflaj. Cele trei ore de aşteptare le părură o veşnicie. Nu găsiseră niciun subiect de discuţie, Aşteptarea aceasta în ascunzişul de la marginea drumului fusese pentru ei o uşurare în timpul „căreia se rugaseră la Dumnezeu să audă. motorul Mercedesului sau al dubei. La un moment dat, o ambulanţă militară trecuse ca fulgerul pe lângă Louise, provocându-i o clipă de panică. Pădurea Chemire

se afla la câteva mile depărtare, mult mai aproape de St. Blaize decât aerodromul Lavalliere. Nemţii nu aveau niciun motiv să trimită o ambulanţă pe ruta aceasta. La numai douăzeci de minute după aceasta, salvarea făcuse drum întors, dar cu viteză mult mai mică. În interiorul ei. Întins pe o targă, zăcea cadavrul motociclistului. Acesta avea atât de multe răni încât plăgile provocate de gloanţele care îl doborâseră de pe motorul său nici nu fuseseră observate la prima examinare.

După ce camuflajul avionului fu înlăturat, pilotul se întoarse la Louise. Părea încurcat, dar hotărât.

— Au mai rămas cinci minute, spuse el. Am să pornesc avionul şi am să vă ajut să urcaţi.

— Nu! protestă Louise, îndepărtându-se de el. Vreau să mă mai uit o dată…

Înainte ca englezul să o poată opri. contesa alergă din nou spre adăpostul oferit de copaci. Drumul era pustiu. Louise se sprijini de un copac şi. brusc. Îşi pierdu orice speranţă. Jean. Savage. Camier şi ceilalţi eşuaseră.

Fuseseră probabil măcelăriţi, iar copiii aruncaţi în groapa comună de la Chemire…

Primul care apăru la linia orizontului fu Mercedesul. Urmă un mic camion german purtând pe caroserie şi pe prelata laterală din pânză însemnul Crucii de Fier. apoi o mică maşină de campanie şi, în fine, hurducăindu-se de parcă urma să se facă dintr-o clipă în alta bucăţele, dubita lui Camier. Louise alergă în şosea în timp ce în spatele ei zgomotul motoarelor ambalate ale avionului devenise asurzitor. Făcu semne disperate celor din Mercedes, nedesluşind chipul celui ce se afla la volan din cauza lacrimilor care-i inundaseră ochii. Apoi reveni cu sufletul la gură în pădure, strigându-i cu disperare pilotului să oprească. Caravana se „opri în cele din urmă la adăpostul copacilor. Louise alerga într-acolo, urmată de aviator. Primul pe care îl văzu fu Jean de Bernard. În braţele căruia

se aruncă.

— O. Jean. Jean! Slavă cerului! Era cât pe ce să renunţ, iar avionul: „e pregătea de decolare…

Contele îşi sărută soţia.

— Nu mai plânge, o linişti el. I-am adus pe toţi. Şi sunt teferi. Vino şi tu să „ne ajuţi să-i dăm jos.

Copiii fură coborâţi din camionul german. Alţi câţiva ieşiră împleticindu-se din duba lui Camier. Bărbaţii care îi salvaseră îşi chemau pe nume. fiii şi fiicele. Pellis siei îşi găsi şi el cei doi gemeni şi îngenunche luându-i în braţe şi vărsând lacrimile uşurare”.

— Papa… papa… se succedară strigătele celor mici la întâlnirea cu părinţii salvatori.

Michelle Giffier. pe care Louise o recunoscu cu greu din cauza vânătăilor şi chipului schimonosit de stare de şoc, urmărea scena ţinând de mână un ţânc care plângea întruna.

— Madame Giffier. te v-au făcut? Vino aici. micuţule.

Louise încercă să-l ia în braţe pe copilaş, dar acesta se agăţă cu ambele mâini de învăţătoare. Înfricoşat de moarte.

— Nu-ţi fie frică. Slavă Domnului, toţi copiii sunt teferi. Nu mai face atâta gălăgie. Ninie. acum nu ai de ce să te mai temi… O. madame, nici nu vă pot spune ce s-ar fi putut întâmpla… În luminişul din pădure săpaseră o grojmă uriaşă pentru noi.

Învăţătoarea se întoarse cu spatele şi Louise observă că tremura toată. Deşi încerca să-şi păstreze calmul, se afla la un pas de o criză de isterie. Louise îi puse o mână pe umăr. O femeie mândră şi încrezătoare în forţele proprii ca Micheile ar fi respins în alte împrejurări acest gest de intimitate. Acum însă izbucni în lacrimi pe umărul Louisei.

— A fost atât de îngrozitor, spuse ea. Focuri de armă… Am crezut că vom fi ucişi cu toţii. În ultimul moment unul dintre nemţi a dat ordin să fim executaţi.

— Nu te mai gândi la ce a fost, îi spuse Louise. Acum ai să pleci cu copiii în Anglia, unde veţi fi în siguranţă până la sfârşitul războiului. Adună-i, te r og. iar noi o să-i ajutăm să u ree în avion. Vino cu mine. Pilotul are la el nişte whisky care o să-ţi prindă bine.

Avionul ieşise deja de la adăpostul centurii de copaci.

— Copii, strigă Jean de Bernard, aliniaţi-vă şi veniţi încoace. Veţi urca în avion împreună cu madame Giffier.

Sub supravegherea părinţilor şi a învăţătoarei, copiii se aşezară în şir” indian. Mulţi dintre ei erau încă prea confuzi pentru a înţelege ce se întâmplă cu ei. Alţii începură să plângă şi să se opună. Lacrimile lor îţi sfâşiau inima.

— Nu vreau să plec! Vreau la maman!

Un băieţel se desprinse din rând. A trebuit să-i prindă şi să-l urce cu forţa în avion. Jean de Bernard veni lângă Louise.

— Savage e cel care i-a salvat. Mi-a spus Pellissier. A făcut-o cu propriul sacrificiu.

Şocul o rupse pentru o clipă de realitate. Rămase tăcută şi Jean nu se atinse de ea.

— A murit?

— E pe moarte, răspunse el. A fost dorinţa lui să-l lăsăm acolo.

Louise se smuci de lângă el.

— Şi tu l-ai lăsat?

— Nu. E în maşina de campanie. Va pleca şi el cu avionul.

Louise îi întoarse spatele şi începu să alerge spre cortina de copaci, în spatele căreia se afla maşina. Un bărbat, funcţionar la notariatul din St. Blaize, stătea aplecat asupra unui alt bărbat întins la pământ. Louise îl împinse la o parte. Savage zăcea cu capul pe o haină împăturită; fusese dezbrăcat de cămaşa, iar bandajul îmbibat cu sânge pe care i-l făcuse Pellissier fusese

înlocuit. Avea chipul palid şi acoperit de o sudoare rece şi-şi ţinea ochii închişi. Funcţionarul se dădu la o parte pentru a-i face loc contesei.

— A întrebat de dumneavoastră, madame, spuse el. Tocmai voiam să vă chem.

— Du-te de aici, îi şopti Louise. Te rog, du-te.

Apucă mâna inertă a lui Savage.

— Dumnezeule, spuse ea, şi lacrimile începură să curgă pe chipul bărbatului iubit.

Savage deschise ochii a căror ceaţă se risipi în momentul în care o recunoscu.

— Am reuşit, spuse el.

Louise fu nevoită să se aplece pentru a o auzi.

— Am salvat toţi copiii şi i-am ucis pe toţi ticăloşii… Îmi retrag cuvintele despre francezi… Sunt nişte tipi daţi naibii…

— Nu mai vorbi, îl imploră Louise. Te rog să nu mai scoţi niciun cuvânt. Stai liniştit…

— Ticălosul de neamţ a ochit bine, spuse Savage schimonosindu-se de durere. Te iubesc, mă auzi?

— Da, te aud, spuse Louise, simţind strânsoarea mâiniijui.

— Încă n-am murit. Soţul ăsta al tău e un om de treabă, dar a făcut o greşeală. Trebuia să mă lase acolo…

— O să te întorci acasă, spuse Louise. Vei pleca cu avionul şi vei primi o îngrijire corespunzătoare… O, iubitule, să nu mori… N-aş putea suporta o asemenea durere…

Savage păru că nu auzise. Ochii i se închiseseră din nou. Deodată, Louise simţi că e strânsă cu putere de mână.

— Louise… Am să mă întorc. Să nu uiţi asta.

Simţi prezenţa lui Jean de Bernard în spatele ei. Se întoarse spre el, ţinându-l încă pe Savage de mână, pe care i-o sărută sub privirea soţului ei.

— Trebuie să-l ducem la avion.

— Aveţi grijă de el, spuse ea. Încercaţi să vă purtaţi cu grijă…

Bărbaţii îl ridicară pe Savage pe braţe. Era inconştient şi Louise nu mai reuşi să-l vadă din cauza navigatorului care a întins mâinile şi l-a tras în avion.

Rămase la marginea drumului, alături de micul grup de bărbaţi. Elicele începură să se rotească şi atinseră în scurtă vreme turaţia maximă. Zgomotul devenise asurzitor, iar curentul de aer le răvăşi hainele şi părul, obligându-i să se sprijine unul de altul pentru a-şi putea menţine echilibrul. Părinţii şi copiii îşi făceau cu mâna. Jean de Bernard o luă pe după umeri şi o ţinu strâns. Avionul începu să ruleze încet pe câmp, zgâlţâindu-se pe suprafaţa denivelată. Deodată zgomotul crescu în intensitate şi înaintarea greoaie se transformă într-o ascensiune l’mă şi miraculoasă către ceruri. Aparatul câştiga constant în înălţime, trecând uşor pe deasupra copacilor şi continuând să urce până deveni din ce în ce mai mic, iar zgomotul motoarelor sale se transformă într-un zumzet îndepărtat.

Preţ de câteva clipe, rămaseră cu toţii tăcuţi. Bărbaţii extraordinari, cu puştile lor pe umeri, reveniră la condiţia lor iniţială. Priveau în sus, lipsiţi de consolare şi pierduţi fără copiii lor. Din cei zece câţi porniseră din St. Blaize numai şase rămăseseră în viaţă. Funcţionarul de la notariat aşi suflă nasul şi, scotocind prin buzunare, scoase un pachet de ţigări. Îi oferi una contelui şi, după un moment de ezitare, şi contesei. Louise îl refuză. Jean de Bernard trase un fum adânc. Apoi îşi şterse faţa cu dosul palmei şi-i privi pe cei din jur.

— Copiii noştri sunt în siguranţă, spuse el. Indiferent care va fi soarta noastră, ei îşi vor trăi mai departe viaţa şi se vor întoarce în St. Blaize după terminarea războiului. Asta contează cel mai mult.

— Şi noi ce facem? întrebă Pellissier. Unde mergem acum?

— Acasă, îi răspunse Jean de Bernard, să strângem bani, hrană şi tot ce ne va fi necesar pentru următoarele câteva luni. Avem două alternative: fie să aşteptăm sosirea plutonului de execuţie în St. Blaize, fie să ne retragem la ţară şi să luptăm. Datorită britanicilor avem arme şi muniţie. Ma avem, pe deasupra, şi camionul şi maşina. S-ar putea să nu rezistăm foarte mult, dar nici n-o să ne vindem prea uşor pielea.

— Vin şi eu cu dumneavoastră, spuse funcţionarul, un tip blajin şi meticulos, care purta ochelari cu rame metalice.

— Şi eu, zise şi Pellissier.

Unul câte unul, cu o singură excepţie, se duseră la conte şi-i strânseră mâna. Săteanul ursuz dădu şi el mâna cu contele.

— Nevastă-mea e bolnavă, spuse el. Nu pot s-o las singură. Trebuie să mă asigur că va fi îngrijită de sora ei. Dacă voi putea să rezolv această problemă, monsieur, fiţi sigur că mă voi alătura şi eu grupului dumneavoastră. Mai întâi însă trebuie să mă ocup de ea.

Veni apoi la Louise şi dădu mâna şi cu ea. Ceilalţi îl urmară.

— Eu rămân aici, spuse Jean de Bernard. Voi vă întoarceţi la St. Blaize cu duba şi o luaţi şi pe soţia mea. Strângeţi cele necesare şi întoarceţi-vă cât puteţi de repede. Nu va trece „mult şi nemţii vor afla ce s-a întâmplat la Chemire. În momentul în care vor vedea că ai lor nu se mai întorc, vor începe operaţiunea de căutare. Avem un avans de numai o oră, maximum două.

Contele aruncă ţigara, apoi se întoarse spre Louise. Rămăseseră singuri. Ceilalţi se împrăştiaseră şi cineva pornise duba lui lamier.

— Credeam că o să pleci cu el.

— Nu, îi răspunse Louise. Rămân aici, cu tine, cu papa şi cu Regine. Copiii vor fi în siguranţă la Paris. Să ştii

că l-am iubit şi nu voi afla niciodată careva fi soarta.

— Ştiu că l-ai iubit, spuse contele. Îţi mulţumesc că ai hotărât să rămâi cu mine. Numai Dumnezeu ştie ce soartă ne aşteaptă. Ai să te ocupi în locul meu de St. Blaize, de papa şi de Regine?

— Ştii bine ca da, spuse ea.

Cu ochii plini de lacrimi, Jean o prinse de mâini.

— Cel puţin, acum vei putea fi mandră de mine.

— Voi fi mereu mândră de tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, Jean. Să te întorci la noi.

Se apropie de el şi. pentru o clipă, se îmbrăţişară.

— N-aş vrea să ne luăm la revedere, spuse Jean de Bernard, aşa că te rog să pleci chiar acum cu ei.

Louise se desprinse din braţele lui şi alergă spre dubită. Uşa din spate se deschise şi contesa urcă. Se aşeză pe banchetă cu chipul scăldat în lacrimi şi refuzând să privească în urmă. Deodată simţi că nu mai poate rezista. Se aplecă peste geam şi căută disperată cu privire printre copaci. Era prea târziu ca să-l mai poată vedea. În urma ei nu se mai zărea decât o umbră.

Hi H: iJÎ

Nimeni nu scotea o vorbă. Paul stătea în faţa şemineului, neridicându-şi privirea de la pământ. Chipul îi era încruntat. Soţia lui ţinea mâinile încleştate în poală şi nu-şi dezlipea privirea de pe Louise. Deodată, Sophie se ridică în picioare, îşi aruncă ţigara în focul din vatră şi se duse direct la mama sa. Louise îşi ridică privirea şi simţi mâna fiicei sale pe umeri.

— Bine, spuse Sophie. Acum ne-ai spus totul. Ai trecut printr-un adevărat calvar. Aţi suferit cu toţii.

Se aplecă şi îşi sărută mama.

Ochii Louisei se umplură de lacrimi.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Am sperat că mă veţi înţelege.

— Poate că pentru ea e mai uşor să vorbească,

interveni Francisc de Bernard cu o voce crispată. Lui Sophie nu-i pasa de nimic. Ea nu are grija unei familie şi a unei poziţii sociale. Noi însă avem! Cufn rămâne cu Paul şi cu alegerile? Ce-or să născocească inamicii săi politici din toată povestea asta? Că tatăl său a fost de fapt un colaboraţionist care s-a opus naziştilor numai în ultima clipă şi ca mătuşa lui a fost amanta unui măcelar lipsit de orice sentimente umane…

Se opri brusc ducându-şi mâinile la gură.

— O. Dumnezeule, parcă spuneai că i-ai îngropat în fundul grădinii?

— Da. răspunse Louise netulburată. Mă tem că acolo i-am îngropat. Sunt încă acolo.

— Dumnezeule mare. dar e îngrozitor!

Nora Louisei se făcuse albă ca varul.

— Şi ai continuat să locuieşti aici ştiind acest lucru?!

— Să nu exagerăm! interveni şi Paul de Bernard. Nu te mai gândi la ce se-află în fundul grădinii. Oricum, după atâţia ani. nu a mai rămas nimic dln ei. Ce ne-ai povestit tu, mamă, coincide exact cu ceea ce sugera femeia aceea. Ba e chiar mai grav. Ea nu ştia că ucigaşul lui Vierken acela a fost chiar Regine.

— Or s-o scoată că ţi-a salvat copii pentru că te-ai culcat cu el, spuse Françoise. Or să facă din povestea asta cel mai sordid lucru. Iar tu şi Regine veţi fi eroinele principale. Nimeni nu va crede că te-ai culcat o singură dată cu Minden, ştii cum gândesc oamenii… Vom fi discreditaţi. Carieră lui Pauâe ca şi compromisă dacă se va afla cel mai neînsemnat lucru din povestea asta.

— Eu nu cred, spuse Paul. Nu ar avea nimic de câştigat dacă o vor târî pe mama prin această mocirlă. Scopul lor este acela de a îmblânzi sentinţa lui Minden. dovedind că a fost uman. Pe asta vor pune accentul. Restul nu va interesa justiţia. Nu-ţi face griji. mamă.

— Cred că încercăm să ne amăgim degeaba, fu de

părere Louise. Femeia aceea m-a ameninţat că va da totul în vileag la proces. Când va prezenta faptele soţului ei. va avea grijă să evidenţieze şi rolul meu, relaţia lui cu tatăl vostru-şi a lui Vierken cu Regine. Eu sunt convinsă că aşa va face. Dacă a declarat aceste lucruri apărării, iar eu voi refuza să depun mărturie, vor face tot ce le va sta în putinţă să scoată în evidenţă eroismul fără egal al lui Minden. Prezenţa mea acolo, în calitate de martor, ar avea un impact nemaipomenit. Din acest motiv, nici satisface. Va trebui să mă duc

— Nu, aşa ceva nu vei face! sări de la locul ei Sophie. Nici n-ai să te apropii de acel tribunal. De uncie ştii ce întrebări îţi vor pune când te vei afla în boxa martorilor? Poţi să ştii ce intenţionează procuratura şi ce o să iasă din povestea asta? Oi” să te tacă praf! Iar în ceea ce te priveşte. Paul. dacă o laşi să facă aşa ceva. eu nu mai am ce discuta cu tine. Cariera ta politică ducă-se la dracu’. Eu nu voi fi de acord să o sacrificăm pe mama.

— Voi fi oricum sacrificată dacă se află adevărul, le spuse Louise. Asta aş putea suporta, nu însă să ştiu că voi veţi avea de suferit şi că viitorul lui Paul va fi ruinat. Nici că renumele tatălui vostru va fi întinat. La urma urmei, a fost un erou. decorat pentru faptele sale de arme, ca membru al Rezistenţei. M-ar distruge să aud că va fi considerat un colaboraţionist. Şi să văd întinată memoria mătuşii voastre Regine… N-aş putea face aşa ceva. Am ştiut acest lucru chiar înainte de a veni aici, dar cred că am sperat că voi putea evada. Va trebui să plec în Germania.

— Nu! o întrerupse Sophie. N-am să te las s-o faci.

— Cred că ai ales o hotărâre corectă, spuse Frâne-oise, ridicându-se în picioare şi trecându-şi braţul pe după cel al soţului ei. Paul nu ar putea niciodată să-ţi ceară acest lucru, dar ştiu cât de mult înseamnă pent’ru el cariera politică. Ştiu cât de mult s-a zbătut pentru St.

Blaize şi că procesul acesta îl va distruge. Întreaga familie va fi făcută de ruşine. Aşa cum stau lucrurile acum, contele e considerat un erou, sora sa o eroină a Rezistenţei, ucisă în lupta împotriva naziştilor. Te rog. fii de acord ca aceste lucruri să rămână numai între noi. Du-te în Germania şi depune mărturie în favoarea acelui om, altfel vom fi distruşi.

— Nu, mamă. Să n-o faci, spuse Paul. Să nu o faci de dagul meu. Am să-mi retrag candidatura. Din clipa aceea n-au decât să spună ce vor vrea. Lucrurile s-au întâmplat cu atâta timp în urmă. Dacă din povestea aceasta nu se va putea obţine un capital politic, nu se va face prea mare tărăboi. În curând totul va fi dat uitării.

— M-am hotărât, le spuse Louise. Nu-mi rămâne altceva de făcut. Mâine dimineaţă am s-o sun pe Lise Minden.

Îi zâmbi fiului ei. Acesta părea încordat şi părea a se simţi vinovat. O ţinea încă de mână pe soţia lui. Gândeau amândoi 1: 1 unison şi Louise nu-i condamna pentru asta. Paul îşi crease o viaţă proprie în St. Blaize. Chiar dacă ea sau Françoise nu aveau niciun merit în aceasta, nimeni nu-i putea nega soţiei lui Paul calitatea de bună tovarăşă de viaţă şi de sprijinitoare a carierei acestuia. Poate că nu o plăcea foarte mult. dar trebuia să aprecieze loialitatea fetei faţă de soţul său. Îi înţelegea şi şocul şi dezaprobarea pe care tânăra femeie „nu reuşise să te disimuleze. Françoise crescuse în societatea postbelică şi intrase prin căsătorie într-o familie cu reputaţie în cadrul mişcării de rezistentă din timpul ultimului război mondial, fără să-şi închipuie, vreodată că lucrurile nu au stat întocmai cum le ştia ea. În lumea convenţională a lui Françoise oamenii nu preacurveau şi nu ucideau şi nici nu-i invitau pe nemţi în patul lor, indiferent de nobleţea motivului pe care îl urmăreau.

@Louise îşi ridică privirea spre chipul fiicei sale şi

observă că aceasta era palidă şi etala un zâmbet forţat. Şi Sophie fusese şocată, deşi rămăsese la fel de loială şi de protectoare faţă de mama ei pentru a se vedea pe ea acest lucru. Deodată, Louise înţelese că dragostea sa faţă de Roger Savage fusese pentru Sophie considerată ca o trădare a tatălui pe care îi iubise atât de mult şi, dându-şi seama de acest lucru, se simţea şi mai profund rănita sufleteşte.

— Îţi mulţumesc, spuse Françoise pe un ton care dădea de înţeles că orice discuţie nu mai avea rost. Eram sigură că ai să iei o decizie corectă. Acum să mergem şi să mâncăm ceva.

Françoise ieşi prima. Îndreptându-se spre sufragerie. Masa decurse în tăcere şi, imediat după ce terminară, Louise îşi ceru scuze şi se retrase în camera ei de la etaj. Ajunsă în dreptul uşii, se întoarse şi-i spuse Sophiei cu blândeţe:

— Vino să ne spunem noapte bună.

— Sigur. mamă.

Se iubeau nespus de mult. După cum fiica îi strânsese mâna şi o sărutase pe obraji. Louise îşi dădu seama că aceasta o iertase.

— Am să urc mai târziu, spuse aceasta. Dacă vei dormi, n-am să te mai deranjez. Noapte bună, draga mea. Şi stai liniştită.

Când veni însă, Louise era încă trează. Dintr-odată Sophiei i se păru că mama ei arăta mult mai tânără, cu părul despletit ca o fetiţă şi cu chipul uşor umbrit.

Probabil că aşa arătase şi pe vremea când Roger Savage locuise la castel. Fusese întotdeauna conştientă de frumuseţea mamei ei şi de eleganţa acesteia. De data aceasta observase surprinsă şi pentru prima oară că Louise emana şi multă senzualitate. O luă de mână.

— Mă bucur că ai venit; aşază-te lângă mine. Suferi şi eşti dezamăgită, nu-i aşa?

— Nu din cauza lui Minden, spuse Sophie, scoţând pachetul de Gauloise şi aprinzându-şi o ţigară.

Fumase ţigară de la ţigară în tot cursul serii.

— Ai procedat foarte” corect. Pe mine m-a surprins atitudinea pe care ai avut-o faţă de american, asta-i tot. Nu aş fi crezut vreodată că ai avut ochi pentru alt bărbat decât tata. Păreaţi ce-a mai reuşită şi mai iubitoare pereche…

— Aşa am şi fost, îi răspunse imediat Louise. Când s-a întors după terminarea războiului, distrus sufleteşte şi deznădăjduit, mi-am dat seama că nu am încetat niciodată să-l iubesc. şi am fost fericiţi până în ziua morţii lui.

— Ştiu, spuse Sophie. Ai făcut totul pentru el. Îmi plăcea să-i văd chipul când intrai tu în încăpere. Merita să-l vezi. Mi-am dat seama că eu nu voi putea niciodată să ţin la cineva atât de mult. Poate din cauza asta nici nu mi-am dorit să mă căsătoresc până acum. Eu nu aş fi niciodată capabilă de atâta dragoste. Aş vrea să te întreb ceva, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Întreabă-mă orice vrei, îi spuse Louise cu blândeţe.

— L-ai mai văzut vreodată pe Roger Savage de atunci?

— Da, îi răspunse Louise. Timp de mai multe luni l-am crezut mort. Tatăl tău lupta în rândurile Rezistenţei, iar. aliaţii înaintau vertiginos. Regine şi cu mine rămăsesem aici, cu bunicul. Nu puteam să uit împrejurarea în care îl văzusem ultima oară pe Roger. Atunci aveam un presentiment că nu va scăpa cu viaţă. Am trecut prin clipe deosebit de grele, Sophie. Nu puteam să-l părăsesc pe tatăl tău, atâta vreme cât ştiam că este în pericol. Am să-ţi răspund la o întrebare pe care ştiu că nu ai curajul să mi-o pui; nu m-am culcat niciodată cu Savage, dar l-am iubit. L-am iubit din toată inima.

— Biata de tine, spuse Sophie întinzând mâna spre mama sa. Cred că a rost îngrozitor pentru tine. Nu mai vorbi despre acest subiect. Oricum nu mai are niciun rost.

— Câteva luni mai târziu am primit veşti că trăia şi că se simţea mai bine. Îl trimiseseră înapoi în America. Şi după aceea m-am trezit cu el în St. Blaize. Poate că nu-ţi mai aduci aminte, dar l-ai văzut şi tu când a venit. Parca te văd cum ai alergat în hol şi m-ai strigat. El venea în urma ta. Te-am trimis în grădină. Se ţinuse de cuvânt. Se întorsese să mă ia.

— Dar tu nu ai plecat, spuse Sophie, deşi ai fi vrut s-o faci, nu-i aşa?

— Aşa este, îi răspunse Louise. Era un bărbat pe care cu greu îl puteai refuza. Când îşi propunea ceva, obţinea. Eu însă nu m-am certat cu el Sophie. L-am condus în salon şi i l-am arătat pe tatăl tău care se odihnea în grădina în scaunul său cu rotile. M-a înţeles de ce nu pot pleca cu el. A plecat şi de atunci nu am mai auzit de el. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Tristă poveste, spuse Sophie. Îngrozitor de tristă şi pentru tine şi pentru el.

— N-am regretat niciodată ce am făcut atunci. Tatăl tău era fericit şi ăsta era cel mai important lucru pentru mine.

— Draga mea, spuse dintr-odată Sophie. Nu te duce în Germania. Nici nu te mai gândi la Paul şi la alegerile lui blestemate. Nu te lăsa la cheremul acelor oameni. Vorbesc foarte serios. Mă tem de ce ţi s-ar putea întâmpla.

— N-o să mi se întâmple nimic. Am să depun mărturia mea şi totul se va termina foarte repede. Şi după aceea mă întorc imediat acasă.

— Am să te însoţesc, spuse Sophie. Dar mie nu-mi miroase a bine treaba asta.

* * *

Pe.3 octombrie, exact la două săptămâni după venirea Lisei Minden în casa de pe Rue Varenne. Louise se îmbarcă în cursa de Bonn a companiei aeriene Lufthansa. Zborul avu un efect liniştitor asupra ei: spre deosebire de

majoritatea femeilor care nu suportau viteza şi altitudinea de zbor a turboreactoarelor, ea fusese relaxată şi calmă în timpul călătoriei. Singurul regret pe care îl simţise în timpul călătoriei de o oră şi zece minute fusese că nu o lăsase şi pe Sophie s-o însoţească. Cu cât încerca să se convingă de faptul că efectele scandalului vor fi minime, cu atât se simţea mai neliniştită. Nevasta lui Minden fusese laconică şi evazivă la telefon. Nu-i mulţumise pentru că acceptase s-o ajute, îi transmisese doar că avocatul lui Minden o va contacta. Scrisoarea, semnată Siegfried Kopner, sosise după numai trei zile. Era plină de prietenie şi curtoazie, conţinând în paginile ei întreaga gratitudine pe care Lise o omisese. Pentru o vreme, Louise îşi recăpătase liniştea sufletească. Paul şi Francisc acceptaseră şi ei tonul scrisorii. Numai. Sophie rămăsese sceptică. Relaţia ei cu Gerard se apropia de un sfârşit lipsit de farmec; se certau tot timpul, iar Sophie arăta din ce în ce mai palidă şi slăbise îngrozitor. Louise refuzase să o ia cu ea în Germania, o instalase în Rue Varenne. unde fiica ei se afla la adăpost de vizitele inoportune şi de accesele de furie ale iubitului ei şi-i promisese că va trimite pe cineva după ea când va începe procesul. Pe aeroportul din Bonn găsi un şofer în uniforma care aştepta cu numele ei pe o bucată de hârtie. Bărbatul se înclinase în faţa ei şi i se adrese într-o franceză stricată:

— Vă transmit complimentele lui Herr Kopner şi vă voi conduce la hotelul dumneavoastră.

Nu se aşteptase la un astfel de gest. Aşa cum nu se aşteptase nici la florile pe care le găsise în camera de hotel. „Bun venit la Bonn. Siegfried Kopner”.

Hotelul Steigenberger Hof era un hotel de lux, inteligent decorat în stil modern, fără extravaganţe de gust. Cinase singură în sufragerie, urmărită de privirile unor oameni de „afaceri care” îşi întrerupseseră deseori conversaţiile şi negocierile pentru a admira eleganţa şi

frumuseţea noii” venite. Se simţea singură şi je” nata de faptul că atrăgea atenţia, mult mai stingheră într-o astfel de atmosferă decât oricând până acum” de la moartea lui Jean. Ultima ei călătorie o tăcuse în Mexic. Nu o deranjase cu nimic faptul că plecase singură. Dar în atmosfera luxoasă a hotelului german. Louise avusese sentimentul unei totale izolări. Mâncarea era excelentă, iar serviciul impecabil. Mâncase foarte puţin, fără să privească înjur. Un bărbat corpolent, de vârstă mijlocie, de la masa alăturată se uita la ea fără să se ferească. La ora unsprezece, a doua zi, avea o întâlnire cu Siegfried Kopner. Acesta o anunţase că prefera să se întâlnească cu ea în biroul lui, dacă Louise nu avea nimic împotrivă.

Oamenii aceştia, curaţi şi foarte practici în tot ce făceau îl dăduseră pe Heiriz Minden, care lucrase la un proiect de ucidere în masă şi care îşi riscase totuşi viaţa pentru a salva doi copii pe care îi îndrăgise foarte mult. Tot aici se născuse şi Adolph Vierken.

Era imposibil să-i acuze pentru asta sau să-şi explice sentimentul de disconfort din ce în ce mai evident. Era poate un reflex al războiului, al anilor în care Germania însemnase pentru omenire tiranie şi teamă. Poate că imaginea şcolii înconjurate de soldaţi înarmaţi până în dinţi şi a gropii comune din pădurea Chemire, pe care se dusese să o revadă după venirea aliaţilor, o marcaseră definitiv. Nu-şi dădea seama care eră motivul, dar în seara aceea adormise foarte greu.

Dimineaţa următoare fusese răcoroasă şi însorită; ieşise într-o scurtă plimbare, sperând că va putea admira oraşul. Farmecul vechiului Oraş Universitar se erodase, deformat de clădirile moderne care se ridicaseră între timp, lipsite de frumuseţe şi tradiţie. Pe străzi circulau maşini graţioase şi scumpe, magazinele etalau un lux deosebit şi nişte preţuri imense. Nu găsi nimic de admirat, în afara vremii care era superbă. La zece şi patruzeci de

minute găsi un taxi şi se îndreptă spre biroul lui Kopner situat în râofgarten Strasse.

Acesta se afla într-un bloc de douăzeci de etaje care strălucea în razele soarelui ca un aisberg. Biroul lui Kopner era la etajul XIX. Louise urcă cu” un ascensor silenţios, ajungând la destinaţie într-o secundă şi fără să aibă măcar senzaţia că se mişcase de pe loc.

O secretară drăguţă şi elegantă o conduse într-un salon de aşteptare. Încăperea era mobilată într-un stil modern, iar pe unul din pereţi atârna un superb tablou de Klee. Louise îşi aprinse o ţigară şi începu să aştepte, îşi propusese cu orice chip să „nu dea niciun semn de nervozitate.

Ceasul ei îi arăta că ajunsese cu trei minute înainte. La unsprezece fix, secretara intră, îi zâmbi şi-i spuse:

— Urmaţi-mă, vă rog. Herr Knoper vă aşteaptă.

Era un bărbat înalt cu un păr blond care începuse să se rărească şi cu ochi albaştri, îmbrăcat sobru, dar cu haine scumpe. Când îşi strânseră mâna, Louise simţi un miros puternic de apă de toaletă. Bărbatul nu făcu nicio tentativă de a-şi disimula admiraţia. Îi sărută mâna şi făcu o uşoară reverenţă.

— E o mare plăcere pentru mine, doamnă contesă. Vă rog să luaţi loc aici. Doriţi o ţigară?

Louise servi o ţigară clin frumoasa cutie de aluminium şi Knoper fu imediat lângă ea cu o bricheta aprinsă. Mirosul acelei ape de toaletă sau after shave era omniprezent.

— Sunt încântat să vă cunosc, spuse Siegfried Kopner.

Era foarte încrezător în farmecul propriu, de care abuza la maximum… O găsea deosebit de atrăgătoare pe americancă. Avea o adevărată slăbiciune pentru picioarele lungi, iar ale Louisei erau foarte frumoase, întrezărindu-se-vag pe sub rochia de mătase. O privi şi-i zâmbi. Nu e de

mirare că Minden îşi pierduse capul în faţa acestei femei. Dacă acum arăta aşa de bine, cum o fi arătat oare cu atâţia ani în urmă...

— Vă mulţumesc pentru primirea de la aeroport, spuse Louise. şi pentru flori. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

— Sper să vă simţiţi bine în hotelul pe care l-am ales pentru dumneavoastră.

— Da, e un hotel foarte drăguţ.

— Am aici toate datele pentru apărarea inculpatului, spuse Kopner, lăsându-şi mâna pe un dosar gros învelit în pânză. Am fost ieri pe la Heinz Minden şi l-am anunţat că veţi veni. A fost foarte fericit.

— Intenţionez să-l ajut, dacă voi avea cu ce, spuse Louise. Puteţi să-mi spuneţi şi mie în ce anume constă acuzaţia?

— Desigur. Este acuzat de crime împotriva umanităţii, imputându-ise faptul că a lucrat la fabricarea unui gaz cu erect asupra sistemului nervos, o armă interzisă de Convenţia de la Geneva. Din nefericire. În primele faze ale testării formulei s-au făcut experimente asupra unor deţinuţi politici, dar clientul meu a fost implicat ulterior în această poveste. Altfel, mă tem că nu aş fi putut face nimic pentru a-l apăra.

— Aşa este, spuse Louise, venindu-i brusc în minte imaginea unei femei care ţinea în braţe un copil ce se stingea în convulsii îngrozitoare. Nu aţi mai fi putut să-l apăraţi într-o astfel de situaţie.

— Credeţi-mă, madame de Bernard. că nici n-aş fi încercat s-o fac. Vă asigur că urăsc din tot sufletul crimele comise de nazişti. Am" acceptat cazul lui Heinz Minden numai pentru că ştiu că este un om cinstit care a fost dezorientat într-o anumită perioadă a vieţii sale. Vă rog să mă credeţi.

— Îmi pare rău pentru el, spuse Louise. N-a fost un

om rău, Herr Kopner. Avea sentimente omeneşti, ceea ce nu se putea spune despre majoritatea celorlalţi.

— Vă referiţi la Adolph Vierken? întrebă Kopner cu un zâmbet uşor pe buze. Acela era un monstru, un psihopat. Astfel de indivizi există în toate ţările lumii, dar Germania a avut neşansa să fie guvernată de cel mai nebun dintre toţi. Trebuie să recunosc faptul că povestea doamnei Minden e un pic cam dificil de crezut. Aveţi ceva împotrivă dacă am să vă pun câteva întrebări?

— Nu. dacă asta va ajuta la ceva.

— Pentru a pregăti mărturia dumneavoastră, madame. trebuie să ani” o imagine clară a celor petrecute atunci. Atunci nu voi mai avea nicio surpriză clin partea procuraturii. Pot să vă pun o întrebare foarte personală? Heinz Minden era îndrăgostit de dumneavoastră?

— Da, îi răspunse calm Louise. Era îndrăgostit de mine.

Kopner îşi drese glasul.

— Soţia lui pretinde că aţi avut chiar o legătură amoroasă cu el. E adevărat?

— A făcut o singură dată amor cu mine. Asta-i tot.

— Înţeleg, spuse Kopner, dregându-şi din nou glasul.

Avocatul se ridică pe jumătate de la biroul său, întinzându-i contesei caseta cu ţigări. Louise îl refuză.

— Pot să vă întreb cum s-a întâmplat.

— Prefer să nu discut acest subiect. Nu are nicio legătură cu cazul dumneavoastră.

— Înţeleg, fu el de acord.

Expresia de simpatie nu-i părăsise niciodată chipul. O privea cu precauţie, chiar cu respect. O singură noapte. Nu dorea să-i dea detalii. Putea să refuze un răspuns acum, dar când se vor afla în faţa curţii…

— Şi cumnata dumneavoastră. Regine de Bernard, parcă a fost ucisă luptând în rândurile Rezistenţei, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse Louise. Era omul de legătură al grupului condus de soţul meu. A fost oprită de o patrulă, undeva în afara oraşului Chartres. Pentru că a încercat să fugă. a fost împuşcată.

— Cu toate acestea, dacă ne luăm după aserţiunile doamnei Minden, cumnata dumneavoastră a fost nu numai amanta lui Adolph Vierken, dar l-a şi iubit pe acesta. E adevărat? Va trebui să vă pun aceste întrebări, madame, pentru că nu am la dispoziţie decât afirmaţiile doamnei Minden. şi acestea la mâna a doua, auzite de la soţul ei. El refuză să discute aceste aspecte chiar şi cu mine. Trebuie să fiu sigur că femeia lui nu exagerează.

— Nu exagerează, îi răspunse Louise. E perfect adevărat. După dispariţia lui Vierken şi după ce Regine a descoperit ce plănuise acesta în legătură cu copiii, cumnata mea şi-a schimbat radical atitudinea şi a devenit o bună patrioată.

— Povestea aceasta a dispariţiei lui Vierken m-a fascinat întotdeauna, spuse Kopner, ca din întâmplare. Dar cei din Rezistenţă se pare că ştiau foarte bine cum să-şi ascundă victimele.

Cuvântul „victime” sună pentru Louise ca un avertisment. Se uită în ochii albaştri ai bărbatului din faţa sa, dar nu văzu în ei decât prietenie şi bune intenţii.

— Eu nu l-aş numi pe Adolph Vierken o victimă.

Kepner avu brusc o revelaţie. Sarcina lui era foarte grea. Femeia aceasta trebuia tratată cu cea mai mare grijă. Era prea inteligentă şi nu se temea să spună ceea ce gândea. Nu era obişnuit cu replici atât de spontane şi de tăioase şi sub pielea sa îngrijit rasă apăru o uşoară nuanţă de roşu.

— A fost o alegere neinspirată a cuvântului, spuse el. Engleza mea nu este atât de bună cum mi-aş dori. Care era relaţia dintre Heinz Minden şi ceilalţi membri ai familiei dumneavoastră? De exemplu, se înţelegea bine cu soţul

dumneavoastră?

— Se înţelegeau chiar foarte bine, spuse Louise, scoţând o ţigară din caseta de aluminium şi aprinzând-o înainte ca el să-i ofere foc. Într-o perioadă în care totul era raţionalizat, a dat dovadă de multă generozitate faţă de noi! Era un tip prietenos, care nu se amesteca cu nimic în vieţile noastre. Soţul meu l-a plăcut foarte mult. Lui Minden îi plăcea să se joace cu copiii mei şi îşi petrecea multe clipe alături de socrul meu. imobilizat la pat din cauza bătrâneţii, invalid şi în pragul senilităţii. Toată familia îl simpatiza pe Heinz Minden.

Da, gândea Kopner, urmărind-o cu privirea, toată familia în afară de tine. Ţie ţi-a fost antipatic, şi asta se vede după cum vorbeşti despre el. Încerci să dai impresia că îţi pare rău de el şi că eşti imparţială. Dar tu l-ai urât; te-a i folosit de dragostea lui pentru tine, şi pentru această dragoste el şi-a primejduit viaţa ca să-ţi salveze copiii…

— Credeţi că ar putea fi descris ca un nazist tipic? Ştiţi genul acela de oameni, aroganţi şi lăudăroşi…

— Nu, niciodată. El era un om liniştit, dornic să fie prieten cu toată lumea.

— Bun, spuse Kopner. Excelent. Şi veţi spune aceste lucruri şi în sala tribunalului? Veţi spune despre el aceleaşi vorbe pe care mi le-aţi spus mie acum?

— Dacă doriţi s-o fac, am să le spun. Pentru că este adevărul adevărat. Aşa a fost Heinz Minden.

— Soţul dumneavoastră când a murit, madame?

— Acum zece ani. De ce mă întrebaţi?

— Doar pentru a completa dosarul meu, spuse Kopner. Am înţeles că a fost un bărbat foarte curajos şi că a primit ordine înalte pentru faptele sale, aşa este?

— Da. A fost împuşcat în spate în timpul unui schimb de focuri cu o patrulă germana şi şi-a petrecut restul vieţii într-un scaun cu rotile”.

— Heinz Minden nutrea un respect deosebit faţă de

el, spuse Kopner. I-a povestit deseori soţiei lui despre răposatul conte, descriindu-i-l ca pe un adept al păcii.

— Aşa a şi fost, spuse Louise. A sperat mereu să găsească o soluţie rezonabilă la orice problemă. Ura războiul şi irosirea vieţilor omeneşti.

— Deci numai acţiunea plănuită de SS împotriva copiilor l-a făcut să-şi schimbe atitudinea?

— Da. Aşa este! Această acţiune a schimbat peste noapte viaţa tuturor sătenilor.

— Peste noapte, repetă el. Normal. O crimă de nedescris. E aproape incredibil că nişte concetăţeni de-ai mei au putut face aşa ceva. Să omoare copii… Doamnă de Bernard, aş dori să vă spun ceva.

Spunând acestea, Kopner se ridică în picioare un pic cam teatral, de parcă s-ar fi aflat în faţa unui public.

— Consider că e minunat din partea dumneavoastră că aţi acceptat să veniţi şi să depuneţi mărturie în favoarea unui german după toate cele petrecute în St. Blaize en Yvelines. Este o dovadă de mare generozitate din partea dumneavoastră.

— Îi sunt datoare, spuse încet Louise. Nu am vrut să vin, pentru a nu mai aduce la suprafaţă rănile trecutului. Dar Minden merită să fie judecat şi pentru faptele bune pe care le-a săvârşit. Aş dori să clarificăm totuşi un singur punct, Herr Kopner. Mărturia mea va consta numai în a povesti cum a scos copiii mei din şcoală şi i-a dus la baroneasa de Cizalle, la Paris? Altceva nu va mai trebui menţionat?

— Nimic altceva, spuse Knoper. Veţi fi întrebată numai în legătură cu acele aspecte şi nimic mai mult. Toate celelalte lucruri despre care am discutat acum sunt lipsite de relevanţă pentru proces. Vă asigur de acest lucru.

Kopner apăsă butonul interfonului şi spuse ceva în germană. O voce de femeie îi răspunse:

— V-am comandat un taxi, spuse el. Vă aşteaptă la

uşa de la intrare.

— Nu era nevoie, protestă Louise, care nu mai avea niciun chef să rămână cu el de dragul de a face conversaţie. Ştiu că sunteţi îngrozitor de ocupat. Nu vă deranjaţi pentru mine.

— Este plăcerea mea.

O luă de cot şi o conduse în hol. Acelaşi ascensor silenţios îi duse într-o clipă la parter, iar acolo, tras la scara, aştepta un taxi. Kopner luă mâna Louise şi o sărută.

— Ar mai fi ceva, spuse el. Sunteţi pregătită să vă întâlniţi cu Heinz Minden înaintea procesului? Pot obţine aprobarea să-i faceţi o vizită.

Louise avu un moment de ezitare. Ideea de a merge într-o închisoare pentru a vedea un bărbat care la ora aceasta trebuie să fi fost un bătrân o îngrozea. Kopner o privea de parcă aştepta un răspuns pozitiv.

Contrar sentimentelor sale Louise îi răspunse:

— Dacă aceasta va ajuta la ceva, deşi aş prefera să nu…

— Vă mulţumesc, spuse el repede. Eu cred că o să-l ajute. Am să aranjez o vizită şi am să vă anunţ mai târziu ora. Poate în seara asta, pe la opt?

— E bine, spuse Louise, apoi urcă în taxi. Sunteţi amabil să-i spuneţi şoferului să mă ducă la hotel.

Kopner închise portiera, făcu o scurtă reverenţă, apoi i se adresă răspicat şoferului. După ce maşina se puse în mişcare, îi mai făcu o vreme cu mâna, apoi dispăru înapoi în clădire. Louise ştia, fără să-şi dea seama de ce, că, acceptând să se întâlnească cu Minden înainte de proces făcuse o primă greşeală.

La douăsprezece şi jumătate Siegfried Kopner plecă de la birou. Folosise un taxi, în locul Mercedesului cu şofer, care îi stătea la dispoziţie în garajul subteran al clădirii.

Hotărâse să o lase pe contesă să găsească singură locul întâlnirii pe care i-o dăduse. Acelaşi subterfugiu al

ţigărilor ieftine îl obligase să nu o lase să-şi cheltuiască banii pe taxi. Primirea de la aeroport şi florile din camera de hotel au făcut fără îndoiala o impresie bună. Motivul pentru care el nu folosise maşina personală era însă altul; nu voia să ştie nimeni încotro s-o ducea. Şoferii vorbeau, la fel ca şi secretarele. Întâlnirea lui era cât se poate de confidenţială. La ora unu ajunse în faţa unei case din Venusberg, un cartier rezidenţial, cu clădiri şi cu grădini spaţioase şi luxoase. Păşi grăbit pe treptele unei case din piatră, construită recent, şi dispăru înăuntru. Nimeni nu-l zărise intrând. Era ora prânzului, când compatrioţii săi nu mai aveau decât grija mâncării. Mesele în Germania reprezentau un ritual foarte serios. Aproape că era mai important să te bucuri de mâncare decât se viaţă.

Casa era mobilată încărcat, piese din mahon sculptat şi cu tablouri lipsite de gust. În hol trona un grup ecvestru din bronz masiv. Fu condus în biblioteca de către un valet care nu-l întrebase cum se numeşte. Un bărbat subţire, cu păr alb şi cu un chip mândru se ridică din fotoliul său şi-i veni în întâmpinare. Cei doi dădură mâna. Kopner era sobru şi deferent. Amfitrionul său îl ţinu o clipă sau două în picioare. Schimbară câteva fraze despre starea vremii, respectând convenţia de a nu trece la subiectul discuţiei imediat. Apoi bărbatul mai vârstnic îl invită să lă loc.

— O să bem un pic de vin, spuse el. Peste un sfert de oră mâncăm. Din păcate soţia şi copiii mei nu sunt acasă.

Kopner, care nu se aşteptase de altfel la altceva, îşi exprima regretul. Omul la care venise în vizită era unul din cei mai influenţi politicieni din Bonn.

— Ei, bine Herr Kopner, spuse el. Ce s-a întâmplat azi dimineaţă?

— Am avut o discuţie foarte utilă cu doamna, răspunse Kopner.

— Şi ce impresie crezi că va face la proces?

— exact cea pe care o dorim. E deosebit de

atrăgătoare şi are o fire echilibrată. Contrastul dintre ea şi Minden trebuie să întărească cauza noastră. A recunoscut că au fost amanţi. A recunoscut, de asemenea, că sora soţului ei a fost amanta unui comandant SS. L-a descris pe soţul ei, eroul Rezistenţei, ca pe un om care a urât dintotdeauna războiul şi a căutat orice compromis posibil.

— Ăsta-i un lucru foarte încurajator, spuse bătrânul.

Gazda turnase un pahar de Riesling pentru Kopner şi unul ceva mai mare pentru el. Apoi sorbi, foarte satisfăcut de calitatea băuturii.

— Sper să nu bănuiască ce curs va lua întreaga poveste.

— Sunt convins că nu bănuieşte nimic. Ne-am despărţit în cei mai amicali termeni şi a acceptat să-l vadă pe Minden. Voi aranja o vizită chiar pentru mâine dimineaţă. La început nu a vrut să meargă, dar până la urmă am convins-o.

— Şi crezi că e înţelept?

— Treci că ziarele vor face o chestie foarte interesantă din asta, spuse Kopner. La urma urmei, e vorba de un om acuzat de comiterea unor crime de război şi pe care îl vizitează în închisoare o franţuzoaică pe care a iubit-o în timpul războiului. O damă bogată şi cu renume, dispusă să vină la proces şi să depună mărturie în favoarea lui. Numai acest eveniment va fi suficient să înlăture imaginea pe care opinia publică şi-a făcut-o despre criminalul nazist.

— Sper că nu vei aduce şi presa de scandal. În etapa în care ne aflăm trebuie să eliminăm senzaţionalul.

— Vor veni cei de la *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Un ziar foarte respectabil. Vor fi prezenţi, desigur, şi reprezentanţi ai presei străine.

— Abia aştept să citesc a doua zi.

Un zâmbet zăbovi o clipă pe buzele bătrânului, apoi dispăru.

— Ammare încredere în abilitatea dumitale, Herr Kopner. Dacă veţi reuşi să manevraţi acest caz aşa cum doreşte partidul nostru, viitorul dumneavoastră va fi asigurat. Aveţi cuvântul meu de onoare.

Kopner făcu o mică reverenţă, deşi îi venise destul de greu din poziţia şezând.

— Singură mea dorinţă este aceea de a-mi servi patria, spuse el. Am suferit toată viaţa din cauza ruşinii şi a reproşurilor, dar am refuzat să neg mândria de a fi german. Consider că a sosit timpul ca cele petrecute în timpul războiului să fie percepute în perspectiva lor adevărată. Hărţuirea unor oameni pe motiv că şi-au făcut datoria apărându-şi ţara trebuie să înceteze. Dacă vom reuşi să obţinem achitarea lui Heinz Minden sau suspendarea sentinţei, vom reuşi să punem definitiv capăt acestor procese. Şi, în acelaşi timp, vom da o lovitură politica celor care le susţin. A sosit timpul să nu ne mai ascundem de propriul trecut şi să ne mai târâm umili în faţa celorlalţi. Ceea ce s-a întâmplat la St. Blaize en Yvelines a fost o operaţiune militară, o aşa numită atrocitate care nici măcar nu s-a produs şi germanii sunt puşi la zid în timp ce oamenii care au colaborat cu ei şi le-au cântat în strună sunt consideraţi eroi. Când procesul acesta se va încheia nu va mai rămâne nicio urmă de erou. Va fi suficient să o conving pe madame de Bernard să intre în boxa martorilor.

— Asta aşteptăm şi noi, dragă Herr Kopner, spuse calm bătrânul. Acum să mergem la masă.

* * *

Penitenciarul din Bonn era o clădire cenuşie din piatră, situată în zona veche a oraşului. Accesul se făcea prin porţi acţionate electric, iar paza era asigurată de oameni înarmaţi. Kopner o luase pe Louise de la hotel la ora nouă şi pe timpul scurtului drum îi explicase că îl va găsi pe Minden foarte schimbat. Contesa se simţea jenată

şi stingheră de tonul exagerat de simpatie din glasul lui. Parcă o pregătea pentru o întâlnire care, prin natura ei, trebuia să fie una foarte dureroasă. Fără să o spună pe faţă, Kopner îi transmitea impresia că relaţia ei cu Minden fusese mult mai de lungă durată decât episodul descris de ea. Neliniştea Louisei se transformase în spaimă în clipa în care pătrunseră pe poarta închisorii, Kopner fiind imediat recunoscut şi lăsat să treacă. În incinta închisorii, contesa văzu şi mai multe porţi acţionate electric, şi mai mulţi bărbaţi cu chipuri dure şi cu uniforme verzi care îi aminteau atât de bine de cei pe care îi cunoscuse cu atâţia ani în urmă. Ajunseră în cele din urmă într-o încăpere mică, cu o masă şi două scaune şi iluminată cu neon. Pereţii erau vopsiţi într-un albastru murdar care producea un efect înfiorător şi metalic.

— Ce loc îngrozitor! De când este închis aici?

— De doi ani, îi răspunse Kopner cu imperturbabilul său zâmbet pe buze.

Louisei îi trecu brusc prin minte că pentru acest bărbat ferchezuit şi cultivat nu exista nicio ofensă în această cuşcă de piatră în care erau închişi concetăţenii săi.

Un gardian le deschise uşa. Urmă o scurtă discuţie între acesta şi Kopner care reveni după câteva minute cu un al treilea scaun.

— Luaţi loc, o invită Siegfried Kopner. Îl vor aduce imediat. Mă tem că aici fumatul este interzis.

Pe perete atârna un afiş în caractere gotice, iar interzicerea fumatului era numai una din prohibiţiile înscrise acolo.

Louise se aşeză pe scaunul dur. din lemn. Fără să-şi dea seama, strângea cu putere poşeta şi aştepta ca uşa sa se deschidă dintr-o clipă în alta. Când aceasta se întâmplă, contesa nu-l recunoscu pe bărbatul care intrase cu gardianul după el. Era foarte scund, deşi Heinz Minden

rămăsese în memoria ei ca un om înalt şi bine clădit. Cel din faţa ei avea părul cărunt, iar ochii îi erau cufundaţi în orbite. Kopner se apropie de el şi-i vorbi, mai întâi în germană, apoi în franceza.

— Dumneaei este madame de Bernard. A venit să te ajute.

Louise se ridică şi treptat cei doi se apropiară.

Minden o privea fără să scoată un cuvânt. Contesa îi întinse mâna şi după o secundă el i-o strânse. Mâna lui era uscată şi tremurândă.

— Nu trebuia să vii, spuse Heinz Minden cu vocea lui dintotdeauna. Asta nu e un loc pentru tine.

Îi dădu drumul la mână, apoi se întoarse către Kopner.

— Nu trebuia să o aduci aici. I-am spus şi lui Lise şi ţi-am spus şi ţie. Nu vreau ca madame de Bernard să fie amestecata în povestea aceasta.

— Aşază-te, spuse avocatul. A fost dorinţa doamnei de Bernard să vină. Voia să te vadă. De dragul trecutului.

Kopner se îndreptă spre anunţul de pe perete şi se aşeză cu spatele la ei, dându-le de înţeles că îi lasă singuri.

Ce mai faci? întrebă în cele din urmă Louise. Cum suporţi situaţia prin care treci?

— Să ne aşezăm, spuse calm Heinz Minden. Nu avem la dispoziţie decât douăzeci de minute. Asta nu e considerată o vizită legală. Regulamentul închisorii e foarte sever în privinţa vizitatorilor.

Deodată Minden îşi scutură nervos capul. Tot părul îi încărunţise.

— Astăzi Lise n-o să mai vină; nu am dreptul decât la o singură vizită pe săptămână.

Kopner i se adresă fără să-şi întoarcă capul:

— O s-o vezi mâine. Pentru vizita doamnei de Bernard am obţinut o autorizaţie specială.

— Am să depun mărturie în favoarea ta, spuse

Louise. Am să le spun cum i-ai salvat pe Paul şi pe Sophie.

— M-au anunţat şi pe mine.

Acum ochii lui o fixau pe femeia din faţă, strălucind în contrast cu chipul palid. Privirea lor era din nou cea de acum mulţi ani în urmă. Brusc, Louise avu un moment de înţelegere pentru soţia lui.

— Eşti la fel de frumoasă ca şi atunci, spuse el. Nu te-ai schimbat deloc. Ce mai fac copiii? Au crescut, bineînţeles, dar eu mi-i amintesc tot ca pe nişte copii…

— Paul s-a căsătorit şi are la rândul lui doi copii. Acum s-a stabilit în St. Blaize. Sophie e nemăritată; are nişte idei foarte moderne în privinţa vieţii de familie.

— Păcat, spuse Minden. Lumea e în continuă mişcare. Eu nu mi-am mai văzut copiii de când am fost arestat. Dar nevastă-mea mi-a fost foarte credincioasă. Aş vrea să te întorci acasă.

— Nu pot. spuse încet Louise. Ai nevoie de mărturia mea. Vreau să le spun cum a fost.

Acum, după ce-l văzuse, îşi dădea seama că totul era adevărat. Sub impulsul momentului îi întinse o mână.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, îi spuse că Soţia ta mi-a povestit căraţi avut o viaţă plină de necazuri după război. Îmi pare rău că ai avut parte de o astfel de soartă.

— Să nu-ţi pară rău, spuse el. Mi-o merit pe deplin. Atât eu, cât şi ceilalţi ca mine care i-am sprijinit pe nazişti. Am avut la dispoziţie ani întregi să reflectez la asta. Merit să fiu pedepsit, în spatele lor spinarea lui Kopner se încordă.

Minden se uită la Louise şi-i zâmbi. Aşa îmbătrânit şi ruinat fizic, avea totuşi o stranie demnitate.

— Sunt resemnat în faţa sorţii, continuă el. E foarte drăguţ din partea ta că ai venit să mă ajuţi, dar orice alt om ar fi procedat la fel ca mine pentru a-i salva pe copii. I-am iubit foarte mult pe amândoi. Aşa cum te-am iubit şi pe tine. Nu te-am uitat nicio clipă.

— Dacă te laşi bătut, te vor călca în picioare, interveni brusc Siegfried Kopner.

Glasul său avusese de data aceasta un ton rece. Părea că-şi pierduse răbdarea.

— Dacă intri în sala de judecată cu capul plecat şi ceri să fii pedepsit, o să-ţi petreci tot restul vieţii în închisoarea asta. Vei primi o scrisoare pe lună şi o vizită la fiecare trei luni. Fiind vorba de un caz special vei fi izolat singur într-o celulă. Madame de Bernard, pentru numele lui Dumnezeu. Încercaţi să-l convingeţi că trebuie să se zbată un pic. Nu el este răspunzător pentru ceea ce a făcut… O armă de război!

— Gazele paralizante erau interzise de Convenţia de la Geneva, spuse Minden. Ştiţi bine acest lucru, Herr Kopner. Nu are niciun rost să mă apăraţi. Veţi fi acuzat că simpatizaţi cu naziştii. Acceptaţi sentinţa de vinovăţie, trimiteţi-o pe madame de Bernard la familia ei, iar pe mine lăsaţi-mă în pace.

— Dar gândeşte-te la soţie şi la copii, îl îndemnă Kopner, apoi se întoarse spre Louise şi ridică neputincios din umeri. N-ar trebui să adopte această poziţie defetistă. O să fie propriul său duşman de moarte.

— Încearcă să nu te dai bătut, îi spuse ea. Ce-a fost, a fost. Herr Kopner îmi spunea pe drum că, după părerea sa, ai putea obţine o suspendare a sentinţei. Asta n-ar fi rău deloc.

— Herr Kopner este un optimist, spuse Minden. Spune-mi mai bine ce face contele.

— A murit acum zece ani, îi răspunse Louise.

— Îmi pare rău. Era un om deosebit.

— Într-adevăr, spuse Louise.

Deodată auziră amândoi uşa deschizându-se şi îl văzură pe gardian intrând. Acesta schimbă câteva cuvinte cu Kopner.

— Acum trebuie să plecaţi, spuse Minden dând mâna

cu ea, fără să se aplece şi fără să i-o sărute pe a ei. Era într-adevăr foarte schimbat.

— Mă bucur că te-am văzut, spuse el.

Ochii căprui şi umeziţi de lacrimi o fixară şi în clipa aceea distanţa în timp care îi despărţise dispăru.

— Dacă vrei într-adevăr să mă ajuţi, nu te lua după

Herr Kopner şi după nevastă-mea. Du-te acasă. Nu te amesteca în povestea asta. Dumnezeu să te binecuvânteze.

După aceea se despărţiră. Kopner veni lângă ea.

— Asta se datorează poate faptului că a stat prea mult între aceste ziduri, spuse avocatul.

I se adresase pe un ton cam brusc, vrând parcă să minimalizeze spusele lui Minden.

— Şi-a pierdut încrederea în dreptate.

— Poate că tocmai asta este dorinţa lui, să i se facă dreptate, spuse încet Louise, Ieşiră din clădirea principală fără să schimbe nicio vorbă. În clipa în care ajunseră în dreptul maşinii lui Kopner, Louise avu impresia că zăreşte un grup de oameni care se îndreptau spre ei din direcţia porţilor. Câteva secunde mai târziu, din mulţime se desprinse primul fotograf care o orbi cu lumina flashului.

* * *

Sophie îl examina pe bătrânul prieten al mamei sale, Raoul Delabraye. Am de zile îl considerase un tip plicticos, un om convenţional care se ţinea ca scaiul după Louise. Făcuse ironii răutăcioase pe seama lui şi se îngrozise la gândul că acesta o va convinge pe mama ei să-l ia de bărbat. Îşi aminti că în dimineaţa când Lise Minden venise în Rue Varenne el tocmai telefonase să o invite pe Louise la operă. Atunci Sophie făcuse o remarcă de-a dreptul jignitoare la adresa lui. Acum, stând în faţa lui în holul hotelului Ritz, înţelegea motivul pentru care Louise îl plăcea şi îl prefera ca tovarăş. Avea părul cărunt, era foarte elegant îmbrăcat, avea maniere impecabile şi o voce fermecătoare; niciuna din aceste calităţi nu o atrăgeau în

mod deosebit pe Sophie care le considera doar ca pe nişte varietăţi ale puritanismului acestui bărbat. Raoul ai inspira însă multă forţă şi încredere. Venise să-i ceară ajutor şi se simţea ruşinata pentru intoleranţa de care dăduse dovadă până atunci faţă de el. În mâna adusese un exemplar din *Le Monde*.

— Ai văzut ce scrie aici?

— Da, îi răspunse Raoul. A mai apărut o fotografie şi în *Figaro* iar titlul era şi mai răutăcios. „Contesa va apăra un criminal de război”. Un articol de-a dreptul defăimător.

— E îngrozitor, spuse Sophie. După cum dau ei de înţeles, mama apare ca amantă a acestui ticălos. De parcă ar fi fost iubiţi! Sunt foarte îngrijorată pentru ea, Raoul. Am simţit nevoia să stau de vorbă şi cu tine, cel mai vechi prieten al mamei.

— Ce pot face eu? Dacă mi-ar fi spus, aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putinţă să o împiedic să plece în Germania. Eu nu am încredere în oameni ca aceştia. Procesul unui criminal de război e o treabă foarte urată. Ar fi fost bine dacă mă anunţai mai din timp. De ce nu ţi-ai dat osteneala să te duci şi tu cu ea? Asta nu înţeleg.

— Fratele meu se îngrozeşte numai la gândul de a fi amestecat în aşa ceva. Mama nici n-ar fi „vrut să audă. Paul s-a oferit, trebuie să recunosc. Mama a fost şantajată să plece acolo; din cauza asta nu ţi-a zis nimic. Nevasta lui Minden a ameninţat-o că-i va face numai necazuri dacă nu va depune mărturie. Şi din cauza lui Paul şi a carierei lui politice ea s-a dus să depună mărturie în favoarea neamţului. Mâine plec cu avionul la Bonn. Procesul începe poimâine, dar simt că are nevoie şi de un bărbat alături de ea. Te-aş ruga să vii cu mine.

— Poţi să-mi spui şi mie în ce a constat şantajul?

— Nu, îi răspunse Sophie. Îmi pare rău, dar oricum mama nu avea nicio vină. Crede-mă pe cuvânt.

— Cunoscând-o aşa cum o cunosc eu, spuse Raoul,

nici nu m-aş fi gândit la altceva. M-am gândit şi eu la povestea astă. Cred că e vorba de o scurgere intenţionată a unor informaţii către presă. Cineva are interesul să atragă atenţia opiniei publice asupra Louisei, şi să o prezinte într-o anume lumină. Şi să ştii că ai dreptate, draga mea; va avea nevoie de ajutor. Eşti drăguţă să-mi torni puţin ceai. Mă tem că s-a răcit deja. Am „şi „uitat de el.

— Iartă-mă. M-am luat cu gândurile mele.

Sophie îi turnă lui Raoul şi-şi umplu şi ea o ceaşcă. Servirea ceaiului la hotelul Ritz era întotdeauna un ritual plăcut, de care se bucurau grupurile mici de oameni din hol. Argintăria, porţelanul din cel mai fin şi delicioasele prăjiturele, toate acestea creau o atmosferă plină de elegantă. Sophie îşi aprinse o ţigară.

— Vrei să vii cu mine?

— Desigur, îi răspunse el. Dar nu cred că eu sunt cel care o poate ajuta cel mai mult. Suportul moral nu va fi suficient. Acolo, în sala de tribunal, va avea nevoie de ceva mai mult decât un vechi prieten credincios, pierdut prin asistenţă. Nu noi suntem cei de care are nevoie acum. Noi nu am fost pe vremea aceea în St. Blaize, deci nu ne putem aduce nicio contribuţie. Va rămâne în continuare la cheremul acuzării, poate chiar şi al apărării. Cunosc reputaţia acestui Ropner. E un politician ambiţios, un avocat care şi-a făcut o publicitate fantastică şi care tânjeşte şi după un fotoliu în Bundestag. A preluat apărarea acestui om pentru că va fi un proces deosebit de important care îl va scoate în prim plan. Numai când mă gândesc la Louise care se află pe mâinile unui astfel de om, mă trec fiorii. Nu, eu nu-i voi fi de mare folos. Dar ştiu exact cine este cel de care are nevoie. Şi mai ştiu că acest om va veni s-o ajute, indiferent unde se află în clipa aceasta, dacă va afla prin ce trece Louise.

— Nu înţeleg, spuse Sophie, care roşise toată, fără

să-şi dea seama din ce cauză.

Chiar şi înainte de a auzi numele acestui bărbat, devenise foarte încordată.

— Roger Savage, spuse Raoul Delabraye. Cel care în momentele acelea se afla aici. Şi el este tot avocat.

— Cum ai aflat despre el? îl întrebă Sophie, strivindu-şi ţigara în scrumieră.

— Centru că acest bărbat este motivul pentru care mama ta nu a acceptat să se mărite cu mine şi cu nimeni altcineva. Şi acum îl mai iubeşte.

— Ea l-a iubit numai pe tata, spuse Sophie. Celălalt a apărut în viaţa ei cu mulţi ani în urmă. Nu cred că mai ţine şi acum la el. E imposibil.

— Aş vrea să pot fi de acord cu tine. O iubesc pe mama ta din clipa în care am cunoscut-o, dar sunt conştient că nu am nicio speranţă. M-am obişnuit să fiu fericit cu prietenia ei şi, ca prieten, ştiu că acum are nevoie de ajutorul acestui om. E un pic ironic în ce mă priveşte, dar va trebui să-i fac să se reîntâlnească.

— Poate că Savage s-a căsătorit între timp, spuse Sophie îmbufnată. Şi oricum n-o să-i mai pese lui de soarta unei femei pe care a cunoscut-o cu atâta vreme în urmă. Bărbaţii nu sunt capabili de atâta loialitate.

Când rostise aceste cuvinte invocase fără să vrea amintirea dureroasă a lui Gerard. Acesta ieşise din viaţa ei la fel de abrupt cum intrase. Uitând chiar de politeţea rostirii unui „adio”. Sophiei îi plăcea să creadă că nu era zdrobită de durere, ci numai furioasă. Gerard plecase din apartamentul ei, lăsând în urma lui o dezordine de neînchipuit.

Brusc, îi veni ceva în minte.

— N-ai să reuşeşti să dai de el, spuse ea. Roger Savage nu era numele lui real, ci numele unui văr de-al mamei, care murise.

— A fost numele sub care a fost cunoscut în timpul

războiului, spuse Raoul. Am un prieten foarte bun la Departamentul de Stat al Statelor Unite. Sunt convins că acesta îi va putea da de urmă, dacă îl rog eu. A primit o decoraţie pentru activitatea lui împotriva germanilor. Cred că o să ne descurcăm cu forţe proprii. Şi în cazul acesta, am să-ţi spun şi cum. De îndată ce ajung acasă dau un telefonia Washington. Diferenţa de fus orar nu-i va deranja pe cei de acolo.

— Dacă vine, spuse Sophie, şi nu s-a căsătorit până acum...

— Am să pierd şi puţinul cu care mama ta mă făcea fericit, spuse el cu blândeţe. Dar dacă prin asta o ajut să nu sufere şi mai mult, va merită sacrificiul.

Sophie se ridică în picioare. Ura din tot sufletul obiceiul de a săruta pe cineva pe obraz. Îi întinse mâna bărbatului din fata ei.

A, 5

— Îmi retrag cuvintele de adineaori, spuse ea. Unii bărbaţi sunt capabili de fidelitate. Mă tem că numai eu nu am avut parte de aşa ceva.

— Tu du-te la Bonn şi ai grijă de ea, spuse Raoul Delabraye. Încearcă să-ţi păstrezi sângele rece şi nu-i spune nimic despre planul nostru. Lasă totul pe mine.

* * *

Sala era plină. În clipa în care Louise, condusă protector de braţ de fiica ei, intră şi îşi ocupă locul, asistenta scoase un murmur de interes. To aţă lumea avea capetele întoarse spre ea. Procesul începuse de patru zile. Sfătuită de Kopner, Louise stătuse până acum deoparte aşteptând ca acesta să-i comunice momentul în care va fi nevoie de depoziţia ei. Televiziunea germană şi ziarele relatau zilnic despre desfăşurarea procesului. Şansele lui Minden păreau foarte mici - acuzarea adusese împotriva lui dovezi zdrobitoare. Se dovedise deja participarea sa la proiectul ucigaş al lui Brühl cu mult înaintea celor şase

luni pe care te petrecuse în colectivul de chimişti de la Castelul Diane. Fusese implicat în munca de cercetare cu un an mai devreme, deşi nu făcuse parte din echipa de la Auschwitz. Fusese membru al partidului nazist din fragedă tinereţe, iar loialitatea lui faţă de acesta nu putea fi pusă la îndoială. Timp de mai mulţi ani trăise ascuns, conştient de vinovăţia sa. Avocatul acuzării era o personalitate cu un limbaj plin de culoare şi care a prezentat curţii o imagine a inculpatului exagerată chiar şi după părerea Louisei. Minden, cel pe care îl cunoscuse ea la St. Blaize, nu avea nimic comun cu fanaticul nazist plin de cruzime prezentat curţii de către cei care îl incriminau.

În dimineaţa zilei în care urma să depună mărturia ei, Louise primi" un telefon de la Siegfried Kopner.

— Am vrut doar să vă asigur, madame de Bernard, spuse el pe un ton plin de vervă, că nu are rost să fiţi neliniştita. Ne vedem la tribunal. Vă trimit maşina la ora nouă.

Înainte să-i poată răspunde, Kopner o salutase şi închisese telefonul.

Sala unde avea loc procesul era foarte spaţioasă şi decorată într-un verde pal. Cei trei judecători şi cei şase juraţi erau aşezaţi la o tribună mai înaltă situata în celălalt capăt al sâlii. Scaunul rezervat martorilor era în stânga acestora. Fu primul obiect care îi atrase atenţia. În afara băncilor pentru asistenţă. La intrarea tribunalului, trecuseră cu greu prin mulţimea de ziarişti care îi asaltaseră. Sophie îl lovise chiar cu poşeta pe unul din aceştia care le blocase calea. Şocată de această primire, Louise intrase cu sufletul la gură în incinta clădirii, unde fusese întâmpinată de unul din angajaţii lui Kopner. Acum îşi ocupase locul în primul rând, pe partea rezervată apărării. I se precizase politicos ca domnişoara de Bernard va trebui să ia loc în sală. printre membrii asistenţei. Louise se aşezase şi Siegfried Kopner venise imediat lângă

ea. O învălui din nou cunoscutul miros de flori al apei ele toaletă şi se trase un pic mai departe de el.

— În dimineaţa aceasta voi deschide pledoaria apărării, îi spuse el, iar dumneavoastră sunteţi martorul vedetă. Vă rog să vă păstraţi calmul şi să-mi răspundeţi cât mai detaliat la întrebările pe care vi le voi pune.

— Lucrurile au luat o întorsătură cam nefavorabilă pentru el. nu-i aşa? îl întrebă Louise.

— Acuzarea a venit cu nişte probe foarte tari, spuse Kopner. Dar. n-au venit cu nimic în plus faţă de ceea ce mă aşteptam. Dumneavoastră rămâneţi singura lui şansă, madame.

Preţ de o clipă ochii lui albaştri deveniră reci, iar privirea prietenoasă dispăruse. Tonul vocii lui sugera că Louise era vinovată pentru ceva anume.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă, spuse Louise.

Senzaţia că este privită de toată lumea devenise insuportabilă. Îşi lăsă capul în jos pentru un moment încercând să scape de ea. dar aceasta deveni şi mai puternică. Se uita în stânga tribunei, unde îl recunoscu după fotografiile din ziare pe reprezentantul acuzării. Acesta o privea cu ostilitate. Instinctiv, Louise se întoarse şi se trezi lângă ea cu Lise Minden. Nemţoaica nu-i adresă niciun zâmbet, niciun semn al recunoştinţei. Părea mai slabă şi mai zbârcită, iar pe chipul ei se câte a o încordare maximă. Când Louise o privi în ochii, văzu în aceştia o ură fără seamăn. Dar şi speranţă. Louise se întoarse către funcţionarul de lângă ea. Dintr-odată simţise că i se făcuse foarte cald…”

— Puteţi să-mi daţi un pahar cu apă? Mulţumesc.

Cele două uşi situate de o parte şi de alta a tribunei se deschiseră şi toată lumea se ridică în picioare. În sală intrară cei trei judecători. Aceştia purtau robe largi şi negre şi cravate albe. Cel mai în vârstă dintre ei se aşeză la mijloc, pe locul rezervat preşedintelui curţii. Urmă o

comandă dată în limba germană. Asistenţa se aşeză din nou şi, pe o a doua uşă, situată în partea opusă judecătorilor. Îşi făcu apariţia Heinz Minden care se aşeză în dreapta.

Era îmbrăcat într-un costum închis şi o cămaşă albă, deschisă la gât; îmbrăcămintea aceasta al făcea să arate bătrân şi demn de toată mila. Kopner, care cunoştea valoarea pe care o putea avea impresia vizuală, o instruise pe Lise să-i aducă un costum cu o măsură mai mare. Minden nu se uită spre judecători; ochii săi scrutau rândul întâi şi în clipa în care o zări acolo pe Louise pe chipul său se citi o stare de nelinişte. Contesa îi zâmbi, încercând să-l încurajeze. El îi răspunse scuturându-şi capul. După aceea, inculpatul îşi încleştă mâinile şi rămase cu ochii coborâţi spre ele.

Siegfried Kopner se ridică în picioare, împingându-şi scaunului spate. În sală se lăsase o linişte atât de adânca încât scârţâitul acestuia pe parchet se auzi foarte clar.

— Dacă îmi permiteţi, Herr President, am să deschid apărarea clientului meu, Heinz Minden, chemând primul meu martor. Am să chem în faţa dumneavoastră o persoană care a făcut drumul de la Paris pe propria cheltuială şi asta pentru a depune mărturie în favoarea omului pe care distinsul meu coleg la numit un monstru inuman, un bărbat care a lucrat fără scrupule la crearea unei arme sinistre care urma să aibă efecte dezastruoase asupra fiinţelor lipsite de apărare. O chem în faţa curţii pe contesa de Bernard.

Louise simţi că este atinsă pe braţ. Unul dintre oficialii curţii venise ţa ea şi-i arăta cu mâna întinsă spre scaunul martorilor. În timp ce străbătu mica distanţă, trecând pe sub privirea judecătorilor, din sală se auzi un murmur uşor. Louise se aşeză, apoi rosti jurământul. Kopner se apropie de ea cu paşi uşori şi cu capul aplecat înainte. Ajuns în faţa contesei, se opri.

— Madame de Bernard, sunteţi sau nu văduva contelui Jean de Bernard, erou al Rezistenţei franceze din timpul războiului?

— Da. Sunt văduva sa.

— Vreţi să le relataţi distinşilor domni judecători în ce împrejurări l-aţi cunoscut pe acuzat?

— Fusese încartiruit în casa noastră, Castelul St. Blaize din St. Blaize en Yvelines.

— Când se întâmpla asta?

— Între noiembrie 1943 şi până în iunie 1944.

— Care a fost atitudinea acuzatului faţă de dumneavoastră şi faţă de familia dumneavoastră în toată această perioada?

— A fost foarte prietenos şi amabil cu toată lumea.

— Ce vreţi să spuneţi în acest context prin „prietenos şi amabil”, madame? Descrieţi, dacă sunteţi amabilă, sub ce forme s-a manifestat această prietenie şi amabilitate.

— Ne aducea unele lucruri pe care nu le puteam procura de pe piaţă. De asemenea, ne punea la dispoziţie ordonanţa sa pentru anumite treburi gospodăreşti.

— Când spuneţi „unele lucruri” bănuiesc că vă referiţi la alimente şi la băuturi? Poate chiar la mărfuri de lux?

— Da, aşa este.

Kopner nu o privea direct în faţă, deşi Louise era obligata să se uite la el, în încercarea de a-i anticipa întrebările. În clipa aceasta obiectivul lor părea confuz. Kopner se mişcă din nou. trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi adresând întrebarea următoare mai mult judecătorilor decât contesei.

— Şi dumneavoastră aţi acceptat aceste cadouri din partea lui Heinz Minden?

— Soţul meu le-a acceptat, se scăpă, fără să-şi dea seama Louise.

Kopner făcu o pauză, apoi se uită la ea.

— Soţul dumneavoastră a acceptat cadouri din partea maiorului Minden? Să înţeleg prin asta că pe vremea aceea nu făcea parte încă din Rezistenţa franceză?

— Nu, nu era încă un membru al Rezistenţei.

— Deci, până în iunie 1944 soţul dumneavoastră, care ulterior a devenit un adevărat erou, nu fusese în niciun fel an în lupta antinazistă?

— Descrieţi, vă rog, relaţia dintre dumneavoastră, familia dumneavoastră şi maiorul Minden. Vă rog să vă adresaţi domnilor judecători, madame, nu mie.

Louise se mişcă un pic pe scaunul ei. Starea de nervozitate de care era cuprinsa o împiedica să mai vadă cu claritate chipurile judecătorilor din faţa ei. Spusese ceva care îl pusese pe Jean într-o lumină falsă, dar ce…

— Am să repet întrebarea, ridică Kopner glasul. Dumneavoastră şi familia dumneavoastră vă împăcaţi bine cu maiorul Minden? De exemplu, îl invitaţi şi pe el la masă?

— Cina cu noi în fiecare seară.

— Cum l-aţi putea descrie ca om, madame de Bernard.

— Era un om foarte liniştit. Nu ne-a deranjat niciodată Acu nimic.

— Înţeleg, deci, că nu şi-a impus niciodată prezenţa cu forţa. A

— Nu. Întotdeauna a venit numai invitat.

— De către soţul dumneavoastră, nu-i aşa? Doar se înţelegeau foarte bine…

— E adevărat.

— Acuzarea l-a descris pe Heinz Minden ca pe un nazist fanatic, ca pe un individ lipsit de suflet şi de omenie. Şi dumneavoastră v-a făcut aceeaşi impresie?

— Nu. Mie mi s-a părut un om cât se poate se normal.

— Cât se poate se normal, repetă Kopner, ridicând vocea. Un german tipic pentru clasa de mijloc, care şi-a

făcut datoria faţă de patrie în timpul războiului. Sunteţi de acord cu o astfel de caracterizare?

Pentru prima oară, Louise avu un moment de ezitare.

— N-aş putea spune exact. Nu cunosc nimic despre germanii tipici. Eu i-am cunoscut doar pe naziştii care au ocupat Franţa.

— Vă referiţi la nazişti ca Adolph Vierken care a fost trimis într-o expediţie de pedepsire a satului dumneavoastră?

Louise nu dădu niciun răspuns la această întrebare retorică. Unul dintre judecători se aplecă spre ea.

— Vă rog să răspundeţi la întrebarea avocatului apărării.

— Cred că pot s-o fac.

— S-au scris multe despre incidentul de la St. Blaize en Yvelines. Se poate spune că e una dintre cele mai mediate operaţiuni ale Rezistenţei din întreaga Europă.

Lupta dată împotriva SS-ului. Salvarea copiilor care urmau să fie deportaţi.

Deportaţi! Deodată Louise simţi semnalul de alarmă. Mâinile sale se încleştară pe scaun. Omul acesta pronunţase cuvântul deportaţi. Era o interpretare intenţionat eronată. Chipul care o privea de sus era aspru şi plin de duşmănie; masca de până atunci dispăruse.

— Dar copiii nu urmau a fi deportaţi, protestă Louise. Urmau să fie…

— Rugăm martora să se limiteze la a răspunde întrebărilor ce îi sunt puse şi să nu facă comentarii în plus, o întrerupse vocea preşedintelui. Continuaţi, doctor Kopner.

— Onoraţi membri ai juriului, se adresă Kopner juraţilor. Pentru a clarifica acest caz, va trebui să stabilesc cu precizie situaţia în care se afla clientul meu. Asigur această curte că îi voi supune atenţiei un punct de vedere solid.

— Continuaţi, îl îndemnă cel mai în vârstă dintre judecători.

Kopner se întoarse la martora lui.

— Heinz Minden făcea parte din personalul generalului Brühl de la Castelul Diane atunci când a fost încartiruit la dumneavoastră. Aveaţi vreo idee despre natura muncii sale?

— Nu, Doamne iartă-mă!

— Când aţi aflat acest lucru?

— Când mi s-a spus cu ce se ocupă. În luna mai.

— Şi până atunci făcuse asupra dumneavoastră impresia unui ofiţer al armatei germane? Nu aveaţi bănuieli că găzduiţi în sânul familiei dumneavoastră un fanatic om de ştiinţă nazist, a cărui preocupare era de a distruge rasa umană cu ajutorul unui gaz paralizant?

— Nu.

— Până în acea lună mai, toată lumea de la castel şi toţi sătenii trăiseră în pace cu forţa germană de ocupaţie, nu-i aşa?

— Ba. Aşa este.

— Practic, această stare s-a continuat până cu puţină vreme înainte invaziei aliaţilor. Până atunci nu se produseseră acte de sabotaj sau revolte împotriva armatei?

— Niciunul. Totuşi, cu doi ani înainte…

— Mi-aţi răspuns deja la întrebare, o întrerupse Kopner. Aţi spus că nu a existat nimic de genul ăsta: niciun act de rezistenţă sau de ostilitate la adresa trupelor germane. E greu de crezut că naziştii puteau fi atât de cruzi şi brutali. Cu atât mai puţin maiorul Minden pe care l-aţi primit atât de bine în casa dumneavoastră. Doriţi să precizaţi curţii ce anume i-a schimbat atitudinea, în afară poate de iminenta invazie a aliaţilor…

Sophie de Bernard îşi privea mama, din mijlocul sălii. La un moment dat în timpul interogatoriului, Louise se înroşise; acum era groaznic de palida. Atmosfera din sală

devenise cât se poate de încordată. Tuturor celor din sală le era cât se poate de clar că apărătorul lui Minden o trata pe Louise de Bernard ca pe un martor ostil. şi mai clar devenise pentru Sophie faptul că întrebările lui Kopner luau o direcţie cu totul diferită de cea anticipată de mama ei.

— De ce a venit Adolph Vierken la St. Blaize?

— Pentru a-i pedepsi pe săteni.

— Şi ce crimă comisese, mă rog, această comunitate paşnica de colaboraţionişti, dacă mă pot exprima aşa, meat a fost necesară intervenţia SS-ului.

— Fuseseră comise două asasinate, spuse încet Louise.

Îşi simţi gâtul uscat şi înghiţi în sec. Acum îşi cenzura răspunsurile cu toată atenţia, încercând din răsputeri să se apere de o ameninţare pe care nu o putea înţelege. Omul acesta o a Ataca mai degrabă pe ea, decât îl apăra pe Heinz Minden. Îi ataca pe sătenii din St. Blaize şi pe Jean de Bernard.

— Explicaţi-mi, vă rog. Cine a fost asasinat şi de către cine?

— Generalul Brühl, spuse Louise. Dar nu a fost asasinat. Nu acesta este cuvântul potrivit. A fost lichidat de către un agent al aliaţilor cu scopul de a se stopa procesul de fabricare a gazului.

— Înţeleg, spuse Kopner. Şi sătenii l-au adăpostit pe ucigaş, nu-i aşa? Ei l-au ascuns pe omul care s-a strecurat în Castelul Diane şi a lichidat cu mâinile goale doi germani. Şi sătenii ăştia credeau oare că generalul Brühl era un simplu ofiţer al Wehrmachtului?

— Nimeni nu ştia calitatea lui reală, răspunse Louise.

— Şi în cazul acesta, pe bună dreptate, autorităţile germane s-au înfuriat şi au trimis pe Adolph Vierken şi trupele SS să facă cercetări. Adolph Vierken vă era cunoscut?

— Nu, îi răspunse Louise.

Era evident că avocatul care îl apăra pe Minden îşi bătea joc de ea.

Kopner îi întoarse spatele şi se adresă mai mult publicului. La tribuna acuzării se făcu simţită o mişcare de nelinişte. Louise nu-l mai vedea decât pe Heinz Minden care nu-şi dezlipea ochii de pe ea.

— Poate îl cunoştea vreun membru al familiei dumneavoastră. Poate soţul!

— Nu, răspunse Louise.

Regine. Numai ea ştiuse ce avea să se întâmple. Îşi dădu seama că fusese înşelată, că acest bărbat nu urmărea neapărat apărarea lui Heinz Minden, cât distrugerea familiei de Bernard.

— „Deci nu l-aţi cunoscut pe Adolph Vierken. Nici soţul dumneavoastră, care avea o atitudine atât de prietenoasă faţă de ofiţerul german încartiruit la castel nu l-a cunoscut. Dar cumnata dumneavoastră, Regine de Bernard l-a cunoscut!

— Mă opun acestui şir de întrebări!

Acuzatorul se ridicase în picioare, înaintând spre locul în care se aflau cei doi.

Pentru o clipă Louise simţi că îşi pierde echilibrul.

— Aceste întrebări nu au ’nici un fundament şi nicio legătură cu cazul.

— Ba au o legătură foarte mare, i-o reteză Kopner. Heinz Minden se află în faţa acestei curţi fjind acuzat de crime împotriva umanităţii! în continuare, voi demonstra

că a fost mult mai uman decât cei care îl acuză şi că în povestea murdară pe care o voi relata în faţa acestei curţi, el a fost singurul care a acţionat onorabil şi decent.

— Obiecţiunea acuzării se respinge, spuse preşedintele curţii. Continuaţi, doctor Kopner.

— Cumnata dumneavoastră a fost şi ea o eroină a Rezistenţei, nu-i aşa?

Rostise aceste cuvinte pe un ton mai domol şi insinuant.

— Da, îi răspunse cu curaj Louise. A murit luptând pentru ţara ei. Şi orice veţi spune dumneavoastră nu-i va putea ştirbi meritele.

— Şi totuşi fusese amanta lui Adolph Vierken, tună Kopner. Dec i avem o familie tipic franţuzească dintr-un sat tipic franţuzesc. Aristocraţii care locuiesc la castel sunt interesaţi să câştige prietenia lui Heinz Minden şi se bucură de generozitatea cu care acesta le procură alimente raţionalizate, iar sora contelui de Bernard, erou al Rezistenţei căruia i s-a decernat ulterior Marea Cruce a Legiunii de Onoare, devine, la rândul ei, o eroină postmortem, după ce se culcase cu un cadru de conducere al SS-ului. Şi când te gândeşti că unor astfel de oameni le-a arătat Heinz Minden toată generozitatea lui! Dar o să ajungem şi acolo, madame de Bernard. Mai întâi, daţi-mi voie se va mai pun o singură întrebare. Maiorul Minden era îndrăgostit de dumneavoastră?

În mijlocul asistenţei, Sophie de Bernard îşi încleştă mâinile.

— Ticălosule, spuse ea cu voce tare. Ticălosule!

Un bărbat aşezat lângă ea îi făcu semn să păstreze liniştea.

Din mulţime se auzi un murmur. Ea se ridică din scaun să vadă ce se întâmplase. Heinz Minden era şi el în picioare.

— Vreau să-mi modific declaraţia, tună el. Mă consider vinovat şi accept toate acuzaţiile care mi-au fost aduse.

Siegfried Kopner îşi deschise larg braţele.

— Nu mai e nevoie să răspundeţi, madame de Bernard. Ofiţerul pe care l-aţi tras pe sfoară a făcut-o în locul dumneavoastră. Chiar şi acum încearcă să vă protejeze. Cer ca intervenţia sa să nu fie consemnată în

procesul-verbal ai procesului. Sentinţa nu poate fi modificată decât prin mine.

Preşedintele curţii se consultă câteva secunde cu colegii săi.

— Vom suspenda şedinţa, anunţă el în cele din urmă, pentru a vă da posibilitatea de a sta de vorbă cu clientul dumneavoastră. Şedinţa se reia peste o jumătate de oră.

O clipă mai târziu Sophie de Bernard îşi făcu loc prin mulţime şi merse la mama ei pe care o apucă de braţ. În spatele lor, liniştea se transformase într-un clocot de agitaţie. Reporterii se năpusteau spre cabinele telefonice din holul principal.

— Draga mea, spuse Sophie punându-şi ambele braţe în jurul gâtului mamei sale. Vino cu mine. Trebuie să plecăm de aici.

Dar Louise nu-i răspunse. Părea că nu simte nicio nevoie să plece de acolo. De ele se apropiase un bărbat. Sophie observă chipul mamei sale şi se retrase. Înţelesese, înainte ca ce-i doi să scoată vreun cuvânt, că Raoul Delabraye reuşise ceea ce-şi propusese.

— Aţi dorit dă staţi de vorbă cu mine, spuse Siegfried Kopner. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule senator?

În mica încăpere laterală se aflau cinci persoane. La uşă stătea de pază un poliţist. Heinz Minden şi nevasta lui stăteau unul lângă altul. Louise, cu Savage lângă ea, sorbea dintr-un pahar de apă. Kopner îl examina din priviri pe american. Un bărbat înalt şi bine clădit, de vârstă medie, dar fără pic de păr alb în cap. Kopner avea în buzunar cartea de vizită a străinului. Senatorul Brian McFall. Intrase în încăpere ţinând-o la braţ pe Louise de Bernard şi în clipa aceea ceva îl făcu pe Kopner să intre în panică. Îşi dădu seama că avea de-a face cu un tip diferit de afabilii politicieni americani pe care îi cunoştea el, dornici să se care pe sub pielea partenerilor lor şi să-şi

demonstreze simpatia lor fată de germani.

— Cu ce vă pot fi de folosi repetă Kopner.

Savage puse o mână pe umărul Louisei.

— Schimbând sentinţa clientului dumneavoastră în „vinovat”, spuse Savage şi scutindu-vă amândoi de o mulţime de necazuri. – Savage aprinse o ţigară şi i-o întinse Louisei. Kopner afişă un surâs forţat.

— Chiar aşa? şi aveţi calitatea de a-mi da un astfel de sfat?

— Sunt chiar mai îndreptăţit s-o fac decât dumneavoastră, îi răspunse Savage.

Se uită o clipă la Minden care îşi aţintise ochii asupra lui.

— Nu-mi dau seama ce vă determină să-mi sugeraţi acest lucru, spuse Kopner pe un ton rece, dar vă pot asigura că nici nu poate fi vorba de schimbarea sentinţei. De îndată ce şedinţa se va relua, voi continua şi eu examinarea doamnei de Bernard. Maiorul Minden a trăit în ultima vreme într-o tensiune deosebită. Nu are nicio vină pentru izbucnirea de adineauri.

— Ba îmi asum întreaga răspundere, interveni pe neaşteptate Minden, pe un ton sfârşit. Vreau să fiu declarat vinovat. Şi încetează să-mi mai spui „domnul maior”. Asta a fost doar un grad de acoperire.

— Ar trebui să fii mândru că l-ai avut, spuse furios Kopner, dând târcoale în jurul lui. Ar trebui să fii mândru că ţi-ai servit patria. Eu unul nu am de gând să modific sen ţinta.

— În cazul acesta am să solicit să depun şi eu o mărturie, spuse Savage fără să-şi ridice glasul. Au dreptul să-mi ceară aşa ceva. Dar îţi promit că o să regreţi toată viaţa dacă voi ajunge pe scaunul martorilor. Timp de-o jumătate de oră te-am urmărit cum ai torturat-o pe această doamnă, Herr Doctor. Abia aştept să mă interoghezi şi pe mine!

— Dacă e o provocare, spuse Kopner dispreţuitor, atunci o accept. Dar tot nu-mi dau seama cum depoziţia poate să mai schimbe ceva.

Spunând acestea, Kopner se îndepărtă şi-şi aprinse una din ţigările sale ieftine.

— Din câte înţeleg, îţi întemeiezi apărarea pe faptul că Minden, clientul tău, a fost un bun patriot care a acţionat în virtutea unor ordine, un subordonat refractar care nu a avut de ales şi a trebuit să accepte participarea la acel proiect, faţă de care nu a manifestat însă niciun entuziasm, care, judecând după caracterul său n-ar fi putut face rău nici unei muşte.

— Aţi putea prelua sarcina de a-l apăra în locul meu. spuse ironic Kopner.

— Vrei să dovedeşti că a fost de fapt un umanitar, nu-i aşa? Pentru asta ai adus-o pe madame de Bernard până aici? Ca să depună mărturie că le-a salvat viaţa copiilor ei? La început îi înfăţişezi pe francezi ca pe nişte fiinţe şovăielnice, nişte ticăloşi nedemni de încredere care au întors armele împotriva germanilor abia în momentul îţi care s-au încredinţat că venirea aliaţilor este iminentă. Îi sacrifici mai întâi pe madame de Bernard şi pe ai săi. după care îl prezinţi pe Heinz Minden ca pe un adevărat cavaler teuton, riscându-şi viaţa ca un erou pentru a-i salva pe copiii femeii iubite.

— Chiar aşa, ridică Kopner din umeri în semn de nepăsare. Nici nu ar mai fi nevoie să mai intru în şedinţa curţii. Aţi câştigat deja cazul în locul meu, domnule senator.

— Eu sunt cel care te va face să-l pierzi, spuse Savage. Pentru că eu sunt cel care a citit agenda lui Minden. Eu cunosc ce făcea el concret pentru a pune în practică formula lui Brühl. Aveau în clipa aceea unele necazuri; apa neutraliza efectul gazului. Am citit totul acolo şi era scrisul lui Minden. Am găsit acolo o anumită

propoziţie. Pot depune mărturie despre această propoziţie şi despre sârguinţa cu care maiorul Minden o subliniase, dată fund importanţa ei. „Trebuie să găsim o soluţie”. Numai această propoziţie ar fi suficientă să zdrobească sentinţa de nevinovăţie.

— Cum ai fi putut să vezi aşa ceva? întrebă Kopner cu glasul stins şi cu ochii înguştaţi.

— Pentru că eu sunt agentul aliaţilor care l-a lichidat pe Brühl, îi răspunse Savage. Iar cei care m-au adăpostit sunt membrii familiei de „Bernard. El mă ştie, continuă Savage, arătând spre Minden, apoi, adresându-se acestuia spuse: M-ai recunoscut din clipa în care am intrat aici. nu-i aşa?

— Da, recunoscu Minden pe un ton apatic. Te-am recunoscut. Vărul ei… Deci era o minciună?

— Da, o minciună, îi răspunse calm Savage. M-am strecurat în camera ta, am deschis servieta şi m-am uitat pe hârtii.

— E adevărat. Scrisesem cu mâna mea propoziţia aia. „Trebuie să găsim o soluţie”. îmi amintesc foarte bine. Dumnezeu să mă ierte.

— Acum ascultă-mă bine, spuse Savage apropiindu-se de Kopner. Indiferent de ce joc murdar urmăreşti şi – fiind şi eu politician recunosc că te-ar avantaja o acţiune de dezvinovăţire a naziştilor cu scop politic – ai putea totuşi să te dai bătut. Încă nu m-am dus la reprezentanţii acuzării ca să mă ofer ca martor. Dar, crede-mă, ar ieşi un scandal pe cinste. Aş face o descriere atât de fidelă a lui Heinz Minden şi a gazului său, încât clientul tău şi-ar petrece tot restul Vieţii în puşcărie. În plus, ar lăsa un miros foarte neplăcut în jurul tuturor celor care au intenţionat să-l apere. Mai ales dacă le voi descrie modul în care acest gaz mi-a ucis soţia şi copilul la Auschwitz.

Preţ de o clipă Kopner vru să opună rezistenţă, folosindu-se de forţa ambiţiei sale şi în ciuda convingerii

proprii că pierduse aceasta cauză.

— Cere modificare sentinţei în „vinovat”, îi spuse Savage. Dacă nu o vei face mă prezint la proces şi-ţi fac ţăndări cazul şi cariera politică viitoare.

— Nu-l ascultaţi! izbucni Lise Minden, sărind în picioare şi înfruntându-i pe Savage şi pe Louise cu chipul contorsionat de ură. Porcule! Cum îndrăzneşti să-l ameninţi pe Heinz al meu? Tocmai tu care ai ucis cu sânge rece!? Soţul meu nu va fi declarat vinovat pentru a-ţi face plăcere ţie sau pentru a salva onoarea ei. Asta n-a fost decât o curvă care l-a dus de nas şi lucrurile astea trebuie să fie scoase la lumină, să le ştie toată lumea.

— Tacă-ţi gura! strigă la ea Kopner. Încetează! Minden, nu mai avem nicio şansă. O să cer modificarea sentinţei în „vinovat”. Ani să cer curţii o dovadă de indulgenţă. Asta-i tot ce pot face pentru tine.

Spunând acestea, îşi aruncă ţigara pe jos şi o zdrobi cu talpa. O privi o clipă pe Louise. Părea că ar vrea să-i spună ceva, dar Savage se interpuse între ei şi o luă pe contesă de mână.

— Să mergem, spuse el încet. Nu mai avem ce căuta aici.

Cei doi părăsiră încăperea.

Sophie de Bernard îi zări ieşind din camera laterală. Le ieşi în cale să-i întâmpine. Nici mama ei şi nici bărbatul acela, inconfundabil american, nu o văzură. În clipele acele nu mai vedeau nimic în jurul lor. Savage o ţinea cu braţul pe după umeri, iar contesa nu-şi mai dezlipea ochii dintr-ai lui. Brusc, Sophie se simţi roasă de gelozie. Acesta era bărbatul care însemnase atât de mult pentru mama ei, încât şi acum, după atâţia ani, nu mai avea în sufletul ei loc pentru altul. Cei doi se opriră pe coridor şi vorbeau încet. El o ţinea acum de mană şi o privea direct în ochi. Sophie rămase pe scaunul ei şi-i urmărea mai departe din priviri. Savage nu au ea o frumuseţe convenţională, dar emana

prin ţinuta sa multă forţă iar pe chip i se citea o imensă autoritate. Tatăl ei fusese firav şi graţios, păstrându-şi eleganţa chiar şi în scaunul cu rotile. Bărbatul acesta era corpolent şi avea un aspect aspru. Nu avea nicio trăsătură fină. Pe la ngă el, maică-sa părea mică. Sophie se ridică şi se îndreptă spre ei.

— E în regulă, draga mea, îi spuse Louise. Va recunoaşte vinovăţia clientului său. Gata! S-a terminat. Ea e fiica mea, Sophie. Domni senator McFall – Roger Savage!

Americanul avea un glas profund.

— Ultima dată când te-am văzut erai o fetiţă, spuse el, apoi îi întinse mâna lui Sophie.

Tânăra observă chipul mamei sale, care radia de fericire.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit, îi spuse Sophie senatorului.

Niciodată până atunci nu se mai simţise stingheră în faţa unui bărbat. Gelozia ei se transformase în ruşine şi în părerea de rău că niciunul dintre bărbaţii pe care îi iubise ea nu ar fi fost în stare să străbată lumea de la un cap la altul pentru ea.

— M-aş bucura să accepţi să vii cu noi la masă, îi spuse la rândul său Roger Savage. Am folosi această ocazie să-ţi povestim cum au stat lucrurile.

— E drăguţ din partea voastră. Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

Savage părea la fel de fericit ca şi Louise. Ar fi zâmbit indiferent de ce i s-ar fi spus.

— Eşti căsătorit?

— Sophie!

N-o băgă în seamă pe mama ei.

— Nu, nu sunt, spuse el, – în cazul acesta ar fi mai bine să luaţi masa fără mine.

Sophie scoase o ţigară, o aprinse, apoi aruncă pachetul gol de Gauloise.

— Eu am să vin la cină, mai spuse ea, după care îi dădu un sărut rapid pe obraz Louisei şi plecă.

Savage îşi coborî privirea spre Louise.

— A trecut o groază de timp, spuse el. Dar cred că vei fi bucuroasă să te întorci acasă.

— Da, îi răspunse ea. Cred că da.

SFÂRŞIT